ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\300\Stratil_Antonin-Pribehy_psohlavce.pdb

PDB Name: A.Stratil- Příběhy Psohlavce
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

PŘÍBĚHY PSOHLAVCE
aneb
Jak se také bránila státní hranice.

Autor: Antonín Stratil

Jakékoliv reakce, připomínky, či pochvalná slova můžete adresovat do schránky mého synovce:
martin . stratil @ volny . cz

Vážení čtenáři.

Kniha, kterou právě držíte v rukou, je určena všem těm, jenž potřebují na chvíli zapomenout běžných starostí dnešního uspěchaného světa.
Vracím se s ní do časů, v nichž se sice mnoho smíchu neužilo, ale na které s přibývajícími životními zkušenostmi vzpomíná většina mužské populace jako na něco, kdy vtip a mládí byli jedinými zbraněmi proti omezenosti vojenského drilu a myšlení.
Doba základní vojenské služby vyvolá vedle historické věty abbého Sieyése - Ja'i survécu - Přežil jsem - i onu známou nostalgii vzpomínání. Mladí muži, většinou zatížení jen svým věkem, byli nuceni sloužit na postech, odporujících mnohdy jejich vnitřnímu přesvědčení. Nejinak tomu bylo u zbraně, mající ve znaku psí hlavu.
Staňte se i vy na chvíli hrdým pohraničníkem, nakoukněte pod pokličku náročné služby na hranici s prohnilým kapitalismem a vykročte s věrným přítelem člověka na noční obchůzku kolem signální stěny. Pak mi laskavě za všechny ty hochy odpusťte.
Příběhy, o kterých se můžete dočíst na dalších stránkách, nejsou právě vzorem uvědomění si důvěry, kterou nám kdysi dala strana a vláda. Co také můžete čekat od vojína pohraniční stráže, potloukajícího se ulicemi hlavního města v civilním oblečení řidiče vojenské kontrarozvědky hlavní správy PS.
Příběhy psohlavce rozhodně nejsou žádnou obhajobou produktu, zrozeného dobou. Jsou jen malým omluvným pohlazením pro všechny ty, jenž neměli takové štěstí, aby mohli na vojenské dva roky vzpomínat s úsměvem.
Jestliže jste tedy zvědaví na to, jaké příběhy se mohly a nemusely stát při ochraně socialistických hranic, otočte laskavě stránky. Začtěte se do příběhů, jenž už sice polaskal čas zapomnění, ovšem v našich vzpomínkách nezestárnou nikdy.
Nemusí být skutečností všechno popisované, tak jako není mým cílem historicky a jmenovitě zachytit pravdu. Ti, kteří budou mít pocit, že se poznávají, zkrátka prominou.
Jak už řekl moudrý klasik - všechno, co jsem napsal, napsal jsem.

P. S. Věnováno všem bývalým příslušníkům pohraničního vojska, o něž zavadila krutá slova lidské nevědomosti.

Kapitola úvodní - předmluva.

Noc ještě zdaleka nedošla svému konci. Hodinky ukazovaly něco málo před třetí ranní a atmosféra rodinné škodovky zívala ospalým napětím. Rodiče Kalouskovi vyprovázeli mladšího syna na cestě do života dospělých.
Na dlouhé dva vojenské roky se tak vzdávali práva výchovy potomka Bronislava.
Slabou náplastí na smutek mámy se stal nedávný návrat prvorozeného Romana, kterému vypršelo čtyřiadvacetiměsíční odnětí lidských práv. Na prezenční vojenskou službu už bude navždy vzpomínat pouze jako na údobí neskutečných

absurdit.
"Máš všechno?" neodpustila si svoji tolik oblíbenou otázku.
Broněk Kalousek, přáteli nazývaný Kal, zvrátil gestem odrostlého puberťáka oči v sloup.
"Ale mami, jedu na vojnu. Tam se prý musí každý o sebe postarat sám. Tak se mě prosím tě pořád nesnaž vychovávat jako ty svoje žáčky."
Maminka Kalousková byla paní řídící základní školy na předměstí Olomouce. Snad i proto se neustále snažila viděla své dva hochy, coby malé chlapce, prohánějící kopací míč na školním hřišti. Vyprovodila už do života několik ročníků čekatelů na moudro, přesto pořád nevzdávala naději udržet svoje druhé holátko s chmýřím porostlými skráněmi na okraji víru dospělosti.
Jenže krutý čas na nemilosrdné cestě vpřed smete i horoucí mateřské srdce.

Kapitola první.
Než se jaro zazelená.

Na podzim roku tisíc devět set osmdesát dva uslyšel Broněk Kalousek další ortel státní moci nad svojí osobou.
"Schopen bez vady."
Tak znělo oficiální rozhodnutí odvodové komise okresní vojenské správy Olomouc.
Tehdy, v osmnácti letech nebyl již tolik hrdý na občanský průkaz. Povinnost bránit socialistickou vlast bral spíše jako projev bezcitnosti režimu a zasahování do osobní svobody jedince. Trest za něco, co neprovedl.
Jestliže tedy platí, že člověk nemůže za to, kde a v jaké době se narodil.
Jistě, obrana státu je věcí nesmírně důležitou z mnoha hledisek. Z pohledu mladíka však nemohl nespočet houfů násilně vycvičených vojáků základní služby spolehlivě ochránit své blízké před profesionálními armádami protivníků.
Jenže odmítnutí nejčestnější občanské povinnosti je tvrdě postihováno. Proto, jako téměř všichni branci, hledal i Kal onu proslulou tesařovu díru.
"Přihlas se k péesákům," zněly časté rady kamarádů, kteří už měli vojnu za sebou.
"Tam je všechno alespoň trochu snesitelné. Říkají si výběrové vojsko a on se tam opravdu každý blbec nedostane," mínil kovářský vyučenec Jenda Mariánek.
"To víš, strážit výdobytky socialismu přímo na hranicích s prohnilým kapitalismem, to nemůže zastat kdejaký dělník z Mišelinky," prohlásil rozhodně vlasatý Michal Konečný.
Sám sice na vojně díky "modré knížce" nikdy nebyl, ale znal téměř zpaměti opis Švandrlíkových Černých baronů.
K tomu každý večer pravidelně poslouchal vysílání radia Free Europe.
"Výběrové vojsko!"
Tenhle název Broňka zaujal. S výběrovými školami měl letité zkušenosti. V současné době navštěvoval již třetí takovýto ústav svojí studentské kariéry.
"Věčný student," říkávali o něm a on se za podobné označení nestyděl.
"Když chce člověk něco znát a vědět, musí podstoupit daleko větší rizika než je jen změna školních osnov."
Kalovy teze o formě vzdělávání dohánějí rodiče k zoufalství.
Táhlo mu na dvacátý rok a pořád statečně odrážel dotěrné dotazy vojenské správy, toužící po brancově umístění a nástupu základní vojenské služby.
Až narazila kosa na kámen.

První výběrovou školu unáhleně přerušil ve třetím ročníku před dvěma roky. Více jak nebezpečí manuální činnosti ho totiž děsila budoucnost v unuděně spřáteleném kolektivu nějaké kanceláře národního podniku.
Následovala doba učebního oboru s maturitou.
I ten se zdál být Bronislavu Kalouskovi málo spojený s praxí a tak odešel "do provozu."
Jenomže tam po měsíci fyzické námahy začal tušit, že proletářská dřina u výhně kovářské pece je klam, používaný k zapuzení myšlenek o seberealizaci. K tomu jednou málem uhořel.
Takže raději nastoupil ke studiu na další z nástavbových škol.
Strojařina by možná odpovídala představám o rozvoji osobnosti, bohužel počáteční skluz ve výuce zavdal příčinu k ostré sledovanosti ze strany ředitele ústavu.
Třebaže vědomostní deficit Broněk brzy srovnal, averze k jeho osobě nadále přetrvávala.
"Žáci musí chodit do vyučování řádně oblečeni a upraveni. Proč vy, studente, neustále nerespektujete toto citované ustanovení školního řádu?"
Bronislav nechápavě pohlédl na džíny a triko.
"Mé oblečení se mi zdá být čisté... Vlasy mám sice poněkud delšího formátu, jsou ale úhledně střižené... Špíny za nehty se pravidelně zbavuji o přestávkách výuky."
"Soudruh student je patrně šprýmař," zašklebil se ředitel. "Dobrá tedy hochu, nechť je po vašem. Užijeme si legrácek... Zítra již takto upraven do školy nechoďte! ... Buďto přijdete oděn ve slušivý oblek, klasického střihu, anebo se zkrátka považujte za někoho, kdo právě dostudoval."
Tím bylo prakticky vše podstatné řečeno, k čemuž Jan Amos na piedestalu povzdechl.

A tak třetího dubna osmdesátého čtvrtého roku, pět minut po půl čtvrté ráno usedl Bronislav Kalousek, řečený Kal, do speciálního vlaku, vypraveného ministerstvem obrany, aby se připojil ke stovkám dalších povolaných.

Když mu z očí zmizel perón s mávajícími rodiči, přisedl do kupé k pěti apatickým Slovákům. Oknem chvíli pozoroval opožděně poletující vločky mokrého sněhu a pak se zasnil.
Na šmouhatém skle se mu promítaly zážitky z odvodního řízení před více jak rokem.

2.

"Uvažoval jste už o druhu vojska, kam chcete narukovat?"
Muž za stolkem ani nezvedl oči od archu papíru se spoustou volných kolonek.
"Ano, jistě. Chtěl bych k péesákům."
"Cože?!"
Otázka zaduněla prostorem, aby neviditelnou ozvěnou zašimrala u žaludku.
"Teda jako k pohraniční stráži. Jako psovod."
"Ach tak ... Psovod."
Muž se třemi hvězdičkami na výložkách začal prstem obracet stránky Broňkových materiálů. S uspokojením přitakával.
"No zdá se, že předpoklady k tomu máte. Rodiče jsou oba dělnicko rolnického původu, třebaže teď zastávají intelektuálské funkce."
"Tak rozhodla strana a vláda."
Kal šestým smyslem vytušil, že přestřelil.
Uvědomil si, že tady už nestojí před žádným z těch alkoholiků, co se mu věnovali u vchodu. Tady se patrně poprvé setkal s člověkem od vojenské kontrarozvědky.
"Podívej se mládenče. Je vás tu dneska přes tři stovky a já nemám náladu na nějaký tvoje hospidy. Pokud chceš k pées, tak se chovej slušně nebo skončíš u tankánů v Martině."
Broňa si nebyl úplně jistý, jestli jsou v Martině tankáni. Na druhé straně to ale netoužil příliš poznat na vlastní kůži a tak se raději umírněně stáhl do pozice vyčkávajícího.
"Takže psovod," konstatoval už přátelštěji nadporučík.
Pak ovšem pohlédl na jedno lejstro a zapřemýšlel.
"Já tady mám napsáno, že jsi nedávno udělal trojku na náklaďák. To není k zahození. Vojenských řidičů nám při vší snaze stále ubývá. Trochu ti to poopravím. Vidíš? ... Tak, řidič. Pravděpodobný vojenský útvar PS 5343 České Budějovice... Spokojen?"
"Hmm."
Tomu zelenáči snad šlo jenom o to, jak ho naštvat.
"Prosím tě plav už ... Než si to rozmyslím!"

Úspěch tak napůl. Pohraničníkem se sice Bronislav stal, ne už ale psovodem. To ho trápilo. Vlčák Andy bude doma po dva roky pustnout pod neoficiálními povely rodičů, aniž by jeho pán získal nějaké jiné odborné zkušenosti pro další výcvik.
Padesát tři, čtyřicet tři. Ty čtyři číslice mu stále něco připomínaly. Něco tak chronicky známého, až mu vzpomínky urputně vypovídaly poslušnost. Už to má ... PAVEL!!
"Ježkovy zraky, já rukuju za Palušou ... Jupí!"
Pavel Horký byl bývalý Kalův spolužák a kamarád ještě z dob pionýrských, či posléze svazáckých. Myslí mu okamžitě prolétl silný zážitek.

Sraz mládeže na Pustevnách v létě před čtyřmi roky.
Krásná ukázka skupinového sexu.
Bože, ty svazačky nejžádanějšího věku! Vystupovaly z autobusů, protahovaly mladá těla v slunečném dopoledni a s předstíranou lhostejností hodnotily kvality přítomných pubertálních samců. Pod unylostí pohledů bylo možno i nezkušenému postřehnout, kterak se modré košile stejnokrojů dmou odhodláním odvézt si domů co možná nejvíce silných zážitků.
Okouzlující příroda okolí Radhoště sváděla k častým romantickým zamyšlením, čímž byla ideologie akce naprosto logicky odsouzena ke krachu hned na samém počátku.
Něco kulturního se všude kolem jistotně odehrávalo, leč podstata jim spolehlivě unikala.
Bůh Radegast se na svém podstavci, s marností kamenného srdce, snažil cudně zakrývat oči. Bylo to zkrátka všude. Alkohol hojné míry, lepé svazačky a s nimi spojená večerní anatomie dívčích těl. Plán porodnosti druhé dekády příštího roku byl vysoce překročen.
Byl to právě Pavel, který v autobuse cestou domů, prohlásil onu historickou větu.
"Ideová náplň zůstala nám skryta v klíně dívčích těl."
Druhého dne po návratu, si společně koupili výtisk Rudého Práva, aby konečně zvěděli, čeho že velkolepého se vlastně účastnili. Ač se o pochopení snažili sebevíc, museli si sebekriticky přiznat, že do kvalit sovětských emisarů mají zatím velmi daleko.

"Rukuju k Pavlovi!"
Nebozí rodiče by se možná na synově optimismu podíleli větší měrou, jenže pozdně popůlnoční doba u nich nevzbuzovala náladu příliš hovornou.
"Hlavně nezapomeň zhasnout v kuchyni," poznamenal netečně šetřílek otec.

Otočil se na druhý bok, aby ho nerušilo světlo z lampičky, která svítila nad čtoucí manželkou.
"Už aby byl na té vojně," povzdechla si máma.
Zklamaný Broněk si proto, za zpěvu nově secvičené písně "Přes spáleniště,...." odešel popovídat alespoň s vlčákem Andym.

Kapitola druhá.
Už to začalo.

Cvak, cvak, klapity klap.
Koleje stejnoměrně ubíhaly pod koly speciálu. Šinuli si to ku Praze, kde měla být přestupní stanice pro ty odvedence, kteří pokračovali dále na České Budějovice.
Kupé už dávno nemělo počáteční poklidný nádech. Všude na zemi se povalovaly prázdné lahve od piva i tvrdého alkoholu. Budoucí vojíni se začali vzájemně utvrzovat v přesvědčení, že ta vojna vlastně nemůže být až tak zlá, když na ní budou sloužit takoví výborní hoši.
Že právě oni jsou těmi, kdo všem "zeleným mozkům" ukáží, jak se má zacházet s lidmi.
Bohužel, dříve než naplnění těchto krásných předsevzetí, přišla zmiňovaná přestupní stanice.
Praha - hlavní nádraží. Obrovský labyrint chodeb a nástupních hal dal brzy zapomenout na silná slova. Namnoze dokonale zpitomělí chlapci se zakřiknutě shlukli kolem přirozených vůdců jednotlivých skupin.
Protože jízdní řád československých státních drah patřil k nejproměnlivějším listinám českého písemnictví, stalo se zákonitě to, co již mnohokráte předtím - spoj do Českých Budějovic odejel asi deset minut před příjezdem nováčků na bývalé Vilsonovo nádraží.
"Takže kluci, věc se má takto ... Asi za půl hodiny jede do Budějic courák. Dvě hodiny za ním vyráží rychlík. Já navrhuju cestu rychlíkem. Bude to pohodlnější a zbude nám i trocha času posilnit se na předpovídané nadcházející období sucha."
Kalův výklad situace vyhovoval asi patnácti budoucím strážcům hranic, kteří se okamžitě vydali přes park u nádraží hledat útulné restaurační zařízení. Přesně to sliboval neznámý muž, kterého se předtím zeptali na cestu.
Sotva vzali za kliku opráskaných dveří, pojali k neznámému rádci určitý despekt.
Osazenstvo zakouřené hospody už na první pohled nebudilo přílišný pocit bezpečí.
Pouze hornický vyučenec Josef Julča vstoupil bez sebemenšího zaváhání. Tetování většiny přítomných na něho velký dojem neudělalo. Přátelským pohledem přejel i nablýskané nože, zabodnuté v některých nohách stolů. Byl zkrátka naprostý lidumil a navíc měl urputnou žízeň.
"Když na Sahaře začne pršet, rozkvetou i kaktusy," zasnil se po určité době poeta Marek Křivánek. Se zalíbením devíti plzeňských hladil po šišaté hlavičce dívčinu snědší pleti.
"U nás říkáme, že po pěti pivech je každá baba královnou," vedl rozhovor se starším mužem, vrásčité pleti, obrovitý chasník Libor Brhel.
Chlapík pohyby počínající roztroušené sklerózy urputně přitakával a naprosto bez předsudků vsoukal pod stůl pohublou dcerku nevalného vzhledu.
Začal na chlapce významně pomrkávat zarudlýma očima.
"Určitě bude treba holínku preleštít. Eržika dobrá na leštička."
Dlouhý ubrus zakrýval před nepovolanými zraky vše z činnosti, kterou dívka dole prováděla.
"Hrome, peňaženka je v riti," zjistil pojednou Štefan Palník. Nedočkavec, který nadzvedl cíp látky, aby reklamoval nedostatečnost poskytované služby.
Dívka zinkasovala dřív, než se kdo u stolu nadál. Hbitě vyskočila na křivé nožky a zmizela neznámo kam.
V nastávajícím konfliktu se Pišta začal neodbytně domáhat vrácení peněz u jejího tatíka. Ten ale v klidu žmoulal baňatý uhrovitý nos v ušmudlaném kapesníku.
"Si navalený kamoš! Eržika už tri razy pýtala, či eště. Trikrát jej vravím áno ... Trikrát .. A ty nič. Čo mala robiť? Išla domov."
"Hej, išla. Ale s ňou aj tri naše peňaženky."
"Tož chlapi, okrádat se nenecháme," vztyčil se od stolu mohutný Libor Brhel. "Eržika šla dom, ale jeji tata toť zůstal. Jistotně na ňu eště bere přídavky, tož ať cáluje."
Představa to byla pěkná, navíc dostatečně podpořená hladinou alkoholu.
Jenže hosté nepatřili k těm, co nemají v podobných situacích zkušenosti. Světlo světa spatřily dříve zmiňované nožíky.
Než se kdo nadál, v hospodě proti sobě stály dva, přibližně stejně početné tábory. Obě strany vyčkávaly na signál k útoku.
Zbrojní vybavení budoucích hraničářů bylo mizivé. Těch několik zaťatých pěstí zcela evidentně nestačilo na ocel Poldi, proto mladíci začali raději pozvolna couvat ke dveřím z výčepu. Jenže kruh z nepřátelských obličejů se zlověstně uzavíral.
"Nu což, oni majů nože, my zasej židle," pravil opět zcela klidně Libor, chasník odněkud z hornatého Valašska.
Uchopil těžkou dubovou stolici a jediným vrhem paralyzoval tři kapesní nožíky.
Desperáti, zaskočeni takovou razancí, nepatrně couvli. Tím zahanbeným brancům umožnili opustit frontovou linii zakouřené místnosti. S jejich ústupem by musel být spokojený i ten nejkritičtější z vojenských teoretických stratégů.
K nádraží se vraceli se svěšenými hlavami, neboť správně pochopili, že zrovna utrpěli první velkou porážku svého

vojenského života.
"Nevím jak kdo, ale já jdu na vlak," promluvil z duše všech přítomných Bronislav Kalousek. Had ponížených se prodral mezi těly ostatních pasažérů na nástupiště s označením směr České Budějovice. Nelákal je ani bufet, kde lákavě voněly pečené párky.
Nekonečné hodinové čekání na spoj mnohde provázely nefalšované slzy zoufalství.

2.

Metropole jižních Čech přivítala jednu z dnešních posledních várek branců papírovými cedulemi s označením jednotlivých vojenských útvarů. Nádraží se přímo hemžilo uniformami, takže proklouznout před budovu se zdálo být zhola nemožné.
"Heleď Kale, tady to vypadá, jakože jsme asi už dojeli. A já bych si tak dal alespoň jednu poslední skleničku Budvaru."
Několik chlapců se shluklo kolem osvědčeného velení.
Převelice žíznivě natahovali krky k východu z haly.
"Musíme něco vymyslet... Budvar je vyhlášená značka. Bylo by nepochopitelné stát žíznivý u pramene a nenapít se."
V momentě, kdy se hradba těl cestujících na chvíli rozestoupila, spatřil Broněk až vzadu u dveří ceduli s čísly nějakého útvaru. Dostal spásný nápad.
"Hoši jdeme! ... Za mnou!"
Drze se tlačil k východu.
"Véú dva šest jedna osm .... Támhle je to kluci, jdeme .... S dovolením pánové. Spěcháme ke svému útvaru ... Děkuji ... Pohněte tam vzadu, už vidím ceduli."
Jakmile dorazili až téměř k ohlašované jednotce, změnil Kal náhle taktiku.
"Jéminářku, s dovolením ... Co to tady je?... Dva šest jedna osm ... To nejsou naši! Honem kluci, vidím je nasedat támhle na nákladňák .... Honem pohněte, ať nám neujedou!"
Přes veškerý chaos, který zdánlivě panoval všude kolem, podařilo se proklouznout bdělému zraku vojenských nahaněčů pouze Bronislavu Kalouskovi a dvěma dalším hochům.
"Trochu nás ubylo," konstatoval Vašek Fiala. "Je poznat, že se blíží konečná."
Snažil se přitom prozatímně opravit natržený rukáv riflové bundy.
"Dalo by se říct, že nám začíná vojna," doplnil jej Ota Jehlička.
"Ale pánové! ... Co je to za poraženecké řeči? Ještě nás nedostali. Nač stahovat kalhoty, když brod je už stejně nejmíň pět hodin vysušený." Přesně tolik zatím činilo zpoždění nástupu.
"Vážně, to už je tolik?"
Nechtělo se věřit, jak ten čas neskutečně letí.
"Právě dost na to, abychom někde v klidu probrali další možnosti."
Nedlouho poté již seděli tři poslední Mohykáni v jedné útulné hospůdce. Kladli rty na pěnivé čepice orosených půllitrů a předstírali, že chmurné myšlenky na budoucnost nemají místo u tohoto stolu.
"No co. Dva roky uletí jako voda," snažil se pozvednout náladu Vašek.
"Uletí, uletí... Uletí ti vrabec, holub nebo jiný pták, ale voda teče," čertil se Otík.
"Nejdřív, nahoře u pramene, proudí rychle. Jenže čím níž stéká, tím je proud pomalejší, až nakonec v deltě skoro stojí. Tak přesně vidím vojenský život. V tom civilním se alespoň sem tam objeví nějaká ta šlajsna. Ty si natočíš loď pěkně kolmo k ní a slupneš perfektní bokovku. ... To jo. To je pak nádhera... Co ale chceš dělat s oleji těch dvou promarněných let. Dřeš se na pádle, ale nikde vpředu nevidíš žádné tábořiště."
Ota Jehlička patřil mezi vodácké nadšence. Právě vzpomínal nespočtu ranních oparů nad různými řekami, ať již to byly Berounka, Sázava, Ohře, Otava, Morava a jiné. S láskyplným tónem hlasu vracel vzpomínky do časů večerních táborových ohňů, pobroukával si melodie trempských písní, či bavil oba spolustolovníky veselými vodáckými povídačkami.
"Stejně je to blbost rukovat na jaře. Za měsíc už bude příroda jančit jako divá. Všechno začne kvést. Kytky, stromy, ... holky.
A my co?! ... Zelení už budeme za pár hodin. Hormony nám utlučou bromem, myšlení omezí na péešem. Dobrovolná kastrace téměř nutností, aby to člověku nevyplavilo oči z důlků."
Kal zvědavostí nadsedl na židli.
"A co je to péešem?"
Dotaz patřil do kategorie idiotských.
"Nestydíš se! .. Ty, slavný Hanibal a ptá se na základní věc, která na vojně dělá z hocha muže a z muže blbce."
Broněk na sobě nedal znát absolutní neznalost vojenské latiny.
"Víš, já jsem se dosud zajímal o ledaco, ale tyhle věci pouštím z hlavy."
Ota si vzal nevzdělance na starost.
"Ono se tak zkráceně jmenuje politické školení mužstva. Něco podobného jako bývala ve škole občanská nauka.

Ovšem s tím rozdílem, že na základce býval kantor vesměs chytřejší a vzdělanější než jeho posluchači."
Občanskou nauku míval Bronislav docela rád. Hlavně ta pojednání o světonázorových tezích a filosofii. Srovnával si poznané, z čehož mu Otík Jehlička vycházel jako klasický produkt přírodního filosofa.
Po několika dalších korbelech chmelového moku se debata o přírodě a dívkách srdci nejbližších stočila zpět k vojně. To jim připomnělo, že už by jistě bylo záhodno udělat ten zásadní krok na cestě rodícího se chlapa.
"Nu co," zadumaně naposledy zaváhal Ota, "pracovní doba přece trvá plných osm a půl hodiny. Tudíž naše zpoždění může být klasifikováno jako neomluvená absence až za dvacet sedm minut."
Znělo to poměrně logicky.
Nehledě už ke skutečnosti, že k bráně kasáren dorazili po několika menších nehodách, až téměř po hodině a půl od chvíle, co byla tato slova vyřčena.

3.

"Á, naši holoubci konečně dorazili," zaznělo jim v ústrety. "Tak jsme se pánů vojáků přeci jen dočkali!"
Z úst vojáka, označeného dvěma peckami na výložkách, čpěla výhružka a pach špatně stráveného jablečného vína.
"Dívejte se sokoli. Dvě pecky, to já znám ...To je kaprál!"
Václav byl šťastný, že mohl již v prvních chvílích vojenské kariéry vyniknout.
Chtěl desátníkovi přátelsky stisknout ruku.
"Já ti dám kaprála, ty dobytku!" zaznělo odmítnutí. "Pecku dostat můžeš, ... někde mezi oči. Prdel ti nakopu, že se týden nevytentíš. Pro tebe jsem soudruh desátník ... Slyšíš, zasrane?"
Desátník se projevil jako tvor velice nekomunikativní, posedlý uznáním svých dvou lesklých mosazných cvočků.
Příchozí nejistě přešlapovali. Alkohol stále tvořil bariéru, za níž neměl strach místo.
Snad by se celá věc obešla bez zbytečného konfliktu, kdyby se řvoucí poddůstojník věnoval pouze objektu, který vyvolal záchvat dokazování si důležitosti. Jak ale chodil od jednoho k druhému a dýchal do obličejů nováčků lihové výpary, Bronislav Kalousek znenadání škytl.
"Ještě se mi tady poblej, ty ožralo!!"
Pokud byla poddůstojníkova věta míněna coby první oficiální rozkaz, bylo ohromující, s jakou rychlostí se s ním budoucí vojín vyrovnal.
"Promiňte, soudruhu kaprále," pronesl bledý Kal na svoji omluvu a začal po kapsách hledat kapesník. Desátník nevěřícně zíral na potřísněné šňůry pomocníka dozorčího útvaru.
Zřejmě upadl do šoku. Šíleně přimrkával, vypouštěje z nosu nudli v rytmu pulzujícího dechu.
"Raději půjdeme. Povinnost volá," snažil se zmírnit nezvyklou situaci Ota Jehlička.
"Jistě! ... Vojna není kojná." Vašek Fiala opět našel málem ztracenou žoviálnost.
Desátník lapal po vzduchu. Mozkem mu dunělo echo vodopádu, tříštícího iluzi nadřazenosti.
"Kudy pánové?" adresoval Ota dotaz dvěma vojínům, přihlížejícím celému incidentu ze dveří návštěvní místnosti, kde právě dokončovali večerní úklid.
Jeden z nich beze slova ukázal na nízkou budovu v levém koutě kasárenského dvora.
Nováčci se rychle vzdalovali od brány, ale Kal si neodpustil, aby se ještě naposledy neohlédl za mizející předrahou svobodičkou.
"Sbohem, civile," zašeptal zoufale.
Zamženým zrakem spočinul na postavě, stojící s široce roztaženými pažemi v kuželu světla vchodové lampy. Pomocník dozorčího sálal jasně patrným slabomyslným výrazem a jeho ústa neslyšně pronášela nějaké kletby. Pořád tam stál a pozvolna okapával, obraz dokonané zhrzenosti. Raději rychle pryč!
"Ten mě asi nikdy nebude mít moc rád," usoudil Bronislav.
Jako první otevřel veliké dveře, vedoucí do útrob monstra z betonu a skla.
U stolku v přízemí klimbal buclatý voják s rudými šňůrami, obtočenými kolem ramene.
Otík decentně zakašlal, aby na trojlístek upozornil
"Jsme tady správně na vojně?" otázal se Václav Fiala.
Dozorčí si namáhavě protřel oči a nerudně se na trojici zadíval.
"Se poseru! .. Jestli vám to hošánci nevadí, za chvíli bude večerka. Já jsem moc zvědavý, kdo vás bude teď v noci přijímat a vystrojovat."
"Jestli jdeme nevhod, nevadí ... Přijdeme zítra."
Kal se snažil získat čas, jenomže tlouštík byl viditelně vyrušený z trávení bídné večeře.
"Synek je vidím srandista. No nic, ono tě to tady brzo pustí. Zatím, než někoho seženu, si jděte támhle do umýváren sundat ty civilní hadry. Ještě by tam měl být holič."
Mládenci na sebe zklamaně pohlédli, Broněk zlehka škytl a pak odešli do sprch.
Tam seděl Yetti.
Chlupatá hruď se mu leskla krůpějemi padlé pivní pěny.
"Tak vás u nás pěkně vicu, pánové mazáci. Jakpak jsme se měli celý den? Co pivíčko? Chutnalo vám? Co na tym, že jsme vás čekali v poledne ... Však je teprve deset večír."
Červenolící chlapík, nejisté hodnosti, seděl oblečen v ušmudlané zástěře na pojízdném holičském křesle. Cenil na příchozí veliké bílé tesáky a i v jeho úsměvu se dala velmi jasně tušit pravá příčina veselosti.
"Slyším podle přízvuku, že seš taky z Moravy, co krajane?" pokusil se navodit přátelštější atmosféru Broněk.
Rovněž Otík si všimnul několika plných pivních láhví v přepravce pod stolem. Jal se obětavě pomáhat dotvořit

patřičnou konzumní náladu.
"To tedy byly dneska štrapáce... Vlak zpoždění, na nádraží sedneme do špatného nákladáku, který nás zavezl až někam za Budějovice. My, neznalí zdejší líbezné krajiny, dokodrcali jsme se zpátky do tohoto nádherného města Budvaru, Samsona a Regenta až teď v noci stopem. To se ví, jak moc nám po takové cestě vyhládlo... Žízeň máme, že by se o ni mohl jeden opřít."
Voják se zvedl ze židle a nasadil výraz masového vraha. Klátivou chůzí, kopírující Bivoje po úspěšném lovu, popošel až těsně k blednoucímu Otíkovi.
Bylo potřeba nutně zasáhnout.
"Jasně, naprosto chápeme situaci. Snad by nebylo hned tak zle," oplácel příteli předešlou iniciativu Kal, čímž na sebe zlákal pozornost lidské gorily.
"My jsme na hlad z domova zvyklí. To se uskromníme... Hlavně že žízní nezahynem." Hromotluk v zástěře se zastavil. Brunátným obličejem se mu mihl zvláštní tik. Oči se mu nějak divně rozešly do stran, čímž na chvíli připomněl lovícího varana, sledujícího dvojí kořist najednou.
"Sedni na to křeslo, smrade, nebo tě místo stříhání tu palici rovnou utrhnu!"
Nebyl důvod nevěřit, že podobná věc je v jeho silách, proto oba souhlasně pokývali hlavami.
Nastal zde ovšem jiný problém. Byl to ten, komu z nich je vlastně povel určen.
"Myslíš tím mne nebo mého kamaráda," zeptali se téměř současně Broněk s Otíkem.
"Samozřejmě, že tebe!"
A byli tam, co na počátku. Začali si raději odkládat svršky všichni tři a nenápadně se přitom modlili k paní Štěstěně.
Nakonec vše spolehlivě vyřešila matka Příroda.
Šilhavec pocítil nutkání. Odešel na toaletu s poznámkou, v které naprosto jasně nastínil situaci, jenž nastane poté, co se vrátí a židle zůstane neobsazena.
Než se vrátil, stačili několika zdatnými loky vypít dva Samsony.
Vašek s Bronislavem potom usadili Otíka do křesla, hladíce ho po kudrnatém pažitu hlavy. Konejšivě k němu promlouvali.
"Máš přednost, kamaráde. Začal sis s ním ty. My si ještě chvíli zkusíme podržet identitu, nevalné společenské úrovně. Jsi filosoficky založený jedinec, takže v nejhorším případě si snadno na nemocničním lůžku dokážeš odůvodnit, proč právě dnes, tady a tobě."
"Děkuji vám, přátelé. Doufám, že důvěru ve mne vloženou, nezklamete."
Král komiků - Vlasta Burian by si určitě spokojeně zamnul ruce při pohledu na činnost amatérského lazebníka. Na vyholené hlavy jim okamžitě zaútočil chlad suterénní místnosti.
Poté, co vylezli ze sprch, prožili Broněk, Václav a Ota opětovné seznamování.
"To není obličej, ale přímo ksicht!," zděsil se Vašek.
Honem se ujistil, že oba jeho noví spolubojovníci vypadají stejně ohavně. Bylo potřeba si nepřipustit, jak moc ztráta vlasového porostu v neznámém prostředí deprimuje. Po překonání jisté doby hájení se zkrátka smířit s tím, že v následujících dvou letech asi lépe vypadat nebudou.
"Teď bych chtěl vědět, kolik osobních věcí musí mít takový generál. Já jsem obyčejný vojín, ale tolik krámů jsem sebou neměl ani na čundru."
Po vystrojení vláčel každý z nováčků veliký těžký kufr, několik batohů a batůžků. To vše doplňovala náruč ošacení, které se už nikam nevešlo. Naštěstí vozidlo, které je mělo transportovat, předjelo až před budovu, v níž se veškeré procedury prováděly.
Bylo krátce po půlnoci, když terénní automobil UAZ vyjížděl z brány kasáren. Zamířil do výcvikovému tábora českobudějovické brigády pohraniční stráže v Suchdole nad Lužnicí.
"Takže pánové, udělejte si první zářez. Nikdy více sedm set třicet. Už se to krátí," pokusil se ještě optimisticky narušit dusivou atmosféru Bronislav Kalousek, řečený Kal, při průjezdu kolem pevných ocelových vrat lágru.
Odpovědí mu byl nehorázný smích řidiče a strážných, kteří tato slova zaslechli.
Do rána již na svých stanovištích neusnuli. Popadali se za břicha, kdykoliv si vzpomněli na toho blázna, co už strávil jeden večer na vojně.

4.

"Budíčéék!"
Neskutečné ráno.
Povyk dozorčího roty přerušil sladké snění většiny nocležníků. Mžourali do šera pokoje, zatímco z horních pater postelí jim zvesela, podobně rozespalí kolegové, skákali na záda. Potom všichni společně pobíhali po místnosti a zděšeně tápali, neznalí vojenského řádu. Konečně přišla nápověda.
"Oblečte si tepláky a tenisky a fofrem na hřiště .. Jedu! ... Jedu.!!"
Pohůnci s peckami na výložkách nechápali, jak může být zdánlivě tak jednoduchý rozkaz, pochopen tolika rozličnými způsoby.
Kal nechápal vůbec nic.
Donedávna plně procital až téměř hodinu po snídani. Dnes však sličnou tvář Evy Novákové, o které se mu zdál

překrásný sen, vystřídal pohled na mezeru v zubech neznámého ježoura v uniformě. Řval nepochopitelné povely a i jinak se choval velice divně.
"Kocovina je sviňa," pronesl kdysi dávno kovář Jenda Mariánek po jisté pivní explozi. Tenkrát překonal třicítku půllitrů litovelské desítky o osm kousků, z čehož ráno trpěl pocitem nezvládnutelného konkurenčního boje.
I v této místnosti tisíce kovaříčků tepalo kladívečky střízlivění do spánků nejméně tří čtvrtin vojska. Velitelé jednotlivých družstev se začali předhánět ve snaze vypudit je z hlav svých podřízených.
"Čistý vzduch a tělesná snažení ... To je ten nejlepší recept na chudokrevnost a stavy poopiční. Jméno svobodník Strnad si budete ještě dlouho pamatovat, povaleči hospodští. Nejméně polovinu z vás sem včera dovezli ožralé jako prasata. Pro ty tři popůlnoční cestovatele mám ještě před snídaní speciální program. Kdepak jsou?... Vystupte hošánci!"
Broněk stál až po kotníky ve sněhové břečce. Třásl se zimou a zrovna přemítal, jak dlouho asi trvá taková vojenská rozcvička. Otupělý mozek stěží pochopil, jestli je den, či noc.
Tu si povšiml, že Václav s Otou na něj dělají nějaké posunky.
"Tak kdepak jste, vy tři mušketýři, co si myslí, že sežrali všechnu moudrost světa?!"
Nějaký slabomyslný rarášek, uhnízděný v Kalově zbídačelém mozku, vypudil na denní světlo sílu k vyřešení všech problémů světa a on rázně předstoupil před řadu nováčků.
"Určitě si nemyslím, že bych sežral kdovíjaké moudrosti, ale myslím, že hledáš mne, příteli."
Krkavčí nos poddůstojníka se otočil po větru jako kohoutek na věži kostela.
"Pozóóór !! .. Jak to se mnou mluvíte, vojíne?! .. Nejsem pro vás žádný přítel. Na vojně si všichni vzájemně vykáme. Vy mne budete oslovovat soudruhu svobodníku! Nejsem žádný hej nebo počkej, s kterým jste zřejmě vy pásával krávy. Takže pokud jste mi dostatečně dobře nerozuměl, proveďte podpor ležmo za rukama... A jedem dvacet kliků na doby."
"Aha ... Chápu a omlouvám se," zmohl se Broněk na slůvka pochopení.
Věřil tomu, že v tuto chvíli se od něj víc ani neočekává. Poměrně dost krutě se mýlil.
"Podpor ležmo!" brunátněl svobodník.
Závan studeného větru nafoukl plachtoví tepláků postávajících vojáků.
"Asi máš dělat kliky," radil tiše Vilém Sokolík, stojící v řadě za Broňou.
V tomto ranním čase a v takovém nevlídném počasí nebyl Kal ochoten uvěřit tomu, že poddůstojník na něm skutečně vyžaduje, aby si do té sněhové čvachtanice lehl.
"Lehnout!"
Svobodník Strnad zúžil svá očka na pouhé štěrbinky.
"Lehnout! ...Nebo...!"
Svíral ruce v pěst a začal se nebezpečně přibližovat.
"Co se to tady děje?!"
Houf nováčků se rychle otočil k nově příchozímu.
Pavel Horký! Záchrana v čase nejvyšším.
"Co se to tady děje, svobodníku? Co zase předvádíte za divadlo? .. Proč necvičíte? .. Vždyť vám celé mužstvo pomrzne."
"Rozkaz, soudruhu četaři! ... Četo, na můj povel! ... Četo, poklusem klus!"
Pavel se otočil k Broňkovi.
"Vojíne, vy tady na chvilku zůstaňte."
Pohled odcházejícího svobodníka byl vražedný. Bylo nad slunce jasné, že svoji přízeň na potkání nerozdává.
"Kale, ty trubko, co už zase vyvádíš?" položil otázku četař, jakmile ostatní zmizeli z dohledu a oni si srdečně potřásli rukama.
"Ani ti nevím, člověče. Asi už začínám výcvik na obránce socialistických vymožeností."
"No, nezačal jsi ho zrovna nejšťastněji. Strnad je guma. Bojí se ho i kluci z jeho vlastního ročníku. Vsadím se, že hodně z nich by mu nejraději natrhlo úsměv."
"A proč to prostě neudělají?"
"Zčásti proto, že by je nejspíš udal. Jenže on je navíc bývalým juniorským přeborníkem ve vrhu koulí. Ještě dneska hází víc, než ženské na olympiádě před dvaceti roky.
Před vojnou měl sexuálně ideový průšvih. Vyhodili ho z nároďáku a tak se teď snaží, aby získal důvěru pracujícího lidu zpátky."
"To je zajímavé, vypravuj."
Kal přijal nabízenou cigaretu a nastražil uši.
"Přebral prý nějakému synáčkovi okresního tajemníka holku. Když se to zhrzený milenec dozvěděl, pozval na pomoc tatínka. Spolu si počkali na Strnada před stadionem.
Jenomže ten je rapl a oni si vybrali dost nešťastné místo pro podobnou rozpravu. U brány borců, kde chtěli kádrovat zdravé jádro nadějného sportovce, stálo několik kontejnerů na odpadky. Když starej funkcionář konečně pochopil tu jiskru v oku rudnoucího Strnada, přerušil nudný projev, oželel kravatu a raději kopnul do vrtule.
Jenomže mladého koulař dohonil.
Jak byl v ráži, snažil se podlého konkurenta zbavit jednou provždy. Nacpal ho do jednoho poloprázdného kontejneru a jen tak mezi řečí přivezl k té holce domů, aby si mezi nima definitivně vybrala."
"Zatím má moje sympatie. Určitě bych uhodl, kterému dala přednost."
"Nebylo to zas tak jednoduché. Nejdřív prý váhala a probírala jednotlivé perspektivy obou nápadníků. Potom ale měl Strnad nadhodit, že v té popelnici je dost místa i pro dva a bylo rozhodnuto. Lásce přeci neporučíš.

Dokonce mu i několikrát psala dlouhé zamilované dopisy.
Jenomže před čtrnácti dny na vycházce vybílil pro změnu hospodu. Když ho odváděli, řval na celé náměstí, že ta jeho Ivetka je děvka. Je teď na tři měsíce v podmínce, ale přesto si na něho dávej pozor."
Pavel končil vyprávění s ponurým úšklebkem.
Broněk se zimomřivě zachvěl a zamáčkl nedopalek o víko popelnice.
"No jo. Díky za upozornění na skvělou perspektivu."
"Není zač. Kamarádi si přece musí pomáhat. Pojď půjdeme někam do tepla, musíš mi vyprávět, co je doma nového."
Ukázalo se, že četař Pavel Horký je vlastně Kalovým velitelem čety. Svobodník Strnad velel prvnímu ze čtyř družstev této třetí čety automobilní roty. Novopečení vojíni Kalousek, Jehlička a s nimi dalších devět chlapců tvořili čtvrté družstvo. Na starost je měl svobodník Samuel Brhoň, slovenský polointelektuál, v civilu horský průvodce tatranské oblasti.
Vrozená lenost se u něj projevovala dost netradičně.
Při budíčku většinou jen nepatrně otevíral libovolné oko a cedil skrze semknuté rty povely.
"Družstvo má na povel vodca stáda... Idste spokojno... Prajem si zobudiť na raňajky."
Rozcvičku tedy poměrně pravidelně přebíral Vilém Sokolík, rodák ze zdejšího městečka.
Znal kdejakou přírodní skrýš v okolí kasáren. Zaváhal-li navíc i svobodník Strnad, který s oblibou začleňoval čtvrté družstvo do svého týmu, patřilo uvítání nového dne k těm příjemnějším. Jedenáct nováčků trávilo ranní půlhodinku v šeru leteckého krytu z časů meziválečných. Zahaleni dýmem tabáku, vyprávěli si různé historky z domova až do doby, než cvičení skončilo.

5.

"Nástup na snídani!"
Stravování ve výcvikovém táboře bylo všeobecně považováno za skrytou léčebnou kúru pro otylé. Do jídelny se chodilo po rotách, v přesně vyměřeném časovém intervalu.
Sebemenší technický problém měl za následek lidský kolaps.
Hoši z měst měli oproti svým venkovským kolegům částečnou výhodu alespoň v tom, že byli z domova na dlouhé fronty zvyklí. Zaujali osvědčenou polohu, nutnou k zachování stability a zavedli řeč. Několik desítek mladých mužů se bavilo po svém.
Hovory umlkaly až ve chvíli, kdy se řada pohnula a vojíni prošli skleněnými dveřmi do haly před otevřená okénka výdejců stravy. Tehdy se každý začal pekelně soustředit.
Družstva jednotlivých čet přicházela k okénkům podle svého číselného označení.
Jejich velitelé ovšem už v tu dobu dávno seděli u stolu, neboť se automaticky stavěli před prvního vojína prvního družstva příslušné čety.
Je tedy nasnadě, že vojáci čtvrtého družstva každé čety měli času na jídlo nejméně.
"První družstvo, třetí četa, třetí rota, ... dojídat! ...Vztyk! ... Odchod!"
Vojíni Kalousek a Jehlička právě přebírají stravu na tácy.
"Druhé družstvo, třetí četa, třetí rota, ... dojídat! ... Vztyk! ... Odchod!"
Vojíni Kalousek a Jehlička usedají na místa, uvolněná psovody. Mají přibližně pět až osm minut na to, aby spořádali pokrm od jeho tepelně nejpřijatelnějších položek.
Byl-li kupříkladu k obědu zavařeninový kompot, začínalo polední jídlo švestkami.
Polévka bývala obyčejně příliš vařící na to, aby mohla být pojata hned vzápětí. S železnou pravidelností se konzumovala až na závěr menu.
Žaludky nováčků se proti těmto neobvyklostem snažily protestovat různými stahy a křečemi. I na to pamatovali poddůstojníci, kteří ve dnech kuchařských indispozicí s oblibou vyhlašovali nějakou náročnou formu fyzického tréninku.
Snídaně už probíhaly v klidnějším tempu, neboť někteří velitelé družstev trpívali častými kocovinami a zbylí si šetřili tělo i hlasivky pro náročný výcvikový den.
"Čtvrté družstvo, třetí četa, čtvrtá rota, ... dojídat! ... Vztyk! ... Odchod!"
Bronislav strčí do úst patku vánočky. Trochu ji prstem postrčí dál do jícnu a nečekaně spaří douškem bílé kávy. Tak se mu v ústech vytvoří dostatek místa na další porci.
"Máš dost chleba?"
Ota Jehlička myslí na všechno.
"Díky, Oťasi. Já tě nemít, asi bych umřel hlady."
Kal zastrkává potajmu uzmuté krajíce chleba do bočních kapes maskovacích kalhot.
"Na Blatech se budou hodit," usoudil zkušeně Ota.

Pod názvem Blata si téměř každý z nováčků ihned představil strašlivé močály s děsivými chuchvalci mlhy, jak vídali ve filmu král Šumavy.
Skutečnost vojenského cvičiště byla o něco prozaičtější.
Rozhodně se sice nejednalo o pečlivě střižený trávník golfového hřiště, nýbrž krajinu rozrytou cvičnými okopy a jinými překážkami přírodního rázu. Zde trénovali svoji fyzickou kondici při útocích na fiktivní cíle, anebo nacvičovali zásah pohraniční jednotky po narušení umělé signální stěny. Hra na vojáky tady gradovala v životní styl.
V každém muži určitě někde hluboko v genech dřímá pravěký lovec, k čemuž přirozenou honbu za potravou vystřídala

lidská zvrhlost v zabíjení.
Rovněž někteří z nových vojínů dokazovali, že by mohli být použitelní při střetu s imperialistickými narušiteli klidu a míru naší socialistické vlasti. Rozpálené hlavně SA-58 chrlily oheň a dým, nábojnic na zemi kolem opojených vojínů přibývalo.
To ale určitě neplatilo v případě nováčků Kalouska s Jehličkou.
Svobodník Strnad se mrzutě díval do míst za terénní vlnou, kde spíše tušil, než viděl své dva oblíbence. Přimrkával v okolní bojové vřavě nelibostí ignorovaného vojevůdce.
"To budou určitě oni," reagoval na značně nepravidelnou střelbu, která se ozývala za kopcem. "Já jim spočítám všechny vystřílené nábojnice. S takovou kadencí nebudou mít ani co čistit."
Strnad velice nelibě nesl, když viděl někoho, o kom byl přesvědčený, že není stoprocentně vytížen nějakou činností.
"Kluci, kdo chce ještě nějaké náboje?" nabízel zatím za pahorkem Bronislav svým bojujícím kamarádům munici.
"Jasně, jenom si zastřílej," podával plný zásobník. "Když tě to baví, pal do nich. "
"Dáš si?" nabídl pak slunícímu se Otovi cigaretu.
Přisedl k němu do zákopu a labužnicky vyfoukl tenký proužek dýmu do rukávu blůzy.
"To je nádhera," rozplýval se Otík. "Ještě před dvěma týdny sněhová čvachtanice a podívej se dnes. Sluníčko už začíná nabírat sílu."
Kal opatrně nakoukl přes hranu okopu.
"Jenom aby ji s ním nenabral i Strnad. Vsadím se, že nám bude určitě zase prohlížet sumky, kolik vracíme nábojů."
Nahrbil se, aby vystřelil k předpokládanému uskupení nepřátelské pěchoty.
"Však už jsi všechny rozdal, ne?"
"Ještě mě nějaké zbyly. Kluci jich víc nechtějí. Dokonce ani Veselec, protože prý minule zjistil, jak těžko se potom samopal čistí. "
Otík začal vyhazovat patrony ze zásobníku.
"Tak je tady někde zahrabeme a bude to."
Bylo dílem okamžiku nápad uskutečnit.
Než trochu oschla půda nové krtiny, bitva ustoupila mírovému řešení konfliktu. Zatímco vyjednavači obou stran kladli své požadavky, stahovali se vysílení vojáci do zálohy.
Svobodník stál na výchozí pozici a připomínal časovanou bombu.
"Ukažte mi zbraně!" zavelel stroze.
Už dopředu se těšil, jak překvapí.
"Tady?" znejistěl Kal. "Co když se někde v trávě ztratí nějaká součástka?"
"Dobrá, provedeme si prohlídku na učebně. Běda vám, budou-li čisté jako minule."
Sborka - rozborka bývala oblíbenou disciplínou pro poddůstojníky. Časový limit obvykle splnilo jen velice málo hbitých prstů, načež nastupovala psychická deprese.
"Člověče, pohněte si. Vždyť vy ten samopal skládáte pomaleji než Mozart tu nedokončenou," šklebil se natěšený frajtr.
"Promiňte, soudruhu svobodníku, ale nedokončená byla dílem Bétovena," namítl Otík Jehlička. S jazykem v koutku úst dál neúspěšně hledal správný otvor pro úderník.
"Nechte si ty vzdělanecký řeči, Jehlička!"
Strnad se zlostně otočil v chůzi.
"Uvidíme, jak vám později půjdou kliky. Na rozborku jste machr, protože ten váš kvér se rozpadá už při pohledu na něj. Složit ho ale znovu dohromady, je zřejmě nad vaše možnosti."
Otík na veliteli družstva ulpěl nevinným zrakem.
"Nemám rád zbraně, protože jsou hlučné, smrdí a musí se čistit."
Učebna zašuměla smíchem. Strnad se zajíkl v marném pokusu o zachování autority.
"Jehlička neserte mě s těmi idiotskými kecy o neposkvrněnosti lidských vztahů. Kdyby na vás začal v zóně nikoho střílet nepřítel, poserete se strachy, protože z takhle složeného samopalu nebudete moct palbu opětovat."
Ota se zamyslel a rozhodně prohlásil.
"Neposeru, jelikož do země nikoho nepolezu. Nevím, co bych tam dělal. Já nejsem žádný agresor, abych zabíral nějaká cizí území."
Svobodník Strnad začínal rudnout ve tváři. V mozku mu plašila jedna myšlenka druhou.
"Agresor být nemůžete, protože už jste hňup!" vybafl nepříčetně.
"A hňupem zůstanete, i když tu flintu náhodou složíte."
Otík zůstal naprosto klidný. Pokusil se o nesmělý návrh na usmířenou.
"A když nesložím, můžu ho používat místo kyje. Já si ale stejně myslím, že žádný nepřítel nemůže být tak špatný, abychom se nějak nedomluvili."
Tato parafráze svobodníka doslova vymrštila ze židle.
"Jak vás mohli poslat na hranice střážit klid našich domovů? Vždyť vy jste ochotný se paktovat s imperialistickými zabijáky už jen z toho důvodu, že jste lempl a nedokážete si ani v časovém limitu složit svoji osobní zbraň!"
Začínalo jít do tuhého.
"A můžete nám tedy ukázat, jak se ta flinta dává dohromady. Já na to taky nemůžu přijít."
Broněk Kalousek se snažil jako obvykle přispěchat příteli na pomoc.
"Dejte to sem, blbe, a dívejte se!"
Snaha být nejlepší zatemnila Strnadovo myšlení.
Nervy pracovaly v neprospěch učitele. Jeho značné rozčilení způsobovalo, že mu pružina závěru neustále vibrovala a

nebylo ji možno vsunout do určeného otvoru.
"Bestie mizerná!" zaklel svobodník a přitlačil.
Vtom uzávěr nečekaně dosedl. Strnad táhle zavyl a z poraněného ukazováku mu počala tenkým čůrkem odkapávat krev. Odchlíplé lůžku prstu viselo jenom na tenké kůžičce.
V ten moment se velitel prvního družstva svalil na zem jako podťatý topol. Nikdy předtím se nepochlubil, že nesnáší pohled na krev, tím méně vlastní.
"Odneste ho na ošetřovnu, reka udatného," převzal velení vojín Jehlička.
"Běžte ale raději tajnou stezkou, ať jej nespatří zraky revanšistů."
Potom se obrátil k Broňkovi, využívaje chvíle, než se podaří velícího vzkřísit.
"Díky Kale, příteli jediný. Už jsem se viděl u kontrášů při výslechu. Neuvědomil jsem si, že podobný citáty jsou zakázaný. Po tom, co nám předvedl, by ho ale nejspíš musela hanba fackovat, kdyby ho někde vytáhl. Otec měl pravdu, když říkal: Na vojně používej pusu jenom při jídle."
"Máš zřejmě moudrého otce."
"To možná ani ne, ale na vojně už určitě byl."

6.

Strnad se za svoji slabost nejspíš opravdu styděl, protože několik dnů nechával čtvrté družstvo zcela na pospas jejich skutečnému veliteli svobodníku Brhoňovi.
Ten ovšem netoužil příliš vynikat nad průměr. A tak vojáci trávili veškerý čas v teple učeben nebo při cvičných jízdách za volanty nákladních automobilů nejzasloužilejšího věku.
Výcvik plynul několik dnů k naprosté spokojenosti nováčků.
Až opět nadešel čas, kdy zazněl rozkaz velitele roty : V plné polní zrychlený přesun na Blata!
Tady byla opět Strnadova šance vystoupit z ponížení. Rozhodně nezapomněl.
"Vojín Kalousek, ... vojín Jehlička! Ke mně..!"
"Přebírám nad vámi velení a zahajuji individuální výcvik na podporu vašeho chatrného svalstva. Aby zde nemohla být řeč o nějaké šikaně, budu dělat všechny cviky společně s vámi. Zahájíme během na tři kilometry. Poklusem klus."
Přestože Broněk patříval ve fotbalovém mužstvu k nejlepším obráncům a dokonce se zúčastňoval i všech zápasů okresních výběrových celků dorostenecké kategorie, prožíval nyní doslova fyzický očistec. U obránce nejde příliš o vytrvalost v běhu, ale hlavně o rychlost a přehled ve hře. Ten mu v bludišti nepřehledných vztahů s nadřízeným mnoho nepomáhal.
Navíc začal po ukončení sportovní kariéry kouřit a nyní mu zmenšená kapacita plic dělala problémy. V táhlých stoupáních členitého terénu doslova deoxidoval.
Rovněž Otík měl ve tváři výraz štvance. Byl ale příliš hrdý na to, aby žadonil o zmenšení dávek. A tak terénní běh střídala s železnou pravidelností překážková dráha.

Trpěli společně několik dní.
Nakonec Kal sáhl k řešení, které sice nebylo příliš důstojné, ale účelově splňovalo všechny předpoklady přežití takovéto formy výcviku.
Již dříve, při jednom z rozhovorů s Pavlem Horkým, se dozvěděl, že na zdejší ošetřovně slouží baskytarista olomoucké rockové skupiny Rozálky Jindřich Šišma, zvaný Sýrák.
"Omrknu situaci a pokud se nevrátím do večera, snaž se nějak dostat za mnou."
Otík jen přitakal, neboť se mu viditelně nedostávalo slov.

Toho odpoledne měli naplánovaný výběh do okolí kasáren. Kanady bušily do prachu polní cesty. Pot se z nich řinul, jakoby ani nebyl teprve konec dubna.
Vtom Broněk upadl na zem a začal lapat po dechu.
"Co je vám, Kalousku?" zastavil se v běhu Strnad. "Jestli se zase jedná o nějaký váš podraz, tak si mně nepřejte. Zničím vás na Blatech jako ty imperialistické brouky na bramborách."
"Astma! Záchvat! ... Astmatický záchvat."
Bronislav tajil dech, aby získal přesvědčivou nazelenalou barvu obličeje. Strnad váhal s rozhodnutím k neudržitelnosti.
"Kalousku, mám vás přečteného až po kořínky vlasů. Zase zkoušíte nějaké své divadelní kousky a myslíte si, že vám na ně naletím. Jste ulejvák, těžící ze známosti s četařem Horkým. Naposledy se ptám ... Co je vám?!"
"Vidíte, že nemůže dýchat, jak má tedy odpovědět," vmísil se do děje Otík Jehlička.
"Mám sice jen povrchní právnické vzdělání, poskytnuté mi strýcem advokátem, přesto se mi zdá, že tady by se už dal uplatnit paragraf o neposkytnutí první pomoci."
Lest zabrala. Tvrďas Strnad se zdál být nahlodán obavou z další možné nepříjemnosti.
"Vás tedy s Kalouskem určitě na ošetřovnu nepustím. Sám bych se tady unudil. Vezměte si toho simulanta na záda a odneste ho ke kasárnám. Já už s ním někoho pošlu."
Po několika metrech chůze spatřili běžící vojíny ze střelecké roty. Frajtr přivolal dva z nich a nařídil jim doprovodit soudruha vojína na ošetřovnu.
"Bez něj se mi ale nevracejte. Chci ho tady mít zpátky ... Živého nebo mrtvého," dal jim ponaučení pro všechny případy. Celou cestu na ošetřovnu Broňka obětavě podpírali.
Usadili ho na schůdky před budovou a zazvonili.

"Kohopak to sem táhnete? .. Teď, když nejsou ordinační hodiny?"
Vytáhlý chlapík v bílém, nepříliš čistém plášti, mrzutě otevřel hnědé oprýskané dveře.
"Co ti je, simulante? Ukaž jazyk!... No vidíš, červeňoučký jako prdýlka po výprasku. Nikde nevidím bodnou ani střelnou ránu."
Jindra Šišma vojnou znetvořeného Kala očividně nepoznával.
Nejspíš se jej chystal odeslat zpátky do kasáren, čemuž bylo třeba zamezit za každou cenu.
"Dostal jsem dnes šílenou chuť na cecíkovou bombu, ale udělalo se mi z ní hrozně zle."
Čahoun zpozorněl. Natáhl zvědavě hlavu, až nepatrně připomínal žirafu ve výběhu.
"Říkáš, cecíkovou bombu? A kde čepují takovou zhovadilost?"
"V Olomouci ... Zdenička v Ponorce."
"Broněk Kožoušek!"
"Zase jsi to popletl ... Kalousek jméno mé."
"Á, tak to tě tady vítám. To bude nějaká závažná choroba, jestli jsi nás musel navštívit. Musíme tě řádně prohlédnout, jestli věc není náhodou infekční... Mariášek ještě nezapomněls? Bude se ti hodit při čekání na výsledky vyšetření. Je to hochu bída. Vždycky než se některý z těch nemocných lazarů trochu zaučí, buďto pro nedostatek financí náhle ozdraví, anebo radši umře."
Obě alternativy nebyly příliš lákavé.
"Chtěl bych věřit tomu, že alespoň ta druhá varianta se mně zatím netýká," pohlédl Kal do matného zrcadla dveří. Odpovědí mu byl odlesk vyceněného chrupu vlevo nad ramenem.
"Takže mládenci, díky za raport," obrátil se ošetřovatel na oba postávající střelce.
"Čelem vzad! Doufám, že jste si vzali na vycházku nějaké peníze, protože támhle naproti u Sumců mají Regenta jako křen."
"My ale musíme přivést soudruha vojína zpátky na rotu," namítl nesměle jeden z dvojice.
"A to jako proč?!"
"Svobodník Strnad nařídil... živého nebo mrtvého."
"Ach tak, Strnad... Ten pták už mě začíná pěkně srát... No, jen mu pěkně vyřiďte, že za zdravotní stav vojska v nepřítomnosti lékaře zodpovídám já. Takže jenom já rozhodnu, kdo je na přijetí do ústavního léčení a kdo není. A teď plavte, ať jich stihnete pár urazit, než půjdou lampasáci z práce."
Vojíni váhavě odstoupili ode dveří, až nakonec jeden z nich pronesl onu typicky českou větu.
"Když už průser, tak pořádný."
Touto lidovou moudrostí se vzájemně posilovali při každé další objednávce zlatavého moku. Drobný fakt, že peníze v modrých teplácích nevyraší, jim viditelně nevadil.

Záložní prapor, na němž sídlila i ošetřovna, se nacházel na opačném, dolním konci městečka. Sestával ze dvou budov a malého prostranství, zastavěného různými stroji technické čety.
Samotné zdravotní zařízení nemělo stálý lékařský dohled. Stav pacientů toto ani mnohdy nevyžadoval, vážnější případy se jednoduše převezly do nemocnice v Českých Budějovicích.
Lékař na výcvikovou ošetřovnu zajížděl pravidelně třikrát týdně, o ostatní chod se staral pomocný lékařský personál. Ten nyní vítal nového pacienta.
"Člověče, já už se tolik těším na partičku. Ani panna před první nocí není tak nedočkavá. ... Ferdo, pojď sem, máme nový přírůstek do rodiny."
František Malásek opravdu svým zjevem trochu připomínal Ferdu mravence, jenže mariáš hrál jako opravdový karetní virtuóz. Nedbale přihodil další drobné na hromádku vítězství.
Netrvalo dlouho a Sýrák začal být nervózní. Broněk nechápal, jak je možné, že má dnes stále plnou ruku trumfů. A Ferda, ten by uhrál hru, i kdyby měl v ruce místo karet ořechové listí.
"Promiň, ale hra je hra," snažil se zmírnit výsledek jedné z mnoha partií Bronislav Kalousek, řečený Kal, když tu se najednou dole u vchodových dveří rozřinčel zvonek.
"Ty zalez do peřin," ukázal prstem Sýrák.
Broněk ochotně poslechl.
"A ty pojď se mnou," kývl hlavou směrem k Ferdovi. "Pokud to není nic důležitého, budu potřebovat svědeckou výpověď. Alibi na to, že jsem toho idiota, co vyzvání u cizích dveří, zabil v sebeobraně."
Při jeho současném duševním rozpoložení se nebylo čemu divit.
Ferda popadl atrapu cvičného ručního granátu útočného typu. Strčil ho do kapsy a rozvážně sestupoval za Sýrákem ze schodů.
Svobodník Strnad mačkal zuřivě tlačítko ještě notnou dobu poté, co se dveře otevřely.
"Kde jsou ti tři?!"
Vybafl na zřízence tak rozlíceně, že celý generální štáb, v čele se samotným ministrem, nemohli v tuto chvíli vypadat strašlivěji.
"Kdo ..??"
Sýrák se nemohl náhle dostat do obrazu.
"Kalousek a ti dva hňupi, co jsem je s ním sem poslal."
"Ach tak! To ses s nima musel nějak minout," zachraňoval střelecký doprovod dlouhán.
"Poslal jsem je zpátky na útvar. Kalousek tady zůstává s podezřením na střevní tyfus."
Bystré ucho mohlo zaslechnout přidušené zakuckání z patra.

"Střevní tyfus?! Co je to za blbost? Vždyť ten simulant předstíral, že nemůže dýchat. Že má astmatický záchvat, nebo co."
"Ona se tahle nemoc někdy projevuje i těmito příznaky. Tomu ale ty asi moc rozumět nemůžeš. Diagnóza je určena především pro orientaci doktora medicinae a ne medicimbae."
Jenomže Strnad nehodlal na žertovný tón přistoupit.
"Takový nedostudovaný doktor jako jsi ty, pozná leda pěkný hovno. Vrať mě ho na buzerák a uvidíš, že bude čiperný coby dup!"
Svobodník zatím plně potvrzoval všechny řeči o svojí náhlé vznětlivosti, jenže Jindřich Šišma byl na své čtyři nedokončené semestry lékařské fakulty značně pyšný. Nejvíce, čím jej mohl Strnad ranit, byla pochybnost o vojensky úředně uznané kvalifikaci ošetřovatele.
"Tak a dost, ty polokoule z Mošnova! Přijde den, kdy si spleteš svoji dutou palici s koulí a změníš dějiny dramatu. - Balon, plný pilin, odhazuji v dál! - tak to budou v tvém případě citovat herci na jevištích. A pak ti k tomu ještě dodají, že já své rozhodnutí měnit nehodlám a nebudu.
Pokud mě ale chceš k něčemu nutit, budu muset zásadně přehodnotit podpůrnou medikamentózní léčbu, co jsem ti dosud předepisoval.
Už to chápeš? .. Je ti to jasné? .. Prostě, výsledky v hajzlu! Mistrovství v hajzlu! Nedostaneš ode mne ani pilulku! .. Ani prd! ... Co prd?! .. Ani závan prdu !!!"
Zdálo se, že dlouhý monolog zapůsobil. Svobodník konečně pochopil, kterak se věci mají.
"No tak se hned nečerti. Já jsem vlastně jenom šel kolem. Tak mě napadlo, zastavit se na kus řeči a přitom se pozeptat, jestli to s tou Kalouskovou nemocí není příliš vážné."
Sýrák si dal ruce v bok.
"Je to vážné. V žádném případě zatím nedoporučuji pohyb. Ostatně o postupu jeho dalšího léčení rozhodne zítra lékařské konsilium. Stačí takto vysvětlit? Pokud ano, omluv naše těla. Pro nával práce kolem nemocných nemůžeme zbytečně tlachat o věcech odborných s každým, kdo má v hlavě Eudiášův chlév. ... Neber si to osobně a zase se někdy přijď ukázat."
S těmito slovy zavřel dveře a pohlédl nešťastně na Ferdu.
"Tak a teď si připadám, jako bych měl v hlavě nasráno já... Pro dnešek je zřejmě s kartami konec."
Ferda se zatvářil zúčastněně, jakoby měl jít pomáhat kydat hnůj.

Svobodník Strnad mezitím zuřivě nakopával kameny, povalující se na asfaltu cesty.
"V širém poli studánečka,...!"
Dvojice vojínů střelecké roty měla dnes opravdu den plný smůly.
"Pozóóór...!!!"
Tři týdny prezenční služby se ale ukázaly jako zcela nedostačující. Mladíci pouze zavrávorali v pokusu o jakýsi půlobrat. Dva páry zamlžených očí spočinuly na obávaném poddůstojníkovi.
"Vyliž si oko, gumo!" pronesl namáhavě jeden z nich.
Tato slova, vyřčená pomalu, s opileckou rozvahou, zapůsobila na frajtra obdobně jako rána kladivem do nejcitlivějšího mozkového centra. Vyvolala explozi myšlenek tam-tamu.
"Gumo! ... oni mě nakonec řeknou gumo... za všechno, co pro ně dělám. Tvrdé chlapy, ukuté neméně tvrdým výcvikem, který se jim jednou bude zatraceně hodit při službě v nehostinných hraničních lesích.
Chlast! ... to je to jediné, co ty rozmazlence dneska zajímá. Sport a kultura těla je pro ně jenom námaha, o kterou nestojí.
A čest, že mohou pomáhat chránit naše hranice proti vnějšímu i vnitřnímu nepříteli?
Tato čest pro ně znamená jenom další povinnost, kterou ve svém konzumním způsobu života odmítají. Tatíci pro ně připravují nádhernou budoucnost. Dřou do úmoru a synáčkům je zatěžko udělat pro svoji kondici a připravenost několik kliků navíc. Jen se snaží někam zašít. Když mohou projevit iniciativu, zmagoří si mozky alkoholem.
V tomhle stavu je zbytečné domlouvání. Je jim to nejspíš stejně fuk ..."
To všechno proběhlo svobodníku Strnadovi hlavou, než oběma vojínům potichu odvětil.
"Vy mě můžete taky..."
Takto vlídný tón hlasu od něj nejspíš neočekávali. Ještě dlouho se s povislými čelistmi dívali za odcházejícím poddůstojníkem.
Zaklesnuti v sobě pažemi do tvaru velké chobotnice, byli později objeveni projíždějící hlídkou a dopraveni zpět na útvar. Jediným štěstím se jim stala skutečnost, že nemohli být trestně odpovědni, jelikož akt vojenské přísahy měli teprve před sebou.
Přípravy na tuto velkou událost započaly až druhý den po osudové chybě velitele prvního družstva třetí čety čtvrté roty.

7.

Doktor Huf shledal Sýrákovu diagnózu jako docela přesnou.
Poopravil ji na celkové vyčerpání organismu a předepsal pacientovi několikadenní klid na lůžku. Viditelně potěšen prázdnými postelemi na marodce, sdělil podřízeným, že přijede zase až za týden.
"Teď před přísahou stejně nikdo nebude příliš polehávat," usoudil.
S pokýváním prošedivělé hlavy odešel společně s ošetřovateli prověřit stav zásob. Nakonec nepatrně ochutnal gruziňáčku a odejel zpět do českobudějovického brigádního lazaretu.

Konečně bylo Kalovi jasné, proč si mohl vybrat libovolnou z osmi nezastlaných postelí v nemocničním pokoji. Další návštěvy se prostě neočekávaly.
Nakonec usmlouval izolaci.
Toto séparé bylo útulnější, než ona obrovská místnost pro celé jedno družstvo.
Čistě pro pocit důslednosti se zeptal Ferdy, která infekční nemoc se zde naposledy léčila.
"Příjice," odvětil suše tázaný.
Broněk vyskočil z postele, jako by právě dostal žihadlo od sršně.
Ve dveřích se srazil se Sýrákem. Ten ho uklidňoval.
"Víš, Ferda je dobrák. Postará se o kdejakou technickou záležitost a moc toho nenamluví. Na druhé straně s ním můžeš probrat všechno možné. Taková dobrácká vrba."
Pak ale lapiduch zoufale rozhodil ruce.
"Ale nejvíc mě sere, že si pořád plete příjicí s úplavicí."
"Tak jsem se zpletl, no."
Omluvou na svůj omyl zašustil zdravotnický údržbář čertími obrázky a dal tak podnět k usednutí za hráčský stolek.
Karta ještě neobešla, když dole u dveří zazněl zvonek.
"Koho to sem zase čerti nesou," zahartusil Sýrák.
Pak poslal Ferdu otevřít.
Ten znal kolegu natolik dobře, že si tentokrát místo granátu vzal s sebou svoje karty.
Po chvilce se vrátil i s návštěvníkem. Ota Jehlička žádal o ošetření. Měl tržnou ránu nad obočím a naraženou nohu.
Kal se k němu ihned radostně hrnul.
"Vítej, příteli drahý! Vidím, že jsi musel použít bolestivé lsti."
Otík zkřivil tvář do úsměvu.
"Ono se ani tak nejedná o lest, jako spíš o ztrátu rovnováhy. Upadl jsem, aniž bych měl něco podobného v úmyslu. Myslím, že jenom blázen by se snažil skotačit na Hadí řece."
"Chceš snad naznačit, že jsi spadnul do koryta Haďovky?"
"Dá se říct, že jsem nezvládl traverz přes rokli u jejího ústí."
"V tom případě tě vítám mezi živými."
Přátelé si ještě jednou podali ruce a Broněk začal Otíkovi obšírně vysvětlovat celou situaci.
"Umíš mariáš?" protrhl Sýrák zdlouhavý výklad.
"Pokud se mi po té ráně všechno v hlavě nepomíchalo, řekl bych, že ano."
To úrazu přidalo na vážnosti.
Otík byl, po krátkém ošetření na ambulanci, přijat coby pauzírující hráč.

8.

.

Dny ubíhaly v poklidu sanitární péče.
Kvality hráčů se zdály být vyrovnané a do této pohody vstoupil nečekaně četař Pavel Horký.
"Nazdárek, zamálisti," pozdravil, čehož ihned využil Sýrák k nahlédnutí do karet protihráčů.
"Tak vstávejte, braši. Oblékejte se a jdeme sloužit pracujícímu lidu," obrátil se na nováčky.
Těm ztuhla krev v žilách.
Pavel určitě dostal nějakou vážnou virovou nemoc, tón jeho hlasu se jim vůbec nezamlouval.
"Nemůžeme ještě odejít z odborné zdravotní péče. Podezření na střevní tyfus se sice neprokázalo, ovšem celkové vyčerpání je věcí také velice vážnou a vyžaduje pečlivé a důsledné diagnostikování. Rovněž těžký otřes mozku může v neléčených případech vyvolat pozdější vážné zdravotní problémy."
Kal se nehodlal vzdát nabytých úlev tak snadno.
"Vidím, že ještě nějaký ten týden podobného kursu a Šišoň bude mít o nástupce vystaráno. Ale teď vážně... Zatímco vy jste si tady užívali výdobytků socialistického zdravotnictví, já tvrdě pracoval."
"Hlavou, samozřejmě!" reagoval na ulekané pohledy přítomných.
"Za týden máte přísahu a přijedou vaši. To je první věc, kterou bys měl zvážit. Druhá je možná taky příjemná. Moc se v kursu nesnaž vyniknout, aby tě náhodou nešoupli k autobusu. Zařídil jsem ti místečko na brigádě u veteriny. Nesmíš být samozřejmě úplný lempl, musí si tě tam totiž oficiálně vyžádat podle dosažených výsledků. Taková lepší polovina."
Předestřel nádhernou perspektivu, po které Broněk slíbil, že se bude pilně učit vyhlášku sto o pravidlech silničního provozu. Neb kolik je takových, co mohou i na vojně provozovat věci, které je baví.
Bude mít své auto.
Kromě toho možnost kontaktu se psy, s kterými prý bude vypomáhat jejich ošetřovateli.
Bylo mu samozřejmě líto Oty, ale dva řidiče Pavel umístit nedokázal.
Také nemohl působit pouze jako dobrý děda Mráz. Po ochladnutí prvotního nadšení přišel s informací, která nikoho příliš nepotěšila.
"K tomu, abyste mohli jít s rodiči na svoji první oficiální vycházku, je nutné složit vojenskou přísahu. Ta se skládá ze spousty keců a hlavně ze slavnostního pochodu... Bez jeho perfektního zvládnutí tě žádný lampasák do průvodu nepustí. Takže z toho logicky vyplývá, že jestli nebudeš v davu, nepůjdeš ani ven.
Tady u karet se pochodovat nenaučíte. Dnes je pátek, přísaha bude příští sobotu - to by se snad dalo zvládnout. Týden není sice hodně, ale nemusí z vás být přímo pořadoví excelenti."

Kal posmutněl... Proč jen na té vojně nejde nic jednoduše?
Nad vším, o co člověk usiluje, se začne v mžiku rojit děsivá spousta otazníků. Věc mnohokrát není úplně dořešena ani tehdy, když fakticky dávno skončila.
Broněk nabídl vojenskému tribunálu podmíněné odložení výkonu nácviku.
"Já myslím, že neméně důležitá je i teoretická příprava na tak závažnou společenskou akci. Možná by sobota a neděle spíš vyhovovala výuce tady na učebně. Po cvičáku nás prožene Strnad tak důkladně, že budeme rádi, jestli do přísahy nevypustíme duši."
Skončil plamennou řeč obhajoby, po níž všichni přísedící zasmušile pokývali hlavami.
Tím bylo prakticky o strategickém plánu dnů příštích rozhodnuto.

9.

Bronislav Kalousek se ve svých tvrzeních nemýlil ani trošičku.
Svobodník Strnad je uvítal takovým záhadným úsměvem, až se Kal polekal, že snad přehnal dávkování podpůrných prostředků.
Mistrně využil zdravotní pauzy ve výcviku jako záminky k tomu, aby nováčky, usilující o účast na slavnostním pochodu, patřičně individuálně doškoloval.
Kilogramy, nabyté poobědovými dýchánky na loži ošetřovny, zůstaly v bahně nedalekých Blat. Cestu tam a zpátky proběhla trojice v modrých teplácích nesčetněkrát za den. Skotačili v rozbředlém terénu tak dlouho, dokud barvou oděvu zcela nesplynuli s narezlou hlínou.
Taktéž majitelé domků, stojících v těsné blízkosti kasáren, měli v tyto dny pocit, že se nacházejí na jiné planetě.
Slepice a kachny si vykračovaly po dvoře rázným pochodovým krokem. Zpoza vysokého plotu se neustále ozývaly řízné povely a reprodukovaná hudba.
"Ráz, dva.! ... Vlevo zatočit! ... Pochodem vchod ! ... Ráz, dva! ... Levá, pravá! ... Seno, sláma! ... Levá! ... Levá!"
Velitelé družstev chladili rozpálené hlasivky pašovaným Regentem, takže v pozdním odpoledni dospěli hlasu Big Bena.
Od rána do večera zněly povely z velikého prostranství mezi budovami, v nichž přebývaly čtyři roty výcvikového praporu českobudějovické brigády pohraniční stráže. Šílenost, oficiálně pojmenovaná vojenský přijímač, se rozeběhla plným tempem.
V pauzách mezi duněním pochodového kroku si Kal s Otíkem rozhýbali unavené zádové svalstvo na překážkové dráze nebo se jen tak běželi se Strnadem proběhnout po okolí.
Po večerce padli na postele a ještě než přání hezkého snu přelétlo na vedlejšího lože, spali tvrdým spánkem unavených.

Až konečně nastal onen slavný den v životě vojáka.
Rodiče, blízcí a známí natahují krky z pestrobarevného davu, aby ve vlnícím se poli z nablýskaných přileb poznali helmici, o které se domnívají, že patří jejich milému.
Toho roku panovalo nezvyklé vedro. Třebaže byl teprve květen, teploty za poledne dosahovaly dva, možná tři dílky pod třicítku. Akt vojenské přísahy musel být technicky zkrácen, neboť vojíni, oděni v slavnostních uniformách nesmírně trpěli.
K jejich dosavadní značné psychické zátěži se připojila i fyzická únava z horka a už brzy po nástupu před tribunu začali padat jako mouchy. Poddůstojníci, určení k zásahu pro tyto případy, nestačili odnášet bezvládná těla. Mezi zelení svátečních uniforem bylo možno občas zahlédnout bílý plášť kuchařů-čumilů, kteří statečně vypomáhali.
Bronislav Kalousek celou druhou polovinu nekonečného projevu o chrabrosti obránců hranic socialistické vlasti neviděl na pravé oko.
Blembák, jak přátelsky vojáci nazývají onu obludnost, držící pomocí různých úchytů na hlavě, se mu sesunul stranou.
Kožený řemínek na čele vytvořil jakýsi trativod pro veškerý pot, vystupující póry pod plechovým skleníkem. Čirá tělní tekutina nepříjemně štípala do očí.
Musel vypadat opravdu skvěle.
Nedlouho po úvodních slovech velitele praporu mu začala věnovat telepatickou pozornost dívčina nevalné krásy, stojící na žulovém podstavci vedle tribuny. Kal z třetí řady udiveně sledoval mhouřící oči, špičku jazyka, chvějícího se před pootevřenými rty a ruku, občas prohrábnuvší neposlušné vlasy neurčité barvy.
Tato soudružka svazačka musela být určitě pomýlená ve svém přesvědčení, že takto pomáhá překonat vojínům těžké okamžiky ve výhni dopoledního slunce.
Vrcholem všeho bylo, když se těsně před koncem projevu ještě kousek povytáhla nad hlavy ostatních diváků. Dlaněmi obou rukou si přejela po mohutném poprsí, cvakla klipsnami halenky a na několik okamžiků uvolnila bujarou masu z košů podprsenky. Během oněch několika vteřin by vojíni čtvrté a částečně i třetí roty pravděpodobně nezaznamenali ani nukleární napadení.
Důsledky striptýzového vystoupení rozmařilé děvy se projevily okamžitě a byly strašlivé.
Tlumený masový vzdech předznamenal další velmi početné snížení stavu pravého křídla nastoupené jednotky.
Jenom díky tomu, že vojín Kalousek viděl velmi rozmazaně, podařilo se mu neomdlít.
Podobně jako mnoho dalších nastoupených druhů ve zbrani však naprosto propásl závěr estrády a tudíž už nikdy nestihl přísahat věrnost pracujícímu lidu.

Přísaha skončila.

Po poledni novopečení vojíni pohraniční stráže vyrazili na svoji první vycházku.
"Bože můj, ty jsi ale chuďoučký," zalkala dojatá máma nad jedenapadesáti kilogramy živé váhy synka Bronislava.
"No, vyžraný zrovna dvakrát není," lakonicky pronesl starší bratr Roman.
Už druhý měsíc zdárně vychutnával znovunabytý civil a nezdálo se, že by nějak strádal.
"Jak můžeš být takhle necitelný k bratrovu stavu," rozhorlila se maminka Kalousková.
Sebrala mu vepřový řízek z talíře, aby dokrmila druhorozeného.
Kal spořádal ještě jeden, vše zapil půllitrem piva a cítil se jako v ráji.
"Tak tohle je zatím můj nejsilnější zážitek z vojny," rozhodl po vypití dalšího oroseného Regenta. Cítil uvolnění, které přichází, když opadá stres.
"Jen se neboj, budou i silnější," mínil Roman.
Otec souhlasně přitakal. On sám sloužil jako základák u výsadkového vojska v Chebu a byl, jak s oblibou říkával, zasloužilým Čepičkářem.
Rád dával ve společnosti k dobrému historku o tom, kterak při cvičném seskoku pilot přeslechl souřadnice a výsadkáře vypustil v těsné blízkosti hranic.
Toho dne vál silný východní vítr, o němž zlý jazykové tvrdili, že byl zaviněný hrachovou kaší, podanou Stalinovi k obědu. Několik parašutistů tak dopadlo až za pozice pohraničníků, do těsné blízkosti demarkační linie. Otec se ocitl mezi nimi.
Náhle tak byl postaven před velké dilema. První možnost navrhovala - využít příležitosti, která se mu nečekaně naskytla a obrátit se o pomoc na druhou stranu společenství.
Anebo srolovat padák a vydat se cestou necestou směrem, odkud na něj před dopadem na zem chrabří pohraničníci vedli palbu.
Tam mohl tušit linii tří signálních stěn.
Tehdy, v padesátých letech, u něj zvítězila euforie vlastenectví, takže se vydal vstříc předpokládaným nepříjemnostem.
Bylo to v zimě. Krutě mrzlo a drobně sněžilo. Napětí šedesáti tisíc voltů v narezlých drátech zabezpečovacího zařízení hrálo smutnou symfonii pochodujícímu unavenému výsadkáři.
"Všude dobře, doma nejlíp," pomyslel si, když mu nasazovali želízka a odváděli vraty signální stěny do vnitrozemí k prvnímu výslechu.
Byly to tenkrát pohnuté doby, ale rodina Kalouskova nezanevřela.
V suchdolské restauraci třetí cenové skupiny se začínalo vzpomínat na nevšední zážitky, které poznamenaly časy minulé.
"Kdyby váš dědek nebyl prozíravý, mohli jste být dnes označováni jako buržoazní živel," pravil zrovna tatík svým dvěma chlapcům.
V čele stolu sedící bělovlasý kmet rodu pohledem pochválil veselého syna a obrátil se k vnukům. Zvedl pravý ukazovák v dramatickém gestu.
"Nikdy nikoho nepodceňuj," připomněl starou pravdu. "V osmačtyřicátém jsme si taky všichni mysleli, že si komunisti dělají jenom srandu."
Děda Kalousek byl skutečný racionalista. Když pochopil, kam vedou otěže vlády jedné strany, dlouho neváhal. Během půl roku prohýřil v olomouckých podnicích rodinnou cihelnu a téměř všechny předválečné státní dluhopisy.
"Ještě jste nebyli na světě, takže jsem to musel zvládnout sám. Ovšem byla to hezká doba." Stařík se zasnil, aby po chvíli pokračoval.
"Až těm komunistům jednou nakopete zadek, vezmete si zpátky z družstva pole vašeho druhého dědka a můžete začít od píky jako váš praděd. Takhle máte alespoň pro tuto dobu zajištěný dělnicko rolnický původ."
Moc rádi na oba prarodiče bratři vzpomínali.

10.

Jenže čas, určený k setkání rodin, utekl rychleji, než si mnozí představovali.
Blízcí se rozjeli nazpět do svých domovů a několika stovkám novopečených vojínů pohraniční stráže započala rozhodující fáze výcviku.
"Tak holoubci, už máte po přísaze. Teď jsou z vás vojáci jak se patří. A budete ještě lepší, až se naučíte pořádně pořadová cvičení. To, co jste předvedli při slavnostním pochodu, bylo k zblití! ... Hrůza a děs!"
Svobodník Strnad se, spolu s dalšími dvěma veliteli družstev, nejistě opírali o stolek dozorčího. Šířili kolem sebe strach a výpary alkoholu.
"Vojíne, vy nevidíte nadřízeného? Zpět a pozdravte! ... No a co, že už jste v pyžamu! Pořadovým krokem! ... Hlavu natočit!"
Nezasvěcenému by se určitě zdálo legrační, kterak vojíni, oděni v jasně žlutých nočních úborech a obuti v pantoflích, chodí kolem dozorčích s vypjatou hrudí. Nebo v chabém pokusu o pořadový krok zvedají nohy jako při výměně stráží na pražském Hradě.
Tři kroky před schodištěm, tři kroky za ním - takový byl úsek, v němž bylo nutno zachovávat povinnou drezůru.
Blížila se doba večerky a postižení doháněli zameškané rajóny. Všichni společně se snažili nezavdat sebemenší příčinu k nástupu represe ze strany těch tří zpitých, zakomplexovaných rádoby generálů.
"Na vás, vojíne, si budu muset posvítit. Ty vaše nazouváky nějak špatně zní. Pořádně zvedat nohy. Raz, dva! To musí být zvuk jako v kanadách na přehlídce."

Kdo nemusel kolem stolku nutně projít, raději postával na pokoji u postele a očekával vyhlášení nočního klidu.
"Večerka! .. Na doby zalehnout! Ráz, dva!"
Vojáci hupsli do spacích pytlů. Vydechli ulehčením, doufaje, že frajtři jsou již dostatečně znaveni a půjdou spát také.
Tentokrát ovšem služební horlivost zvítězila nad opileckou únavou a svobodníci se vydali na prohlídku skříněk.
"Vojín Žemlička," nahlas slabikoval písmena na štítku stolku Pekař a úlisně se zadíval na Strnada. Jmenovaný vojín, přikrytý v posteli až po bradu, zatajil na chvíli dech.
"Ten je poslušný, na toho se vyser!"
Svobodník přejížděl kuželem světla mihotající baterky visačky na skříních.
"Tady to máme! Vojín Kalousek... Na toho ani nemusím vytahovat pravítko, tomu komínky určitě lícovat nebudou. Vyhoďte všechny ty hadry na zem! A Jehličkovi taky! ... Pěkně všechno promícháme a mrkneme se na boty.
To jsem si mohl myslet! ... Kus bláta v podrážce. A jak se snažil chlapec krémem zamaskovat svoji lenost... Otevři okno!!"
"Vojín Kalousek! ... Vojín Jehlička! Vztyk! ... Ruce na prsa a během za barák. Něco vám tam ulítlo. Hleďte si pohnout, už je dávno po večerce."
Broněk s Otíkem si v poklusu zopakovali pořadovou kolem dozorčího stolku.
Pak už jen venku drkotali zuby, snažíce se pohledem proniknout bezměsíční nocí.
"Kam to ti kreténi zase dneska naházeli?!"
Kal už držel svůj pár bot v rukou a nyní pomáhal dohledávat Otíkovi.
"Pokud tu druhou kanadu nedrží zrovna teď Strnad v té svojí neandrtálské tlapě, bude nejspíš támhle v nádrži."
"To první by bylo na něho moc chytrý. Jdeme se tam podívat."
Pak ji uviděli. Plavala podrážkou nahoru asi tři metry od břehu.
"Jak myslíš, že tam bude hluboko?"
"Nemám zdání. Zkusíme ji přitáhnout."
Nenašli ale tak dlouhé bidlo, proto musel nakonec Ota vysvléct spodní díl pyžama a do vody vlézt. Nebyla naštěstí až tak ledová, jak si představovali, přesto Otík skřípal čelistmi.
"Jestli tohle všechno zanechá nějaké následky na mém zachlazeném příteli, vykleštím toho kreténa Strnadového louskáčkem na ořechy!"
Filosofický nadhled zůstal v prvním patře, v teplém pelíšku lože.
Vtom se otevřely dveře unimo buňky, stojící na druhém břehu požární jímky. Strážný autoparku se nevěřícně zadíval na dva zimomřivé kanárky a polohlasem vybafl.
"Jste se zmagořili, nebo co? Proč se koupete už květnu a k tomu v noci?!"
Byla jim ovšem taková zima, že odpovědi nerozuměl.
"A co to máte v rukách?... Ách ták, už tomu rozumím. Strnad zase truchlí pro Ivetku a pořádá rendžrs výcvik... Pojďte honem dovnitř, než si nachladíš pytlíka!"
Byl to nadsuprák Málek.
Už měl být dávno v civilu. Ovšem po součtu všech jeho trestů v druhém roce prezenční služby, mu zbýval ještě asi měsíc do vypršení posledního z nich.
"Pokud se mi zase něco nepřihodí," lakonicky komentoval přítomnost na útvaru.
"Já totiž vojnu děsně žeru," vyprávěl, zatímco z konvice na kamínkách naléval nenadálé návštěvě svařené bílé víno.
"Mohl bych to z fleku podepsat. Chlastat umím a to ostatní se lehce naučím. Jenomže oni mě na vojně nechtějí, protože moc vydržím a stávám se pak nemilým svědkem furťáckého utrpení.
Už dřív jsem párkrát poseděl s lampasákama v hospodě a všechno v pohodě. Jenže tenkrát padlo o něco víc piv i prcků. Já chci ještě něco objednat, když tu koukám, ...oba leží na stole a mumlaj nesmysly. Kdybych se na ně vybodl a šel klidně do hajan, bylo by všechno dopadlo dobře. Jenomže já si zahrál na dobrodince a rozhodl se je odtáhnout domů.
Čiň dobře bližnímu svému na vojně neplatí. Už u toho prvního jsem měl možnost poznat, jak hrozný fúrie jsou ženský lampasáků. Ta megera mě ani nepoděkovala. Hned mezi futrama padly první nadávky a facky... Prostě správná Itálie.
To ta druhá už byla asi vdaná dýl. Okamžitě věděla, kam namířit.
Manžílka knokautovala jedinou ranou ... A byl to kapitán.
Zaplácal krovkama a složil se na rohožku, čímž to všechno začalo. Bylo jí asi líto, že vydržel tak málo a dala se do mě. Bácla mi takovou pumelenici, až jsem měl čelist chvilku celou nakřivo. No a na takový jednání nejsem zvyklý. Já teda ženskou v životě nepraštil, ale taky nemám zapotřebí, aby mě kdejaká decimálka brala za vlastního.
Tak jsem jí dvě nebo tři vrátil. Vlastně jsem se bránil... Než bys řekl švec, ležela vedle svýho starýho. Hověli si na té panelákové chodbě jako dva andílci a já radši zmizel.
No co mám říkat dál? Kapitán přišel druhý den s hubou zmalovanou jak od Pikasa a mně začala série oko bere. Jednadvacet ostrejch, týden venku, znovu oko a tak pořád dokola. Ta baba kapitánová by mě snad udělala vojnu na pokračování, nebýt toho, že ji ranila mrtvice."
"Umřela?"
"Ale kdepak. Jenom se jí huba zkřivila až k rameni a ochrnula na pravou ruku. .. To byl její konec. Starej se jí přestal bát a já byl konečně ulitej sem, abych to tady s váma dosloužil."
"Pohnutý příběh," usrkl z hrnku doušek kouřícího likéru Otík.
"Mám ten pocit, že Ivetku začínám chápat. Ona asi už zná Strnada natolik dobře, že se snaží uniknout zavčas, aby si potom v manželství zbytečně neničila manikúru."

"Já si spíš myslím, že je kurva," zamyslel se nadsuprák Málek.
"Když jsme to tady, týden před vaším příjezdem, začínali strážit, sloužil večer na praporu jediný lampasák. Bylo možný si ledaco dovolit, no a jednu sobotu za Strnadem ta jeho kráska přijela. Teda, ona je opravdu kus!
Jenže koulař ji nečekal. Na odpolední vycházce se skulil skoro do němoty a tím pádem, když večer přijela, byl naprosto nepoužitelný.
Možná jí bylo líto peněz za vlak, anebo zkrátka na armádu tak úplně nezanevřela, nevím. Jisté je to, že do rána znehybnila celou strážnici ... A to se sloužilo v pěti lidech."
"Takže teď už je to jasné. Strnad si narazil děvku a my jsme ventil jeho neukojené žárlivosti."
Při poslední zmínce o svobodníkovi Kal rychle dopil a zamáčkl nedopalek cigarety.
"Opravdu ti moc děkujeme za přátelský azyl. Zdá se, že z vojny, při dobré kombinaci obranných prostředků, nemusí člověk zákonitě zblbnout."
"Vždyť já už jsem taky jednou nohou civilista. Takový civil v podmínce. Vy až si zase půjdete někdy večer zaplavat, zastavte se na kus řeči. Něco do žaludku se vždycky najde."
Málek byl ale jedním z velice mála buditelů v uniformě.
Vojíni se raději ujistili, že dozorčí u stolku už opravdu tvrdě spí. Tiše se proplížili ke svým rozházeným věcem a téměř neslyšně je srovnali zpátky do předpisových komínků.
Od minulých večerních prohlídek měli dostatečně natrénováno, takže za několik minut už zahřívali studené nohy v teple vložky spacího pytle.
"Tak dobrou, Oťas!"
"Dobrou, Kale! Zítra po večeři dáme řeč, ne?"
Nedlouho potom, co přátelé usnuli tvrdým spánkem, vypotácel se na chodbu svobodník Strnad. Kymácel se jako trojstěžník za mořské bouře. U skříněk se zastavil.
"Hajzlíci jedni! Už tady byli a mají to srovnané. No, dnes je nechám, však zítra je taky den. Svobodníku čelem vzad ... Do prdele odchod vchod!"
Chodbou doznívaly zvuky jeho šouravé chůze.
Na jednom z pokojů si vojín Matoušek opakoval historicky cenný rozkaz, neboť měl strach, aby jeho doslovné znění do rána nezapomněl.
Byl zřejmě posledním nespavcem čtvrté roty.

11.

"Tak co, ještě lituješ, že jsi skončil u šmíráků? .. Podívej se na pány psovody, jak tráví tu šlichtu, co byla na večeři."
Otík Jehlička kývl hlavou k rozložitému houští za nímž právě zmizel jeden z Kozinových následovníků, aby nepříliš příjemným způsobem ochudil žaludek o kalorickou bombu.
"Já myslím, že to zase až tak špatné nebylo," nechápavě komentoval Broněk tolik charakteristické zvuky, doprovázející příchod dalšího z hochů. "Je fakt, že mohli dát víc chleba."
"Na vezmi si. Mám železnou zásobu od snídaně."
Ota nezištně vytáhl patku chleba, tvrdšího než žula v lomu.
"Jako králíci," pochvalovali si, když po malých kousíčkách chroupali potravinu, ceněnou prostým lidem nade vše jiné.
"Kdyby mě někdo před půl rokem řekl, že budu někdy večeři zajídat kamenným chlebem, myslel bych si o něm, že má vymalováno," hledal svůj filosofický nadhled Ota Jehlička.
Pak ale nad vším mávl rukou a začal vypravovat.
"Víš, já mám zvířata rád, hlavně psy. Doma mi zůstala fenka knírače Olina a předtím jsme měli dobrmana Leona. Jenomže toho jsme, chudáčka, museli dát pryč.
Nejdřív začalo vadit jeho jméno, které soudruzi označili jako sarkastický útok na Brežněva.
Táta totiž jednou v hospodě rozjel sázkovou hru o deset korun. Vítězem měl být ten, komu se podaří Leona nakopnout pod ocas.
Štamgasti chodili zkoušet štěstí po dvojici, ale nepodařilo se to nikomu. Půl hospody stálo tenkrát u nás na zahrádce. Dobrman pustil dovnitř každého, ale ven už nikoho a na otce přišlo udání, ohledně nedovoleného obohacování, spojené s omezováním osobní svobody.
Dokud babička úplně neohluchla, chodili pošťáci s jejím důchodem klidně až ke vchodovým dveřím. Věděli dobře, že vždycky dostanou na cestu skleničku něčeho ostrého.
Jenomže jednoho dne přijdu ze školy a koukám. Na verandičce stojí ukovaný listonoš a bojí se pohnout. Bábinka totiž jeho zvonění neslyšela a Leon zase nechtěl, aby si musela pro důchod chodit na poštu. Za ty čtyři a půl hodiny už měl chudák křeč v čelisti. Ale vydržel.
Účet za čistírnu věc nevyřešil, protože orgáni podělaný mundúr posoudili jako útok na veřejného činitele. Naštěstí strejda patří k nejlepším advokátům ve městě a všechno nakonec uhrál na finanční vyrovnání.
Jenže Leona jsme od toho dne museli zavírat do kotce. Pouštěli jsme ho tajně v noci, aby z toho života taky něco měl. A on tě, člověče, od té doby zanevřel na režim.
Vždycky v úterý mívají komunisti v nedaleké hospodě akční výbor nebo co to je. A když se pak k ránu vracívali domů, táhli vítězně ulicí jako na prvního máje. Dělali takový rámus, že mne pravidelně budili. Stojím taky jednou u okna a za

záclonou nadávám těm odulým obličejům, když v tom jsem si všimnul dobrmana, jak šmíruje v zahradě.
Z důvodu jeho utajeného nočního pobytu venku jsme už dřív museli zneškodnit dvě pouliční lampy veřejného osvětlení. A protože těsně u plotu roste veliký keř šeříku, vytváří společně s tmou ideální kout. Chodí tam cikat skoro všichni.
No a tenkrát šel sám předseda výboru Antoš.
Leon se plazil z druhé strany keře jako leopard a já začal rychle otevírat okno, abych ho okřikl. Než jsem ale stačil cokoliv udělat, předsedovi sklouzla ruka, kterou se opíral o navlhlou mříž plotu. Jak měl druhou pracku v kalhotách, neměl se čím zachytit a hubou zaplachtil mezi železné tyčky. Přestože má poměrně malou kebuli, odřel si obě uši a hrozně zasakroval. V tu ránu vystartoval zpoza křoví hajzlík Leon.
Několikrát mu bafnul přímo do obličeje nějaké psí nadávky.
Asi bych se lekl taky.
Soudruh Antoš zaječel, trhl hlavou zpátky a odřel si uši i z druhé strany.
Nejdřív se hrnul k domovnímu zvonku, pak se ale zarazil, natáhnul si kalhoty, zahrozil mi pěstí a krokem kovboje odtáhl domů.
Tím pádem napařili Leonovi recidivu a ani strejda v občanskoprávním řízení neuspěl. Pouze nám potvrdil, že Antoš se té noci u plotu opravdu pochcal.
Bohužel dobrmana jsme museli, i přes všechny možné darovací inzeráty, nechat utratit.
"To je opravdu smutný konec ideově závadného přítele člověka," zamáčkl slzu Kal.
"Já mám doma vlčáka Andyho. Chtěl jsem mít takovýho i na vojně, starat se o něj, cvičit ho. Chodit s ním do služeb v nějaký krásný přírodě. Vojna by určitě líp utekla."
"Zřejmě to byly příliš romantické a naivní představy," ušklíbl se Otík.
Posuňkem ukázal ke křoví, kde právě zmizela další postava vojáka z roty psovodů.
"Jestli teda i v socialismu existuje rozdíl tříd, tak tady se zhmotňuje ve své podstatě."
"Jako myslíš dva způsoby relaxace po sice bídné, ale kaloricky hodnotné stravě?"
"Přesně tak. Kasta šoférská večer vcelku vegetí. Sedí nebo postává před barákem, kouří, čistí si kanady a medituje. Kdežto kasta psovodská běhá i po večeři několik kilometrů kolem bloku, aby později na pohraničních rotách stačili s plným žaludkem čtyřnohým kamarádům. A vidíš sám, jak špatně některým tráví. To už začíná hraničit s nastupující bulimií."
Ota Jehlička se znechuceně odvrátil od křoví.
"Snad mě nebohý Leon v tom psím nebíčku odpustí. Jsem jen slabý člověk a asi se mi ho nikdy nepodaří pomstít."
Broněk ožil.
"Počkej. Ty jsi šel k péesákům proto, abys pomstil smrt chudáka Leona?"
"Původně jo," pronesl zadumaně Otík.
"Slyšel jsem totiž od známých, že někdy dávají vojákům pées domů vysloužilé psy. Takové, kteří už pro svoje stáří nebo nemoc, nemůžou spolehlivě vykonávat službu na hranici.
Ten pes, když je fakt dobrej ... něco jako zasloužilý umělec ... tak neskončí v kafilerce, ale třeba u svého posledního pána. No a takového zasloužilého umělce jsem si chtěl přivézt. Naučil bych ho na Antošovy pachy a až by šel zase v úterý z hospody, poslal bych ho na něj.
Představ si to ... zasloužilý psí velikán, nebojácný ochránce hranic, nositel několika psích státních vyznamenání. Chrabrý a ideologicky téměř nenapadnutelný tvor.
A tenhle udatný rek by v noční bitce natrhl předsedovi pouličního výboru káesčé prdel! ... Byl by to nádherný soudní precedens."
Otík Jehlička dojatě vzhlédl k vzdálenému psímu nebíčku. Zamáčkl slzu hořkosti a zasněně pokračoval v čištění, již beztak perfektně se lesknoucí vojenské terénní obuvi.

12.

Pobyt ve výcvikovém táboře se přehoupl do poslední čtvrtiny.
Hodně se toho změnilo. Vojíni už přestávali zmateně pobíhat po ubikacích při vyhlášení bojového poplachu. I poměrně časté ostré střelby nechávaly poklidně spát Sýráka na ošetřovně. Výsledky cvičných jízd i teoretická příprava na učebnách naplňovaly duše nadřízených optimismem. Stále častěji byly prodlužovány hospodářské dny, vyhlašované za účelem údržby techniky. Vojíni tak alespoň měli více času na korespondenci s domovem.
Dokonce i svobodníka Strnada se mužstvo zbavilo.
Slovák Telek Jehëli se stal nesmrtelným hrdinou třetí čety automobilní roty.
Komunistický režim, tvrdě sledovaný zahraničními vysílačkami, se snažil o začlenění co nejširšího spektra společnosti do ochrany hranic. Tedy západních československých hranic.
Směrem na východ dobrovolníci neemigrovali, sever ochránili tatranští medvědi a Dunaj na jihu se hned tak někomu přeplavat nepodařilo. Slovenští chlapci proto sloužili i několik set kilometrů daleko od domova. Řeč i způsob života se odlišovaly od jejich domoviny. Sice nepatrně, ale v případě tzv.maďarských Slováků i dost podstatně.
"Já nerozumím."
Tato dvě slova ovládali ti vzdělanější. Ostatní protestovali proti tomu, kam až je zatáhla vojenská mašinérie tím, že svůj slovník omezili čistě na maďarská slova.

A nebohý svobodník Strnad si vzal na svá bedra nelehký úkol - naučit vojína Jehëliho hodu ostrým útočným granátem na cíl.
Už při nácviku bylo všem vojínům divné, proč takové udělané chlapisko, jakým Telek bezesporu byl, hází gumovou atrapou tak blízko.
"Ještě jednou vám to, vy tupci, vysvětlím," brunátněl Strnad při teoretické přípravě. "Dívej se na mne, magore, když s tebou mluvím... Do pravé ruky uchopíš granát. Vidíš ho? Levou rukou vytrhnu pojistku. .. Takhle. Počítáš jedna a házíš! Granát je konstruován tak, že vybuchuje asi sedm vteřin poté, co se uvolní tato páčka. Rozuměno?!"
"Namtudom."
Telek se zrovna rozhodl zůstat nevzdělaným.
"Žádný dom!! Zůstaneš tady jako první a ostatní do krytu!"
Toto byl poslední svobodníkův rozkaz, kterému všichni rozuměli. Vysvětlení průběhu věcí příštích mohli podat jen vojíni, sedící u neprůstřelného skla dveří krytu.
Telek byl vážně celou situací velice deprimován. Postupoval naprosto mechanicky. Správně uchopil granát do pravé ruky, levou vytrhl pojistku a ... necíleně zpanikařil.
Prsty sice pevně držel páčku, ale místo počítání se u něj projevil silný pud sebezáchovy v podobě nesourodého drmolení. Strnad křečovitě pozoroval ruku s granátem, kterou kolem sebe Telek máchal a tvář mu kameněla do podoby posmrtné masky.
Maďar vedl marný monolog. Ve své rodné řeči nedokázal Strnadovi dostatečně jasně vysvětlit, že je vlastně levák.
Když stále narážel na tupý pohled instruktora, zmalátněl myšlenkově taky.
Vší silou mrštil pojistkou v levé ruce co nejdál od sebe, zatímco odjištěný granát pravačkou ledabyle pohodil do zákopu směrem k poddůstojníkovi.
Pak přesně podle instrukcí zalehl do polohy skrčence a pažemi si přikryl hlavu.
První dvě sekundy ztratil svobodník tím, že neuvěřitelně vypoulil oči. Další dvě až tři vteřiny mu trvalo, než z bláta vylovil ocelové vajíčko, s nepřátelsky klimbající páčkou.
V momentě, kdy granát širokým obloukem vylétal ze zákopu, odbíjely poslední okamžiky zdravého rozumu svobodníka Strnada.
Ničivá zbraň explodovala vysoko ve vzduchu.
Snad proto se ostré střepiny rozlétly po okruhu několika desítek metrů. Jedna z nich zasvištěla i kolem hlavy v přilbici, odrazila se od kusu betonu, rozhodila roj jisker a zmizela neznámo kam. A s ní i poslední záblesk vojenské slávy svobodníka.
Telek Jehëli seděl na bobku a idiotsky se usmíval.
Výbuch byl tak silný, že teď nejenom že nerozuměl, ale skoro ani neslyšel.
Počal se bránit, až když jej začal Strnad škrtit.
Nejvíc mu vadilo, jak jeho velitel všude kolem sebe šíleně prská a nehorázně smrdí. Koulař nekoulař, omlátil se Strnadem stěny okopu. Tím si patrně dopomohl k dalšímu paragrafu ve své obžalobě a k faktu, že smrad začal být nesnesitelný.
"To víš, chlap se posere, ani neví jak," komentoval později celou událost Ota Jehlička.
Věděl své.
Podobně jako ostatní, vzdal po večerce rozžatou svící čest věčné památce Teleka Jehëliho. Vojína už nikdy nespatřili, ani o něm až do konce dvouleté činné služby neslyšeli.
Přesto v jejich srdcích stále žije jako druh, jenž nasadil vlastní život na záchranu ostatních. Svobodník Strnad ukončil svoji vojenskou dráhu v léčebně duševně nemocných, kde po několika výsleších přijal podobu vykotlané vrby.

Kapitola třetí.
Přijímač skončil, legrace začíná.

1.

Červen se nachýlil.
Prověrky byly ukončeny, hodnocení dopsáno, čímž nastala doba rozhodování o umístění.
Nervy drásající nejistota nenechávala spát vojíny, kteří dříve příliš nemysleli na budoucnost, anebo zkrátka neměli ony potřebné hybné páky, jakými disponoval Pavel Horký.
Vše vyšlo podle jeho slibu, daného Kalovi před téměř dvěma měsíci.
V předvečer odjezdu z tábora si mohl přečíst novou adresu přechodného pobytu: Vojín Bronislav Kalousek, umístěn u roty týlového zabezpečení PS České Budějovice jako řidič.
"Nějakou dobu budeš normálně sloužit na rotě," vysvětloval Pavel.
"Pak Ti Moraviec předá auto a staneš se přímým podřízeným podplukovníka Šedivého. Na toho máš veliké štěstí.

Nehleď si ho rozházet. Je to ten nejprímovější chlap, jakého na brigádě znám. Hlavně si první týden něčím nepokaz. Já, až to tady skončím, dorazím za tebou. No, a potom uvidíme, stará vojno, jak dál."
Otíkovi Jehličkovi vojenská moc příliš nepřála. Byl převelen na prapor do Kaplice, kde měl usednout za volant některého z vozidel technické čety.
Původně se měla jeho působištěm stát čtvrtá rota českobudějovické brigády Cetviny, umístěná až za linií signální stěny. V dohledu od zemědělských usedlostí rakouských soukromých rolníků by tak mohl dál spřádat plány na pomstu nešťastného Leona.
Jenomže předseda Antoš byl nejen velký funkcionář, ale zřejmě i věštec. Při svých tajných návštěvách kostela sousedního města zcela určitě obětoval několik zapálených svíček, aby přesvědčil osud o nutnosti umístit Otíka do bezpečí kaplického praporu.

2.

Přivítání na rotě technického zabezpečení českobudějovické brigády proběhlo vlažně.
Pět nováčků rozpačitě postávalo u svých kufrů na chodbě vedle dozorčího stolku a rozhlíželo se. Patrová budova byla táž, ve které proběhlo před třemi měsíci stříhání a vybavení osobním materiálem.
Broněk poznával ony široké a tmavé chodby suterénu. Nenápadně pošilhával kolem, zda neuvidí některého z těch, kteří je tenkrát tak dojímavě přijali.
Tváře přítomných vojáků mu však nikoho nepřipomínaly, aktéři dřívějších nedorozumění už možná sloužili někde jinde. Prozatím také nic nenasvědčovalo řečem o šikaně mezi ročníky.
Dozorčí stolek svým zevnějškem připomínal spíše nedokonale provedený barový kout, ale jeho výhoda tkvěla v tom, jak byl umístěný. V jakékoliv poloze bylo možno přehlédnout široké prostranství před budovou. Jelikož se nacházel přímo vedle schodů do patra, zkušený dozorčí dokázal už podle nohou sestupujících dolů, rozeznat možné nebezpečí.
"Pozor!"
Svobodník se šňůrami zaujal polohu, odpovídající zbylým dnům činné služby.
Postava muže s kulatými tvářemi a vydulým břichem zůstala stát na odpočívadle.
Buclatá ručka pokynula nováčkům, aby důstojníka, s označením major, následovali nahoru.
První patro bylo o něco honosnější. Lodžie na obou koncích prosvětlovaly chodbu, do které tu a tam čněly pootevřené dveře.
Před jedněmi, s označením "Velitel roty", se chlapík zastavil.
"Jsem velitel ertézet, což v překladu znamená rota týlového zabezpečení. Jmenuji se major Koutný a můžete se na mne obracet se všemi svými problémy. Jsme zde na místě vašich rodičů a jako takoví máme povinnost vychovat z vás plnohodnotné občany tohoto státu. Ve výcvikovém táboře jste byli fyzicky a odborně připraveni na obranu socialistických vymožeností. Třebaže zdejší jednotka se přímo na službě v zóně signálního zabezpečení nepodílí, je možné, že i vy se někdy dostanete do styku s informacemi, které přímo souvisí s ochranou státních hranic. V takovém případě jste povinni zachovávat naprostou mlčenlivost ve styku s civilními osobami. Takže to shrnu. Se všemi poznatky ihned ke mně a držet jazyk za zuby při vycházkách."
Kal pochopil, že ve zdejší jednotce nemá mazáctví příliš na růžích ustláno.
Sotva za předřečníkem zaklaply dveře jeho kanceláře, kde se vzal, tu se vzal, stojí před nováčky další zavalitý prcek.
"Jmenuji se nadpraporčík Go ... Gottfried," zajíkl se hned v úvodu.
Go-go!
Tak tohle je ten proslulý mazák v lampasácké uniformě, o kterém mu tolik vyprávěl Pavel.
Musel zřejmě někdy v mládí padnout obkročmo na kladinu, protože jeho hlas zněl neskutečně
v porovnání s velkým břichem, odulým obličejem a pichlavýma očima.
"Soudruh major vám nastínil vaše práva a já vás nyní v kostce seznámím s vašimi povinnostmi."
Po sáhodlouhém projevu bzučeli Broňkovi v uších čmeláčci.
Začínal mít divný pocit, že tady opravdu trvá vojna dva roky. Žádné úlevy vojínům druhého ročníku. Žádná ulejvárna, pouze furťácká buzerace až do vzdáleného konce.
To vše výměnou za poměrné pohodlí, téměř stoprocentní absenci nočních poplachů a stresů před následky pochybení při službě na hranici.
"No, uvidíme," pomyslel si při vybalování eráru.
Již příští ráno proběhlo dost neobvykle. Po budíčku část vojáků odešla cvičit za budovu a zbylí počali nasedat na korbu nákladní Tatry 148. S nimi i pět nových příslušníků roty.
"Kam jedeme? Co se bude dít?" ptali se nechápavě.
"Domů, pane Berka ... domů," ospale pronesl jeden z tázaných, vojín Jarda Kocián. "Spojky, vole. Chápeš?"
Kal nechápal.
"Každý večer při rozkaze dostane někdo z vojclů číslo spojky pro bojový poplach. Pod každým tím jednotlivým číslem je adresa jednoho až čtyř lampasáků, a ty se teď jedeš učit znát, kde bydlí. Většinou mají byty na dvou zdejších sídlištích, buďto na Vltavě, anebo v Máji. Akorát, že ty blbý paneláky jsou si natolik podobný, že potmě je od sebe skoro nerozeznáš. Nevím jak kdo, ale já takhle brzo po ránu stejně ještě nejevím tolik inteligence, abych přečetl

jednotlivá čísla domů."
Bronislav Kalousek na tom byl o poznání lépe a tak šli ve dvojici.
Jarda sloužil druhým rokem, takže najít správné budovy byla pro něj hračka. Učil Broňka rozpoznávat nástrahy jednotlivých adres, neboť důstojnická jména se v ne jednom případě lišila pouze hodností.
Po návratu z ranních naučných stezek se nově příchozím obětavě věnoval nadpraporčík Gottfried. Zaměstnával je natolik usilovně, že někdy ztráceli pojem o čase.
Deset dnů se stalo mžiknutí času a na rotě se objevil četař Pavel Horký.
"Tak co, brachu, už jsi se seznámil s Go-gem?" byla jeho první slova po uvítání.
"No, kromě ranních spojek jsme stále na dohled. Tolik rajonů, jako za poslední týden, jsem v Suchdole neudělal za celý měsíc. "
"Neboj se, brzy bude líp... Málem už ale nebylo ... Měl jsi obrovské štěstí, že mně Pišta hned po mém příjezdu upozornil, abych se zastavil na veterině.
Go-go seděl u Šedivýho, rozléval gruzíňák a plakal mu na rameni, že nějaký jeho synovec nemůže vydržet náročnou službu na hranici. A jak prý miluje zvířátka, a bez svýho strýčinka nevydrží už ani den. Měl jsi vidět ty Go-govy oči, když jsem vstoupil. Kdyby byly nože, tak jsem teď určitě mrtvý. Šedivák už byl naměkko. Ještě několik stopeček a možná jsi skončil někde na Šumavě ty... No nic, už je to zažehnáno. Na zítra se dobře vyspi, budeš představen."

3.

Kal nemohl dlouho usnout.
V době reálného socialismu nebyli mladí lidé navyklí dělat nějaká závažná služební rozhodnutí a už vůbec ne brát za ně zodpovědnost. O vše se starala strana a vláda.
Temná můra bažin a hvozdů Šumavy strašila vojína Kalouska celou noc.
Ráno si připadal jako vyždímané prádlo. Netušil, kde může Pavel brát tu vitalitu.
"Pane náčelníku, představuji vám Bronislava Kalouska. Přítele mého i jiných starých psů. Řidiče, co má velké schopnosti řídící a flexibilní."
Drobný muž s hustou kšticí vlasů se na příchozí zadíval bystrýma hnědýma očima.
Bytostně vyzařoval přirozený respekt, a když promluvil, dával tušit nemalou inteligenci.
"Zdá se, že mohu být s vaším výběrem spokojen. Zvláště posledně jmenovaná vlastnost se vám, mladý muži, bude ve vztahu k pánům doktorům velmi hodit."
Podplukovníku Šedivému podléhali dva nedávno promovaní Medicinae Veterinae Doctor, podporučík Vlastimil Šedivý a desátník-absolvent Štefan Röth.
O psí pacienty se v přilehlých kotcích staral svobodník Petr Vašek, dobrák odněkud ze severu Čech. Služební Škodu 1203 obhospodařoval svobodník Vasil Moravčiak.
Pět různých naturelů, rozdílné pohledy na život a jeho hodnoty.
Podporučík Šedivý byl synovec podplukovníka. Obdobně jako strýc velmi vzdělaný, ambiciózní mladý muž. Do doby, než se setkal se Štefanem Röthem, zastával mínění, že alkohol je metlou lidstva.
Desátník-absolvent Röth, další z tzv. slovenských Maďarů, byl zcela vyjímečnou postavou. Aktivně ovládal tři světové jazyky, pasivně dva a nadávat uměl v pěti dalších. Jeho životní optimismus byl nakažlivější než cholerová epidemie.
Svobodník Vašek patřil mezi nejmírumilovnější človíčky, s jakými měl vojín Kalousek na své vojenské pouti co do činění.. Psy miloval a oni měli rádi jeho. I ten nejzběsilejší strážce hranic krotl po několika dnech péče Petra Vaška.
Ošetřovatel dokázal naprosto přesně určit charakter svých svěřenců a podle toho se s nimi naučil zacházet.
Naprostým protipólem se mu stal svobodník Moravčiak.
Syn trenčínského tajemníka okresního výboru strany dokázal přítomností u kotců vyvolat takovou bouři štěkotu, až mnohdy Petr trnul obavou o duševní stav zvířat.
Největší libůstkou dosavadního řidiče bylo utrácení nevyléčitelně nemocných psů.
Vašek s doktorem obyčejně píchli nebohému hafanovi smrtící injekci, konstatovali exitus a odešli do přípravny žrádla, aby u půllitru pálenky vzdali poslední hold dosloužilci.
Odvoz do kafilérie měl na starosti Moraviec.
"Pozóór! ... Pohov! ... Pozóór !"
Tlouštík s velikou záložkou na zádech pouštěl do tuhnoucího těla elektrický proud a liboval si, jak jeho účinky vytvářejí iluzi salutujícího zvířete.
"Já toho dobytka asi vážně jednou zastřelím," pohrával si se služební pistolí podporučík Šedivý. Dost vulgární slova na smuteční hostinu.
"Tak proč si ho tady strýc ještě drží? Neříkej mi, že by se ho nedokázal zbavit."
"Vždyť víš sám, že na politiku on moc není. Papínek toho smrada by mu dokázal zavařit i na tak velkou vzdálenost, kdyby měl pocit, že se synáčkovi nějak křivdí. Spíš si myslím, že se strejda pokusí nějak urychlit předání auta tomu novýmu řidiči."
Vašek zpozorněl.
"To ale toho špekouna budu mít pořád tady. Na rotě ho nikdo nemá moc v lásce, takže se mně určitě nasáčkuje do kotců. " Nechtělo se mu více jak dva měsíce poslouchat tlusťochovy řeči.
"Však ty už si nějak poradíš. Ti dva noví supi prošli vyšetřením na vzteklinu jako negativní. Když se nějak špatně dovřou dvířka kotce, kdo ví... Některý z nich může urychlit odchod nepovolaného tak výstižně rychle, že i blbec

pochopí ... "
"Na tom něco je."
Svobodník Vašek se zamyslel. Tvář mu zalil záhadný úsměv.
Dnešní poslední sklenička patřila na zdraví všech těch, které nemají rádi.

"Súdruh podpľukovník ... Slobodník Moraviec. Prišol som na váš rozkaz."
Šedivý vzhlédl od zkumavek a zadíval se na dvojici před sebou.
"Dozrál čas, abyste zasvětil našeho nového kolegu do tajů praxe veterinární ambulance. Rozpis úklidu ordinace, chod zařízení, a tak dál. Do konce týdne, prosím, předejte vozidlo."
"Provedu!"
Po cestě do autoparku nepromluvil Moraviec ani slovo. Nasupeně odpovídal na dotazy kolemjdoucích, Broňka si takřka vůbec nevšímal.
Dlouho něco kutil v nákladním prostoru služební Škody 1203, potom vylezl s velikou papírovou krabicí v náručí a stroze řekl
"Na, vezmi si kľúče. Pre ostatné veci sa zastavím neskoršie. Teraz sa idem ožrať, pretože tuná ma už nič dobrého nečaká. Iba ten zasratý civil."
Kal stál u movitého majetku, právě mu svěřeného do socialistické péče a díval se za odcházejícím svobodníkem.
Ten mířil k objektu s kotci, netuše, co všechno jej dnes ještě čeká.

4.

SUP - samostatně útočící pes.
Vesměs přerostlá zvířata, neschopná dlouhodobého běhu terénem nebo i tvorové s určitým duševním defektem.
Nevypočitatelní a zákeřní.
Používali se k ostraze několikasetmetrového úseku hranic, špatně nebo ztíženě dostupných. Narušitel po překonání signální stěny a drátěného plotu pádí směrem k vysněné svobodě, když tu nevědomky přetne tenoučký drátek. Vzápětí vyletí k nebi světlice a současně s mohutným třeskem výbuchu se otevírají dvířka dvou kotců, umístěných v úseku.
Psi vbíhají do prostoru a hledají kořist. Zároveň se automaticky přenáší signál na pohraniční rotu, kde je okamžitě zaznamenáno narušení a vyhlášen bojový poplach.
Ten, koho oba zabijáci dostihnou, se začíná modlit, aby ochránci hranic cestou náhodou nepíchli pneumatiku.
Svobodník Moraviec zná dobře historky o potrhaných obětech.
Nepřemýšlí o tom, v téhle chvíli mu mozek zcela zahltilo nutkání nalít si do žaludku obsah láhve ze skrýše v přípravně žrádla.
Psi se okamžitě po jeho vstupu do objektu, lemovaného řadou kotců, zuřivě rozštěkali. Dávali tím neklamné znamení, že se blíží nevítaná návštěva.
"Zmlknite, mrchy chľpaté," osloví návštěvník bílé tesáky za mřížovým.
Dál zamyšleně kráčí k domečku na konci úzkého chodníku. Už je téměř uprostřed cesty, když tu hle, ... klika cvakla, dvéře letí a pes Arny vbíhá na scénu.
Znají se poměrně dobře. Oba vědí, co mohou od toho druhého očekávat.
Svobodník ani na vteřinu nepodlehl iluzím, že by mohl zrovna toto veliké psisko odradit od dostatečně avizovaného úmyslu vyzkoušet si sílu předních trháků.
"Haf! Haf! Haf!...Běž! Běž! Běž!"
Uvěznění kamarádi povzbuzují Arnyho a ten letí vpřed, sotva se nohama země dotýká.
Kanady buší do dlaždiček a jen pár kroků za nimi se mohutné tlapy připravují ke skoku. O jedné velké smůle a dvou polibcích Štěstěny může mluvit svobodník Vasil Moraviec.
Německý ovčák, Arnyho nevyjímaje, před skokem nepatrně přibrzdí v běhu, čímž pronásledovanému dává několik desetinek vteřiny výhodu. Druhou šťastnou skutečností byl fakt, že plechová vchodová dvířka se otevírala směrem ven z oplocenky.
Ovšem ani tento veškerý časový náskok nestačil vyvážit jeden z nedostatků ve výcviku samostatně útočících psů. Ti se totiž zakusují do těla nepřítele na libovolném místě, podle momentální nálady.
Co se v tuto chvíli honilo myslí vlčáka Arnyho? To už nikdo nikdy nezjistí.
Ozval se šílený skřek, svobodník vypnul tělo do neskutečného oblouku a přirazil za sebou dvířka s takovou vehemencí, až zámek zacvakl na jeden západ.
"Hodný Arny ... hodný ... Přines ukázat úlovek," zaznělo šeptem od domečku s krmnými směskami. Vlčák se však o kořist nemínil s nikým dělit. Tlumeně vrčíc, zalezl zpět do boudy ve svém výběhu.
"No jak myslíš, hochu. Je to tvoje. Přeju dobrou chuť."
Petr Vašek zajistil mřížovaná vrátka. Potom zručně odvázal tenký provázek, obtočený kolem pojistky, která měla jinak zabránit samovolnému otevření kotce.
Pokýval spokojeně hlavou a vyrazil na výzvědy.
Tou dobou už ležel nebohý Moraviec na nerezovém stole v ordinaci veterinární ambulance. Desátník-absolvent Röth se chystal k operaci.
"Mal si veľké šťastie, lebo ta tvoja peňaženka by upchala hubu aj aligátoru. No ale zdá sa, že Arny musel byť veľa nasratý. Strhol ti toľko kože, že by bolo možno lepšie transplantovať celú polovicu riti. Takto spotrebujem obväzu ako

na slona."
"Obväzu, obväzu. Peňaženka je v kelu a s ňou aj všetko čo v něj bolo."
Svobodník Moraviec takto lamentoval při vzpomínce na vydařený poslední obchod s ušetřeným benzínem.
"Neboj se, zase bude hůř."
Do místnosti vstoupil Petr Vašek.
"Byl jsem se podívat v kotcích, proč ti psi tak blázní. Slyšel jsem řev, jakoby se někdo snažil dostat dovnitř. A představte si, že Arnymu dal nějaký dobrák flák kůže na žvýkání."
"Sviňa jedna, peňaženku ako žuvačku," zaúpěl Moraviec.
V ten moment mu Štefan nalil na ránu dezinfekční prostředek přímo z veliké baňaté láhve. Pacient hekl a omdlel.
"Dúfam, že mu nechceš vrátit tie peniaze, čo ráno vyšmelil. Minule nás pekně ojebal. Rezně žral jako divý, ale Regentíka kúpiť, to nie."
"No asi máš pravdu. Až a jestli Arny dovolí, vrátím mu doklady a tu jeho soudružku milenku. Zbytek věnuju na konto zapomnění."
"Dobrý nápad. A pozvi aj toho nového. Musí sa zoznámiť so všetkým, čo ho čaká a nemine."

5.

Více než dvě desítky pohraničních rot a tři prapory zahrnovala českobudějovická brigáda.
Na všech těchto útvarech se vyskytovaly přebytky ze stravovacích zařízení. Proto všude pěstovali několik čuníků na zpestření stravy vojska.
Téměř celoročně, skoro každý týden, se někde konala pravá domácí zabíjačka. Ať již byla tam, či onde, nikde nesměl chybět veterinární dohled.
"Á, hleďme, kdo přijel," vítali kuchaři jednotlivých rot doktory veterináře.
"Vyžírkové jsou tady, aby provedli odborný lékařský dohled nad zpracováním nebožtíků. Doufám, že dneska nebudou zárodky salmonely zase ve svíčkové."
Doktor Röth přátelsky vycenil bílé zuby.
"Nie, gazda skrbúňský. Iba Boh vie všetko, obyčajný človek je tvor chybujúcí, v pravde tápajúcí. Broňa, budeme brať vzorky. "
Kuchař zavrátil oči v sloup.
Kal chvátal s plechovou loutnou přímo do středu dění.
Tentokrát se možnou obětí salmonely měla stát zadní kýta, respektive její část veliká asi jako čtyři pořádné přírodní řízky, kus krkovice, plecka, část srdce, ledvin a jater.
"No a ovárek zožerieme tady," rozhodl nakonec desátník.absolvent.
Nezdrželi se dlouho. Když si poslední z jedlíků utřel umaštěnou pusu do utěrky, zavelel velitel vozu k odjezdu do laboratoře.
"Rádi jsme vás viděli, přijďte zas... my k vám taky nechodíme," loučili se upřímně kuchaři. "Jsme nadšeni, že můžeme bez obavy z nakažení sníst všechno, co po vás zůstalo."
Cestou zpět do kasáren zastavila trojice vojáků v jedné venkovské restauraci, kde, jak rád říkal Štefan Röth, podlili večerní pečeni.
Nový řidič veteriny Bronislav Kalousek dal k dobru několik historek z výcvikového tábora. Když toto svoje vyprávění korunoval zaplacením rundy oběma doktorům, překročil první schodek na cestě vzájemného poznání.

Ovšem na rotě už tak přátelská atmosféra nebyla.
"Kampak tak pospícháte, soudruhu vojíne? Neznáte snad řád, a nevíte, že touto dobou máte sedět s ostatními na společenské místnosti při sledování televizních novin?!"
Ječivá fistule zazněla potemnělou chodbou. Go-go byl všude.
"Měli jsme dnes odpoledne náročnou operaci," nemínil se vzdát gastronomických hodů vojín Kalousek. "Soudruh podplukovník mi nařídil, že musím dát do pořádku ordinaci, protože ráno pokračuje ve výzkumu."
"A není tou vaší operací pusté obžerství? Není vám snad dost dobrá vojenská kuchyně?"
Z přízemních oken veterinární ošetřovny se linula vůně dopékaného plecka na paprice. Kal dostával strach, aby na něj vůbec něco zbylo.
"Pokud tedy trváte na tom, že sledování zpráv televize je důležitější než plnění rozkazů nadřízených, budu se snažit svoji povinnost splnit v době od ukončení rajónů do večerky. Doufám jen, že mě obhájíte před soudruhem podplukovníkem, jestli se mi nepodaří úklid včas zvládnout." Polkl slinu, jíž vyvolal náhlý jemný poryv vánku od sklepení.
Nadpraporčík Gottfried propaloval Broňka vzteklým pohledem.
"Kalousku, jste ještě příliš krátce na vojně, abych se od vás nechal tahat za nos. Proto vám říkám, neserte mě a plavte na tu televizi. Úklid si proveďte kdy chcete, ale projev soudruha Husáka budete sledovat s otevřenou hubou. Je vám to jasné?! Na vás si dám, hochu, pozor."
Zkazky o šedé eminenci roty rozhodně nelhaly. Go-go byl neúnavný a neúprosný nepřítel všech, které nepovažoval za své patolízaly.
Broňkovi bylo nyní docela srozumitelným způsobem jasně naznačeno, že byl vybrán mezi neoblíbené a tudíž stále zaměstnávané vojáky.
Soudruh prezident tlachal dlouho.

Rovněž přidělenou zbrojárku zašpinily střídající stráže podrážkami černých bot lehkovážně dokonale. Teprve až druhý pokus o předání splněného rajonu hladovému Kalovi vyšel.
Přesto Go-go nedůvěřivě pozoroval vojína, kterak spěchá do suterénu sousední budovy.
Třebaže Broněk Kalousek ještě zdaleka nezapadl do kolektivu veterinární ambulance, bylo na něj pamatováno. Nehledě již na spoustu špinavého nádobí, či podlahu pokapanou tukem, spatřil uprostřed zamaštěného operačního stolu trůnit talíř s obrovskou porcí pozdní večeře.
"Dobrú chuť, praje kolektív."
Cedulička, zapíchnutá v plecku, vybízela k nakousnutí.
Kal vychutnával vystydlou krmi a zaléval jej dosud nepoznaný pocit sounáležitosti. Už někam patří, stal se kolečkem v soukolí osudů jiných, třebaže namnoze velmi protivných tvorů.

"Soudruhu vojíne stůjte! Kdepak jste se toulal? Vy nevíte, že už je půl hodiny po večerce?"
Protiva Go-go během své služby dozorčího útvaru snad vůbec nespal.
"Bohužel, dřív jsem všechny rajony nestihl," pokoušel se o omluvu Broněk.
"Patrně máte malou praxi v provádění úklidových prací. No nic, jděte si lehnout. Já už se pro příště postarám, abyste měl natrénováno."
Kal uléhal s pocitem rostoucího napětí, neboť nadpraporčík Gottfried v tomto směru skutečně nikdy nemluvil do větru.

6.

Jaro předalo vládu létu.
Slunce pálilo s neústupností vládce tohoto ročního období, řeky a rybníky lákaly svojí nahotou ke koupání. Vojíni druhého ročníku pravidelně prchali na večerní ovlažení.
A v té době přišel Pavel Horký s návrhem.
"Poslyš, ty jsi býval svého času poměrně slušný obránce. Myslíš, že bys mohl, i po těch letech, zaskočit na jeden zápas za našeho zraněného beka?"
Pavel hrál jako jeden z osmi vojáků za místní fotbalový klub Rudé Hvězdy.
Přátelské utkání s družebním týmem Drážďan se konalo pravidelně v letní pauze krajské soutěže jako příprava na podzimní část.
"O nic vcelku nejde. Němci vydrží střízliví maximálně tak první poločas, potom už je Budvajsr zlomí. Ty máš ale jedinečnou příležitost, jak uniknout ze spárů Go-ga. Příští sobotu má dévéťáka, takže se můžeš připravit na to, že určitě polehávat nebudeš."
To rozhodlo a Broněk požádal o dopsání na soupisku kádru.
Přestože kopanou už několik sezón aktivně neprovozoval a postavu mu nemálo zdegenerovala zabijačková sezóna, zdál se mu pobyt na čerstvém vzduchu lákavější, než očekávání hospodářského dne. Vyhlídka na trochu volnosti u něj zvítězila nad nechutí smáčet v takovém parnu tělo při úklidu. Rovněž myšlenka na nadpraporčíka Gottfrieda v pozici dozorčího útvaru napomohla k rychlejšímu kývnutí souhlasu.
Břichatý důstojník však příliš nadšen nebyl.
"Kalousku, já vás zničím! Vy se také chcete zašívat s těmi kopálisty? Budete usedavě plakat, až se vrátíte z té čutané," dodával Broňkovi optimismus poté, co zjistil, že jeho oblíbený vojín bude při sobotním šúrování chybět.

Fotbalisté FC Dresden budili respekt.
Jenže, přesně podle Pavlových předpovědi, neustále odbíhali k postranní čáře a mezinárodně uznávanými posuňky žádali o občerstvení u zavalitého maséra.
Cucat Budvar z plastikových lahví se jim tvrdě nevyplatilo.
Třebaže po prvním poločase vedli 5:2, byli nakonec rádi, že uhráli remízu.

Odpoledne se přehouplo v příjemný letní podvečer.
Nikomu se příliš na ubikace nechtělo. Po rozloučení s civilisty, zasedli fotbalisté z útvaru PS do zahradní restaurace nedaleko kasáren. Čas příjemně plynul v debatě o věcech světských, až pojednou někdo z nich zjistil, že právě přetahují vycházku o plné dvě hodiny.
"Sto dvacet minut je poměrně dost," přemýšlel nahlas Pavel Horký. "Nějaká vteřinka nás už tedy nespasí. Poručíme si ještě pivo a pak půjdeme nouzákem."
Četař je četař, nikdo z nich mu disciplinovaně neodporoval.
Po zavírací hodině vyrazili na krkolomnou cestu k díře v plotu.
Sotva se poslední z fotbalistů protáhl mezerou mezi plechy, zapištěl nedaleko známý hlas.
"Sedm! Sedm! Kde máte toho osmýho, pacholci?... Seřadit podle velikosti!"
Go-go poskakoval kolem jako skřítek z pohádky.
"A zase bude co nasluhovat," prorocky pravil vojín Jarda Kocián.
"Kde máte vojína Kalouska?" ječel Go-go.
Neustále ve svitu baterky hledal chronicky známý obličej, čehož důsledkem bylo několikeré trapné upadnutí v řadách mužstva. Teprve až nyní si i ostatní uvědomili, že Kal s nimi není. Účastnicky pokrčili rameny a pokývali hlavami na znamení, že dávají pohřešovanému šanci.
"Možná se někde opozdil," usoudil nakonec Pavel Horký.

"Tak, opozdil?! .. Jistě! .. No to si na něho počkáme," rozhodl Go-go.
Všichni, nyní již odsouzení, posedali do trávy kolem.
"Nekouřit!" zakvikl nadpraporčík a nervózně poposedl.
Asi po dvaceti minutách marného čekání sedm unavených tvrdě oddychovalo.
Go-go urputně potahoval spodní ret.
"Vstávejte, hajzlíci! .. Tak vy jste mě podfoukli, co? Myslíte si, jak nejste kdovíjak chytří. Kde je Kalousek?!"
Družstvo fotbalistů nechápavě otevíralo oči.
"Jaký Kalousek.?... Co je s Kalouskem?? Vždyť ten už šel přece dávno do kasáren. Hned v sedm. Vycházku měl do půl osmé, to musel úplně v pohodě stihnout. Vy jste ho neviděl?"
Go-go pochopil.
"Tak jdeme, holomci! .. Rovnou do basy. Trest vám bude přečten v rozkaze dodatečně."

Broněk se opozdil za ostatními při malé potřebě.
Chvíli koukal netečně do tmy, zda neuvidí některý známý stín. Pak ale rezignovaně mávl rukou, vrátil se zpět na osvětlenou ulici a vydal se odhodlaně přímo do kasáren.
Váhavě prošel vrátnicí, kde za okýnkem spokojeně klimbal pomocník dozorčího útvaru.
Kal tedy předpisově pozdravil alespoň zdviženou závoru a po nepříliš důkladné osobní hygieně ulehl na tvrdé vojenské lože.
Okamžitě usnul.
Neznatelně se přitom usmíval, neboť se mu zdál nádherný sen o tom, kterak právě v tuto chvíli Go-go trpělivě hlídá díru v plotě, kdesi vzadu, v koutě autoparku.

7.

Podplukovník Šedivý přišel ráno do ordinace a hned ve dveřích se obrátil na desátníka-absolventa Rötha.
"Pane kolego, zavolejte Broňka. Ať najede autem ke vchodu."
Oslovoval své podřízené absolutně nevojensky. Cítil se být spíše vědcem, než-li vojákem. Armádě splácel léty služby umožněné vysokoškolské vzdělání.
V současné době pracoval na výzkumu nemocí u volně žijících drobných živočichů.
"Naložte pastičky, za dvacet minut vyrážíme na kopec."
Broněk vynášel po schodech ze suterénu objemné vaky a házel je do nákladového prostoru Škody 1203. Pišta mu pohledy pomáhal.
"Ide sa do cudziny, pohni sa. Vezmi si aj nějaké šilinky, trebárs dačo možeš kúpiť Go-govi."
Kal mrštil ruksakem až vevnitř zaharašily pastičky.
"Jo?! ... Možná čelenku kamikadze."
S postupujícím létem vyjížděla trojice každý týden do okolí pohraniční roty Kámen. Velitel byl podplukovníkův dlouholetý kamarád, proto mu nezištně umožňoval vstup do zakázaného pásma za signální stěnou.
Příroda tady byla absolutně neposkvrněna civilizací.
Více jak čtyři desítky let sem nevstoupila noha člověka. Vyjímaje samozřejmě pohraničníky a občasného narušitele.
Prvně jmenovaní si ovšem dokázali přírody vážit. Většinu dne trávili v jejím lůně a plně respektovali všechny zákony vývoje.
Narušitelé zase neměli tolik času, aby ulamovali stromům větve nebo rozrývali mraveniště.
V těchto panenských místech, na úpatí zalesněného pahorku, vytáhli badatelé objemné batohy a vydali se vzhůru do kopce. Cestou nahoru sbírali drobné lesní tvorečky, chycené do pastí, nastražených při minulé návštěvě.
Štefan si při této příležitosti nikdy neodpustil, aby nesehrál scénku o narušení státních hranic. Objevil zde jeden z hraničních kamenů s Rakouskem. Neustále k němu odbíhal, zaujímal polohu vojevůdce a žádal na Kalovi, aby jej vyfotografoval.
Potom se zase div neuškrtil na směrovém lanku, nataženém zhruba deset metrů od demarkační čáry. Vytyčovalo prostor, kam až mohou pohraničníci zajít při kontrolních pochůzkách za signální stěnou.
"Pane kolego," smál se Šedivý, "kdy už konečně přestanete s těmi nesmysly? Víte, musím se vám k něčemu přiznat. Minulý týden jsem propašoval ve výstroji skutečný fotoaparát. Chtěl jsem vám udělat radost, ale jak tak koukám, můžu si blahořečit, že jsem se s ním nepochlubil. Vždyť ve vašem případě jeden opravdu nikdy neví, zda věci, které neustále podnikáte, jsou natolik bezpečné, aby nemohli ohrozit vědeckou kariéru, k níž máte beze sporu vlohy.
Proto raději zase jen lovy beze zbraní. Broňku, roztáhněte prsty, vytvořte imaginární kameru a zachyťte mi tyto unikátní okamžiky na památku naší spolupráce."
Sbírání pastiček a stražení nových jim zabralo více jak dvě hodiny. Ale i potom přijížděli k signální stěně v dobré a rozverné náladě.
Snad proto, po projetí vrátek drátěného plotu, Broněk neuváženě popojel automobilem příliš blízko k signálnímu zabezpečení. Tím pádem došlo k tomu, že předními koly přeťal tenký drátek, natažený přes cestu.
V minulosti si všiml, že pohraničník, který jim otevíral vrata signální stěny, mluvívá do malého polního telefonu a v prostoru za překážkou se sklání k zemi. Nevěnoval tomu však přílišnou pozornost v domnění, že dotyčný tak činí v úctě před pasažéry, které vezl.

To ale špatně odhadl hrdé pohraničníky, neboť voják vše činil z daleko prozaičtějšího důvodu. Odpojoval inkriminovaný drátek od výmetnice, aby vozidlo mohlo projet.
Nyní se tedy stala ona nemilá věc. U pravého předního kola šlehl výstřel a vysoko nad nimi se s rachotem roztrhla světlice. Kal prudce zabrzdil.
V domnění, že mu explodovala pneumatika, začal otevírat dveře. Chystal se vystoupit.
"Okamžitě zpátky! Zavřete ty dveře! ... Okénka vytáhnout!"
Na vědeckého pracovníka si podplukovník počínal poměrně razantně. Jenomže on jediný v tuto chvíli věděl, oč tu běží. Nacházeli se v pásmu výběhu SUPů.
A už tady byly. Dvě obrovské obludy s uslintanými mordami.
Šedivý si je se zájmem badatele prohlížel.
"Říká se o nich, že pokud vícekrát po sobě vyběhnou ze svých stání bez příležitosti do něčeho vhodného si kousnout, degenerují natolik, že potom následně trhají vše živé, co jim přijde do cesty. Někdy i sami sebe."
Žádný z těch dvou blednoucích mladých mužů si nebyl zcela jist, jestli tímto sdělením podplukovník něco naznačuje, či tak činí z pouhé morbidnosti.
Psi začali zuřivě dorážet na služební automobil.
Vratký vůz se kolébal ze strany na stranu, drápy a čelisti zvířat vyrývaly do laku dveří dlouhé a hluboké rýhy. Sklo dunělo pod nárazy čumáků, zatímco pasažéři uvnitř napjatě sledovali příjezdovou cestu od roty pohraniční stráže.
Strážný na nedaleké pozorovatelně se musel neskutečně bavit.
Jednu chvíli to dokonce vypadalo, podle přerušeného odlesku slunce v čočkách dalekohledu, že mu přístroj smíchy vypadl z rukou.
Až se konečně objevil zelený terénní UAZ.
Z něj vystoupil psovod se dvěma vodítky přes rameno. Chvíli ležérně rozmlouval s polním telefonem, pak si otevřel bránu a pronikavě písknul.
Přivázal jedno psisko ke stromu, od pneumatiky dodávky odtrhl druhé, aby kousek stranou vytvořili debatní kroužek.
Něco důvěrného psům sdělil, načež se všichni tři naprosto pokojně vydali zpět na výchozí stanoviště. Huňáči dokonce, když odcházeli, vrtěli chlupatými ohony.
"Tak jak se vám líbilo první setkání se samostatně útočícími psy," otočil se klidně podplukovník Šedivý na dva zelenkavé obličeje spolucestujících.
Nevzrušeně pokračoval.
"Nebyl to od nich zase tak špatný výkon, když uvážím, že u sebe neměli pneumatická kladiva. Ovšem příští týden začne lepší představení."
"A čože také budeme robiť?" zatušil nebezpečí Štefan Röth.
"Začnete s kolegou synovcem objíždět roty a brát všem psům vzorky krčního sekretu."
"To ako myslíte, že budem takým beštiam holými rukami otvárať tlamy a strkat medzi tie jejich skalpovacie nože svoje jemnučké prsty? Bože chráň! .. A vy s nami nepojdete?"
"Bohužel. Mám jinou vědeckou práci."
"No do riti. To abysom si zobral mieru na protézu."
"Všetko je možné."
Podplukovník Šedivý se šibalsky na doktora usmál.

8.

Na druhý den po tomto incidentu měl Go-go už od samého rána mrzutou náladu.
"Nejspíš doma snídal drsťkovou," mínil Kal.
Raději se šel uklidit do kotců za Petrem Vaškem.
Ten měl zrovna návštěvu. Ježatý svobodník přivedl psa mamuta, podobného těm dvěma včerejším jako vejce vejci.
Mamut měl pochroumanou přední tlapu.
"Čest práci!" testoval Broněk neznámého.
"Buď v míru, jestli v dobrém přicházíš a jdi do prdele, jestli míníš provokovat!" odvětil přátelsky svobodník.
Kal nabyl důvěry.
Pohodlně si natáhl nohy a vyprávěl poddůstojníkům svůj dobrodružný zážitek s divokými psy. Snažil se podat barvité svědectví. Při oživlé vzpomínce cítil, jak mu znova vlhnou dlaně.
"Fred je taky sup," lakonicky reagoval psovod.
"Včera si vymknul nohu, takže ho tady teď budete mít dva týdny na léčení."
"To se mně naštěstí netýká. Přes ranhojičství jsou tady doktoři a Petr," uklidňoval se Broněk.
"Vidíš to, zase se pleteš," vmísil se do debaty Petr Vašek. "Já ti ještě nestačil říct, ale v pátek odjíždím na dovolenku. Náčelník nařídil, aby ses do té doby zaučil, protože budeš těch deset dnů krmit ty. Moravjece sem pustit nemůžu, vždyť toho by psi roztrhali hned první den."
"Co jsem komu udělal," zahořekoval Bronislav. "Kolik jich tady vůbec máš?"
"Teď už pět. Dva supáky a tři normálky. Ti tři jsou v pohodě a k těm dvěma ti dám ještě nějaké instrukce."
Chystal se začít, ale svobodník z pohraniční roty ho přerušil.
"Ty nadělás, jako bys šel někam do války. Už jsi slyšel, jak dopadlo v minulém běhu přijímání na Hradech?"
Hraničář Kalovi nevědomky uchystal strašlivé dilema.
"Neslyšel a ani nevím, jestli mám chtít."

Velitel smečky se nedal dlouho pobízet. V příjemném posezení, chráněném volně vypuštěnými psy, začal vyprávět příběh, při kterém se Broňkovi ježily všechny chlupy na těle.
"Je to takový zvyk, vždycky, když se přijímají nováčci mezi pány psovody. Přebírají si své psy, tudíž musí projevit odvahu a odhodlání pokračovat v tom, co jim zanechávají jejich předchůdci. Ti, kteří mají přebrat smečku supů, musí ukázat, že je zvládnou. Obléknou si kompletní oblek na zadržení, ... takový silný prošívaný kvádro ... a jdou si nakopnout nit. To jako že vystřelí světlici ve výběhu."
"Jako já včera," zareagoval Broněk.
"Jo, přesně. Jenže tenkrát všechno kluci hrozně přehnali.
Měli na rotě jednoho rozmazlenýho mlaďocha. Tak ho oblíkli a poslali do pásma. Když vyšel signál, ještě si zapálili retka, aby ho trošku potrápili. Jenomže, když dorazili, zůstali mrkat na drát. Byla to jatka.
Ten kluk nebyl moc trénovaný. Supáci ho váhově převálcovali nejmíň o třicet kilo a navíc se jim ho podařilo povalit na zem. Tahali se o něj jako o vycpanýho zajíce. Jeden mu visel pod ramenem, druhý mu dokonce přefiknul klíční kost. Štěstí bylo, že se netrefil na krční tepnu. Prostě průser jako mraky. Klukovi z toho dočista zbělely všechny vlasy a tak trochu se pomátl. Všichni v zásahovce tenkrát dostali prokurátora."
"Smutný konec šílenců," prohodil Kal, aby řeč nestála.
Svobodník se rozhorlil.
"Šílenců?! .. To může říct jenom někdo jako ty, co si tady sedí v teplíčku brigády. Zkus to, ty hrdino, stát nebo ležet deset hodin ve sněhový břečce. Za krk ti kydá ledový sníh, stromy kolem hučí vichrem ... Všude zvuků, že nevíš, jestli ses posral teď nebo už před hodinou. Romantika, že?
Pak přijdeš na rotu a od jídla tě vytáhne další poplach. Ty čučíš znovu několik hodin do tmy, zatímco všude kolem tebe padají ve větru větve stromů. Čára překrytí se tomu říká."
Petr Vašek ožil.
"To já znám. Taky jsem to jednou zažil," vmísil se do hovoru.
Vzal si slovo a začal vyprávět.
"Jednou, ještě ve výcvikáči, už takhle dost pozdě na podzim, přišla pěkná fukejř a stromy popadaly na signálku. V půl druhé v noci nám pískli bojový poplach. Každý, jak byl rozespalý, hodil jenom přes pyžamo maskáče a třeba i naboso šupnul do kanad. Šlo přeci jen o to, splnit časový limit k nástupu, jako už hodně krát předtím. Všichni mysleli, že nějakou dobu, než vytlachají lampasáci svá hodnocení, vydrží i v lehkým oblečení, co mají vespod.
Jenomže, tenkrát se najednou začaly přistavovat nákladáky. Než jsme se vzpamatovali, leželi jsme až po uši zahrabaní v blátě na nějakém vršku. Dole před námi pobouraná signálka, v samopalu natáhnutý ostrý ... Nikdo pořádně nic nevěděl a podělaný jsme byli všichni až za ušima... Tenkrát tam omrzla víc jak půlka roty... Navíc se stejně nenašel ani jeden magor, který by v takové slotě prchal za kopečky."
Ježatý svobodník účastnicky pokýval hlavou a obrátil se na Broňka.
"Takže vidíš, vojáku?! ... Co je to oproti tomu, vybírat deset dnů psí hovna."
Mezitím Petr došel opět svému stoickému výrazu.
"Pojď, Kale. Vysvětlím ti dávkování a jak budeš čistit kotce těm dvěma dárečkům."

Bronislavu Kalouskovi začalo dobrodružných čtrnáct dnů.
Dopoledne zajížděli vytírat krky nejvěrnějším přátelům člověka.
Zkumavky s označenými vzorky utěšeně přibývaly, aniž by zatím vznikly nějaké ztráty na prstech. Největší problém byl mnohdy v tom, sehnat pány vyšetřovaných psů. Obyčejně měli po službě a spali. Budit je odmítali dokonce i jejich přímí nadřízení. Nezbylo, než se spokojit s pomocí rotního kynologa.
Dril zanechal v mozcích zvířat značné defekty v centrech důvěry. Trojice v bílých pláštích navíc nepatřila do spektra pachů, na které byli psi zvyklí a kynolog zkrátka sám hafana neudržel. Odběry v mnoha případech skvěle parodovaly španělskou koridu. Ovšem z vítězství se ne vždy radovali zástupci pánů tvorstva.
Průběžná bilance prošlých tří dnů činila dva bílé pláště. Už při letmém pohledu bylo zřejmé, že jsou určeny k odpisu ze stavu výstrojných součástek veterinárních lékařů.
Samostatně útočící psi byli úplně specifickou skupinou. Pokud se nepodařilo zajistit správce smečky, nastupovalo náhradní řešení. Toto fungovalo i v mnoha případech, kdy sice příslušní psovodi nalezeni byli, ale nepřálo jim válečnické štěstí.
Desátník-absolvent Röth přišel na jednoduchý trik. Se zbytkem jednoho z plášťů, stočeným do úhledné ruličky, zamával před mřížovím klece. Pokaždé docílil zásahu.
Psí tlama některého z hlídačů vevnitř stání bleskurychle odhalila veliké tesáky a doktor začal napínat svaly v bitvě, zvané přetahovaná. Vtom se z boku přitočil podporučík Šedivý se špejličkou, na jednom konci omotanou vatou a rychlým pohybem ji smočil v bohaté zásobě slin u mordy.
Špejle skončila ve zkumavce s poznámkou - sekret NMO... nebylo možno odebrat.
"Pojdi, beštia!" zesinal Štefan.
Vytřeštěně zíral na centimetr dlouhý kousek kulatého dřívka, trčící mu mezi prsty.
Měl již od nespočetných zápasů vytahané ruce, rozhodl se proto, že si s doktorem Šedivým prohodí úlohy. Jenže jeho vnitřní magnetismus byl úžasný.
Chlupáč visel na zbytku pláště, sliny stříkaly všude kolem. Ale sotva Štefan Röth přiblížil ruce na dosah, vlčák přehodnotil situaci, nechal pucvol pucvolí a chňapl po špejli.
"Nechci ti radit, ale měli bychom se asi raději zase vyměnit," navrhoval podporučík Šedivý.
"Do frasa, čo som len hadrový paniac. Počuvaj, ty zviera pitomé, tuná sa zahryzni a drž!"

Cvak!
Přední zuby přerostlého německého ovčáka přejely Štefanovi po prstech, čímž vytvořily bizardní nepravidelnou dekoraci na bledé kůži.

9.

A po takovéto šichtě ještě Bronislava čekalo večerní krmení a úklid.
Stačilo několik naservírovaných porcí stravy a psí svěřenci si na svého dočasného ošetřovatele podmíněně navykli. Jeho příchody začali vítat hlasitým pozdravem, podpořeným vrtěním ohonů. Kal zašel dokonce tak daleko, že je začal postupně vypouštět z kotců.
Třebaže si ještě vzájemně zachovávali patřičný odstup, byl tento konkrétní projev důvěry oboustranně výhodný. Rekonvalescentům pohyb prospěl a Broněk zase mohl důkladněji vystříkat a vydrhnout stání. Absolutně totiž nesnášel pach pokálených kotců.
Psi, jakoby to vycítili, snažili se potřebu oddálit až do chvíle, kdy budou vypuštěni.
Čtyři z pětice chovanců s ním byli ochotni spolupracovat. Fenky Brita s Astou se pravidelně střídaly v koketování s Bartem nebo Fredem.
"Jestli se odvážíš psy vypouštět ven, můžeš i po dvou. Vem ale raději vždycky jednoho psa a fenu. Jakmile bys to udělal jinak, zřejmě by se poprali. Pokud je pes normální, nikdy čubičku nenapadne."
"A jak poznám, že je ten pes normální?"
"Asi nijak. Než je pustíš, natáhni si hadici s vodou."
Svobodník Vašek před svým odjezdem poskytl Kalovi ještě spoustu jiných užitečných rad. Žádná z nich však nezabírala na posledního z pětice - psa Satana.
Vzhledem k abecednímu uspořádání jmen služebních plemen, budil už samotný název zvířete pochybnosti o přílišné ušlechtilosti původu. Černá barva chlupů a nevyrovnaný pohled divokých očí naopak svědčily o jistém vkusu pro realitu ze strany původního majitele.
První dny seznamování byly deprimující. Zatímco ostatní svěřenci přijímali potravu s důstojností pánů Šumavy, tenhle cholerik hryzal mříže.
Čtvrtý den se zápach, vycházející z kotce, nedal prostě vydržet.
Broněk se vyzbrojil lopatou a koštětem a zahájil akci úklidu lejn. Sotva však plnou silou ucítil vůni Satanovy rezidence, škytl pod tlakem žaludku, který se mu dal do pohybu.
"Ne, to nejde. S takovou bych ti tam přidal víc, než je. Musím se vybavit."
Kal se snažil hovorem zvíře uklidnit.
Vytáhl z kapsy pachový respirátor a nasadil si ho. V tu ránu visel Satan na mřížích.
"Tak blbýho psa, jako seš ty, jsem ještě neviděl," konstatoval uklizeč.
Poodstoupil, aby vymyslel nový plán. Nakonec si nacpal do nosu chumáč vaty.
"V pravé ruce drž lopatu,... má širší toporo," vzpomínal hlasitě na rady Petra Vaška.
"Levou vezmi koště a zarachoť na mřížoví. Psovi dej povel ... Místo!! Třeba stokrát, ale dovnitř nelez, dokud nebude v boudě. I potom se pořád natáčej tak, abys byl k němu čelem. Pravou ruku s lopatou drž šikmo před sebou. Pokud je totiž v boudě, nemůže skákat.
Nemusíš se tím pádem bát o krk, maximálně ti natrhne lýtko. Nesmíš mu ale dovolit vylézt dál jak po lopatky. Kdyby už nezabíral ani povel místo a on by lezl dál, rychle couvej ke dveřím. Kdyby náhodou, tak nezapomeň ... lopatu do tlamy!"
Samé "kdyby."
Kupodivu Satan na povel patřičně neochotně zareagoval. Tlumeně vrčíc zalezl do boudy.
Trpělivost ale určitě nepatřila k jeho silným povahovým rysům. Kal stačil vmést na lopatu jen nejbližší hromádku, když tu koutkem oka zahlédl tmavý stín, sunoucí se k němu.
"Místo! ... Satan ... Místo !"
Vojín byl pouhý krok od dvířek, když mohutné zvíře vyrazilo. Satan útočil na břicho oběti. Toporo lopaty posloužilo jako štít, vzápětí se silné tesáky zaryly do dřevité hmoty.
Kal útočníkovi uštědřil ránu koštětem a obrátil se na útěk. Na poslední chvíli za sebou stačil přibouchnout dvířka stání.
Rachot, vycházející z kotce, byl ohlušující.
Broněk si namáhavě, třesoucíma rukama, zapaloval cigaretu.
"Ty hajzle jeden podvraťáckej. Já chci pro tebe dobře a ty bys mě zakousnul jako králíka. Ale nemysli, já už ti zvednu mandle." Byl na černého trhače skutečně velice rozezlen.
Rozmotal hadici a zapnul čerpadlo. Tlak vody byl takový, že blechy v kožichu šelmy pukaly jako miniaturní třaskavé kuličky. Satan zmizel v boudě.
Kal naposledy otevřel mřížovaná dvířka, aby vytáhl ven zuboženou lopatu. Vystříkal nečistotu do sousedního kotce a ten, v naprostém bezpečí, pořádně vyčistil.
Tento zdvojený způsob úklidu aplikoval pokaždé, jakmile začal psí útulek znova zapáchat.
Dovnitř už se až do příjezdu svobodníka Vaška neodvážil.

10.

Srpen pokročil do své druhé poloviny.
Slunce zvolna přesáhlo zenit největší síly. Podplukovník Šedivý si jedno odpoledne nechal zavolat vojína Kalouska a zkoumavě na něj pohlédl.
"Máte rád děti, Broňku?"
"Můžu říct, že mi nijak nevadí ... Máma jich má plnou školu."
"To vím. Proto jsem taky navrhl vás."
"Navrhl? Můžu se zeptat, na co?"
"Útvarový pionýrský tábor u Starého Města pod Landštejnem vlastní stejný druh zásobovacího vozidla, jako je naše. Bohužel mají na svém automobilu nějakou větší technickou závadu a musí tudíž asi na týden vůz odstavit do našich dílen. Protože já odjíždím zítra konečně na dovolenou a páni doktoři, jak sám víte, jsou také oba doma, rozhodl jsem se, že jim na tu dobu půjčíme naše auto. Myslím, že by i vám prospěla menší zdravotní dovolená, proto jsem trval na zápůjčce i s řidičem, aby snad nedošlo ze strany obsluhy k nějaké technické nedůslednosti. Takže si sbalte nějaké věci, zítra ráno vyrážíte."
Kal málem radostí políbil podplukovníkovi ruce.
Go-go nejspíš trpěl úpalem a chodil po rotě nabručený, jako medvěd, vytržený ze zimního spánku. Týdenní absence jednocestných konfliktů byla lákavější než-li miska jahod v lednu. Však také nadpraporčík nepopřel, jak mnoho jej mrzí, že se nějakou dobu neuvidí.
"Kalousku, vy si začínáte dělat z vojny holubník. Pionýrský tábor!! ... Pchá, kdo to kdy slyšel. Vidím vám na očích, vy hanbáři, jak už se těšíte, až budete obletoval soudružky instruktorky. Doufám, že některá z nich bude mít přinejmenším kapavku."
Vojín Kalousek stál s kamennou tváří v kanceláři výstrojního náčelníka a srdce mu plesalo radostí. Ten upocený mužík, stojící naproti, nemohl v žádném případě zhatit jeho naděje.
"Jsem odborně veterinárně školen. Navíc si myslím, že soudružky instruktorky budou zcela jistě pod lékařským dohledem. Můj zájem o tuto akci pramení především z čistě nezištné pomoci při stravování dětí funkcionářů."
Go-go přistoupil až těsně k vojínovi a začal jej oblažovat vůní před chvílí zkonzumovaných sleďových závitků v rosolu.

"Vám tak určitě něco z toho budu věřit. Kdybych měl tu moc, napíchám vám do žil tolik bromu, že si nevrznete ani za měsíc. Zmizte mi z očí, vy samaritáne!"

Pionýrský tábor se rozkládal na stráni, nedaleko zřícenin hradu Landštejna. Byl odsud nádherný výhled na Staré Město a jeho okolí.
Příroda byla skutečně úžasná, jenže času na seznamování v prvním dnu žalostně málo.
Mimo Bronislava v táboře sloužili další tři vojíni prezenční služby, vykonávající obslužné práce, nezbytné pro chod zařízení. Velet jim měl kapitán Cejnek.
Ovšem toho Broněk za celou dobu pobytu viděl snad dvakrát. Docela nedávno u něj totiž došlo k rodinné tragédii a z lidsky pochopitelných důvodů zůstával raději uzavřen ve své kanceláři v přízemí hospodářské budovy. Nepřál si příliš společnost.
Ne tak ale slečna instruktorka, pověřená ranním nákupem ve městě.
Veronika se po počátečním ostychu projevila jako velmi romantická duše. Seznam nákupů neubýval, zato památná a útulně odlehlá místa se stala dějištěm poetických chvil.
Byl to nečekaný úvod a Kala zastihnul nepřipraveného. Dosavadní tvrdou drezúrou vyšlechtěný mozek se příčil podlehnout a zanedbat nemalé povinnosti vůči kolektivu.
Vždyť co by si počaly nebohé soudružky kuchařky s těstem na rukou, vyhlížející měkký tvaroh do buchet? Jak vysvětlit obslužnému personálu včasné nedodání první pomoci z plzeňského pivovaru? Není zásluh, vše je povinnost!
Při vzpomínce na oblíbené slovní hrátky nadpraporčíka Gottfrieda došlo u Bronislava k nečekané biologické reakci.
"Nevadí," pohladila Veronika vojáčka po tváři. "To napravíme. Přijď dnes večer nad paseku ke křivé borovici. Je tam hrozně romantické posezení."
Go-go by si určitě serval z hlavy zbytky vlasů, kdyby mohl spatřit veterinárního řidiče Kalouska, kterak se fintí na smluvenou schůzku.
Jenže co by bylo do ženy, která si smluví rande v lese pod borovicí.
"Dívej! ... strom ... Tam taky!... A tady je taky jeden," padal přes vývraty Romeo a hlasitě se smál sám sobě. Až konečně objevil loučku, nad níž rostlo torzo borovice.
"Kde vězíš takovou dobu? Podívej se, měsíček už dávno vyšel. Jak nádherně svítí, až běhá mráz po zádech."
Slečna Veronika sledovala své tajné cíle - najít v romantice uspokojení. Ovšem křovím sedraný Bronislav připomínal spíše statistu z hororového snímku. Go-go by si zamnul ruce.
Kal stál nad sedící dívčinou, připomínaje pochroumaný věšák v čekárně u psychiatra.
Tím pozitivním, co v dané chvíli pomohlo překonat fyzické vyčerpání, byla paradoxně právě ona dokonale cvičená nervová soustava.
Po výměně několika romantických vět už jen Sýček obecný mhouřil velké oči nad dvojicí, zabývající se činností, na hony vzdálenou politickému školení mužstva.
Go-gova tepová frekvence by přesáhla hranici, u které začíná srdeční příhoda.

"Jaká byla procházka? Co Veronika? ... pořád kvoká?" neopomněl se po návratu do tábora zeptat Roman Skalický, teoretický velitel mini družstva.
"Jestli tak nazýváš hnutí mysli, nazývané romantickým poblouznění, myslím, že si vede stále stejně."
Kal si ukrojil pořádný krajíc chleba a začal ho mazat pravým domácím sádlem.
"No bodejť. Krásy má na rozdávání, ale to pomatení z ní dělá nepřístupnou frigidku."
"Mně tak vůbec nepřipadala," ukončil debatu Broněk.
S pozdní večeří odešel do vedlejší místnosti, kde v televizi zrovna běžel záznam z druhé třetiny nějakého hokejového utkání kanadsko-americké NHL.
V těsné blízkosti rakouských hranic nebyl problém zachytit signál televizních stanic sousední země. Sportovní přenosy mohl s přimhouřením oka sledovat i ideologicky odlišný vojín socialismu, neboť jeho neznalost cizí řeči rozhodně neovlivnila význam vstřelených branek.
Ve vztazích mezi mužstvem pozbyla vojenská drezúra opodstatnění. Teprve až nyní Kal zcela přesně pochopil pocity svobodníka porouchaného vozidla, když se dozvěděl, že bude nejméně po celý příští týden pobývat v kasárnách brigády. V tomhle případě se s určitou nadsázkou dalo skutečně hovořit o vězení při současném odnětí svobody. Přestože neznámého kolegu plně chápal a litoval ho, nic z toho mu nebránilo v činnostech, vyplývajících z jeho věku a skutečnosti, že je léto. V příštích slunných dnech si naplno užíval koupání v rybníku, výletů s dětmi a večerních meditací pod borovicí.
Zde se z něj postupně stával muž. Zkušený a sebejistý.
S nezanedbatelnou Veroničinou pomocí začal Kal zjišťovat, kterak na něj vojna začíná v jeho dozrávání působit blahodárně a zoceluje mu charakter.
Třebaže se týden protáhl na báječných deset dnů, telefonát z brigády neodvratně přiblížil dobu odjezdu. Zítra už bude večeřet výtvory armádních kuchařských velmistrů.
To ráno bylo zakaboněné nejen počasím, ale i náladou. Jindy hovorný vojín přinesl ranní nákup s hamletovskou otázkou v očích. Beze slov vyložil obvyklé tři přepravky plzeňské dvanáctky a zašel ještě naposledy utřít slzy Veronice.
"Tak už odjíždíš?"
"Za hodinu. Přišel jsem se rozloučit."
"Víš co by bylo romantické?" Znova začínala s nemístnými úvahami.
"To tedy nemám zdání."
"Kdybychom zůstali dál důvěrnými kamarády. Já ti budu na vojnu psát všechno, co se mi přihodilo, ty zase napíšeš, jak pokračuje tvá služba vlasti. No a jednoho dne, až všechno skončí, se sejdeme a budeme si o tom dlouze povídat."
"Máš tady někde dopisní papír a obálku?"
"Mám, ... na co to ale potřebuješ zrovna teď?"
"Že už bych ti napsal všechny dopisy dopředu... Přijel jsem do kasáren...Go-go mě seřval. Byl jsem na vycházce ... mám tři dny kasárníka. Co prosím tě chceš, abych pořád psal?
Na vojně se všechno periodicky opakuje ... rajony ... úklid ... rajony ... úklid."
Veronika posmutněla.
"Myslela jsem, že jsi jiný než ostatní."
"Možná jsem, ale ne na vojně. Tady na táboře jsem byl sám za sebe, ale od oběda budu zase jenom hračkou, která musí poslouchat rozmary druhých. Uniforma je jednotná, právo myslet, citováno podle vojenského řádu, nepřísluší nikomu jinému než velícím. Víš co by bylo vrcholně romantické?"
Děvče pozvedlo modrá kukadla s nadějí na nějakou změnu. Kal ji raději hned v samém zárodku uhasil.
"Necháme všechno osudu. Adresu máš, já tvoji taky. Jestli budeš mít někdy náladu sednout a napsat několik řádek, budu rád. Mám před sebou ještě rok a půl vojny. Myslíš, že za tu dobu nepotkáš někoho, kdy by mohl být důvodem mé žárlivosti. Za branou kasáren se těžko bojuje o přízeň dívky proti volně pobíhajícímu samci."
"Jsi zlý a bezcitný... Copak ty si vážně myslíš, že já bych mohla?..."
"Za toho půl roku jsem se naučil jednomu ... Nemyslím si nic, co nemůžu spatřit skrze tyto oči a slyšet těmito slechy. Určitě to jednou pochopíš a možná napíšeš."
Poměrně drsné rozloučení bylo z Kalova hlediska pochopitelné. Nechtěl nabízet něco, co nebyl schopen splnit. Dlouhou dobu odloučení netrávily dívky některých hochů v přílišném celibátu. Z toho vyplývající narušené souznění duší vyvolávalo někdy u mužské poloviny zbytečné pocity marnosti nad zdánlivě neřešitelnými stavy.

11.

Přestože si celou cestu, na rovnici pro a proti, srovnával a řadil celou škálu protichůdných aspektů, jedna jistota mu zůstávala. Byl jí nadpraporčík Gottfried, kterému měl vojín hlásit příchod okamžitě po návratu k jednotce.
"Tak vás vítám doma, milý hochu," začal jízlivě.
Křečovitě se usmíval a mezi tlustými prsty drtil tužku.
"Jak se cítíte po rekreaci? Nemám vám skáknout pro pivečko, anebo je možno nabídnout řízeček? Jen se neostýchejte a povězte mi svá přání."
Kal zatím nebyl schopen plného souznění s pochody v zeleném mozku protivníka, čímž se oslabila síla jeho možného odporu.

"Nechápu vaši ironii. Poctivě jsem vykonal vše, co jsem soudružkám viděl na očích."
"Jen jestli jste toho neviděl příliš mnoho!"
Go-go vypískl jako pára v přetlakovém hrnci.
"Dovedu si vás živě představit, jak blbnete soudružkám hlavy těmi svými debilními kecy. Raději se přiznejte, kolik bude za devět měsíců běhat po světě nových Kalousků.
Ještě, že už budu v důchodu, když vám to začne rukovat. Přijít sem ještě jeden takový a představit se jako vojín Kalousek, tak nejspíš zblbnu. Načisto a definitivně. Já když vidím ten váš nevinný ksicht, tak mám tlak přes dvě stě. Koukejte zmizet na ošetřovnu. Ať vás tam pořádně prohlídnou, než mi něco zatáhnete na barák a nakazíte mužstvo."
"Jestliže máte na mysli nějakou pohlavní nemoc, musím prohlásit, že se cítím zcela zdráv. Navíc vím z časopisů, že tyto choroby se přenášejí především pohlavním stykem s osobami opačného pohlaví. I když na druhé straně...?"
"Ven!! Okamžitě vypadněte!!"
Go-go vztáhl poslední Kalova slova zcela nepokrytě na adresu svého výrazně fistulentního hlasu. Jen co se zavřely dveře kanceláře, sáhl do zásuvky psacího stolu, aby se uklidnit lokem něčeho ostřejšího.
Bronislav Kalousek odešel na oddělení sanitární péče.
Zde se mu podařilo přesvědčit přítomného lékaře, že jeho případ si vyžádá lékařského dozoru nejméně na dobu, než se vrátí podplukovník Šedivý ze své zasloužené dovolené.

12.

Léto zmizelo v nenávratnu.
Pomalými krůčky přicházel podzim, se všemi čarovnými proměnami vegetace.
Také běh roty týlového zabezpečení se začal stále víc podřizovat jedné z velkých událostí v životě vojenském.
Útvary PS rukovaly v půlročních cyklech. Vojsko se tedy neoficiálně rozlišovalo na čtyři různé kasty. Tou první byli samozřejmě nováčci. Další sortou byli tzv. půlročáci. Roční pobyt v zeleném suknu už opravňoval k mazáckým vymoženostem a vojáci, které začalo posledních šest měsíců dělit od civilního života, byli nazýváni supráci.
Vztahy mezi kastami byly na různých útvarech upraveny rozdílně.
V každém případě byl ale každý nový kurs nováčků na útvary převelen až po třech měsících činné služby, v kterézto době trval jejich pobyt ve výcvikových táborech.
Všechny tyto zdánlivě nepřehledné časové posuny však nic neměnily na faktu, že se zase počal blížit termín odchodu nejdéle sloužících do zálohy.
V představách vojáků začaly kolovat docela neloajální fantazie, z čehož jasně vyplývá, že Go-go upadal do stále ponuřejších nálad.
Nejvíce ho dopalovali fotbalisté, kterým začala podzimní část soutěže.
Podle hodin, strávených mimo kasárna, trénovali snad pětifázově, k čemuž vydatně přispíval civilní trenér tím, že vůbec nelpěl na drilu, tvrdě vyžadovaném nadpraporčíkem Gottfried.
Mezi osm útvarových sportovců patřili všichni ti, jenž měli u tlouštíka nějaký vroubek z dob minulých. Tréninkový cyklus pondělí - středa - pátek doplňovaly sobotní zápasy.
Na pondělním ranním nástupu docházelo pravidelně k mytí bolavých hlav.
"Byl jsem se na vás v sobotu podívat, vy sračky. Být vašim trenérem, sedřu vám kůži z těla."
"To rád věřím," odtušil Pavel Horký.
Pak ale raději doplnil, protože Go-go patrně pochopil.
"Sobotní zápas se nám moc nepovedl. Soupeř byl silný a my nehráli podle svých představ."
"Jak jste mohli hrát podle nějakých představ, když vám v pátek večer nestačila brána kasáren.
Ožralí jste prý všichni byli jako zepelíni. Nemyslete, že když to máte za pár, tak budete dělat útvaru ostudu. Co je za pár, může být hned za víc. A nasluhuje se až od prvního další měsíc, chápete?" Nepříliš povzbudivá slova na závěr činné služby.
"Co se týče té zdánlivé opilosti, nebude to zase až tak úplně pravda. Každý sportovec přece ví, že alkohol a ženy snižují jeho výkony a ohrožují kariéru."
"Tomu věřím, že vy to víte. Vy to víte a podléháte. Už jste asi zapomněli na vděčnost, kterou byste měli pociťovat za všechno, co pro vás armáda udělala."
Úšklebky ve tvářích několika okolo stojících nezviklaly Pavla Horkého ve snaze přiblížit velitele reálnému vidění současnosti.
"Vděčnost pociťujeme. Ale snad by se už v této době dalo hovořit o určitém splacení dluhu, protože my zase na oplátku věnovali armádě dva roky života."
Go-go zahořel.
"Armádě svůj dluh nesplatíte nikdy! .. Přišli jste sem jako usoplení rozmazlenci a jenom armáda z vás udělala chlapy... Ale abychom to zbytečně nenatahovali. O víkendu sloužím na útvaru, takže se připravte. Budeme mít trénink na posílení zádového svalstva. Očekávám vaši plnou účast a doufám, že máte dost mazlavého mýdla."
S těmito slovy a úšklebkem ve tváři odešel nepochopený nadpraporčík do útvarové kuchyně zkontrolovat kuchaře, zda nešidí porce připravované večeře.
"No nazdar. Go-go slouží dévéťáka zrovna poslední víkend před civilem."
"To se zase všichni radostí poserem," odhadl za přítomné náladu Jarda Kocián.
Pavel Horký si mnul zadumaně bradu.
"Musíme něco vymyslet, kluci."

"Se mnou moc nepočítej," varoval vojín Zendulka. "Já posledně přemýšlet začal a zatím jsem pořád v podmínce. Sobota je jasná, ... to máme mistrák. Ale co s nedělí? .. Třeba by trenér mohl na něco přijít."
Trenér František Cerman skutečně nezklamal. Naplánoval na nedělní dopoledne fiktivní turnaj na podporu mládežnického sportu.
Go-go nevěřil vlastním očím, když i druhé víkendové ráno přišlo osm fotbalistů na vrátnici objektu, vybaveni propustkami a velkými sportovními taškami.
"No to by jste mě rozesmáli. Co vy tak můžete ty mládežníky naučit. Mýmu nejmladšímu klukovi je čtrnáct a moc by mě zajímalo, jakou zhovadilost ten holomek ještě nezná. A kde ten turnaj vlastně bude?"
Civilisté-čekatelé udali velmi vzdálené místo, o němž se oprávněně domnívali, že je zcela mimo akční rádius podezíravého Go-ga.
Opouštěli kasárna s úsměvem a bágly, plnými civilního oblečení.
Českobudějovické restaurace spolu s místními zábavními podniky se měly stát terčem jejich posledního soustředěného útoku.

Večer se nachyloval, zatímco vojín Bronislav Kalousek pomalu projížděl ulicemi krajského města. Velebil svoji šťastnou hvězdu v podobě podplukovníka Šedivého.
Ten přišel nedávno s nápadem odchovat vlastní pár nádherných štěňátek německého ovčáka. Broněk měl na starosti fenku Astu a vojín Jan Málek, nástupce svobodníka Vaška, začal cvičit psa Berryho. Náčelník veterinární ordinace byl zkrátka typ člověka, zavádějícího neustále objevnější metody ve výcviku služebních plemen.
Třebaže byla dnes neděle, přišel procházkou do kasáren, neboť byl zvědavý, jak si mazlíčci zvykají na nové prostředí.
Kal společně s Honzou a čtyřnohými svěřenci zrovinka pronikali do taje základů poslušnosti.
Snad byla nenadálá návštěva původně připravována jako kontrolní, jenže teď nitro muže, kterému se stali psi osudem, zalil pocit naprosté spokojenosti. V pohledu mu poblikával úsměv, zatímco zálibně sledoval hrátky podřízených ve vysoké trávě.
V momentě, kdy k němu přicupital černý Berry a mléčnými zoubky mu natrhl lem nohavice, neudržel se více a slastně zachrochtal.
"Promiňte, náčelníku. On je ještě takový hravý, já mu domluvím. Určitě už to vícekrát neudělá."
"Jen ho nechejte, Honzo. Ať se mládí vydovádí. Máte tady někde toho budoucího civilistu?"
Petr Vašek opět nezklamal.
Při lahvince hruškovice, přivezené z nedávné dovolenky, ubíhal čas rychleji než příjemně.
Večer Broněk naložil unaveného náčelníka do dodávkového vozidla, aby ho zavezl k rodinnému krbu na chystanou večeři.
Nyní se tedy vracel zpět na útvar.
Aby si co možná nejvíce prodloužil slast relativní svobody, projížděl městem nepatrnou oklikou. Zastavil u jedné známé diskotéky nasát na chvíli onu známou a milovanou atmosféru nedělních odpoledních čajů.
Právě byl ve vzpomínkách u Veroniky, když náhle před hlavní vchod předjel útvarový služební vůz. Z něj se vysoukal Go-go v doprovodu pomocníka dozorčího útvaru.
Bedlivě se rozhlížel, jakoby někoho hledal. Pak zašli dovnitř a Broňa začal rychle startovat.
"Honem pryč. Jestli mě ta palice dubová spatří, určitě mu nevysvětlím, co dělám tady, na druhém konci města."
Rozhodl se, že v rámci co možná největšího utajení, objede budovu zezadu od parku.
Zrovinka míjel veliký kontejner na odpadky, když tu zpoza něj vyběhla nějaká postava.
Brzdy až na poslední chvíli vůz zastavily. Za chlapíkem však přibíhají další a další.
Než se nadál, sedí všichni v nákladovém prostoru a známý hlas naléhavě žádá:
"Proboha, nečum tak vyjeveně a jeď! .. Šlápni na to, sakra! Nebo jsme všichni v průseru!"
Fotbalový tým Rudé Hvězdy, respektive jeho vojenská část, se stali neplánovanými pasažéry veterinárního taxíku.
Jejich přání bylo vyslyšeno.
Až poměrně daleko od nebezpečí se první vzpamatoval Pavel Horký.
"Člověče Kale, tebe nám snad seslalo samo nebe. Jak jsi věděl, že jsme tam vevnitř?"
"Nevěděl jsem to. Jel jsem náhodou kolem, cestou od Šedase."
"Nikdy jsem toho Šedivýho neměl rád, jako zrovna teď."
"Já taky..."
"Já taky...."
Celý tým fotbalistů se pomalu uklidňoval.
Tváře zarudlé vzrušením vyhladila do úsměvu nenadále zjevená nedopitá láhev červeného vína. Zavazadlový prostor dodávkového vozidla prolnul zpěv mužných hlasů na oslavu statečného náčelníka Šedivého.

"Na koníčka si vyskočím,
až domů z vojny půjdu,
a na tebe, Šediváčku,
s radostí si vzpomenu,....

Osiřelý druhý pomocník dozorčího útvaru nevěřícně kroutil hlavou, když otevíral těžká plechová vrata.
"Já se picnu! Go-go celé odpoledne objíždí všechny možný pajzly a vy si přijedete taxíkem. To zase bude konec šichty, až se nám ta guma vrátí."

"Jasně. Hlavně nám dej vědět, kdyby se náhodou šel projít s trubičkami. Ať máme čas někam zalíst. Pět dnů před civilem není moudré někoho podceňovat."
Pomocník odzdravil pozdravem značně neformálním.
"Že váháš. Naše číslo zní....?"
"Za pěéét.."
Broněk si oddychl, když auto odstavil.
Stal se sice hrdinou dne, ale moc jej netěšilo, že se jim podařilo úhlavního nepřítele porazit. Posmutněl, jakmile si plně uvědomil, že ani jeden z těch, co mu před chvílí třásli rukou, tady za necelý týden nebude. Odkroutili si své dva roky a jdou domů.
"A co já?" smutně se ptal sám sebe.
"Kdy přijde ten den. Dočkám se ho vůbec. Je tak strašně vzdálený."
Bronislav Kalousek, řečený Kal, nesmírně záviděl.
Ani nevěděl jak, stočily se jeho kroky k objektu kotců.
"Nezbyla ti tady slzička, Peťáne?"
Petr Vašek pouze nepatrně nadzvedl obočí a nalil dvě stopečky.
"Sice mně překvapuješ, ... ale na co? .. Asi teda na civil... Za pět už tu nebudeme, za pět už tu nebudem,...."
Kal do sebe obrátil naráz celou skleničku.
"Ještě ty mě dneska štvi!"
Petr Vašek jenom podruhé nepatrně nadzvedl obočí.

13.

Přešel určitý čas neutrálních výsledků.
Go-go se vzpamatovával ze skutečnosti, že se mu značně zeštíhlel obzor zájmů. Soustředit se na těch několik jedinců mu zatím nestálo za námahu.
V poklidu proběhl říjen.
Počátek měsíce padajícího listí zastihl rotu týlového zabezpečení v apatii, umocněné nevlídným studeným větrem a teplotami, dávajícími zapomenout vlahých letních odpolední. Broněk trávil převážnou část dne v místě služebního zařazení, anebo se věnoval Astě.
Ta rostla jako z vody. Tělíčko tvaru válce začalo ztrácet chmýří psího mládí a její štěněčí nevinnost ostře kontrastovala s ostatním děním v lazaretu.
Desátník-absolvent Röth konečně přišel na způsob, kterak zbavit líh, určený k čištění laboratorního skla, tří procentního znehodnocení příměsemi benzinových složek.
Chemie se mu stala na krátkou dobu koníčkem.
Po několika večerech, plných složitých výpočtů, přistoupil na praktické laboratorní testy. Přestavěl zapůjčený lux na fukar a začal se zkušební sériovou výrobou. Výsledný likér působil na mozek konzumenta obdobně jako rána dubovou palicí do hlavy.
Takže mimo víkendů, trávených v jiném časovém horizontu, nenasvědčovalo nic tomu, že by se schylovalo k nějakému zlomu v kariéře vojína Bronislava Kalouska. Až jednou ...
"Zavolejte mi vojína Kalouska!"
Pištivý Go-gův hlas probral dozorčího roty z mrákot náročné služby.
S tichým hromováním vyšel do sychravého listopadového počasí, aby se pokusil nalézt skrýš řidiče veterinární ambulance.
"Máš jít za Gotfrídem," oznámil přes plot kotců.
Kal s povzdechem odvolal jednoho z pacientů, určeného na dočasnou strážní službu.
"Kalousku, zdá se, že na vás konečně došlo," považoval za nutné oznámit hned při vojínově vstupu Go-go.
"Začněte vzpomínat na všechny vaše nekalé činy, kterých jste se až doposud dopouštěl a za půl hodiny se hlaste na oddělení vojenské kontrarozvědky. Připravte se na to, že tam s vámi nebudou jednat tak mírně jako já. Po výslechu se mi přijďte zahlásit."
Broňkovi ztuhla krev v žilách.
Cestou na odbor VKR urputně přemýšlel, čeho že se toto předvolání může týkat.
Co na něj prasklo?
"Soudruhu vojíne, prosím, posaďte se."
Muž v civilu se tvářil dobrosrdečně. Dokonce Kalovi nabídl cigaretu.
"Jmenuji se kapitán Veselý a zřejmě bych vám měl trochu osvětlit situaci. Při dohledávání dokumentace ročníku jaro osmdesát čtyři jsme zjistili několik skutečností. Nechal jsem si vás zavolat, abychom si je společně ověřili. Jste dělnicko rolnického původu, že?"
"Ano."
"Rodiče se situují z řad pracující inteligence. Matka je ředitelka zetdéeš, otec vedoucí expedice. Vaši prarodiče pochopili výdobytky socialistického zřízení a zřekli se tíživých pozůstatků buržoazní ideologie ve prospěch pracujícího lidu. Váš bratr pracuje jako mistr směnného provozu. Vy snad také do budoucna uvažujete o tom, že si své započaté vzdělání večerně dokončíte, ne?"
"Ano."
"Takže až dosud by bylo všechno v naprostém pořádku. Ovšem zdá se, že na vašem skvělém třídním profilu ulpěla

malá skvrnka. Je ní kamarád vašeho bratra, jistý Dimitrij Papulidis. Sice se narodil v československé socialistické republice, ale jeho řecký původ se nedá přehlédnout. Jak dalece dobře se znáte?"
Broňkovi se mihl před očima záblesk tváře Míti Papulky, bratrova spolužáka a kamaráda ze střední školy.
"Jak už jste sám řekl, je to bratrův kamarád."
Vzpomínky vyplouvají na povrch jak bublinky sektu. Která ztřeštěnost, jíž se dopustili v dobách studentských radovánek, mohla nyní zavdat příčinu k tomuto výslechu?
Snad tehdy ten soldát?
Neměl chudák co jíst a pít a už třetí den stál na křižovatce ulic nedaleko školy.
Důchodkyně mu nosily vodu a chleba, neboť továryšči na regulovčíka nespíš zapomněli.
Nakonec se zoufalec rozhodl se studenty směnit osobní zbraň za láhev vodky. Neb jak pravil děd, zkušenosti z války potvrzují, že ruský voják vydrží cokoliv, ale bez vodečky nět.
Samopal zastřelovali na bezprizorních slepicích. Místo úlovku se dočkali nepochopení a narušené hodnověrnosti v ústavu, kde jim byla navržena ředitelská důtka.
Dost nepodstatná záležitost v souvislosti s pokusem o odzbrojení jednotek spřátelené armády.
"Známe se tak říkajíc povrchně, jako dobří známí. Jestli ale můžu nastínit svůj pohled na věc, myslím, že Dimitrij si je dobře vědom vymožeností, které mu společnost dala. Nikdy by se neutíkal k nemístné propagaci vzdáleného domova svých rodičů."
Že by to Lipno?
Jeli tenkrát parníkem po Lipenské přehradě. Z dlouhé chvíle zavedli konverzaci s ženou pokročilejšího věku, která držela na klíně košík, v němž se skvěla nádherná jablka.
Úžasné skvosty, podléhající znárodnění.
Zahráli si na toulavé cizince, obdivující jihočeské malebné vesnice, tyjící přehršlemi plodů v Novém Světě neznámých.
Ve snaze o co nejvěrnější vyjádření vedl Míťa dialog plynulou řečtinou a bratr Roman zkoušel lámanou angličtinu, doplněnou občasnými záchvěvy paměti slovíček francouzských.
"My hev prázdno. Vzít many iz kapsa a go luk et ž'ten česká grand vesnice. V Emerik nebýt gud. Tady pípl rád."
Chudák babka přinejmenším polovině slov nerozuměla. Aniž si byla vědoma, jaké výlupky má před sebou, blaženě naslouchala, napětím nepatrně vysunujíce spodní díl zubní protézy.
Štědře přitom mládence obdarovávala šťavnatými plody.
"Jezte chudáčci, vezměte si. Určitě tam v té Americe máte bídu. Viděla jsem v televizi ty žebráky, ... jak lidi žijí v brlozích. No hrůza!"
Jediné slovo, jehož význam pochopila napoprvé, bylo dolárs.
Oči se jí zamžily napětím při zmínce o vyrovnání vzniklého dluhu. Vzápětí propadla obvyklé životní skepsi, neboť v dlani Romana se objevily drobné maďarské Forinty.
"Kdepak dolary, holečku. Vidíš, magyar forint. Za todle si tady koupíš leda prd. Ale ono to taky nestálo ani za řeč, těch pár jablek. Roste mi toho na zahrádce spousta, ani nevím kolikrát, co s tím. Hlavně, že vám chutnalo. A pozdravujte v tý Americe."
Hoši vystupovali v přístavišti na hrázi naší největší vodní nádrže, stará žena měla asi volnou jízdenku, takže pokračovala dál. Míťa si neodpustil závěrečnou řeč.
"Děkujeme babičko mockrát za jablka. Pozdravovat jednou určitě budeme. Nashledanou."
Tři loupežníci vyskákali rychle na břeh. Svižnou chůzí se vzdalovali od překvapené jihočeské důchodkyně. Její moudro bylo raněno a blahosklonná žena se rázem vrátila do kruté reality.
"Darebáci kapitalističtí! .. Dělají si ze staré ženské blázny, že nerozumí česky. Jablka sežerou a potom chtějí platit forintama. Strčte si ty vaše dolary někam, já mám poctivý starobní důchod."
Kal zrovna přemýšlel, jestli by této příhody nešlo využít jako znesvěcení podstaty zlodějného kapitalistického způsobu života, když kapitán opět promluvil.
"No, zkrátka a dobře. Protože jsme na vaší osobě neshledali nic závadného, ... a i váš původ vás doporučuje, ... rozhodli jsme se vám nabídnout službu na hlavní správě pohraniční stráže v Praze. Ano, slyšíte dobře, nabídnout. Máte do zítra čas na rozmyšlenou, třebaže věřím tomu, že takovéto nabídky se neodmítají."
Hlavní správa pohraniční stráže. A v Praze.
"A proč? A já? ..."
Bronislav byl dokonale zmaten.
Mozek stále ještě hledal v zákoutích závitů šedé kůry nejroztodivnější obranné varianty, když tu náhle přišel naprostý zvrat událostí k velmi nečekanému rozuzlení.
Nadporučík vcelku zbytečně doplnil.
"Několik soudruhů vojínů bylo z důvodů porušení kázně převeleno jinam. Místo nich mají být převeleni vojíni stejného nástupního ročníku z různých brigád. Dostanete Volhu nebo Žigulíka, to ostatní vám vysvětlí soudruzi na odboru vojenské kontrarozvědky hlavní správy."

Kal šel přímo k budovám kotců. Na Go-ga úplně zapomněl.
"Co váháš, ty bláho?!" nechápal Honza Málek.
"Do Prahy a k vrkounům? To ti bude každý závidět. Chodit si v civilu a balit Pražandy."
Teprve po druhé rundě "Röthovy záplaty" si Broňa vzpomněl na čekajícího nadpraporčíka.
"Ten mě bude určitě přemlouvat, abych nikam nejezdil. Stoprocentně bude zklamaný z nevydařeného výslechu a asi by byla pustá sebevražda zůstávat. .. Jenom kdybych věděl, že narazím na druhého podobného Šedováka."

Honza vrtěl nechápavě hlavou.
"Tak nerozhodného člověka, jako seš ty, jsem ještě neviděl. Nabízí se ti skvělá budoucnost a ty váháš kvůli feně a jejímu vojenskému poradci. Já ti říkám, ... vyprdni se na to tady a plav za lepším. Většího hňupa, než je Go-go, stejně asi hned tak někde nenajdeš."
Broněk uznal logickou kritiku jako pravděpodobnou a poručil si repete k zvládnutí událostí příštích.
S naprosto vycíděnou hlavou přestál očekávané lamentování zklamaného Go-ga.
A tak se, po bezesné noci, příštího rána Bronislav Kalousek dotázal kapitána jenom na jedinou věc. Byl jí termín převelení.
"Zítra v osm nula nula odjíždí soudruh nadporučík Kadeřábek na poradu do Prahy. Takže si sbalte věci, zařiďte všechny potřebné předávací formality a osobní záležitosti. Pojedete s ním. Průvodní listiny s vašimi údaji dostanete s sebou v obálce. Doufám jen, že o našem útvaru budete se svými příštími nadřízenými hovořit pouze v tom pozitivním světle. Že případné dosavadní události, ne příliš slučitelné s vojenským řádem, nepovažujete za možné příští téma rozhovorů s nimi. Já se s vámi loučím. Máte téměř čtyřiadvacet hodin na přípravu k odjezdu."
Nadpraporčík Gottfried měl do povznesené nálady stejně daleko jako k titulu šlechtice.
Jakmile se definitivně ujistil, že mu objekt nápravných úmyslů zřejmě navždy unikne, propadly mu myšlenky do suterénu představivosti.
"Já si stejně myslím, že až zjistí, co jste zač, pošupete zpátky na to tata. Dávám vám tak maximálně týden, čtrnáct dnů životnosti a jste znova zpátky na ertézetce."
Broněk předpovědi nemínil brát na lehkou váhu.
"Budu se moc snažit, abych v Praze přesvědčil, že poslat mě sem zpátky by bylo nehumánní."
Go-go se zastavil v hysterické chůzi kolem stolu.
"Myslíte si, jak nejste vtipný, že vojíne?" kousl se do spodního rtu.
"Ale on už vám někdo zatrhne tipec. Najde se a to mi věřte."

Středeční ráno, hned po snídani, odešel Kal naposledy do kotců. Chtěl se alespoň drobným pamlskem rozloučit s Astou.
Na veterině si potřásl rukou se všemi přítomnými, v autoparku pohladil volant autíčka, použitelného tolika rozličnými způsoby.
Nakonec spočinul zraky na budově, která mu poskytovala přístřeší uplynulý půlrok.
Za záclonou jednoho z oken vycítil pichlavý pohled neskutečného Go-ga.
Sejde z očí, sejde z mysli.
Hlavou se mu honily úplně jiné myšlenky. Jaké asi bude příští místo přechodného pobytu?
Za osm měsíců třetí umístěnka. Fluktuace vyšší, než-li na střední škole.

Kapitola čtvrtá.
Praha - místo neřesti. Konec s ochranou státu.

1.

Areál HSPS se skládal ze dvou dlouhých protilehlých nízkých budov, doplněných do klasického čtverce dílnami a tělocvičnou. K té na jedné straně přiléhala vysoká stavba, neurčitého půdorysného tvaru. V ní, až úplně nahoře pod rovnou střechou, tahali za nitky mnoha lidských osudů vysocí vojenští důstojníci kontrarozvědky.
Počasí nebylo příliš přívětivé. Inverze a mlžný opar srazily smog až téměř k zemi.
Na Prahu drobně poprchávalo.
Broňa dotáhl veliký kufr do míst s největší koncentrací vojáků. Ti neustále vcházeli a vycházeli rozvrzanými dveřmi, za kterými několik schodů vedlo přímo do zvýšeného přízemí. Nahoře, u dozorčího stolku, se Kal zastavil.

"Ahoj kluci," oslovil vojáky, zdobené červenými šňůrami.
"Byl jsem sem převelen z Budějovic. Mohl by mi někdo ukázat, kam můžu složit své unavené kosti? Něco jako postýlku k ovlažení bojového ducha."
Svobodník s bajonetem u pasu na drzého návštěvníka vykulil oči.
"To se podívejme, přijel nám mladý vrkounek. A jak už umí hezky vrkat. A takhle zahlásit se, co? To vás v těch posranejch Budějicích neučili? .. Dej si odchod a zkus si to znova!"
Broněk tedy znovu vysmýkal kufr až ke stolku a předpisově se nahlásil.
"Nelíbí se mi tvůj moravský přízvuk v hlase. Ještě jednou!"
Při čtvrtém pokuse už začínal Bronislav Kalousek, řečený Kal, chápat, že tady zřejmě preferují jiný druh vojenské disciplíny.
Naštěstí z jedněch dveří vyhlédl rozesmátý obličej.
"Tak už ho nech, Honzo. .. Je novej... A ty pojď, ukážu ti kde máš skříň a postel."
Statný dlouhán, představený coby četař Mazurka, vyzařoval přirozenou autoritu.
"Támhle v té místnosti si najdi volnou skříňku a vybal se."
Automobilní rota hlavní správy pohraniční stráže sestávala z jediné ušmudlané chodby, s nespočtem plechových skříněk a dveří, vedoucích do pokojů vojáků a kanceláří důstojníků. Jedny vrzavě umožňovaly přístup na okopanou a opryskanou společenskou místnost se starou černobílou televizí v koutě.
Uprostřed tunelu s podlahou pokrytou sešlapanými dlaždicemi, šplhalo schodiště do prvního patra. Zde v podobných podmínkách sídlila střelecká rota, složená ze strážního oddílu, kuchařů, mechaniků a ostatního pomocného personálu.
Automobilní rota byla mraveništěm, ve kterém se nebylo příliš jednoduché vyznat. Různě se tu mísilo několik desítek řidičů různého zařazení, z nichž byli někteří oděni v civilním oblečení.
"Ne, to nejsou vrkouni, ale federálové. Teda jako vojenští řidiči federálního ministerstva vnitra," snažil se o vysvětlení vojín Josef Válek.
Seděli s Kalem na umolousané lavičce, ukryti za řadou plechových skříní a kouřili.
"Prozraď mně, prosím tě, chod tady toho mumraje. Ať se trochu orientuji."
Pepa potáhl z cigarety a zapřemýšlel.
"Asi bych měl začít s tím, proč jsi vlastně tady... Měli jsme tu jednoho bonzáka. Jméno není důležité, poznáš brzo sám o koho se jedná. Tatíček je plukovníkem někde na vnitru a synáček vždycky doma při večeři žaloval, co mu kdo ten den provedl. Několik mazáků šlo kvůli tomu málem bručet. Asi ti nemusím vysvětlovat, proč."
Kal nechápavě zakroutil hlavou.
"To snad ne? Slouží několik zastávek metra od domova a ještě si stěžuje. Co mu kdo mohl provádět strašnýho, když přes den jezdil a večer hleděl doma na televizi?"
"Ona to až taková zvláštnost není," pokračoval ve výkladu Josef. "Většina kluků, co jsou tady, je z Prahy. A za většinou z nich stojí někdo vlivný. To dá rozum, ne? Nás přespolních moc není a asi žádný ne za zásluhy o výstavbu. Můj otec je kupříkladu náčelník kriminálky. Ty máš za sebou koho?"
"Nelehký život."
Srdečně se zasmáli. Bylo jasné, že si ti dva kápli do noty.
"Možný to je, protože poslední dobou jsou s tlačenkami pořád jenom problémy. Tak si zřejmě vrchnost myslí, že vojáci jako ty, nebudou hned s každou blbostí utíkat domů."
"A jak to nakonec dopadlo s tím bonzákem?"
"To jeho bonzování jsme vždycky nakonec odnášeli my, mladí. Mázové se s pomocí andělů strážných ze všech obvinění nějak vysekali, ale v rámci kolektivní viny nám dávali náležitě znát, kdo je pánem na téhle rotě. Tady totiž, jestli sis už všimnul, lampasáci nechávají o úklidu a jiných technických věcech rozhodovat mazáky. Ti zase, aby nemuseli dělat sami, zbuzerují nás. Vlk se nažral, aniž by kozu viděl. Prostě mazácká vojna.
Už se to nedalo vydržet. Běžně jsme kmitali do dvou, do tří ráno a tak jsme se rozhodli, že synátora tatíčkovi fasádně vylepšíme... Zkrátka dostal deku. A ten zmetek, protože nikoho nepoznal, napráskal pět kluků, co u něho měli z minula nějaký vroubek. Čtyři jsou už někde na brigádách, jenom Venca je nahoře u střelců. Za něho jsi vlastně náhrada."
"Musí mít asi dobré zázemí, že zůstal v Praze."
"To taky. Ale spíš to bude tím, že jakmile jednou vlezeš k vrkounům a načichneš trochu jejich tajemstvím, dosluhuješ, v případě nečekané mimořádné události, buďto tady na Smíchově, anebo u stavařů na Zbraslavi, popřípadě u pétépáků na Kopanině. Zkrátka nejmíň sto padesát kilometrů od čáry."
"A proč ti ostatní byli převeleni na brigády?"
"To byli jenom šoféři náčelníků oddělení háes nebo praporu. Ti toho ze služebního nebo státního tajemství moc nevěděli."
"Takže čistě teoreticky ...V každém případě bych už měl vojnu dosloužit v Praze."
Poněvadž se dočkal souhlasného kývnutí, Kal se dlouze zamyslel.

2.

"Kdopak se nám to tady zašívá?"
Tenhle dozorčí začínal v mnohém připomínat Go-ga.
"Ptáčci si pěkně švitoří a rajony nemá kdo dělat. Ty máš štěstí Kalousku. Volali od vás, že se máš přijít představit. Tak

upaluj ... Pepan si zatím sjede hajzlíky. Ty, až se vrátíš, projedeš chodbu."
Bronislav si odbor vojenské kontrarozvědky HSPS vysnil úplně jinak.
Přímo ze schodů vstoupil do malé místnůstky, které vévodil stůl s telefony. Za ním seděl vytáhlý hubeňour s přátelským úsměvem.
"Ahoj, jmenuju se Jura Kulka."
"Broněk Kalousek."
"Pojď, zavedu tě za personálním."
Jura prošel dveřmi, vedoucími na chodbu k několika kancelářím. U jedné z nich se upravil a zaklepal na zárubeň.
"Soudruhu podporučíku, vojín Kulka. Přivedl jsem vám nového řidiče, vojína Kalouska."
"Dobrá, můžete jít. A vy se posaďte."
Podporučík Hřivna měl na starosti sekretariát a personální záležitosti.
"Začneme tím hlavním. V důsledku mimořádné události na automobilní rotě bylo nutné přistoupit k jistým personálním změnám a následnému doplnění mužstva nezávadnými osobami. Za českobudějovickou brigádu jste byl doporučen vy. Plnění úkolů řidiče vojenské kontrarozvědky je velice zodpovědné a později vás seznámím s vašimi povinnostmi. Budete rovněž proškolen na formy styku s civilním obyvatelstvem. Školení proběhne v době osobního volna a povede jej četař Mazurka. Ten je zároveň i velitelem vašeho družstva řidičů a strážných odboru vékáer. Bude vám přiděleno služební vozidlo Žiguli šestnáct set. Budete s ním k dispozici důstojníkům jednotlivých oddělení, kteří nemají své osobní řidiče. To je z mojí strany zatím vše. Máte nějaké dotazy?"
Jelikož Broněk neměl, převzal klíče od vozu a odešel se podívat na to, co právě zdědil.
Automobil nevypadal právě nejzachovaleji. Přestože byl vyroben před pouhými čtyřmi roky, připomínal pamětníka s bohatou zásobou vzpomínek.
Také si jej vojín příliš neužil, neboť hned další den se dozvěděl, že se nečekaně posunul termín generální opravy. V poledne následujícího dne má vůz přistavit do garáží na Veletržní ulici.
Jak se ze Smíchova, kde na Strakonické ulici sídlila hlavní správa, dostane do servisu, nepochopil podle nápovědy Jiřího Kulky vůbec. Nakonec pomohli ostřílenější kolegové. Tak se stalo, že Kal slavil svůj první orientační úspěch. Cesta tramvají zpět do kasáren proběhla, až na jedno mylné přestoupení, docela hladce.
Broněk večer usínal s přesvědčením, že pomalu začíná vybředat z bahna nepřejícího osudu. Navíc jej čekalo třídenní povolení k opuštění posádky za účelem nákupu a dovozu přijatelného civilního oblečení.

3.

Po více jak osmi měsících vojenské služby mohl užaslý Bronislav sledovat hemžení postaviček andělů s čerty olomouckými ulicemi.
Návštěva doma byla nečekaná.
Maminka okamžitě zadělala na buchty. Otec s bratrem naslouchali se zájmem vyprávění novopečeného řidiče-kontrarozvědčíka, když do této pohody zařinčel domovní zvonek.
Pavel Horký. Úspěšně už splynul s davem a na základě vysílání tamtamů okresního města, přišel nyní kamarádovi blahopřát.
"Vydržíš ještě nějakou dobu, než dostaneš mazácký právo a máš do konce vojny vystaráno. Jenom nevím, jestli to potom nebude pěkná zabíračka na bednu. Chodit v normálním oblečení, stýkat se každodenně s obyčejnými lidmi a přesto nebýt civilem. Ale jak tě znám, určitě si nějak poradíš."
Roman přitakával, jenom otec se zadumaně probíral strništěm na bradě.
"Vojna sama o sobě je druhým rokem jeden velký průser," konstatoval závěrem, aby raději odešel do kuchyně zkontrolovat přípravu mikulášské večeře.
Tři dny proběhly v rodinné idyle a návštěvách známých míst. Až nastal čas přesunout chvilku zrovnoprávnění do oblasti vzpomínek a odejet nazpět, podvolit život kastovním hodnotám.
"Taková volnost dává možnosti k všelijakým nepravostem. Pamatuj na slušné vychování," neodpustila si máma při loučení.
"Dobrá," odvětil Broněk ve stylu Ivánka.
Snažil se z domu vykročit tou správnou nohou.
Cestou na nádraží uplivával při každém zjevení tmavé kočky, aniž dostatečně pátral po tom, jestli je černá, či nikoli.
Když potkal kominíka, bylo jeho jediným přáním dostat se bez problémů tam, kam vlastně vůbec dobrovolně nechtěl.
Rozporuplnost myšlenek návratu určitě nepochopí nikdo, kdož nějakou dobu nesloužil v zeleném sukně.
Díky tomu, že na útvar dorazil až kolem půlnoci, stál jej průchod kolem dozorčího stolku jenom nepatrnou část ukrytého kontrabandu.
Této noci poletovaly kolem nakrátko ostříhané hlavy mladého Moraváčka noční můry tmavší, než-li mohl vymyslet král horroru Alfréd Hickock.

4.

Ráno tady bylo dřív, než se Kal nadál. Znova ta protivná rozcvička v zastydlé tělocvičně.
"Máš jít nahoru!"
Mazurka ho nenechal ani v klidu dojíst snídani.
"Čau vlku. Jak bylo doma?"

Jirka Kulka se culil, jakoby zrovna z domova přijel on sám.
"Vezmi si tužku a nějaký papír. Starej chce ve městě koupit neslazený minerálky. V Armě totiž nic podobnýho nevedou. On má silnou cukrovku, takže si je nechává nosit z venku. Budeš je teď chodit kupovat ty, každý ráno do osmi hodin musí být u něho v kanclu.
Potom se zastavíš v ostatních kancelářích. Tam ti dají své seznamy ostatní vrkouni a můžeš vyrazit znovu.
To víš, jsi bez auta, takže to tě začnou využívat jinak. Hlavně nezapomeň na kapitána Fialu. Sídlí támhle v té nízké budově, druhé dveře vpravo za lítačkami."
Broňkovi se ještě točila hlava z té přemíry informací, když tu se najednou vyžilý společník vypjal do pozoru.
"Soudruhu plukovníku, vojín Kulka."
"Soudruhu plukovníku, vojín Kalousek."
Náčelník odboru VKR HSPS byl statný chlapík. Rozložitá ramena dávala tušit velikou fyzickou sílu. Jeho oči se dívaly z masité tváře tak pronikavě, až Broňa začal trpět pocitem nahého v trní.
"Tak vy jste ten nový řidič? No, snad se vám povede lépe, než vašemu předchůdci."
Vydal nějaké pokyny ohledně příštích dvou hodin a zavřel za sebou dveře místnosti s telefony.
"Tak to byl starej," téměř zbytečně podotkl Jiří. "Dnes je tady první, to asi budou mít něco většího."
Postupně přicházeli i ostatní kontrarozvědčíci a jejich dvě sekretářky.
Jako poslední vrazil do místnosti pohledný důstojník, věkem spíš ještě mladík.
"Nazdar Kuliště! .. Už to začalo?"
"Jste poslední veliteli, ..ostatně jako vždycky, .. takže to určitě ještě všichni kouří na chodbě."
"Fajn. Mám tam potom nějaké pochůzky."
Sotva se za ním zavřely dveře odboru, Jirka postavil konvici s vodou na vařič a začal rozsypávat do hrníčků kafe.
"Dáš si taky? Neboj, budeš mít dost času si ho vypít."
Když odnesl dnešní první várku kofeinu, uvelebil se pohodlně na otočné židli a pátravě kouknul na Broňka.
"No tak se ptej. Je ti vidět na očích, že máš otázek jako u výslechu."
"Jak to tady chodí?"
Kal byl opravdu velice zvědavý.
"Co se děje po ránu, už víš. Přes den je to stejný a ve čtyři odpoledne zrcadlově naopak. Všichni odejdou a zůstane tu jenom jeden z nich jako služba. No a ten buďto hledí na televizi támhle vedle v kamrlíku, anebo spí na pohovce v kanceláři, někdy i v zasedačce. Starej, jeho zástupce a plukovník Outrata služby nedrží."
"A mezi námi vojáky, jak je to ?"
"Jsme tady tři strážní. Telefoňáci Mazurka, svobodník Malík a já. Sloužíme vždycky čtyřiadvacet hodin, pak máme dvanáct hodin spánku, dvanáct hotovost a den volna.
To pro změnu kmitám na rotě rajóny.
Šoférů je tu i s tebou pět. Kadlec jezdí u starýho. Toho moc nepotkáš, je víc doma, než tady. Pluskal vozí Outratu a je to to samý v bledě modrým. Ti jsou naši mázové. Pak je tady svobodník Černý. Je to hňup. Doporučuju se mu pokud možno vyhýbat. Jezdí pro vrkouny praporu a kapitána Fialu.
A vlastně zbýváš ty a Zdeněk Vasrman. Vasr je naše číslo a kdyby nebyl ze všeho tak hrozně vykulenej, byla by s ním možná i sranda."
Broněk si urovnával zjištěné skutečnosti do paměti.
"Takže dva mázové, které skoro nepoznám. Půlročák Černý, co je taky z Prahy, ale blb. Mazurka a Malík... A na rotě?"
"Tam jsou skoro všichni půlročáci. I když už mají mazácký právo dávno vyplacený, jejich mladí pořád tvrdnou ve výcvikáčích. Sem přijdou až někdy po Vánocích. Do té doby musíme nějak vydržet."
Nebyla to až tak dlouhá doba a Kal si umínil, že vydrží i kdyby měl na svém oblíbeném rajonu nocovat. Dlužno říct, že si několik prvních večerů příliš volných minut neužil.

Kapitán Fiala patřil k nejvěrnějším Bronislavovým zákazníkům. Jeho každodenní seznamy by dohnaly k zoufalství leckterou pracovnici Osvobozené domácnosti.
Jenže Kal, ba právě naopak, díky tomuto množství začal brzy dosahovat záviděníhodné znalosti poměrů v obchodní síti smíchovské aglomerace.
Když i ta se mu začala stávat příliš těsnou, vyrážel na svých pochůzkách stále častěji také na druhý břeh Vltavy.
Koncem roku tisíc devět set osmdesát čtyři po Kristu nebylo možno v československých obchodech nakupovat rozličné zboží pod jednou střechou. K vyškrtání dvoustránkového seznamu pohledávek bylo zapotřebí značného rozsahu pokrytí.
Během dvou týdnů se však Broněk zdokonalil natolik, že mu stačilo dopoledne na uspokojení všech požadavků oficírských paniček.
Čas, zbývající do šestnácté hodiny, mohl trávit zcela podle svých představ.
Ze všeho nejraději navštěvoval malé smíchovské hospůdky. Jejich atmosféra byla pro moravského hocha originální.
Mluvilo se zde otevřeně o věcech, které se doma odvážil komentovat pouze v uzavřeném okruhu dobrých známých.
Občanské dění, kultura, sport a samozřejmě na prvním místě politika.
Kalovi učaroval široký rozhled osazenstva. Praha se zdála být úplně něčím novým. Něčím, co dosud nepoznal. Ovzduší bylo prolnuto zvláštním druhem všudypřítomného napětí, absolutní neloajálnost společnosti vůči komunistickému vedení se nedala nepostřehnout.
V těchto hospůdkách nade vše vystupoval dramatický, typicky český syndrom osmdesátých let. Ohnutá záda a k nim neoficiální mluvčí - pozičně upravená ústa.

Všechno to, co bylo Bronislavovi vnitřně hluboce odporné, platilo zde za ústřední téma hovorů. Zajímalo ho to. Konfrontoval si vyřčené myšlenky s pocity, jenž často míval a bylo posilující vědět, že jsou v této zemi lidé, sdílející podobné názory.
Jenže řeč se vede, pivo teče a čas kvapí.
Mnohokrát Bronislav Kalousek zděšeně vyskočil ze židle a s pohledem, vracejícím ručičky nástěnných hodin, rychle platil.
Naštěstí vždy se mu podařilo doručit nákupy včas, v požadované kvalitě a množství.
V těchto sychravých dnech vojínův organismus statečně odolával veškerým příznakům nachlazení zásluhou populární žvýkačky Sevak. Mimo proklamované účinnosti, pomáhala zdařile odstraňovat i známé nežádoucí aroma, vzniklé spalováním alkoholických poživatin.
Až jednou...

5.

Toho dne byl pověřen noční službou na odboru kapitán Fiala.
Všichni ostatní důstojníci už byli i se svými nákupy na cestě domů, když vešel do místnosti telefonistů.
Nebylo na něm příliš patrné to, co bylo dostatečně cítit.
Vojíni Kulka a Kalousek zvědavě zvedli oči od programu televize.
"Pánové, řekl bych," zavedl řeč Fiala, "že mám nehoráznou chuť na žízeň. Co s tím hodláte dělat?"
"Patrně vám tady Broněk zajde vedle do krámu koupit něco na tu strašnou nemoc."
Jirka byl zkušený strážný. Teď už s naprostou jistotou věděl, že se této noci příliš nevyspí.
"Broněk Kalousek," špulil rty kapitán. "To je moc dlouhé i na moji skvělou paměť. Budu ti říkat jinak, ocasníku."
"Kamarádi a známí mi občas říkají Kale. Jestli vám ovšem toto pojmenování nezavání selským vkusem prostého lidu."
"Příliš vznešeně nezní," zamyslel se Fiala. "Ale je krátké a snadno zapamatovatelné i v situacích, v kterých se občas ocitám. Tedy Kale, jmenuji tě dnešním ranhojičem. Zde vezmi bankovku nevalné hodnoty umělecké i tržní, navštiv toho hokynáře a sjednej výměnný obchod. Budu tě brzy očekávat i s přítelem Hajným."
Pak odešel vedle do kumbálku, upadl do křesla a začal mhouřit oči na televizní obrazovku.
U telefonů se zamyslel vytáhlý strážný.
"Pro dnešek máme asi po čumendě. Ale já se obětuju a s tím myslivcem mu trochu pomůžu. Takže alou, posle míru. Nezapomeň pozdravovat dévéťáka."
Jirka Kulka si spokojeně promnul ruce.
"Kálím na vás, soudruhu vojíne," opětoval mu stejnou mincí Broněk.
"Jahody v zimě. Pěkná blbost."

V potravinách vedle kasáren už měli zavřeno.
Kal pokračoval dál. Přešel kolem nádraží, odkud posléze vyrazil směrem k Andělu .
Snad každá smíchovská ulice měla svoji hospodu.
A ve všech bylo za prosincového soumraku teplo a útulno.
Také v Bránické restauraci, kde se Bronislav zastavil na chviličku meditace, nezbyla židle volná. Upocený číšník připomínal větřík, prohánějící se rozlehlými sovětskými celinami a jako takový byl neustále pod tlakem reakcionářských žíznivců. Nálada okolí hladila bolavou mladíkovu duši.
Vzhledem ke stavu, v jakém se nacházel před hodinou, musel kapitán Fiala určitě dávno spát. Láhev Myslivecké ležela v nákupní tašce a na Broňu Kalouska přišla melancholická nálada.
Spolustolovníci zrovna probírali výstavbu barrandovského přemostění, když tu vstupní dveře práskly silněji než obvykle.
Čísi ruce předlouho zápasily s huňatým závěsem na polokruhovém lamači průvanu.
Pak se látka rozhrnula a mezi stoly vkročil bůh pomsty - kapitán Fiala.
Sotva spatřil krčícího se Kala, změnil oči v štěrbiny lité šelmy. Přistoupil ke společnosti.
"Pánové dovolí... Otočte se, prosím vás. Nechci abyste byli potřísněni krví tady toho ocasníka a zrádce."
Přísedící se pobaveně zasmáli.
"Vstaň zmetku, ať nezemřeš vsedě."
Kapitán ukázal na dveře a ucedil mezi zuby.
"Jdeme!"
Štamgasti brali celý výstup jako povedený kabaretní kousek a mohutným aplausem pokynuli odcházející dvojici na rozloučenou.
Jenže venku na chodníku zněly hromy a létaly blesky.
"Teda, zažil jsem už ledaco. Ale že si budu muset chodit do hospody pro ordonanc, to tedy zavání přílišnou demokracií v armádě. Pokud ti to ještě Kuliště neřek, pak tedy věz, že právě já mám na starosti všechny vojáky základní služby celého praporu. Z toho jsou tři čtvrtiny z Prahy. Přece nebudu všechny tahat od pípy pokaždé, když mají splnit nějaký strategický úkol. Nejdřív si ho splň a pak jdi třeba do řiti... Kde máš toho hajného, ocasníku?!"
Láhev se přes látku rýsovala typickými tvary, z čehož i na Fialu padl stín mírného uklidnění.
Broněk toho využil a pokusil se podat přijatelné vysvětlení svého mrzkého činu.
"V krámě u kasáren měli zavřeno a tak jsem pátral tady tím směrem. Jenže se mi na zpáteční cestě připletla pod nohy tahleta pivnice."

"Ještě že mají v tuhle dobu zavřeno mlíkárny. Tam bych tě určitě nehledal."
"Tak už se na mne nezlobte, soudruhu kapitáne... Víte, ono teď před Vánocemi na člověka padají takové tesklivé nálady."
"Ty já mám celý rok. Proto ale nevysedávám v pajzlech čtvrté cenové skupiny."
Jevilo se docela přesvědčivě, že si tímto chodníkovým dialogem Fiala dostatečně ventiloval nahromaděnou zlost. Dál pokračoval tónem nesrovnatelně přátelštějším.
"Dobrá, ujasníme si pravidla. Za prvý... Venku mě nebudeš říkat soudruhu kapitáne. Pohybujeme se v civilním oblečení mezi civilisty, není nutné se hned zbavovat výhody prvního servisu. Před lidmi mě tituluj šéfe. A za druhý... Tady kousek dál je solidní restaurace. Když už jsem jednou vyšel do tohodle holomrazu, zajdu si tam na večeři. Ty odnes hajného Kulišťákovi a udej mu polohu, v níž se nacházím. Pro případ, že by se dělo něco mimořádného... A teď plav, mizero!"
Kal si na odchodu vydechl ulehčením, že celý incident dopadl takto.
Udýchán během do schodů, zabušil na dveře, označené cedulkou VKR.
Jirka Kulka se chytil za hlavu, sotva nešťastníka spatřil. Pak se ale rozesmál, až mu v koutku očí zasvítily krůpěje slz.
"Teda, slouží tu různí experti. Ale nepamatuju si, kdy se někomu povedlo ocasníka vytočit natolik, že byl ochotný zvednout zadek od televize a vyjít ven do mrazu."
Broněk těžce oddychoval.
"Radost z toho velkou neměl, ale žízeň zvítězila."
Jirka postavil na kafe.
"To víš, všude je něco. Někteří náčelníci oddělení chlastaj první ligu. Podplukovník Suchánek by například bez Rumu nevyšel ani na delší vycházku. Než mu uklidíš kancl, jsi navalenej. Tolik různých skrýší s kořalkou by nevymyslel ani supršpión.
Říká se o něm, že měl kdysi ambice dokonce až na náčelnický křeslo. Jenže v osmašedesátým měl snad někde něco kecnout. Od tý doby má zaražený postup a asi je rád, že těch několik měsíců do důchodu nějak dožije. Jediný komu teď věří je Rozumně Uložená Měna."
"A co šéf Fiala?"
"Už tě civilně povýšil? Tak to máš dobrý, budeš jeho muž.
On je vlastně takovou černou ovcí. Vzal si dceru nějakýho generála z obrany. Myslel si nejspíš, že se tak snáz dostane mezi vojenskou elitu. Jenže je asi málo uvědomělej a tak místo kariéry zůstal trčet na praporu hlavní správy. Střídá průšvihy stejně pravidelně jako milenky. Ve službě někdy hajný, mimo ni Balantýnka. Přes den vypomáhá sekretářkám praporu a po večerech řádí ve Zlaté Huse, Ambasadoru i jinde. Zatím ho tchán pokaždé zvládl vytáhnout ze všech průšvihů, co napáchal, ale kde na to bere, to vážně nevím."
"To je ovšem zajímavý člověk. Nezdá se ti, že by už mohl být po večeři?"
Bronislav se zadíval na hodinky a nasucho polkl.
"Víš, neměl jsem ještě dopito, když mě vyrušil z meditace. Co když takhle násilně přetržený myšlenkový řetězec bude mít nějaký špatný vliv pro vyrovnanost mé povahy."
Jirka Kulka se znova zazubil.
"Ty si ale troufáš."
"Ani ne. Ale za zkoušku nic nedáš."
"Tak se měj. Kdyby náhodou, ať pošle alespoň číslo telefonu, kde ho mám hledat, ocasníka jednoho."
Již počtvrté dnešního dne procházel civilista Kalousek kolem dozorčího útvaru hlavní zprávy. Oděn v manšestrové kalhoty a černou koženou bundu, snažil se muže v prosklené kukani zbytečně nevyrušovat od sledování televizních zpráv.
I v restauraci třetí cenové skupiny jeden návštěvník upíral oči na televizor, kde právě Milouš Jakeš pronášel jeden ze svých duchaplných projevů.
Šéf Fiala se snažil odezírat, neboť zvuk nějaký mizera úplně stáhnul.
Broněk přistoupil ke stolu a zůstal nerozhodně stát.
"Podívej se Kale, jak soudruh Jakeš špatně artikuluje. Kdysi jsem se učil znakové řeči, ale jeho projevu nejsem absolutně schopen porozumět."
Broňa sjel rychlým pohledem účtenku s početnými čárkami Staropramenů.
Pokusil se naznačit důvod své přítomnosti.
"Šéfe můžete být naprosto klidný, situaci na ubytovně máme s Jirkou Kulkou plně a zcela pod kontrolou. Jenom, .. kdybyste dovolil, .. vaše telefonní spojení pro hodiny příští."
Kapitán Fiala si opřel tvář o dlaň ruky. Dost zamlženým zrakem pohlédl na podřízeného.
"Dal by sis pivo, viď ocasníku?"
"No..."
Po této upřímnost sjela hlava kapitána až téměř k desce stolu a pravé oko se mu protáhlo na uzounkou štěrbinu.
"Lambdura, humre, dertere."
Těžko definovatelná slova nejasného afrického dialektu dávala tušit, jak mnoho Fiala kondičně ztrácí.
"Ale co, .. tak si sedni a pij," rezignoval nakonec česky.
Zatímco si Kal srovnával v hlavě myšlenkové proudy, kapitán dál zíral na začínající přírodopisný film o jezeru Bajkal.
Cestopis po hodině skončil a i restaurace se pomalu vyprázdnila.
"Šéfe, zdá se, že nastává vhodná doba na návrat."
Vrchní stál u dvojice a zíváním dával zcela nepokrytě najevo svoji neochotu pracovat přesčas.

"Co se děje? Kdo má platit?"
Kapitán byl náhlým přechodem z veliké země Sovětů naprosto orientačně rozhozen.
"Jistě, zaplatíme," dodal po chvíli. "Hned, jak najdu tvrdou měnu."
S těmito slovy položil na stůl služební pistoli ráže 7,65 mm. Tázavě pohlédl na muže v černém obleku s číšnickou kasír taškou.
"Myslíte, že jsem měl více jak, ... řekněme dvě piva?"
Vrchní trochu znejistěl a ještě jednou rychle přepočítal lístek.
"Je mi líto pane. Účet dělá sto tři koruny šedesát haléřů."
"Dobrá, jsem ochoten smlouvat," sešpulil rty Fiala.
Vedle pistole položil pětikorunu.
"To je dobré, zbytek si nechejte."
Bronislav Kalousek, aby předešel rýsujícímu se narušení občanské snášenlivosti, ukázal za kapitánovými zády statnému číšníkovi stokorunu.
Významným posunkem dal najevo, že situaci zvládne sám.
"Vidíš to, ocasníku," velebil se venku na chodníku důstojník, "jak je úsporné znát problematiku obchodního styku... Obchod, to je věc. .. Byznys!"
Dozorčí útvaru, sotva spatřil nejistě jdoucího kapitána kontrarozvědky, začal najednou něco velmi důležitého usilovně hledat v zásuvce stolu.
Fiala rozhodl, že do schodů už tělo vláčet nebude a zůstane spát u sebe, v přízemní kanceláři.
"Přines mi hajného večerníčka!" vydal poslední rozkaz vteřinu před tím, než propadl lítacími dveřmi do chodby praporu hlavní správy.
Všem překvapením dnes ale nebyl konec.
Jirka Kulka tak usilovně strážil láhev Staré myslivecké, až vyčerpáním usnul.
Kal musel použít několika kopanců do dveří, aby se mu podařilo telefonistu vzbudit.
Jirkovy kalné oči a zmuchlaná pravá polovina obličeje svědčily o lítém boji. Nazlátlé tekutiny zbyla v láhvi sotva polovina.
"Já se picnu. Ty jsi žahl ocasníkovi večerníčka."
"Byli jste pryč hrozně dlouho a nám tady bylo smutno."
Jiří se slastně usmíval. Spokojeně mhouřil zraky a v jedné chvíli se dokonce zdálo, že přede jako kočka.
"To ti teda moc děkuju! Dobrou noc!"
"Dobrou a nezlobte se na mne. Jsem taky jenom člověk."
Broněk za sebou zavřel o něco razantněji než obvykle. S chmury ve tváři sestupoval z věže.
Na zaklepání nikdo vevnitř kanceláře nereagoval, proto vojín po decentním vyčkání potichounku otevřel. Kapitán Fiala tvrdě oddechoval na gauči.
Kal dostal nápad. Nalil mysliveckou do stopečky od sektu, polovinu z ní vypil na zdraví spáče a zbytek i s lahví postavil na pracovní stůl.
"Dobrou noc, šéfe," zašeptal. "A sladké okno probuzení."
Přeběhl rychle dvůr kasáren.
Na automobilní rotě se šikovně vyhnul dozorčímu a poněvadž už bylo dávno po večerce, vklouznul tiše do spacáku.
Během pěti minut spal stejně tvrdě jako kapitán Fiala ve své kanceláři, či Jirka Kulka za stolem s telefony.

6.

Místnost družstva VKR byla specifická ve vztahu k ostatnímu chodu roty.
Poněvadž telefonisté odboru sloužili nepřetržitě čtyřiadvacet hodin, měli nárok na dvanácti hodinový odpočinek, respektive spánek. Ten vykonávali právě na pokoji, označeném číslem sedm.
Ke spánku vojáci uléhali zpravidla ihned po snídani, někdy kolem osmé ranní. Od té doby je nesměl nikdo vyrušovat.
Funkcionáři roty toto interní nařízení náčelníka kontrarozvědky respektovali. Byli si dobře vědomi napůl oficiálních hovorů, které mezi sebou vedli řidiči se svými nadřízenými během dlouhých služebních cest. Navíc byli tito vojáci, až na čestné vyjímky, potomky tatínků, zastávajících více, či méně důležité posty na ministerstvech nejrůznějších resortů.
A tak byl klid pokoje narušován jen zcela mimořádně.
V téhle spojitosti se vojín Bronislav Kalousek projevil jako skutečně velice adaptabilní.

Nastala doba vánoční.
První Štědrý den, který bude Kal trávit mimo domov, bez svých příbuzných. V kasárnách, kde pobyt sám o sobě je značně deprimující.
Samozřejmá byla i ta věc, že povolení k opuštění posádky dostávali přednostně vojíni starších ročníků. Jednak byli služebně blíže staršinovi roty a jednak si je vesměs udíleli nelegálně sami.
Stromek, zářící několika ukapávajícími svíčkami, vrhal roztodivné tvary na oprýskané zdi společenské místnosti. Někteří smutní vojíni prvního ročníku, povzbuzeni alkoholem, začali vyvolávat duchy zemřelých příbuzných.
Broňa odešel znechuceně nahoru do věže, kde si Jirka Kulka na stole s telefony vyzdobil miniaturní stromeček. Pod ním stálo dvanáct číší, nalitých bílým vínem. Každá nožka skleničky byla opentlena mašličkou a označena ceduličkou s jednotným pojmenováním.
" Jirkovi " stálo na všech.

Obdarovaný se slzami v očích děkoval za každou zvlášť. V majestátním rozmachu sváteční chvíle je rozvážně, jednu za druhou, pozvedal k ústům.
"Je to pakárna, takový Vánoce, viď?"
"Když máš dobré přátele, dá se zvládnout i vojenská chvíle štědrovečerní. Pojď se podívat, jestli ti náhodou Ježíšek taky něco nenadělil."
Broněk pátral. Pak z jedné zásuvky vytáhl láhev s označením Canadian special old Whisky.
"Děkuji Ježíšku."
Nastal čas rozbalování dárečků. Kal si vzal slovo.
"Milý Jiříku. Určitě jsi byl po celý uplynulý rok hodný. Poslouchal jsi rozkazy nadřízených, pečoval o své zdraví, čistil sis alespoň dvakrát denně zuby a i jinak jsi byl nápomocen k rozkvětu naší drahé, milované, socialistické vlasti. Proto čenichej jako starý vlk hraničář, jestli pod stromečkem něco neobjevíš."
S těmito slovy podsunul pod umělé větvoví úhledný balíček.
"Vida! ... Camel. .. Děkuji Ježíšku! Slibuji, že budu hulit, až se mi budou uši červenat."
Oba chlapci si ještě jednou potřásli rukama, načež vzali své dary na prohlídku odboru. V zasedací místnosti si na služebním gramofonu pustili pašované vánoční koledy, zapálili cigarety s velbloudem a slastně usrkávali Whisky.
"Jako někde na Tahiti," odtušil Kal.
"Schází jenom šumění větru v korunách palem a šplouchání oceánu."
"Stačil by Balaton, jenom kdyby to bylo zítra."
"Nebuď trošička. Když už ránu, tak pořádnou. Moře ... Palmy ... Zkus to.
Zavři oči a představ si sám sebe, jak stojíš na palubě takové menší jachty. Upíjíš šampáňo, vlasy ti čechrá svěží mořský vítr. Támhle na palubě se opaluje nádherná mulatka. Udice na zádi lodi se prohne pod záběrem velké ryby a ty s ní bojuješ zatraceně dlouhou dobu.. Potom, upocený zápasem, skočíš do vody. Ostrými tempy přebíjíš vlny a nádherně nasáklý solí vylézáš po schůdcích na palubu. V tom se hnědooká krasavice otáčí, krásně se na tebe usměje a..."
"Uáá! Fuj, potvoro! Jedeš.!"
Jirka Kulka vyskočil, až povalil svoji poloprázdnou sklenici.
"Co se stalo, Juro?"
Jiří ztěžka oddechoval.
"Ten obraz byl nádherný. Jako opravdový. Jenže jak se ta holka otočila, nebyla to žádná mulatka, ale Mazurka."
Jirka se znova otřepal.
"Někde jsem četl, že na erotických představách se prý pozná sexuální zaměření jedince. Přece mi nechceš říct, že jsem teplej?"
Starostlivě se prohlížel v odrazu vitríny s putovním pohárem za vítězství v soutěži zdatnosti.
"Spíš ti pěkně hrabe. Tobě se někdy zdává o mužských?"
"Probůh to ne! Teď to bylo poprvý. Já když ten jeho klofák uviděl, to bylo horší, než kdybys mě hodil do ledové vody. Má to u mě schovaný, neřád četařskej, takhle mě lézt do snu. Panebože, já se snad zblázním. Musím ven a tam ... Kdyby na to měly padnout všechny úspory."
"A víš ty vůbec, že podobné jednání se v zásadě neslučuje s morálkou socialistického vojína a svazáka zvlášť."
"Jdi do řiti! .. Nalej radši trochu vizoura, ať utopím ty marný představy o Havaji."
V kostele právě začínala půlnoční mše, ale dva kamarádi už spali jako andělíčci.
Oddechovali pravidelným rytmem unavených poutníků.
Nechávali si ve snech zdát o napečené spoustě cukroví, o krocanu se zlatavou kůrčičkou a bramborovým salátem.
O známých obličejích kolem rozžatého stromečku a hromadě balíčků pod ním.
Prožívali první Vánoce na vojně.

7.

Silvestrovské oslavy dopadly obdobně.
Při vystřelování světlic na uvítání Nového roku však bylo odevšad slyšet volání jásajících druhoročáků.
"Letos! ...Už letos! ... Půjdeme domů, půjdeme domů, půjdeme domů ...Letoooós!!"
Jirka Kulka se na vřavu dole díval z výšin balkonu třetího patra a netvářil se právě spokojeně.
"Nadělají, jako by slavili první máj. Letos ... Letos..."
"Napřesrok .. !!!" zakřičel do pauzy mezi výstřely.
To, co se strhlo pod ním, by se dalo přirovnat k bouři v hrnku vody. Několik světlic proletělo v těsné blízkosti vytáhlé postavy, proto Jiří raději zmizel v kanceláři náčelníka VKR.
"Bastardi!" vzpomenul na oblíbenou nadávku z jednoho filmu.
"Nepokoušej osud," připomněl se Kal.
"Pokud máš tolik času na hlouposti, musím ti připomenout, že máš už hezky dlouho nalito. Do roka a do dne si taky zakřičíme. Neboj. Jde jenom o to vydržet."
V podobné rovině probíhala diskuse až do časných ranních hodin, kdy i na odboru vojenské kontrarozvědky HSPS zavládl naprostý klid.

8.

Několik dnů poté dorazily na automobilní rotu první skupinky nováčků.
Okamžitě přebrali úklidové povinnosti svých předchůdců a těm se znatelně ulevilo.
Svět se zdál ležet u nohou.
Nákupy se staly pro Broňu Kalouska hračkou. Na pochůzkách Prahou poznával stále nová a nová místa. V poslední době si nejvíce oblíbil ulici Vejvodovu na Starém Městě. Zejména pak stejnojmennou hospůdku, kam ho táhla neopakovatelná atmosféra muzicírujících "máničeк".
Při pracovním vytížení, jaké prodělával, nebyl pro Kala problém opustit půdu kasáren. Jako příslušník motorizované části kontrarozvědky se neměl stravovat v útvarové kuchyni. Na oplátku nepředvídatelnosti výjezdu, dostávali řidiči odboru měsíční apanáže ve výši 960,-korun československých, které byly určeny k pokrytí diet za stravování na služebních cestách. K nim přináleželo normální služné, činící sto dvacet korun.
Přestože Broněk měl svůj automobil v opravě a tudíž nikam necestoval, nikdo se nad touto skutečností nepozastavoval. Příplatky se vyplácely plošně všem řidičům.
Útrata za snídani, oběd a večeři by samozřejmě spolkla převážnou část hotovosti, kdyby ovšem vojín neznal způsob, jak ušetřit.
"Čau Ferko, tady ti nesu ty desky. Co máme dnes dobrého?"
Kuchaři, za dobu trvání obchodních pochůzek, mu už byli do jednoho zavázáni za nemálo přinesených věcí osobní potřeby. Vždycky se našla nějaká přebytečná porce, ušetřená na ostatních strávnících. Převážně z důstojnické jídelny, neboť tam se přeci jen vařilo lépe.
A tak, po vydatném obědě či večeři, vyrážel Kal na toulky Prahou. Samozřejmě oznamujíc dozorčímu útvaru, že odchází za potravou.
V civilním oblečení, žíznivě nabuzený nasyceným žaludkem, chvátal téměř každý večer přijmout nové informace o dění v hlavním městě.
Také jeho návrat nebyl příliš časově omezen.
V případě, že zábava za mnoho nestála, stačilo projít do dvaadvacáté hodiny vrátnicí. Po této době se vchodové dveře uzamykaly. Vymýšlet si neustále nějaké nové výmluvy pro zvědavé dozorčí, nepřipadalo Bronislavovi příliš důstojné, proto v případech, kdy se někde opozdil, používal náhradního řešení. Tím se stala brána, vedoucí na Strakonickou ulici, určená pro výjezd vozidel z objektu kasáren.
"Měl by sis už konečně pořídit vlastní klíče od dévéťárny," hartusil strážný autoparku.
Ospale pohlédl na hodinky, které ukazovaly něco málo před půl druhou ranní.
"To spíš vy nechávejte tu spojku víc nahoře. Kdybych na ni dosáhl, nemusel jsem tě zbytečně budit." Kal spěchal, neboť lednová rána byla chladná.
Systém zabezpečení hlavní správy PS byl obdobný jako ostraha hranic státu. Stačilo proto trochu patřičných vědomostí, nejzákladnější technické vybavení a brána se rozevřela na mezeru, dostačující proklouznutí libovolného počtu osob.
"Takže kluci díky a dobrou noc."
Broňa chvátal do tepla pokoje číslo sedm. Strážný se s poznámkami o blbých narušitelích, vracel do domečku s elektrickým přímotopem, aby v teple dál pokračoval ve snění.

9.

Jednou z mála povinností, které i po příchodu nováčků zůstaly Kalovi s Jirkou Kulkou zachovány, byl úklid odboru.
Po odchodu všech náčelníků oddělení nastupovali hoši s prachovkami, aby v jednotlivých kancelářích utřeli prach a vysypali odpadkové koše. Podle potřeby i vyluxovali, neboť četař Mazurka patřil k úklidovým despotům.
V případě, že shledal nějaké závažné nedostatky, spustil takový bengál, že bylo po výletě.
Za časů takovýchto náladových přeháněk se kamarádi uraženě stáhli do zasedací místnosti, aby zde konzultovali možnou odvetu.
I dnešní den nepatřil k úspěšným. Vojíni posedávali na parapetu třídílného okna, pozorovali ruch kolem Smíchovského nádraží, kouřili a povídali si.
"Když jsem narukoval, věřil jsem tomu, že ty dva roky nepřežiju," vzpomínal Jirka.
"U nás v Novým Boru jsem makal ve sklárnách. Je to nádhera, když ti pod rukama rozkvete skleněná růže, krásně barevná podle různých příměsí. Sám si určíš, jaký bude mít konečný tvar. Každý záhyb, vryp, tečky na okvětních lístcích, to všechno záleží jenom na tvé fantazii. Prostě paráda.
Po práci jsem chodil lézt na skály. Máme s klukama takový malý horolezecký oddíl. Už jsme slezli snad všechny vápence u nás."
"To já bych se bál," otřásl se Broněk. "Ne snad té cesty nahoru, dřív přede mnou neobstála jediná třešeň nebo hruška v širokém okolí. Dolů by mě museli nejspíš transportovat v mumii." "Normálně slaníš. Jenom povoluješ a odrážíš se nohama od stěny."
Jirka předváděl pohyby, jako by dole pod ním právě mizel konec lana a zívala tlama ohromné propasti. Odnesl to pohár za třetí místo v soutěži - Co znáte o SSSR?.
"Dolů už není o co stát. Nahoru, ... to je kolikrát fuška. Držíš se ve stěně jenom konečky prstů, svaly se ti chvějí námahou, očima hledáš vhodné úchyty. Bojíš se prdnout, aby se ti neurval šutr pod nohama."
Jiří se nakrčil, předvádějíc lezce těsně pod vrcholem.
"Ale když už pak stojíš nahoře! Všechno máš dole pod sebou. Stromy vypadají jako hračky stavebnice. Zdá se, že by stačilo roztáhnout ruce a letět. Nemyslíš na žádný lidský sračky v práci, úřadech nebo na úvě. Jsi v tu chvíli úplně

svobodný."
Jirka se zasnil.
"Nemluv tak nahlas, člověče," rozhlíží se kolem sebe Kal.
"Nemyslím, že jsme někde na osmitisícovce. Tady mají určitě i stěny uši."
Jiří se probral ze svého opojení. Otevřel okno.
Dovnitř se vedral ruch z ulice a vlezlý chlad. Hoši však nedbali a dál vedli započatý hovor.
"Myslím, že už se z toho všeho brzy zblázním," pokračoval vojín Kulka.
"Nebyl jsem víc jak půl roku venku a asi se to na mně podepsalo. Ani nevím, o čem bych si tam s těma lidma měl povídat." Mávl rukou směrem k nástupištím.
"Ono všechno přijde úplně samo. Stačí když ze začátku jenom posloucháš."
Broněk si v myšlenkách připomněl dnešní zameškanou schůzku s Evou Halasovou.
Najednou dostal nápad.
"Poslouchej! Jsi sice o něco vyšší než já, ale mám tam jedny kalhoty, co jsou mi velké. No a bundu prostě nebudeš mít až pod zadek."
"Myslíš jako, že bych s tebou...?" Jirka Kulka viditelně ožil.
"Že bychom spolu navštívili nějaký podnik v normálním, civilním oblečení?"
"A proč ne? Jediný problém vidím v tom, jak se dostaneš ven."
"Nou problém. Úplně stejně, jako ty se dostáváš ráno dovnitř. Jenom musím něco vymyslet, aby mě nehledal Mazurka."
Nakonec všechno vyřešil sám četař tím, že odjel na zaslouženou dovolenku.
Jirka Kulka se chystal zažít s Broňkem veliké dobrodružství.

Vše dopadlo nad očekávání dobře. Pouze vrátný v autoparku zavrátil oči v sloup s poznámkou o očekávané rušné noci. Jiří jej odkázal na četbu Starých pověstí českých.
Jak pravil zastřeným hlasem, četba je to poučná a dost dlouhá na to, aby ve službě neusnul.
"Tak kam vyrazíme?" zeptal se nadšeně, zatímco kráčeli po dlažbě Národní třídy.
Kal se snažil vzpomenout, na kdy si vlastně smluvil schůzku se Zuzanou Hyrovou.
"Myslel jsem si, že mne už nemůže nikdy potkat podobná nepříjemnost jako tenkrát ve Slavoníně, ale zdá se, že mi paměť občas vynechává."
Jirka se živě zajímal o všechno, co byť jen vzdáleně, souviselo s osobami opačného pohlaví.
"Co by se mohlo opakovat?"
"Neměl jsem nikdy moc problémy se seznamováním. Jenže na jedné diskotéce se sešly hned tři holky, které měly něco, jako utkvělou představu, že by mne někdy v budoucnu mohly dostat do chomoutu."
"Proboha, jak k tomu mohlo dojít? Vždyť tě to mohlo stát pověst."
Zabočili do ulice Na Pernštýně, odkud už byl k Vejvodům jenom kousíček.
"Chodili jsme s klukama snad po všech diskotékách, co v Olomouci byly," pokračoval v ruchu oblíbené hospůdky mladý Casanova.
"Na každý se našlo nějaké děvče, stojící o společnost. Zatančili jsme si, trochu podebatovali a na konci se rozešli jako dobří známí. Asi nikdy nepochopím ženskou logiku, když z těchto nevinných episod začaly dělat závěry přivlastňovací, ve stylu nějakých nenaplněných osobních ambicí. Přitom já se nikdy neodchýlil od zavedených prvků čistě biologických vztahů."
"To je typicky ženská vlastnost," s pochopením konstatoval Jiří. "Člověk podá pomocnou ruku a už má na prstě navlečený snubní prstýnek."
"Ba právě," pokýval hlavou Kal. "No a na jedné takové taneční zábavě se sešly hned tři žínky z Vlastiny družiny... Začal hon na Ctirada.
Běhal jsem mezi nimi jako tenisový míček. Sotva jsem jednu umístil k baru, druhou do fronty na víno, už tu byla třetí, že jdeme tancovat. Zvládal jsem to asi dvě hodiny, než jsme se všichni čtyři sešli na chodbě před záchodky."
"No to musela být mela."
Jirka Kulka si útrpně a zcela nevědomky pohladil tvář.
"Ani ne. Slízl jsem jen dvě a před ukamenováním prchnul na záchod. Dvacet minut jsem tam stál v nehorázným smradu a před ostatními pískaři předstíral nemocnou prostatu. Představ si, co jsem uviděl, když jsem se odvážil vyjít?"
"Jsem jedno velké ucho."
"Seděly společně u baru, nasávaly na můj otevřený účet a pořád se smály jako pomatené Viktorky u splavu. Mělo to s vodou určitě něco společného, protože ukazovaly to samý, jako když chytí rybář rybu."
"Stály za to? .. Myslím ty jejich úlovky."
"Trochu mě urazilo, s jakým despektem se doplňovaly. Vypadalo to spíš na nástražní rybičky. Vůbec nepochopily, že přeci nejde v každém přátelském utkání podávat špičkové, ligové výkony. Formu jsem tou dobou teprve ladil na mistrovská utkání sezóny."
Jiří dopil pivo a se zalíbením pozoroval dvě slečny, osamoceně sedící u nedalekého stolu.
"Myslíš, že bychom mohli dnes zajít někam, kde je větší koncentrace podobných exponátů?"
Broněk sledoval jeho pohled a odmítavě zavrtěl hlavou.
"Ty dvě vynech, co když jsou na lovu. Přece nevyhodíš několikaměsíční žold za hrstečku prchavých okamžiků uspokojení. Zajedeme si na Valdek."
"O co se jedná? .. Proč už tam nejsme?"

10.

Kavárna Na Valdeku patřila ke známým místům.
Výhodně položené Mírové náměstí bylo dostupné tramvají i metrem.
"Chodí sem holky, říkám jim vojandy. I když jsme maskovaní civilem, poznají spolehlivě hned po prvním ploužáku, s kým mají tu čest. Mají totiž obrovské občanské cítění. Absolutně odsuzují diskriminaci vojska od ostatních mladých mužů.
Kdejaká nafoukaná nána, o kterou bys, jak trefně říkával kamarád Venca Fiala, normálně neopřel jízdní kolo, se hned utrhne, že s vojáky netančí. Tady tyto holky ne. Vědí dobře, že odříkaného bývá největší krajíc."
"Chytrý holky. S těma se budu kamarádit."
"Určitě budeš mít příležitost. Vsadil bych boty, že dnešní den bude repete té slavonínské události."
Kal měl pořád nevysvětlitelný pocit úzkosti, přesto se rozhodl doufat.
Dohady se změnily ve skutečnost, ledva vstoupili do paprsků barevné hudby. Eva i Zuzana byly přítomny a nezávisle na sobě vyšly příchozím vstříc. Už při letmém pohledu byly zřejmé rozdílnosti seznámení s oběma dívkami.
"Tancuju se Zuzanou. Musíš uznat, že jsem ji viděl dřív," ujistil se Broněk.
Jirka Kulka vzdechl, ale omámen prostředím ochotně svolil k roli náhradníka, kterým se v případě méně atraktivní Evy zrovinka stal.
"Každopádně uznávám, že je vybavenější, než ta druhá," hlesl potichu.
Trošičku ostýchavě, přesto nadmíru galantně, nabídl Evě rozechvělé rámě.
Dobré předsevzetí o záchraně kamaráda před opětovným výpraskem mu však vydrželo jen do ukončení pauzy tanečního svíjení. Jakmile bubny odbily úvodní takty plouživé melodie, skončily ohledy. Hubené tělo bylo možno pozorovat v ataku proporcí nesporně vyšších kvalit, než jakými disponovala zhrzená Eva Halasová.
Odvrhnout dívku takového zvučného rodu se zdálo být přinejmenším proti všem zásadám vlastenectví. Taky se mu to nevyplatilo.
Brunetka Irena, které se zrovna snažil zalíbit neobvyklým tancem, zvaným "chrobák", byla nejspíš zadána. Hlouček pěti mládenců, jimž vévodil urostlý junák v džínech a bílé košili, začal značně nepřátelsky pohlížet na křepčícího vojína pohraniční stráže.
"Koukej vodprejsknout, vole!" procedil mezi zuby zlostně jeden z nich, když se Jiří uklonil před svojí novou známostí se žádostí o další tanec.
"Irena je jenom na devizovej příslib. Hele vole, máš ňákej?"
Jirka Kulka nebyl jeho poznámkou příliš zaskočen. Přeci jen se poslední dobou pohyboval v prostředí o něco drsnějším, než byla zdejší diskotéka.
"Chceš si hrát na drsňáka nebo jen tak prdíš hubou, aby si se neposral?"
Leč Irena byla vystrašená a jít tancovat odmítla.
Jirka si proto přisedl k Broňkovi se Zuzanou. Po vydatném loku na uklidnění si chtěl zapálit cigaretu. Byl to mžik a papírová trubička, plněná tabákem prolétla vzduchem.
Kolem jdoucí mladík v džínech a bílé košili se zastavil. Začal si foukat na zdvižený ukazovák ve stylu westernových pistolníků. Jako jasnou provokaci vše pochopil i hubený Jiří.
Okamžitě se strhla mela.
Provokatér zaujal postoj, odkoukaný z pašovaných akčních videokazet, zatímco rozlícený horolezec se s ním snažil navázat těsnější kontakt. Šlo to ztuha.
S Kalem, držícím přítele zezadu kolem krku, nebylo možné útok opětovat rychleji.
"Neblbni Kuliště! .. Neštvi mě! .. Víš jasně, že se nemůžeme prát. Přijdou esenbáci a z basy nevylezem," šeptal mu Broňa naléhavě do ucha a snažil se ještě víc utáhnout kravatu.
Jirka Kulka sice na naléhavou výzvu příliš nereflektoval, ale zdálo se, že mu dochází kyslík.
"Co se to tady děje, mládeži?!" ozval se pojednou hluboký mužský hlas.
"Mám tam mezi vás hópnót nebo se rozendete sami?"
Chlapisko, jenž oslovil hlouček, vypadal jako naprostý dvojník herce Zdeňka Srstky.
Coby takový budil dostatečný respekt. Pražští hoši neochotně odcházeli ke svému stolu.
"Chtěli vám natrhnout krupón, že?" ukázal zuby hromotluk.
Kal sesul kamaráda na židli a s vděkem napřáhl ruku k zachránci.
"Jestliže jste ten, za koho vás pokládám, máte moji úctu. V každém případě ale přijměte náš dík a pozvání na dvoudecku bílého."
"Musím tě zklamat, hochu. Lidi si mě často se Srstkou pletou. Ale vaši nabídku neodmítnu."
Zavalitý muž promáčkl polstrování lavice, přičemž stačil zdrtit nabízenou pravici.
"Páni, vy máte ale sílu," mnul si prsty Broňa. "Jako Franta Kocourek."
"Šak su taky z Brna," potěšeně utrousil neznámý.
"Na Frantu sice nemám, ale svého času jsem stačil pár maníkům otřískal makovice o sebe. Teď už několik let žiju v Praze, takže to není jak za mlada."
Při pohledu na chlupaté tlapy bylo možno nepatrně pochybovat.
"Do Brna jsem jezdil za kamarádem. Studoval na technice, ale učíval se hlavně U Špalíčku."
Kal považoval za nutné zaujmout nějaký postoj k chlapíkově objednávce šampusu.

"Znám, znám," přitakal muž. " A odkud ty seš?"
"Z Olomouce. Tady Jirka je z Nového Boru."
Chlapík se plácl do stehen, až koženka pod ním zaúpěla.
"Tak na takové setkání se slavnostní pití hodí. Jako kluk jsem jezdíval do Olomouce za dědou. Bydlel v jednom z těch domů hned naproti vlakovému nádraží."
Bronislav nechtěl pamětníka zarmoutit sdělením, že ony domy už patrně ustoupily výstavbě hotelu Sigma. Raději pozvedl číši sektu k mírně nacionalistickému přípitku.
"Na Moravu..."
"... A severní Čechy."
Jirka Kulka se adaptoval s mrštností jemu vlastní.
Kolem půlnoci už o Irenku nezavadil ani pohledem. Trojici teď nastaly docela jiné starosti.
Zuzana, coby křtěná Vltavou, navigovala na cestě k metru, neboť chlapci se galantně nabídli, že ji doprovodí domů.
"Po mlestě se touto dobou potlouká mloho roztodivných invidiuí," lámaně a s důrazem na každém slově, prohlásil horolezec. Námahou si olízl rty až ke špičce nosu.
Poslední noční souprava pojala mladé pasažéry, kteří o několik desítek minut později vystoupili na Dejvickém náměstí, kde dívka bydlela.
Zatímco Broněk se s ní u vchodových dveří činžovního domu dojemně loučil, Jirka Kulka sondoval okolí. Mimo ženské něhy hledal také nějakou zastávku tramvaje.
"Věci se mají takto," sdělil posléze kamarádovi. "Jedna zpráva je dobrá, druhá špatná. Začnu tou horší... Tramvaj jede asi za hodinu, pokud jsem se nedíval na domovní řád.
Taky doufám, že pojede naším směrem, protože si teď nějak nemůžu uvědomit, kdeže to vlastně bydlíme. A pak ta dobrá zpráva... Tady Jitka nás na tu dobu zve k nim domů. Má prý senzační sbírku pokut od esenbáků."
S těmito slovy postrčil před sebe dívčinu neurčité krásy.
Kvůli množství vypitého sektu nebylo možno odhadnout, je-li širší nebo vyšší.
Ze všeho nejvíc připomínala zbytnělý obraz Věstonické Venuše. Přes silná skla brýlí se mile usmívala a Kal začínal tušit, že ta dobrá zpráva už patrně nepřijde.
"Je mi to dnes už všechno jedno. Pouze si upřesněme, že jsi ji viděl první."
Jiří do této chvíle vytrpěl příliš mnoho.
Touha po teple ženské náruče byla větší, než neochota společníka.
Po chvilce čekání odjížděli směrem úplně opačným, než čekala jejich studená lože. Leninovou třídou mířili do Divoké Šárky.
Cestou potemnělou ulicí vojíni pochopili, proč se tato pražská čtvrť nazývá zrovna takto.
Jura se křečovitě držel dívčiny ruky a trnul vzrůstající obavou.
To první proto, aby stačil tempu, které udávala a jež bylo, vzhledem k proporcím neskutečné. Druhé vyplynulo z faktu, že začal na studeném povětří nepříjemně střízlivět.
Bázlivě se otáčel na Kala, který s hlavou na hrudi, klopýtal dostatečně blízko za nimi, aby nepřeslechl zkratkovité útržky rodinných poměrů.
Ne snad, že by ho zajímal otec, pracující na konzulátu v Dánsku, či matka tlumočnice, dlící tamtéž. Mluvené slovo bylo zřejmě v tyto těžké okamžiky jediným opěrným bodem, který ho mohl udržet na nohou.
Když po deseti minutách svižné chůze stanuli u vrátek rodinné vily, byli naprosto zdecimováni a nezmohli se prakticky na žádný odpor.
"Naši jsou pryč a brácha jel na prázdniny za nima. Můžeme si dělat, co chceme. To budete čubrnět na moji sbírku. Takovou nemá žádný fanda božské Sparty. Každej zápas jsem byla zadržená. Všechny blokový pokuty si rámuju."
Podbradek se jí vlnil spoustou slov, která chrlila v poklusu.
"Mužský mají stejně zájem jenom o to jediné. Jakoby žena nemohla nabídnout víc, než jen pocit ukojení."
S těmito slovy rozsvítila světlo v předsíni. Rychle vtáhla návštěvu dovnitř.
Skutečnost náhle vyvstala ještě o něco děsivěji, než jak se jevila v záři pouličního osvětlení.
"Pamatuj, že jsi vyhrál!" ujistil se šeptem Broněk.
Vydal se hledat kuchyni, v níž tušil lednici.
Měl hrozný hlad, ale to, co uviděl, jej doslova šokovalo. Banány, hroznové víno, čabajka, uherák, kus uzené kýty, ... to všechno byly věci, v obchodech dostupné jenom krátký čas před Vánocemi.
"Pojďte sem nahoru, ukážu vám fotky z nudapláže, jak jsme byli loni v Itálii."
Dívčin hlas zněl odněkud z patra, ale jeho obsah pohraničníkům zcela unikal. Laskominy v chladícím boxu vystrnadily i potlačované živočišné pudy Jirky Kulky.
Během několikasekundové záležitosti byla jedna přihrádka zpola vypleněna.
"Kde jste? ... Běžte zatím třeba do obýváku. Já se jenom trochu osprchuju, jsem hrozně upocená," ozvalo se do zvuku tekoucí vody.
"Já to jdu omrknout, jestli snad přece jenom ..." pokoušel osud Jiří.
Jal se stoupat po schodišti, aby opatrně nakouknul do koupelny.
Kal dal přednost lednici a špajzu, který objevil za dveřmi hned vedle ní.
Ukousl si pořádný kus klobásy. Blaženě žmoulaje lahodné sousto, nahlédl do pokoje, v němž celou jednu stěnu pokrývaly vystavené modely malých autíček. Jitka skutečně nelhala ohledně toho, co se týkalo bratrovy sběratelské záliby.
Nalézt rámované blokové pokuty už nestačil.

Pleskot nohou, obutých ve vojenských ponožkách, rozezněl mramorové schodiště signálem k ústupu. Jirka Kulka se prohnal kolem takovou rychlostí, až mohl Broňa přísahat, že slyšel hvízdat vzduch v ježatých vlasech.
Dohnal ho v předsíni a naléhavě žádal vysvětlení.
"Nejsem perverzní," zesumíroval Jiří poznatky ze sprchy.
"Půl roku si pravidelně měním ložní prádlo, ale teď to vypadá, že jednou vynechám. Senná rýma už nebude tím jediným, co je v mém těle zaraženého. Mizíme!"
Chrabří pohraničníci vzdali boj o udržení pozic, aby se takticky přesunuli do druhé linie.
"Nemám rád horory na dobrou noc," smutně šněroval tkaničky bot Jirka, "ale dá se říct, že s námi bylo vyjebáno."
"Mně vynech," děl Broněk. "Já nemůžu proti gastronomické přítomnosti zdejšího domu vznést sebemenší námitku."
Potichounku za sebou zavřeli vchodové dveře a teprve až venku na chodníku se zhrzený milovník dal znova do řeči.
"To, co jsem viděl ve sprše, mě vzalo veškerou chuť na sex bez záruky. Přísahám, že alkohol nechci vidět dřív, než na oslavě vítězství pracujícího lidu... Musel být pěkným sviňákem ten, který tvrdil, že po pěti pivech je každá žena královnou. Nebo je to jenom další lživá propaganda, vypuštěná za účelem zúrodnění pole neoraného.
...Veni, vidi, ... nevici."
Při těchto slovech zaslechli podivný svištivý zvuk.
Malinký kousíček od nich se o chodník roztříštila sklenice třešňového kompotu.
"Kam jdete, hajzlíci mizerní? Sežrali jste půlku lednice, naslibovali hory doly a teď chcete zmizet? .. Okamžitě se vraťte a dodělejte, co jsem začala!"
Nahoře v patře musela být nejspíš ještě jedna zásobárna.
Jitka stála v okně, pupík jí trčel do ulice a v každé buclaté ručce třímala sklenici zavařeniny. Mohutně dlouhá ňadra se jí houpala těsně nad parapetem, ke kterémužto apokalyptickému obrazu jí tukem zeštíhlená očka planula divokým odhodláním.
Jirka se znova roztřásl a Kal pochopil.
"Urob si sama!" glosoval známý modelářský časopis.
Dal se do běhu vzhůru ulicí, následován v těsném závěsu otřeseným agentem Seznamky. Právě včas, aby unikli minometné palbě hruškových kompotů.
"Impotenti zasraný!" ječela nepříčetně poklidnou ulicí fanynka mistrovského celku. "Buzeranti nadržený! ... Proklínám vás až do pátého kolena! .... Ať vám shnije, bestie necitelný! ..."
Pořádný kus cesty k tramvajové zastávce zněly za pohraničníky tlumené dozvuky zklamaných nadějí. Teprve až zastavili v bezpečí nástupního ostrůvku, vytáhl Broněk ze záňadří kus role šunkového salámu.
"Je to sice určitě hřích, jíst takovou dobrotu bez pečiva, ale Bůh sám uzná, že je příliš brzo i na pekaře. Navíc si myslím, že dnes už nás má odškrtnuty jako obzvlášť veliké hříšníky a taková drobotina mu nestojí ani za pozvednutí ruky."
Mýlil se pouze v tom, že dnešní noc zdaleka nekončila.
Celých čtyřicet minut trvalo, než přijel prostředek hromadné přepravy osob, který navíc na tzv. Kulaťáku přehodil výhybku na Bubeneč, tedy směrem úplně opačným, než v jaký doufali. Nezbylo, než vystoupit do mrazivé noci.
"Už toho mám plné zuby," rezolutně prohlásil Kal. "První taxík, který pojede kolem, zastavím. Klidně zaplatím ty tři pětky, co stojí cesta na Smíchov, než se dál někde protloukat Prahou."
Vzhledem k tomu, že kostelní zvony zrovna odbíjely třetí hodinu ranní, nebylo mu možno takové plýtvání zazlívat. Měli štěstí.
Jedinkrát mávli rukou a vytopená Škoda 12O se rozjela vzhůru k Letné. Pasažéři ze sebe nestačili setřást ani prvotní pocit ustupujícího chladu, když tu si Broňa uvědomil, že zde není něco v pořádku. Řidič neodbočil doleva na Špejchar, ale dal se vpravo, směrem k Hradu.
"Co je zase tohle?" přemýšlel Broněk.
Nechtěl dělat zbytečné pozdvižení tak daleko od cíle cesty.
"Chceme na Smíchov... K Tatrovce... Rozumíme si dobře, že?" ujistil se.
"Jistě, mladý muži. Nejkratší cestou, kterou znám."
Tím bylo vlastně řečeno vše. Taxikář, jist si svojí věcí, považoval znavené poutníky za snadnou kořist.
Když se za okny automobilu zjevila tmavá silueta Strahovského stadionu, menší z pasažérů nadzvedl obočí a zkoumavě pohlédl na taxametr.
Chvíli před výstupní stanicí probudil spícího Jirku. Šeptem mu sdělil svá podezření.
"Tak jsme na místě pánové. Dělá to padesát osm korunek československých."
Zlodějíček za volantem se otočil dozadu. Natáhl ruku pro peníze.
"Fajn," řekl Broněk a vystoupil si.
"Počkat, mladej. Nejdřív zaplatit!"
Kal se opřel o střechu vozu.
"Téměř šedesát korun z Kulaťáku na Smíchov je skoro dvakrát tolik, než co jsem platil minule. Že by taxi za týden tolik podražilo? Možná to ale bude tím, že tenkrát jel řidič přes Špejchar, Klárov a Újezd. Vy jste jel oklikou přes Strahov. Můžu se zeptat, proč?"
"V Chotkově ulici je objížďka, řupane. Proto jsem jel kolem stadionu. Neřečni a zaplať nebo si to povíme někde jinde."
"To mně vyhovuje," blamoval Broněk.
"Ještě než nás odvezete na nejbližší služebnu Veřejné Bezpečnosti, zapsal bych si vaše evidenční číslo. To jen pro případ, že byste si všechno cestou rozmyslel a chtěl nás vysadit dřív, než budeme moct sepsat protokol. Uvidíme, co na vaše počty bude říkat příslušný kontrolní orgán revizní komise taxislužby hlavního města. "

Kdyby tak chudák táta Kalousek tušil, jak je zneužíváno jeho postavení v revizní komisi spotřebního družstva Jednota.
"To víš, že jo," znejistěl muž a začal rudnout. "Ještě se s váma budu někam vláčet. Zaplaťte a zmizte."
Bylo příliš okaté, jak moc si není jistý, jestli takovýto orgán skutečně existuje.
"Dobře," souhlasil Broňa. "Minule jsem platil třicet dvě koruny. Tady máš tři pětky. Dvě voči si strhávám za toho řupana. Máš jediný štěstí, že nejsme ve službě."
A to už bylo na taxikáře příliš.
Nechápal vůbec nic. Nerozuměl snad ani tomu, co znamená modrá vložka v řidičském průkaze, viditelně označená titulem ministerstva vnitra. Do otevřené konfrontace si netroufal, ale zřejmě měl za sebou podobně úspěšný večer jako oba mládenci.
"To jsou zase kšefty. Nejdřív mě pobleje ožralá děvka a teď zase tohle. Dejte sem ty prachy, ať můžu jet."
Nasedl do vozu, práskl dvířky, vytočil motor do neskutečných otáček a přes plnou střední dělící čáru zmizel v protisměru.
"To je hrozný," komentoval jeho výkon Bronislav Kalousek. "Dneska ti taxikáři nemají úctu před ničím, ani před zákonem." Viditelně si oddechl.
Jasně osvětlenou ulicí za sebou táhl absolutně dezorientovaného a zpitomělého Jirku Kulku k bráně autoparku kasáren HSPS.

11.

O několik hodin později se dostavil do kanceláře odboru s pravidelnou dávkou minerální vody pro náčelníka Kalvu.
Jirka Kulka podpíral sinalý obličej u stolu s telefony a tupým zrakem zíral před sebe.
"Rád tě vidím, zpustlíku!"
Kal zahlaholil příliš hlasitě na to, aby se nebožák nechytil za bolavou hlavu.
Při vzpomínce na chlípnou Jitku začal mohutně nabírat vzduch do plic.
"Koukej mazat na nákupy. Objednávám si dvě až čtyři smíchovské desítky na zmírnění pocitů z rodící se kocoviny," pronesl bědně.
Velice smutně se odvrátil.

Odpoledne už vypadal čiperněji.
"Tak co, kdy zase někam vyrazíme?" vítal se hned ve dveřích, sotva na známý signál otevřel.
"Nic se neboj, všechno záleží jen na tvé šikovnosti jak zblbnout Mazurku. Mám v plánu navštívit místa, kde si určitě přijdeš na své. Začni šetřit a svěř se do mých rukou."
Jirka slastně mlasknul a poplácal si zadní část kalhot, kde nosíval ukrytou hotovost.
"Dostal jsem dopis od mámy. Budeš čubrnět, jaké mám novinky."
"To jsem zvědav," utrousil Broněk.
Srknul si studeného kafe a odešel rozdělit nákupy pro důstojnické paničky.
Teprve až poslední kontrarozvědčík opustil kancelář a službu konající podplukovník Suchánek usedl u televizoru ke své oblíbené láhvi Rumu, obsadili vojíni parapet okna v zasedací místnosti.
Jiří za hluku z ulice začal podávat vysvětlení k velikému balíku z domova.
"Psala mi máma. Nedávno zemřela její sestra, teda jako moje teta. A teď se zjistilo, že mi odkázala svůj domek."
"To tě měla ale ráda."
"Asi jo. Nikoho jinýho, než nás neměla. Přece nenechá dvě stě tisíc propadnout ve prospěch státu. Taky se okamžitě našel kupec, který platil v hotovosti."
"Dvě stě tisíc?! To musel být trochu větší domeček."
"Taková vilka to byla," nenechal se rušit Jirka. "Teta věděla, že se už přes rok pokoušíme dát dohromady peníze na cestu do Jižní Ameriky. Do And, na takovou malou expedici. Když jsem rukoval, scházelo nám pořád nějakých sto padesát tisíc."
"To není málo," namítl Broňa.
"Teď už je, díky tetičce, vystaráno. Ještě mi padesát talířů zůstalo na knížce.
Máma to vzala sportovně. Píše, že mi bude měsíčně posílat nějakou tu tisícovku, abych ve zdraví dožil doby odletu. Odjezd prý kluci naplánovali na květen příštího roku. Mezitím postupně dokoupí zbytek vybavení a zažádají o vyřízení vstupních víz."
"Jak jsem tě měl za tu dobu možnost blíž poznat, myslím, že za zpáteční letenku určitě ušetříš."
Jirka Kulka se opatrně rozhlédl. Rychle zakryl dlaní Kalovi ústa.
"V minulosti jsi trefně poznamenal, že tady mají i stěny uši. Proto tolik neřvi, blbče!... Neušetřím. Soudruzi si nás jistí tím, že musíme mít koupený i zpáteční let. Údajně kvůli udělení povolení vstupu."
Jiří se zazubil svým typickým úsměvem sněžného muže a sáhl do zadní kapsy kalhot.
"Ale to už jsou maličkosti budoucnosti. Mě se vyřešil současný problém, jak sehnat něco financí na výlety s tebou. A vidíš?" Zamával čtyřmi pěti set korunami.
"Tak co? Vyklop ten svůj plán."
"Mám v úmyslu zajít se podívat do Savarinu. Je to podnik, zastrčený v zahradě jednoho domu Na Příkopech. Je sice o něco noblesnější, než Valdek, ale zase by tam mohla být větší psina."
"Jdu se podívat. Máma posílá i nějaký civil. V minulým dopise jsem ji o něj prosil. Doufám, že neprokoukla, o jakou

charitu přijdou chudí v Afghánistánu."
Otevřel balík, z kterého hned začal vytahovat jednotlivé kusy ošacení.
Broněk zíral na vystavené svršky. Snažil si představit Jiřího před několika měsíci.
"Zřejmě jsi musel být v civilu hipík. Nevím, jestli takovýto druh oděvu a obuvi uspěje při návštěvách pražských nočních podniků."
Jirka Kulka na něj pohrdavě pohlédl.
"Komu se nelíbí moje vizáž, není hoden peněz dělnické třídy."
Povzneseně se odvrátil, aby zkontroloval, zda po cestě věci v balíku neutrpěly nějaké újmy.
"Dobré je to. Kdy vyrazíme?"
Kal pouze pokrčil rameny.
"Jak jsem řek. Pokud si to zařídíš s Mazurkou, můžeme třeba hned zítra."

12.

"Jdu na večeři," oznámil vojín Kalousek obligátně důvod svojí další nepřítomnosti na útvaru. Vyšel ze dveří, kterými se dnes určitě nehodlal vracet.
Po několika desítkách metrů se k němu na rohu Moulíkovy ulice připojil vysoký chudý stín.
"Výsadek proveden, jdeme na akci," zažertoval Jiří.
Nasadil tempo, kterému vepřové na kmínu v žaludku jeho doprovodu kontrovalo bolestivými protisměrnými pohyby.
Jakmile se ale na Můstku zjevila čekající Zuzana, rozplynuly se tělesné potíže do podoby svěží ranní mlhy.
V Savarinu bylo plno. Dva mladíci a dívka proto usedli na stoličky u barového pultu.
"Co si dáte pánové?"
Barman si je prohlížel, jakoby právě přistáli z jiné planety.
"Pro začátek něco ledového, třeba Finland Vodku. Dvakrát ... A slečně vinný střik."
Jirka bedlivě sledoval parket, jestli náhodou nespatří objekt, vhodný pozornosti.
Hudba hrála samé pomalé skladby. Broněk vytáčel Zuzanu a samotný Jiří se u baru nudil.
"Ještě jednoho finskýho námořníka," odpověděl na otázku v očích muže za barem.
Vtom ale muzikanti obrátili notový part a zařadili rytmickou skladbu od švédské skupiny ABBA. Jirkovi zazářily oči.
Vřítil se na parket. Rytmus byl jeho živlem a již se nedal zastavit.
Při druhém kousku - Money, money - začal náhle všem přítomným předvádět, kterak vypadá neznámý středoevropský tanec, zvaný "chrobák".
Lehl si na záda, roztáhl pavoučí nohy a ruce a vystřeloval s nimi do stran jako zmírající kus hovězího. Broněk zděšeně tiskl Zuzanu a napjatě přitom sledoval okolí.
V sále byli přítomni vesměs zahraniční turisté, z nichž převážnou část tvořili Němci ze spolkové republiky.
Kupodivu se jim taneční extáze vojína Jiřího Kulky nadmíru líbila.
Rozestoupili se do velikého kruhu a začali tleskat do rytmu. Pohraničník, potěšen odezvou svého výkonu, trhal končetinami v tak zběsilém tempu, až mu jedno baganče sklouzlo z nohy. Zaletělo kamsi do šerého koutu místnosti.
Kal zesinal a vydal se pro něj.
Najít kus tvarované, nevábně zhlížející kůže nebylo vůbec snadné. Než se mu to podařilo, hudba pomalu dohrávala.
Rovněž Jirkova exhibice končila.
Diváci spustili mohutný aplaus. Broněk spěchal šílenci vrátit jeho botu.
"Bravo! .. Bravo!" řičeli Němci.
Začali strkat kolemjdoucímu Kalovi rozličné bankovky do botasky, kterou držel v ruce. Považovali zřejmě výstup za zdařilé varietní číslo socialistických umělců a pokládali za vhodné účinkující odměnit.
Bronislav Kalousek zuřil. Přesto se rychle přizpůsobil novému trendu a přítomné se pokusil obejít ještě proti směru původní trasy. Cizinci už tolik štědří nebyli.
Přistoupil proto ke klanícímu se Jiříkovi, aby mu pomohl očistit špinavá záda.
Nenápadně ho přitom kopal před sebou k baru.
Zuzka už seděla na své židli. Směsice pocitů se zrovna nadechovala k výčitkám.
"Zadrž!" přerušil ji Broněk. "Takhle vyšiluje jenom tehdy, nemá-li nad sebou pevnou ženskou ruku... A nebylas to náhodou ty, kdo mi do telefonu tvrdil, že přivede kamarádku, toužící poznat dva prímové kluky?"
"Ještě štěstí, že jsem to neudělala!" málem brečela Zuzi. "Musela bych se hanbou propadnout, že se stýkám s mezinárodními žebráky."
"Ženská logika je prostě odzbrojující," rezignoval Broněk Kalousek.
"Ukaž, kolik toho vlastně je?"
Jirka zářil blahem.
Usedli na barové stoličky a začali přepočítávat bankovky.
Nebylo to tak zlé, vzhledem k době a kurzu marky.
"Tak co, jak to sype?" ozval se znenadání povědomý hlas.
Otočili se jako na povel.
Kapitán Fiala se na ně mile usmíval se známou jiskrou v očích, odpovídající přibližně jedné a půl promile. Těm dvěma na židličkách rázem poklesly životní akcie k minimu hodnoty.
"Šel jsem náhodou kolem. Zaskočím dovnitř na panáka ... a koho to nespatřím? Kal a Kuliště v roli pouťových klaunů."

Vojíni měli naprosto nezdravou barvu v obličejích.
Naopak Zuzana přihlížela s otevřenou pusou a nechápající tváří.
"Sou... náč...," začal koktat jako první Kal. " Šéfe, ... co vy tady?"
"Vždyť to povídám. Jdu kolem, vidím vaše číslo a říkám si ... zajdeš dovnitř, pozdravíš je, optáš se po zdravíčku. Oni ti určitě oplátkou představí ono líbezné stvoření, co je s nimi." Zvěsti o záletnictví kapitána Fialy se začínaly potvrzovat.
"Toto je slečna Zuzana Hyrová ... Toto je kapitán Fiala."
"Šéf!"
Tón hlasu zamrazil, napověděl i přikázal zároveň.
"Kapitán letectva Fiala."
"Šéf!!"
Důstojník v civilu se díval pohledem, který vyžadoval okamžitou akci.
"Snad byste šéfe zatím mohl vyzvat slečnu Hyrovou k tanci. Než provedeme finanční analýzu."
Přátelé v duchu kalkulovali, kolik z hromádky na ně asi zbude.
"Bude mi potěšením. Dovolíte Zuzanko?"
Dívka byla úplně ohromena zvraty ve vývoji situace. Jenom rozpačitě kývla hlavou. Neustále těkala očima z jednoho na druhého.
"Cvaj mal, finland vodka ... Dabl,"
Kal se pokoušel přivolat barmana řečí, které možná rozuměl lépe než mateřštině.
"Draj mal ... dabl," připojil se k objednávce Fiala.
Lišácky na výletníky zamrkal, aby dal nenápadným způsobem najevo, že na hru přistupuje. Pak odešel se svojí novou dámou na parket.
"Tak a Zuzanka je v prdeli," ulevil si Bronislav Kalousek, řečený Kal.
Předtucha zvolna přecházela ve skutečnost.
Pohraničníci už dávno dopočítali valutovou hotovost. Přes hlavy přecházejících hostů podniku občas pohlédli do míst, kde v kuželech světel ztrácel jeden z nich glanc Casanovy.
Pak peníze podali přes pult muži s károvanou kravatou.
"Budeme si nyní objednávat," pravil menší z dvojice. "Řekněte laskavě stop, až bude celá částka propita."
Taneční série se zdála být nekonečná. Vodka mizela z láhve v nepřímé úměře pomalého rytmu melodií. Konečně zavířily bubny a kapitán se Zuzanou rozjásaně dorazili.
"Kdepak mám toho dabla?" vzpomněl si svůdný důstojník.
Oči podřízených se s velikou otázkou upřely k obslužnému personálu.
"Stop!" vyhlásil barman. Účtenka byla popsána nespočtem záznamů.
"Příliš pozdě, šéfe."
Jirka si olízl rty. Pokrčil rameny na znamení, že už ho prokurátor tolik nedělší.
"Nevadí," pousmál se šéf. "Stejně jsem vám chtěl jen oznámit, že se slečnou Zuzankou odcházíme do Zlaté Husy... Mějte se hoši. Doufám, že pro vás dnešní večer ještě neskončil."
Zuzana Hyrová se ukázala být prodejná obdobně jako společnost, z níž vzešla.
"Nic si z toho nedělej. Ulovíš si jinou," utěšoval přítele po jejich odchodu Jirka Kulka.
"Jsi dobrý kamarád, ale teď mě, prosím tě, nech chvilku na pokoji. Doufám jen, že mi nebudeš shánět náhradu. Nerad bych zase skončil někde v Šárce."
Poslední směnný obchod večera provedli v tuzemské měně.
Úderem deváté zvedli unavené ostatky a pěšky vyrazili do kasáren.
Byli natolik vykolejeni událostmi dnešního večera, že svorně, bok po boku, prošli kolem dozorčího útvaru, aniž by mu věnovali sebemenší pohled.
Díky Bodiemu a Doylovi, kteří ve svitu obrazovky řešili další zapeklitý případ, mohli projít i na viditelně vratkých nohách, aniž by budili přílišnou pozornost.

13.

Čas je velký léčitel.
Tato pravda platila i v případě vojína Bronislava Kalouska. K tomu se mohl těšit na krátkodobé povolení k opuštění posádky, neboť bratr Roman se hodlal oženit. Samozřejmě poslal potvrzení, že Broněk bude u svatebního obřadu figurovat jako svědek ženicha.
Bylo na čase poohlédnout se po nějakém vhodném daru pro novomanžele.
"Poslyš Kuliště, ty jsi mi kdysi tvrdil, že jsi kvalifikovaný tvářeč skla. Zařiď si na zítra volno, potřeboval bych poradit při výběru bráchova dárku."
Jirka si zamnul ruce při představě nových dobrodružství.

Náhoda jim přála.
Josef Válek je slíbil vyvézt služební Ladou hned po nechutně znějícím obědě.
"Vezmete mě někdy sebou? Samotnýho mě to už moc nebaví," navrhoval otázkou.
Než dojeli do centra, byl přijat do komunity odpoledních dezertérů.

Jiří měl dnes takovou formu, že Kal pro jistotu udělil službu konajícímu telefonistovi velice detailní instrukce pro týlové zabezpečení.
Třebaže se celá akce o něco opozdila, času na nákupy zůstalo dostatečně. Sklářský mistr běhal po obchodech, označených Sklo-porcelán, jako tajfun v Karibském moři. Tam se mu nezdála barva skleniček, onde zase zvuk, který po úderu tužky vydávaly. Teprve v malém krámku poblíž Staroměstského náměstí nabyl konečně dojmu, že toto je dokonalá práce. Šest zdobených číší z barevného skla znělo perfektní zvonkohrou.
Jiří zálibně naslouchal uchu lahodícímu tónu a potom zvedl pravý palec.
"Svatba je svatba a bratra máš také jenom jednoho."
Broněk se loučil s nemalým obnosem, spokojený, že dar je opravdu krásný a plnohodnotný významu použití.
Tím pádem ale doba nákupů skončila. Jirka Kulka povadl ve své iniciativě.
Výletníci svorně vzpomněli neduživého poledního jídla, čímž své kroky začali nenásilně směřovat kolem pomníku Jana Husa do uliček v okolí Františku.
Finančně dostupná a vizuálně neodpudivá restaurace je uvítala otevřenou náručí jídelního lístku.
"Je to krása," kochal se znova Broněk.
"Vybral jsi dobře. U svatební hostiny připomenu tvoje nezanedbatelné zásluhy."
Jiří byl potěšen. Hovězí guláš chutnal znamenitě. Patřičná dávka ostrosti vyvolávala druhotnou konzumní potřebu, takže hubeňour začal požitkářsky přimrkávat.
To u něj vždy znamenalo předzvěst nevypočítanosti výběru divokých návrhů.
"Slyšel jsem od kluků o zajímavé akci. Říkají tomu exkurze Nerudovkou. Začínají prý až někde pod Hradem, odkud vyrazí směrem dolů. Po cestě si v každé hospodě dají jedno pivo. Má tam být údajně po okolí roztroušeno na dvaadvacet hospod. Řekni sám. Nezní to lákavě? Žádné dlouhé vysedávání a ještě si přitom můžeme prohlížet různé pamětihodnosti." Zajímavé to určitě bylo, takže Kal po krátkém váhání souhlasil.
Zdaleka viditelný obludný Stalinův pomník se jim stal vodítkem na začátku pěší túry.
Vystřídaly ho staré zámecké schody, které je sice moc nenadchly značným převýšením, ale patřičně udolaly smyslové pohárky.
Když procházeli někde kolem Zlaté uličky, měli památek pro dnešek dost.
Azimut spolehlivě ukázal k věži Svatého Víta, pročež nešlo minout ani restauraci Černý vůl.
Hučela povědomým příbojem chmeloviny a mladí pohraničníci v ní Velkopopovickým kozlem zahájili pivní exkurzi malostranským regionem Prahy 1.
V samotné Nerudově ulici děsil vojín Kulka kolemjdoucí chodce horolezeckou exhibicí na římse nízké zídky lemující pravý chodník. Dole pod ním se rozprostíraly střechy domků Malé Strany. Jiří si liboval.
Na čtvrté zastávce žádal po číšníkovi padesátimetrové lano, aby mohl slanit těm lidem do zahrádek na hrušky. Fakt, že je teprve únor, neodradil alpinistu od dalších smělých plánů.
Na budově jistého konzulátního objektu zkoušel sílu trénovaných prstů ve spárách štuků.
Je mu nutno přiznat, že vylezl téměř až do prvního patra. Logickým důvodem těchto extravagancí byla zvýšená pozornost okolí a kruté zjištění značné dehydratace organismu.
Hospůdek a restaurací bylo v okolí Nerudovy ulice skutečně víc, než by bylo zdrávo. Téměř nikde se čepující neshodli na stejném druhu pěnivého moku. Lišil se, ať již stupněm obsahu alkoholu nebo barvou. Stačilo si jen vybrat podle chuti.
Kamarádi byli skromně vychováváni, degustovali vše, co pípy nabízely. Když už Prahu dávno halila tmavá únorová noc, dorazili do pivnice U Bonaparta.
Malostranské náměstí bylo na dohled a oni se rozhodli, že trochu uleví bolavým nohám.
"Hleďme, kdo to přišel? Kuliště s Kalem." ozvalo se z nenadání od jednoho stolu.
Jmenovaní soustředili zraky tím směrem a spatřili veselého svobodníka Pluskala.
"Taky v akci?" zeptal se řidič plukovníka Outraty, jakmile si přisedli.
"Dá se to tak říct," pokývali souhlasně unavenými hlavami.
"Tady Kal zítra odjíždí bráchovi na svatbu, tak jsme byli vybírat prezent."
Jirka se snažil dovolat číšníka, čímž se mu podařilo svobodníkovi vylít pivo.
"Proboha, v kolik hodin jste vypadli z odboru, že nic nevíš?" utíral si Pluskal politý klín.
"Nějak po obědě."
Broněk byl zvědavý, o jakou důležitou novinu přišli.
"Zítra na osm tě vezu, .. teda měl jsem tě vézt, .. do Veletržní pro auto. Už ho máš opravené, vypadá jako nové. Jsem rád, že jsem vás potkal. Jedu spát domů a ráno bych musel kvůli tobě brzo vstávat. Takhle pojedeš pěkně metrem nebo tramvají a mě potvrdíš dobrý skutek."
Petr Pluskal byl samozřejmě Pražák. Za několik týdnů odcházel do civilu a právě teď se rozhodl, že Kalovi předá své mazácké právo.
"Bude tě to ale něco stát. Jak se vrátíš ze svatby, domluvíme termín. Kocanda v Hloubětíně se bude třást v základech."

Kal se nuceně pousmál nad tou představou. Pivo mu přestávalo chutnat.
Leč Jirka nehodlal jen tak přijít o letmý pocit relativní svobody, proto útrpně setrvával ve společnosti Petra Pluskala s ním.

Než se naděli, byla tady zavírací hodina. Začaly se platit účty.
Svobodníkovi dost dlouhou dobu trvalo, než si vzpomněl, kam zvečera zaparkoval služebního Žigulíka. Chodili po

Malostranském náměstí jako trojice mátožných bludiček, až nakonec trpělivost vojenské tvrdohlavosti slavila nečekaný úspěch. Po nespočtu marných pokusů se dvířka jednoho vozu otevřela.
Pluskal sice po usednutí za volant namítal, že interiér vozu příliš nepoznává, vojíni však jeho planých slov nedbali. Přikurtovali ho bezpečnostními pásy a zabouchli zvenčí.
Odcházeli spokojeně směrem na Újezd netušíce, že svobodník právě zalomil klíček v zapalovací skříňce.
Jak se později ukázalo, jednalo se o úplně cizí vůz. Sice rovněž červený, ale opředený tajemstvím výrobku sovětské automobilky, kterým navždy zůstane shodný zámek u dveří.
Jestli svobodník najde svěřené služební vozidlo bylo těm dvěma stejně naprosto lhostejné.
Byl to jeho problém jak si poradí, Jiří s Broňkem měli svých starostí dost.
Rozkurážený Jirka v serpentinách křivolakého chodníku liduprázdné ulice neustále přesvědčoval nehádavého oponenta o nezanedbatelném právu mladého muže na důstojný sexuální život příslušníka ozbrojených sil.
Rukama šermoval na všechny strany a tu popelnici skutečně přehlédl.
Bídák správce domu, jenž byl ke všemu v socialistické péči nájemníků, nastražil nádobu na domovní trus zrovna do míst, kudy se ubíraly dějiny jedné debaty.
Na celé věci by nebylo nic až tak pozoruhodného, kdyby zrovna v tu chvíli kolem neprojíždělo vozidlo Veřejné Bezpečnosti. Příslušníci zcela logicky považovali incident za páchanou výtržnost. Maják blikl modrým světlem a brzdy zakvílely.
"Předložte občanské průkazy."
To bylo první, co podpraporčík pronesl. Podezíravě přitom sledoval Jirku Kulku, jenž se nohou velmi neobratně snažil smést rozsypaný popel.
"Je mi to líto, ale průkaz jsem si zapomněl na ubytovně," zkoušel osvědčenou taktiku Broněk.
"Tak nějaký jiný průkaz totožnosti."
"Možná by vám stačil řidičák."
Podal orgánu oprávnění k řízení motorových vozidel.
Nenápadně nakopl Jirku do holeně, neboť ten v roztržitosti, naprosto v rozporu se zásadami utajení, hodlal vytáhnout vojenskou knížku.
Ledabyle nastražená modrá vložka ministerstva vnitra zabrala podle očekávání téměř okamžitě.
"Vy jste příslušníci Sboru? A že máte řidičský průkaz vystavený v Olomouci?"
Kontrola probíhala podle obvyklého scénáře. Začínalo se rýsovat hodnověrné tvrzení.
"Nejsme ještě příslušníky. Jsme studenti vysoké školy ministerstva vnitra."
Příslušník urputně přemýšlel.
Jakožto budoucí kolega s nimi v jejich stavu soucítil, neboť zřejmě věděl své.
"A kde bydlíte? .. V ubytovně na Lhotce?"
Barva hlasu se mu změnila o několik přátelštějších odstínů. Dokonce pomohl Jirkovi na nohy, které se mu na popelu rozjely do nezvládnuté taneční variace, lidově zvané provaz.
"Jasně. Právě tam."
Zdálo se, že nebezpečí je zažehnáno.
Vojín už už natahoval ruku po úředním dokumentu v růžových deskách.
"Tak pojďte študentíci. Zavezeme vás domů, než nám zbořite půlku Prahy."
Z hlediska Bezpečnosti logický a kolegiální přístup. Na druhé straně útvar, vzdálený tři zastávky tramvaje. Bylo potřeba důsledně odmítnout.
"To není nutné. Máte jistě svých starostí dost. My dojdeme."
Samostatnost ale neměla proti jistotě veřejného pořádku vůbec žádnou šanci.
"Na Lhotku? Vždyť je to dobrých šest kilometrů," nevěřil schopnosti jejich orientace podpraporčík. "Jenom si pěkně sedněte. Stejně jedeme tím směrem."
Co jim zbývalo?
Seděli tiše na zadním sedadle a za pokleslými hlavami jim cinkaly číše svatebního daru.
Vpravo za okýnkem se zrovna mihla brána kasáren.
Příslušníci motorizované hlídky byli důslední. Předjeli až před vrátnici ubytovny ministerstva vnitra, kde popřáli blednoucím vojínům pohraniční stráže dobrou noc. Hoši váhavě vstoupili do vestibulu budovy. Neustále po očku pozorovali, kdy ti dva venku konečně zmizí.
Oni ale zrovna přijímali rádiem nějaké hlášení a s odjezdem nespěchali.
Zato nově příchozím se začala věnovat noční služba.
"Co si přejete, pánové?"
Zapivněný mozek se začal drát k hladině vědomí.
"Vcelku nic důležitého," načal hovor Broněk a kývl hlavou směrem k autu.
"Jsme v akci, ale rozbily se nám hodinky. Potřeboval bych znát přesný čas."
"Bude půl dvanácté."
Informace byla přijata s uznalým pokýváním svěšené hlavy Jirky Kulky
"Díky moc. Nemáte prosím vás nějaký papír a tužku? Rád bych si to poznačil."
"Snad se něco najde."
Zatímco strážný odcházel ke svému stolku, automobil s označením páté B přejel do protisměru a majestátně odjel.
"Moc děkujeme a dobrou noc."
Rychle se loučili.

Muž v uniformě nevěřícně zakroutil hlavou.
Ušli sotva sto metrů, když tu se najednou Bronislav Kalousek zarazil. Polil ho studený pot. Zadíval se na své ruce. Byly prázdné - bratrův svatební dar zůstal v autě aktivních příslušníků.
"Já se snad půjdu utopit," dosedl nešťastný vojín ztěžka na obrubník chodníku.
"V poledne odjíždí rychlík a moje nádherné zlaté číše putují Prahou za doprovodu dvou policajtů. A já nemůžu dělat vůbec nic."
Jirka se připojil ke smutnému kamarádovi a snažil se ho utěšit.
"No tak se zítra, jak pojedeš pro auto, zastavíš v tom krámě a koupíš nové."
"Nevíš tak za co? Mám s bídou na vlak domů." Kal by si nejraději nafackoval.
"Já ti půjčím. Přece bych tě nenechal ve štychu."
S chmurnými myšlenkami se zvedli a pomalu vykročili širokou ulicí za vzdálenou vidinou tepla kasáren.
Blížící se protijedoucí vozidlo skoro neregistrovali. Avšak oči Jiřího Kulky, vycvičené ve stěnách vápencového krasu, včas a v dostatečné vzdálenosti zpozorovaly maják na střeše.
Hubeňour jednal bleskurychle.
"Bacha! Mizíme!" zazněla slova varování, načež splynul s keříkem stříbrného smrku.
Hlídka se vracela.
Bronislav stál srdnatě na okraji cesty. Čekal, až vozidlo zastaví u chodníku.
"Něco jste si u nás zapomněli,"otevřela se dvířka spolujezdce.
Kalovi zaplesalo srdce radostí. Ještě nikdy v minulosti neviděl tak rád zelené uniformy Veřejné Bezpečnosti.
"Díky moc," sepjal ruce. "Zrovinka jsem se vydal vás hledat. Jedu totiž zítra na svatbu a v té krabici je prezent pro novomanžele."
Muži zákona s chápavými úsměvy pokyvovali hlavami. Dokonce byli ochotni jeho vyprávění uvěřit. Přičemž se také nabídli, že zapomnětlivého studenta zavezou zpátky na ubytovnu.
"Stejně se můžu otočit až tam nahoře," podotkl řidič.
Broňovi bylo všechno jedno, hlavně že pevně třímal v náručí krabici se zvonkohrou. Když vystupoval, dával jí galantně přednost.
Strážný nevěřil svým očím.
Sotva vojín pohraniční stráže Kalousek otevřel skleněné dveře, pohlédl na hodinky a oznámil.
"Je čtvrt na jednu v noci."
"Díky moc, příteli. Nyní již opravdu sbohem."
Připsal si hodnotu k předešlému zápisu, s přešťastným výrazem v unavené tváři odzdravil mrzutého strážného a vykročil do mrazivé noci.
Jirka stále splýval ve větvích jehličnanu. Neskutečně se nad příchodem kamaráda veselil.
"To je paráda, oni ho dovezli zpátky. Pak budou komunisti tvrdit, že Bůh neexistuje. Musí! ... Vždyť kdo jiný by dokázal přimět ty zelené makovice, aby se vrátili... Doufám, že jsi se toho dozorčího zeptal na spojení se Smíchovem."
"Já neměl čas a on asi náladu."
Broněk spokojeně laskal balíček.
"Nějak už si poradíme."
Apatii z radosti korunoval neuváženým počinem svěřit se do rukou oživlého Jiřího.
Ten samozřejmě, jak jinak, šel pro radu za mírně vrávorajícím mužem, který vedl spor s nedaleko mroukající kočkou.
Barový turista poradil naprosto nezištně, leč až v Podolí zjistili, že ne docela přesně.
To ale již za vodou Vltavy tušili cíl své pouti a opravdu, za necelou hodinu dorazili do míst, kde se začali orientovat.
Na bráně autoparku vzniklo docela poslední extempore, když se jim podařilo úplně rozpojit signální zabezpečení. Málem byl vyhlášen poplach.
Naštěstí stráže, znající účel brány v těchto ranních hodinách, si nejdříve informaci, podanou zařízením, ověřili u fyzické osoby dozorčího parku. Toho se podařilo probudit i přesto, že bylo půl čtvrté ráno. Konflikt byl tím pádem zažehnán.
Kal se rozhodl dohnat spánkový deficit až ve vlaku cestou domů.
Tři hodinky bezvědomí, ušetřené na pokoji číslo sedm, postačili k tomu, aby splnil všechna dopolední zadání.
Plukovník Kalva dostal porci minerálek a servis opustila generálkovaná Lada 1600.
Broněk hladil něžně její měkký volant. Docela se i těšil, co všechno spolu zažijí v příštích měsících. Teď ovšem musí ještě tři dny počkat, neboť nový opatrovník nasedl v pravé poledne do vlaku směr Morava.
Ještě než definitivně opustil území hlavního města, spal tak tvrdě, jak jen je to ve dvaceti letech možné.

14.

Svatební obřad v kostele svatého Mořice byl dokonalý.
Předpisově vykoupený předchozím občanským obřadem na místním národním výboru, zněl chvíli po jedenácté hodině dopolední chorálový zpěv kůru i novomanželům Kalouskovým. Melodie, zpívané pod posvátnou klenbou po staletí dojaly mnohé svatebčany k slzám. Dokonce i oddávající kněz, oděný ve slavnostním rubáši, budil u Kala větší respekt, než kdyby se mu kolem ramene houpaly šňůry dozorčího útvaru.
Potom už ale nicotný přízrak vojenské služby splynul s veselím hostiny, na níž Romanovi kamarádi rozhodně nezklamali očekávání.

Legrace bylo tolik, až rodiče Kalouskovi nevěděli, komu se mají omluvit dřív.
Také Broněk, krátce před devátou večerní, oželel Zuzanu Hyrovou.
Nyní se věnoval družičce nevěsty Kateřině. Než se svatební hosté rozešli do svých domovů, získal její adresu i s příslibem, že Kalovi určitě napíše, jak jen bude moci.
Připravovala se na zápočtové zkoušky a její časový prostor byl omezen.

Doba pokročila k ránu, když se zbytek rodiny sešel v kuchyni rodinného domku.
"Tak a máme to za sebou," zouval si otec černé polobotky. "Doufám, že ty nám necháš trochu času finančně si oddechnout. Nebo nám taky chystáš překvapení a dovezeš ukázat nějakou tu pražandu. Pamatuj si, že moravská děvčata jsou daleko skromnější a upřímnější."
Nemusel syna poučovat o něčem, co dávno věděl.
"Prosím tě, neblázni mu hlavu ještě ty," natáhla si máma nohy na židli a usrkla kafe.
"Není nic zlého na tom, vědět dopředu věci, které si můžeš naplánovat. Nebýt pak postavený před hotovou věc. Nemůžeš přece jenom něco udělat, musíš se taky připravit."
Otcův hluboký konzervatizmus byl v rodině všeobecně známý a nikdo se nad rozvíjenou tezí plánovaného rodičovství nepozastavoval.
"Jo, abych nezapomněla. Ty věci, co jsi přivezl, máš vyprané. Zítra je přežehlím a můžeš si je nabalit k ostatním."
Zlatá máma.
Starostí se svatbou měla jistě až nad hlavu, přesto nezapomněla i na druhé, manželkou zatím nezaopatřené dítě.
Bronislav si této noci umínil, že jestli kdy přivede rodičům představit nastávající snachu, bude to děvče z Moravy, hodné a pracovité.

15.

Čas dokáže být i nelítostný.
Přemůže všechny prchavé záblesky pohody a pokaždé nastane doba, kdy je třeba skládat účty. Rovněž krátké údobí báječných tří dnů skončilo.
Broněk Kalousek znova seděl ve vlaku na Prahu.
Už téměř rok oblékal zelené sukno a za tu dobu se dvakrát nakrátko objevil v rodných končinách. Poněvadž měl ještě nárok na dovolenou, vracel se na útvar s pocitem přechodného stavu věcí. Čekala jej nová etapa vojenské kariéry, neboť nákupy jistě s novým autem skončí. On konečně pozná, co obnáší funkce řidiče u vojenské kontrarozvědky HSPS.

Skutečnost byla ale ještě o něco zajímavější, než všechny dohady.
Hned druhý den po svém návratu z domova byl pověřen prvním bojovým úkolem. Podplukovník Suchánek si nechal přistavit řidiče Kalouska a vydali se na objížďku konspiračních bytů.
Že existuje takový druh domácností, věděl již z dřívějších hovorů na parapetní desce, jenom ho překvapilo jejich množství a umístění.
Ve většině případů naprosto běžná domovní zástavba. Sousedi snad ani nevěděli, co jsou zač muži v oblecích, kteří čas od času otevírali dveře vedlejšího bytu.
Jeden se nacházel hned vedle samoobsluhy na sídlišti Řepy.
Broňa dostal chuť na svoji oblíbenou tabulku čokolády. Věděl z předešlých návštěv, že má minimálně dvacet minut na drobný nákup a proto s výběrem značky nespěchal.
Před regálem s cukrovinkami trochu zaváhal, který ze dvou druhů vystavených čokolád má vložit do nákupního košíku.
Dal přednost oříškové a hned na chodníku před obchodem ji rozbalil.
Měl odtud přehled o dění kolem. Brzy zahodil prázdný obal do popelnice.
Zrovna se chystal vytáhnout z kapsy balíček cigaret, když tu ji spatřil.
Zuzana Hyrová tlačila do táhlého nájezdu dětský kočárek a vypadala jako pravá mamina. Jenže se jednalo o malého synovce.
"Čau. Jak se daří?" pozdravil, jakmile dojela blíž.
Její pohled byl vražedně pohrdavý.
"Ty máš ještě odvahu po tom všem se mnou mluvit?" opáčila nakvašeně.
Chtěla mladíka objet. Zastoupil jí cestu.
"Co blázníš? Udělal jsem ti snad něco?"
Čert aby se v nich vyznal.
"Právě, že ne. Řeči, jenom řeči. Až nakonec za sebe pošle nadřízeného. S tím prasákem ses teda vyznamenal."
Kal vůbec ničemu nerozuměl, třebaže si dokázal živě představit, jak asi vypadal večer ve Zlaté Huse tenkrát po Jirkově varietním výstupu .
"Nejdřív do mě lil jeden gruziňák za druhým a pak mu scházely peníze na útratu. Dodnes mě visí dvě stovky."
Konečně Bronislav pochopil.
Bránice se mu rozechvěla potlačovaným smíchem. Udatný rek Fiala zklamal na celé čáře.
Alkohol na žebříčku hodnot přeskočil možnost rozkoše a Zuzka zřejmě nedosáhla svého.

"To je mi líto," držel se za nos, aby se náhodou nezačal smát. "Myslel jsem si o něm, že je o něco zodpovědnější."
"Jděte do hajzlu! ... Oba! Ještě si tak někdy začnu něco se zelenoprdelníkem."
Práskla do kočáru a zmizela za rohem budovy.
Kal se nestačil ani pořádně zasmát, když se od auta ozval silný hvizd.
Suchánek stál opřený o kapotu. Jeho posunky jasně naznačovaly, co si o podobných absencích řidiče služebního vozidla myslí.
"To byla tvoje holka?" zeptal se po chvíli, jen co si loknul oblíbené značky.
"Dá se říct, že jsem rád, že není," pousmál se Broněk. "Kdybych vám mohl prozradit, čí málem byla, asi bych vás měl na svědomí. Jenže to nemůžu."
"O tom, že kapitán Fiala je holkař, víme dávno. S tím moc velkou díru do světa neuděláš." Broněk polkl slinu. Ten, který se jevil jako neškodný opilec, měl patrně pod čepicí.
"Já ale nikoho nejmenoval."
"To ani nemusíš. Víme věci, které by zlámaly vaz daleko větším hříšníkům, než jsou černí vycházkáři nebo sukničkáři. Teď ale přidej. Budou tři a já dnes musím ještě něco zařídit."
A bylo ve všem téměř jasno.
Vojín Kalousek si celou zpáteční cestu marně lámal hlavu, jestli byl tento rozhovor vymezením mantinelů tolerance ze strany nadřízených nebo už jisté varování.
Při mytí nasoleného vozu dal přednost první variantě.
Důkladně umytý a jelenicovou kůží do sucha vytřený automobil zrovinka parkoval pod okny věže, když ze dveří vyšel podplukovník Pinkava.
Vzhledem k tomu, že byl dneska pátek, odcházel domů nějak pozdě.
"Nechej toho glancování. Sedej a jedem."
Příkaz se nedal odmítnout. Jen skřípějící sanice prozrazovala vojínovu bezmocnost nad právě znehodnocenou prací uplynulých padesáti minut. Pohledem se zeptal po cílové stanici.
"Směr Bohnice, vojíne."
Kal někde slyšel, že v Praze existuje ústav pro nervově choré, umístěný v téhle lokalitě. Nevěděl však, že zde bydlí i tak vysoce postavení důstojníci.
Omyl se vysvětlil ještě dřív, než stačil zasít semínko pochybností.
"Jistěže ne do blázince, ty moulo... Domů, na sídliště. ..To jsou dnes šoféři. Jeden mi ujede před nosem a druhý by mě zavezl mezi cvoky."
Už úvod nedával do budoucna mnoho nadějí na plodnou spolupráci. Pinkava byl odměřený, ale na výsost řečný spolujezdec.
"Tady doleva. Pořád po hlavní... Viděls už hlavní nádraží? Vidíš, tady je Štvanice ... Hlávkův most ...Tady v té zatáčce zastřelili Heidricha."
Broněk se snažil sekundovat.
"Jejda, restaurace Na Vlachovce. To by měl táta radost. Dívá se každou sobotu."
Konečně dorazili k cíli. Obrovské sídliště rozevřelo chapadla zakroucených slepých uliček.
"Támhle u toho baráku zastav."
Kal poslechl.
"Ukaž knihu, ať ti ji podepíšu. Doufám, že sis zapamatoval cestu. V pondělí ve čtyři ráno tady buď přistavený. Pojedeme spolu na výlet."
"Nashledanou a příjemný víkend."
Bronislav se zoufale snažil vypadat klidně. Vůbec netušil, jak se přes celou Prahu dostane zpátky na Smíchov. Ani se neodvažoval vzpomenout pondělní ranní jízdy sem.
Pomalu vyjel na hlavní cestu. Hledal nějaké záchytné body, potvrzující správnost zvoleného směru. Nejdřív to nebylo vůbec jednoduché.
"Hele, centrum," povšiml si ukazatele.
Doufal, že tímto označením míní cestáři Václavské náměstí, proto pokračoval ve směru šipky.
"Výborně, tady už jsem určitě jel," brumlal si polohlasně.
"Jasně, to je ta zatáčka soudruha Hajdricha."
Až nyní si uvědomil, jak moc je nervózní.
Značky byly na každé křižovatce, takže třes v okolí žaludku trochu polevoval.
U hlavního vlakového nádraží si pochvalně poklepal na rameno a začal řešit dilema.
Při pěších pochůzkách vypadalo všechno trochu jinak. Jednosměrnou ulicí mohl projít v libovolném směru, občas bylo možná zkrátit si cestu přes park. V autě to nešlo.
Takže kterou ulicí.... Ječnou nebo Žitnou ... se vlastně dostane na Karlovo náměstí a odtud dále na nábřeží? Pro jistotu jel ve středním proudu širokánské magistrály.
Automobilisté jezdí v hlavním městě jako šílenci. Vůbec nebrali ohled na Žiguli s pražskou poznávací značkou a nervózním civilem uvnitř.
Tlačen vozy vzadu za sebou, prolétl Broněk kolem Muzea. Zároveň si uvědomil, že vpravo spatřil mihnout Václavské náměstí.
Jasně, teď musí odbočit vpravo!
Leč, bylo už pozdě. Dostat se v páteční podvečer do zvoleného jízdního pruhu vyžaduje mistrovské umění a značnou dávku drzosti.

Jedno ovšem podmiňuje druhé. Nikdo z vedle jedoucích, nebral signál zapnutého směrového světla příliš vážně. Rodiny chatařů v plechových a bakelitových ořích se dál valily ven z města. A s nimi i zoufalý vojín Kalousek.
Až těsně u odbočky na Pankrác se mu podařilo z pravého pruhu vytlačit kouřícího Trabanta a odbočit. Byl nyní postaven před další hádanku. Tušil, že tam někde vzadu projel kolem těch dvou nábřežních spojnic.
"Když pojedu pořád dolů souběžně s nima, musím nakonec na to nábřeží dorazit také," usoudil logicky.
Neznal ovšem křivolakost a záludnou jednosměrnost pankráckých ulic.
Za dvacet minut vytvořil nový závodní okruh, aby znova stanul na startu. Připadal si jako štvanec. Zvolil jinou trasu, stále za nosem. Po hodině už nevěděl vůbec kde je.
Jistotu měl jedinou, a to, že Prahu určitě neopustil. I ta začala po dalších dvaceti minutách dostávat povážlivé trhliny, neboť vpředu se rozestřel pohled na zasněžené pole.
"Musím se někoho zeptat," rezignoval nakonec na logiku.
Zabrzdil u ženy středního věku.
"Můžete mi poskytnout malou informaci?"
"Bohužel, už jsem vdaná," zalaškovala neznámá na dotaz, kudy se jede na Smíchov.
Po ujištění, že se vážně jedná o pouhopouhou trestuhodnou neznalost terénu, mávla znechuceně rukou ke světlům v dáli.
"Táhle svítí Spořilov. A tamto je Lhotka."
Poté se zapřáhla do vozíku s krmením pro králíky. Zanechala řidiče Kalouska jeho osudu.
"Lhotka? .. To by šlo. Snad si budu pamatovat cestu od té ubytovny."
Uplynula ještě spousta minut, než začal poznávat trasu pohybu oné noci.
Přesně po stopách autobusu dorazil do Podolí.
Přes nejbližší most přejel Vltavu a přesně tři a půl hodiny poté, co odsud vyjel, znova zabočil do brány kasáren hlavní správy.
Tachometr ukazoval rozdíl skoro sedmdesáti kilometrů.
Abstraktní časový posun Kal hodnotil cifrou několika měsíců.
"Máš se okamžitě hlásit na odboru," znělo přivítání vojáka strážní služby.
Broněk chvátal do schodů a přemýšlel, zda říct pravdu nebo se pokusit o lež pitomce.
Situace však byla zcela jiná.
"Kde se flákáš takovou dobu? Už jsme po tobě chtěli vyhlásit celostátní pátrání."
Jirka vzhlédl od televize a kývl hlavou ke stolku, zatíženém kousky pochutin od večeře.
"Zůstaly tě jenom zbytky. To víš. Voják se stará, voják má. Jo, abych nezapomněl. Pluskal ti tam nechal nějaký lejstro."

V systému, kde polovina mužstva zůstávala přes noc ve svých domovech, nikoho ani nenapadlo pátrat po nezvěstném řidičském novici. Naléhavé sdělení dozorčího autoparku se po přečtení lístečku ukázalo jako neopodstatněná poplašná zpráva.
Pravý důvod byl daleko pragmatičtější.
"Zítra v šest večer na konečné linky číslo pět - Hloubětín. Podpis: Pluskal."
Bronislav dosedl ztěžka na židli. Zhluboka si vydechl. Žádný průšvih, žádná mimořádka. Jen pobídka k návštěvě svobodníkovy oblíbené hospůdky za účelem udělení mazáckého práva.
"Ty poslyš, Jiříku, není to ještě nějak brzy, koncem února předávat mazácký právo. Vždyť oni jdou do civilu až nějak za měsíc."
Jiří ani nevzhlédl od zářící obrazovky a strčil si do úst další sušenku.
"Vždyť je to jedno. Stejně si už každý děláte, co chcete. Je vysoký datum, Pluskoš má asi slinu a tak spojí příjemné s užitečným."
Byla v tom spousta logiky. Kal si proto předsevzal, že zítra musí vyzvědět způsob, jak do budoucna řešit kilometrové deficity, podobné tomu dnešnímu.
"Kdo má přes víkend službu?"
Konečně stál telefonistovi za otočení ježaté hlavy.
"Kdo asi?"
"Ocasník?"
Jirka Kulka přikývl a ihned útočil.
"Máš snad nějaký plán? Zítra mám volno."
"Bohužel. Jsem sice pozvaný na jednu párty, ale je to s vyloučením veřejnosti. Takže pozdravuj všechny pocestné, které nepotkám."
Jiří se zklamaně odvrátil.
"Já asi budu doma. Samotnýho by mě to nebavilo."
"Tak snad někdy příště. Měj se, odcházím na kutě. Dnes budu spát jako mimino."
A skutečně. Ani neuvěřitelné chrápání vojína Wasermana nedokázalo vyplašit ptáčka Usínáčka, který snovými perutěmi obestřel unavené tělo Bronislava Kalouska.

16.

Následující dopoledne bylo ospalé vším, co přináší zaběhlý vojenský režim.
Snídani Kal vynechal.

Teprve až polední jídlo zasytilo neoblíbenými těstovinami kručící žaludek.
Fiala měl další ze svých bolestínských víkendů, třebaže mu přítel Hajný velmi obětavě pomáhal překonat chvíle čekání na jarní rozpuk.
Lihová společnost mu zcela postačovala, takže odbor zíval prázdnotou. Všichni uskutečňovali nějaké plány. Dokonce i Jirka Kulka se nakonec rozhodl, že Kala doprovodí a po cestě se odpojí v místě náhodného vzplanutí.
Vzplanul hned u první hospody. Bílý Koníček mu poskytl na několik hodin bezpečný azyl.

Pluskal už čekal na konečné tramvaje.
"Tak tě vítám, budoucí mazáku. Je to sem kus cesty, viď? Však jsem se něco nanadával při časných ranních vstáváních. Mohli ta kasárna postavit blíž."
Broněk chápal jeho rozhořčení, když musel rukovat přes celou Prahu, až na vzdálený Smíchov.
"Musím tě představit Aničce. Tvrdí, že se budeme hned po vojně brát, takže si musím ten měsíc trochu užít. Jo to děsný, ženská když se k něčemu rozhodne, nevymluvíš jí to ani karabáčem."
Podobné intelektuálské monology vedl celou cestu k pivnici.
"Co si dáte?" Číšník v ušmudlané zástěře před ně postavil dva orosené půllitry.
"Řekl bych, že zrovna dostáváme."
Kal se snažil vypadat naprosto přirozeně, třebaže se nějak necítil ve své kůži.
Společnost Petra Pluskala mu vůbec neseděla.
"Dáš si něco ostřejšího?" snažil se urychlit svůj pobyt zde.
"Mně je to jedno. Platíš ty, tak objednávej, jak je libo."
Po šestém kole Broňa poznal, že spolustolovníka krutě podcenil. Svobodník do sebe obracel pivo i Rum s takovou samozřejmostí, jakoby celý dosavadní život ani nic jiného nedělal. Navíc v té době už s nimi u stolu seděla i Anička, která snad musela být v minulém životě studnou. Národní mok v ní mizel jako voda na Sahaře.
Při pohledu na počmáraný lístek, trpěl Kal pocitem, že platí za celou hospodu.
"Včera se mi stal takový malér," načal raději další kolo konverzace.
"Natočil jsem na tachometru víc kilometrů, než můžu udat. Mohl bys mě poradit, co s tím?"
Pluskal jenom škytl.
"S takovými prkotinami si hlavu vůbec nelámej. Prostě na včerejšek napiš jenom přibližný počet kilometrů, co jsi měl opravdu najet. Plus mínus autobus. Zbytek, co tě přebývá, si poznamenej a vepíšeš ho někam příště.
Určitě brzo pojedeš na delší trasu a tam se pak vleze všechno. Poznáš sám, komu na odboru můžeš dát klidně podepsat i nevypsanou knihu provozu. Kdo tě seřve hned napoprvý, tam musíš pro příště trochu posunout řádky. Ostrou knihu zastrčíš pod kontrolní, takže ti vlastně podepisuje něco, co jsi ještě nejel. Musíš to ale takhle udělat někdy zkraje měsíce nebo aby ti zrovna vycházel konec listu. Za nějaký ten týden už nikdo pořádně neví, s kým kam jel a co podepisoval. Na to ale přijdeš velice brzo sám. Za měsíc se dá takhle vyšetřit dobrý litr kiláčů.
Ale na co by tě byly, že?
"Možná bych věděl," záhadně se pousmál Broněk.
Debatu u stolu začal vnímat z role pozorovatele. To, co se právě dozvěděl, bylo velice zajímavé. Výhledově do budoucna informaci nezatracoval.
Ze snění ho probral až dotyk čísi ruky na vnitřní straně stehna.
"Jmenuju se Věra," promluvila dívka, kterou Pluskal pozval ke stolu.
Kal si ji až teď důkladněji prohlédl.
Jestliže se zrovna vracela ze směny v kotelně, nemohla vypadat lépe. Ovšem kdyby se o trochu víc a důkladněji vydrhla, dala by jistě na frak i leckteré pěstěné paničce, co v parku venčí psíky.
"Broněk... Promiň. Sedíš tu už dlouho?"
"Asi tři piva.. Jsem Peťova bývalá holka. Skončila mi šichta a tak jsem zašla na pár kousků."
"A co děláš?"
Soudě podle špíny za nehty, neočekával zázraky.
"Dělnici. Ty posraný pracovní soboty bych zrušila. Člověk toho má za celý týden plný zuby."
"No, já mám pracovní i neděle."
Podobně duchaplná konverzace se protáhla až k zavírací hodině.
Božena Němcová se z rubu bankovky usmívala na dvě proletářky a jejich doprovod.
"Škoda, že už zavírají, zrovna se mi to začínalo líbit," posteskla se Věra.
Naposledy pod stolem přejela rukou po noze zívajícího vojína.
"Opravdu škoda. Nejsem příliš zvyklý na takové množství piva."
"To vůbec nevadí. Teď už víš, kam chodím. Můžeš přijít častěji."
Broněk slíbil, že se určitě ještě někdy zastaví. Zvedal se k odchodu.
"Ale vždyť nemusí být hned zle," přišel náhle s iniciativou Pluskal. "Tady kousek vedle mají dnes veselku. Určitě tam bude něco k zakousnutí a občerstvení. Jdeme se podívat."
Kal byl jediný, kdo nad tímto návrhem nejevil nadšení.
Kousek se protahoval, noc byla studená a Věra se snažila, aby společníka hřála co možná nejvíc. Kličkovali po chodníku jako silvestrovský had.
Osvětlená okna svatební hostiny byla i přes značný chlad pootevřená a ven na ulici se z nich linuly melodie taneční hudby. Svobodník Pluskal vešel do vchodu domluvit pozvání.
Uvnitř se mihly nějaké stíny.

"Táhni, ožralo!"
Nezvaný host se jim rozplesknul k nohám. Vstal a oprášil si prach z oděvu.
"Zkusím repete."
Jak byl úžasný ve víře v lidskou srdečnost.
Tentokrát vyšel krokem téměř slavnostním. Kolébal se v chůzi a na rtech mu pohrával úsměv.
"Račte mé dámy," uklonil se dívkám. "Je prostřeno."
Vedl ostatní do suterénu budovy.
"Myslel jsem, že obecné veselí probíhá o dvě patra výš," snažil se dopídit vysvětlení Broněk.
"To jistě. Jenže jak už jste měli možnost pochopit, tam je povolen vstup pouze ve společenském obleku, neboť se jedná o velice dobře situovanou rodinu. Tady dole je přípravna."
Jednalo se spíš o přehlídku obžerství. Plné krabice roztodivného cukroví, přepravky s vínem a hlavně, až dívky zavýskly blahem, tři bečky Velkopopovického kozla.
Jedna byla žel už prázdná.
Ovšem ty ostatní chladivou vahou přesvědčily, že ukrývají zlatistý poklad.
"Čím je ale narazíme?" znejistěl Kal. "Nemyslím, že by svatebčané byli natolik velkorysí a zapůjčili nám pípu."
Ještě stále doufal, že si dělají legraci.
"To není problém," věděl si rady svobodník. "Koupil jsem Aničce loni k Vánocům jednu pod rukou. Byla to velmi výhodná koupě."
Anička se usmála a něžně pohladila milého po tváři.
"Jdeme," rozhodl Pluskal.
Začal bečičku kutálet ke schodům.
"Nebylo by přeci jen jednodušší přinést zařízení sem, než se vláčet s takovou tíhou kdovíjaký kus cesty." Bronislav se snažil naposledy celou akci žíznivcům rozmluvit.
"Nebylo," přesvědčovala Věra. "Peťa bydlí hned ve vedlejší ulici a nač chodit dvakrát sem a tam. Za tu dobu už můžeme mít nejmíň dva kousky za sebou."
"To zase bude průser," pomyslel si Bronislav Kalousek.
Pomáhal tlačit.
Čím usilovněji se opíral o ledový krunýř ukrytého rohatce, tím více ho začínalo hřát vědomí, že vlastně činí Jánošíkovský skutek.
Boháči znesvětili rovnost pracujícího lidu. Povýšenecky odmítli podat pomocnou ruku proletářské spodině, vracející se z údernické pracovní soboty. Nedostatek uvědomění korunovali veselkou v době, kdy dělný lid trpí pod rostoucím tlakem ekonomických reforem.
"Tady se uvelebíme."
Dorazili do sklepních prostor činžáku neurčité barvy.
Svobodník okamžitě odešel nahoru do bytu pro narážecí zařízení.
"Pojď blíž, trochu tě zahřeji," nabízela se Věra. "Je tady zima a to pivo bude určitě podchlazené."
Lehce vypelichaný kožíšek začpěl pachem tovární skříňky.
"Já taky hicuji," přidala se znenadání Anička.
"Sednu si z druhé strany a než Peťan dorazí, trošku vojáčka rozparádíme."
Broněk kulil oči.
Nestačil se divit, jak dobře se obě proletářky doplňují. Jejich ruce byly všude.
Snad by ho byly nakonec i znásilnily, kdyby nepřišel Pluskal a neprovedl činnost, jejíž zvuk divoženky spolehlivě odvábil.
"Jsou to dračice, co?"
Svobodník šibalsky přimrkával a napřáhl ruku se sklenicí od zavařeniny.
Hořkost moku nestačila hned napoprvé přehlušit nasládlou pachuť meruňkového kompotu.
Kal pod tíhou vzpomínek zaškytal.
"Musím si odskočit! .. Kudy se jde někam ven?"
Na ulici se zhluboka nadýchl.
Zády se opřel o stěnu činžáku, pozvedl oči k temné obloze a snažil se přemýšlet.
"To je síla."
Přestával věřit tomu, že by se něco podobného mohlo obejít bez následků. Probouzející se svědomí vůbec netoužilo po tom, vrátit se dolů k těm třem.
"Ať si ty důry obhospodařuje Pluskal sám! Mazácký právo si může klidně nechat."
Kal se dal do běhu vstříc přijíždějící tramvaji. Už se pevně rozhodl dnešní večer ukončit.
"Copak asi dělá Kuliště? Jestlipak dopadl líp než já?" hleděl skrze ušmudlané okno.
Linka číslo pět projela Prahou jako nůž žluklým máslem. Hodiny začaly odbíjet půlnoc, když pohraničník uléhal na lože, osamoceně rozestlané v pokoji číslo sedm.

Zdálo se mu, že spal sotva několik minut, když cítil, že mu někdo silně třese ramenem.
"Vstávej! Máš jít okamžitě nahoru."
Neurvalcem byl dozorčí, šklebící se v přítmí pokoje grimasou opičáka.
Broněk tápal kolem sebe jako slepé kotě.
"Proboha, co chtějí tak brzo ráno?"

Strkal nohu do rukávu košile a kroutil přitom nevěřícně hlavou.
"Ráno? Vždyť je skoro devět hodin."
Dozorčí stál nad ním a škodolibě se usmíval.
"Už ? To ale uteklo. Řekl bych, že může být tak maximálně tři čtvrti na pět."
Jirka Kulka snad na odboru nocoval. Hladce vyholen, jak se na nedělní dopoledne sluší, tvářil se všelijak. Nedbal kamarádovy viditelné kocoviny a hned spustil.
"Nevím, hochu, jestli jste to tentokrát krapánek nepřepískli. Jenom jsem ráno nastoupil do služby, zazvonil telefon. Nějaký debil mě začal stavět do latě, že kdesi cosi. Nechal jsem ho vykecat a předal ocasníkovi. Víš, ty koni, komu jste to včera pískli kozlíka?... Dceři a zeťákovi generála Hobzy."
Kal se dál tvářil naprosto nedojatě.
"No a? Já ho stejně neznám. Dal důvěru pracujícímu lidu a on ho zradil. To se stává i v lepších rodinách. Počkej, teď mě napadá .... Jak o mě vlastně můžou vědět?"
Snad bylo vinou nešetrného probuzení, že takovou nešťastnou souhru náhod nechápal.
"O tobě se nikdo nebaví. V tom sklepě načapali jenom zlitého Pluskala s nějakou zpívající soudružkou. Když ji přerušili v žalmech podsvětí a chtěli, aby se legitimovala, naplila generálovi do obličeje. Řvala přitom na celý Hloubětín, že ona je dcerou Anny proletářky a všichni zasraný kapitalisti ji můžou políbit prdel."
"Tak to byla asi Anička."
Ozval se smluvený signál, po kterém Jirka otevřel vchodové dveře.
Dovnitř vešel svobodník Pluskal, s obličejem pomačkaným jako použitý sáček od svačiny.
"Kam jsi zmizel, neřáde?!" osopil se na Broňu. "Nechal jsi mě v tom samotnýho. Přece ti muselo být nad slunce jasný, že ty dvě, když se rozjedou, neubrzdím ani reversem."
"Pospíchal jsem, nebylo času na hrdinství," snažil se hájit Broněk.
"Nejsem příliš stavěný na podobné kousky. Navíc Věra byla tvojí bývalou favoritkou a tak jsem myslel, že vám to ve třech vyhovuje víc."
"Prdel vody! ... Ta málem znesvětila domovního důvěrníka, co si šel do sklepa pro okurky."
Najednou se otevřely dveře, vedoucí na chodbu odboru a v nich stanul kapitán Fiala.
Zrak mu překrýval stín několika mysliveckých a tvář měl staženu do grimasy zpovědníka.
"Zrovna jsem domluvil s náměstkem ministra. Jestli si vy ocasníci myslíte, že si nechám bezdůvodně v neděli ráno kýblovat hlavu, tak to jste na velikém omylu."
"Ty vybal telefon na svého strýce!" obrátil se na Pluskala.
"A ty spojuj!" Jirka Kulka skočil k přístrojům.
Fiala se k nim otočil zády.
"Vezmu si to u náčelníka."
Svobodník zalovil v paměti a Jiří přepnul na tajný odposlech.
"Koukejte to položit, smradi," ozvalo se ve sluchátku.
Vojíni naoko zaklapli vidlici.
Svobodníkův strýc neměl z další synovcovy rány přílišnou radost. Padlo několik velice vážných slov, ale posléze plukovník Pluskal slíbil s náměstkem celou situaci vyřešit.
Měl k němu přeci jen blíž než kapitán, neboť mu už druhým rokem dělal osobního tajemníka.
"Takže jste určitě slyšeli, jak se věci mají," ponurým hlasem oznámil Fiala, když se vrátil zpět k culícím se vojákům.
"Ty máš, ty troubo, zase víc štěstí, než rozumu," zatahal frajtra přátelsky za ucho.
"Ovšem s kariérou referenta se budeš muset nejspíš rozloučit. Nechci ani domyslet ten povyk, kdybys někdy přijel na divizi s poštou a generál v tobě poznal maníka, co mu šlohnul bečku Kozlíka."
Fiala se zašklebil jako panáček při tahu Matesa.
"Jak nás tam vlastně vyčenichali? .. Nevíte, šéfe?" trápil si Pluskal mozek.
"To jste si, vy amatéři, nevšimli, že to štěně teče? Nechávali jste prý za sebou stopu, že by ji viděl i slepý. Šli s větší jistotou, než ohař za zajícem."
Provinilec se ťukl do čela.
"Já jsem si hned říkal, že jsme s tím byli tak brzy hotový... Chudery holky... takže já jim teda vynadal bezdůvodně. Ach jo. To se budu muset oběma omluvit. "
"Ty se musíš ze všeho nejdřív omluvit generálovi. A hlavně koupit novou bečku. Tím považuji celý incident za uzavřený."
Dva roky průpravy svobodníka Pluskala přišly vniveč necelý měsíc před ukončením prezenční služby. Tomu nezbylo, než se překvalifikovat.
"Takovou už jsem měl výdrž," bědoval hořce. "Mohl jsem v klidu chlastat tři dny v kuse a pořád mi to ještě myslelo. Teď abych se zase vrátil do konstrukce k prknu."
Kal si mimoděk vzpomněl na nadsupráka Málka.
Jediným kladem toho, že Pluskal musí strávit zbytek víkendu na automobilní rotě, byla jeho znalost cesty do Bohnic k domu podplukovníka Pinkavy.
Po hodině vysvětlování mohl Broněk celou trasu projet se zavřenýma očima.
A tak se na svůj první výlet v nové funkci docela těšil.

Přesně za pět minut čtyři stál automobil před panelovým domem bohnického sídliště. Připravený k odjezdu, pozoroval Bronislav Kalousek, kterak v pátém patře zhaslo světlo. Zašlápl nedopalek cigarety a usedl na místo řidiče.
Byl dost nervózní, ale snažil se, aby na sobě žádné rozrušení nedal znát.
"Dobré ráno, soudruhu podplukovníku."
"To jo," zabručel oslovený.
Uložil si věci do zavazadlového prostoru a sklopil sedačku.
"V Domažlicích mě vzbuď," přikázal a zavřel oči.
Mladík z Moravy rychle rozevřel automapu, aby zjistil, kde ty Domažlice vlastně leží.
"Zřejmě přes Plzeň," usoudil posléze.
Vydal se na čtyřproudou komunikaci hledat směrové tabule s tímto označením. Provoz byl velice slabý, proto se mu dařilo zaznamenávat označníky s předstihem a včas na ně reagovat. Již téměř vyjížděl z hlavního města, když se situace znenadání zkomplikovala.
Kde se v tuto ranní hodinu na silnici první třídy vzala nákladní Tatra, nedokázal vysvětlit ani sám sobě. Přejel do levého pruhu a začal ji předjíždět.
Záře tlumených světel neměla tu sílu, aby odhalila, že pruhy se za táhlou pravotočivou zatáčkou sbíhají v jeden. Tah na Plzeň končil.
Stavbařům stačilo, že takovou skutečnost motoristovi sdělili dvěma zablácenými kužely.
"Ježíši Kriste, brzdi!" vyskočil ze sedadla Pinkava.
Vytřeštil oči a zaťal prsty do palubní desky.
Štěstím v neštěstí bylo, že ho Broněk neposlechl. Právě naopak. Přidal plyn, silné auto akcelerovalo a oni prolétli mezi stavebním nářadím.
Těsně před hromadou štěrku se vozidlo zařadilo do pravého pruhu před troubící náklaďák.
I v slabém svitu přístrojové desky bylo zřetelně znát, jak podplukovník mění barvy.
"To bylo o fous," pronesl sevřenými rty.
"Jestli jsi se rozhodl mě zabít, musím tě upozornit, že na to je prokurátor."
Bronislavu Kalouskovi do řeči nebylo vůbec.
Žaludek měl snad až v krku a noha na plynu se mu třásla nervózním tikem.
"Promiňte, soudruhu podplukovníku. Normálně se mi takové věci nestávají. Snad je to tím, že jsem teď dlouhou dobu stál."
Pinkavova skoupost slova a fakt, že nařídil vypnout rádio, aby ho nerušilo ve spánku, vůbec na klidu nepřidali. Kal vítal svítání víc, než světlo Boží.
"Blížíme se k Domažlicím, můžete mi říkat, kam mám jet?"
Rozespalý důstojník se jen velice zvolna probouzel.
"Stále za nosem."
Označení obce zůstalo vzadu a město kolem nich zvolna tepalo pondělním ránem.
"Tady vpravo ... Rovně... Ještě vpravo ... Támhle vlevo a pořád rovně."
Konečně se podplukovník Pinkava rozhovořil. Broněk se viditelně uklidňoval.
Šup!! ...
Pinkava znova visel na palubní desce.
"Tam přece byla stopka. Copak jsi slepý?!"
Uklidnění s sebou přineslo i určitou dávku nepozornosti, takže označení přednosti jízdy zůstalo nepovšimnuto i přes usilovné troubení vozu, jedoucího po hlavní silnici.
"Promiňte, soudruhu podplukovníku, jsem dneska nějaký nervózní. Je to moje první dálková jízda."
"To jsem měl vědět, tak jsem jel vlakem. Mohl sis jednu cestu natrénovat beze mne. Až bys cítil, že jsi ve své kůži, mohli jsme se spolu vrátit. Takhle to odnesou ti, co tady mají mimořádku. Ty mě stihneš nasrat dřív, než oni promluví."
Nemělo cenu mu v takovémto rozpoložení cokoliv vysvětlovat. Bronislav udělal mrtvého brouka, vtáhl hlavu mezi ramena a myslel si své.
Podplukovník Pinkava naštěstí patřil k lidem, kteří rychle vybuchnou, ale brzy se uklidní.
Než přijeli ke kasárnám domažlické brigády, byl z něj zase onen naoko bodrý muž s pěstěným knírkem.
"Koukej na tu obludu," komentoval sochařský výtvor na křižovatce pod branou.
"To snad musela být pomsta reakcionářského umělce. Viděl jsi někdy tak ohavného pohraničníka se svým čtyřnohým přítelem?"
Kal si objekt letmo prohlédl.
"To má jako znázorňovat obránce hranic? .. No možná. .. Při troše dobré vůle poznávám lidskou postavu."
Pinkava naklonil hlavu, aby změnil perspektivu.
"Když tady byli na internacionální výměně sovětští pohraničníci, prohlásil dokonce plukovník Čeniškin, že by nechal autora zastřelit uprostřed náměstí... na výstrahu... Za znevažování práce ostrahy hranic. On je bývalý frontový voják a naštěstí pro sochaře u nás nemá žádné výkonné pravomoci."
V téměř přátelské debatě zastavili u závory.
Desátník s třásněmi pomocníka dozorčího útvaru vyšel pomalým kolébavým krokem vstříc krémovému vozidlu se dvěma civilisty uvnitř. S unuděným výrazem ve tváři zvednul ruku k letmému pozdravu.

Takovou proměnu v chování zamálisty Broněk ještě nezažil.
Ledva podplukovník pražské kontrarozvědky předložil služební průkaz, kaprál znovu předpisově zasalutoval a běžel zvednout závoru. Samozřejmě, že než dojeli k budově velení brigády, stálo několik důstojníků na schodech. Očekávali je.
Pinkava nasadil přísný výraz a vystoupil.
"Věci mi odnes na odbor. Tam řekni řidičům, ať se o tebe postarají. Jestli budu něco potřebovat, zavolám si pro tebe."
Odbor VKR brigády měl sídlo hned za budovou, u níž stáli. Oba zdejší řidiči byli příjemní, bez okolků pomohli Bronislavovi s vynášením podplukovníkových zavazadel.
"Tady se můžeš dívat na televizi nebo si číst," sdělil mu menší z nich, vojín Brož.
"Asi nebudeš vědět, jak dlouho se zdržíte, že?.. Nevadí. Nocleh máš zajištěný u nás na rotě a o jídlo si starosti nedělej... Najíš se s náma v jídelně. No a večer bychom mohli někam zajít, co říkáš? ... V rámci družby."
"To určitě. Družba je družba. Po náročném dni pracovního vytížení je dobrá večeře, navazující na chutný oběd, tím nejlepším lékem proti nervovým chorobám. Už teď jsem zvědavý, jestli vám tady vaří líp, než v Praze."
Bylo to s podivem, ale večeře nejenže chutnala lépe, ale byla i bohatší o vitamíny v podobě kompotové misky hrušek. Broňa Kalousek si výtečně pochutnal. Dezert odmítl při vzpomínce na nedávné dobrodružství ve sklepě jistého činžovního domu.
Pinkava řešil problémy i po devatenácté hodině. Blahosklonně dovolil svému řidiči vycházku za účelem stravování.
"Do večerky ať jsi zpátky. A maximálně dvě piva po jídle."
Když vrchní poprvé spojil tyčky plotu na konzumním lístku, Broněk zaváhal.
"Do žaludku ti nevidí," ponoukal k nepravostem Jan Brož. "Jestli jsi jako všichni ostatní od vás, nemůže pár kousků navíc škodit."
V podstatě měl pravdu a tak si poručili ještě jedno.
Kal začal pozorně naslouchat vyprávění o důvodech jejich přítomnosti na domažlické brigádě.
"Jiří Fridrich a Honza Čilík byli kamarádi už od malička," rozhovořil se místní vrkoun.
"Chodili spolu do školky i na devítiletku. Spolu se vyučili a dokonce i narukovali. Ve výcvikáči je poprvé od sebe odtrhli. Jura šel ke střelcům a Honza se stal šmírákem. Na umístěnkách ale už měli zase oba stejnou adresu. Byli převeleni na osmou rotu. Prý spolu sloužili i v zásahovce.
A minulý týden měli pokus o narušení. Chlapa nakonec dostali. V tom sněhu, co ještě v lesích leží, se není čemu divit... Chytili ho kousek od demarkačky."
Vojín Brož se zhluboka napil a pokračoval.
"Nebylo by na tom nic divnýho, normální zadržení. Jenomže potom se za drátama objevil Honza Čilík...
Jako řidič měl čekat u vrat signálky. Jenže druhý střelec si při vysedání z auta vymknul kotník a tak běžel místo něho... Muselo mu z toho běhu nejspíš rupnout v bedně.
Najednou začal křičet, že už toho má všeho dost a rozběhl se směrem do Německa. Volali na něho, stříleli do vzduchu, ale on běžel pořád. Takže nakonec museli namířit na něho. Koupil jednu do hlavy a byl na místě mrtvý."
Kal si dokázal živě představit celý běh událostí.
Bylo mu Čilíka líto a rovněž ho zajímal osud druhého z kamarádů Fridricha.
"Ten teď leží ve špitále, ale asi to vypadá spíš na psychinu. Pořád jenom blábolí nesmysly... Je úplně mimo."
Broňa přemítal o pocitech neznámého vojína pohraniční stráže.
"Ani se mu nedivím. Musel střílet na nejlepšího kamaráda. Nikdy už se sám před sebou neobhájí, že to nebyla právě jeho kulka, která roztříštila hlavu Jana Čilíka."
Brož se znova napil. Tupě vyřčenou uvědomělou poznámkou se pokusil politicky vyniknout.
"Taková už je služba na hranici. Nepřítel je každý, kdo se pokouší přejít na druhou stranu."
"Jo jistě. Zapomněl jsem. Pojďme se bavit o něčem jiném."
Probírali ligové zápasy oblíbených mužstev, plány do budoucna a samozřejmě také ženské pokolení. Bylo už určitě dávno po večerce, když se dvě postavy blížily k vrátnici kasáren.
"Byl jsem na večeři," oznámil Bronislav Kalousek jak byl zvyklý z Prahy.
"A nějakou propustku máte?"
Dozorčí vypadal velice náladově, zřejmě sloužil celý den.
"Propustku? ... Na co?"
Broňkovy myšlenky už dávno spaly v teple postýlky.
"Já na zdejším útvaru nesloužím. Pouze zde přespím, než náčelník provede nějaká šetření."
"A jak se jmenuje váš náčelník?"
Nadporučík byl neodbytný.
"Podplukovník z odboru vojenské kontrarozvědky hlavní správy v Praze," vmísil se do hovoru vojín Brož. Dozorčí polkl slinu, ale nemínil se vzdát bez boje.
"To je v pořádku, můžete jít."
Teď už velmi náladově se obrátil na místního mluvčího.
"A vy máte propustku kde? ... Nebo jste taky z Prahy?"
Brož začal koktat nějaké výmluvy. Kal pokrčil rameny a soustředěně vykročil k rotě.
Jednu věc už nyní chápal naprosto přesně. Hranice si každý stráží velmi bděle.

Druhý den vyrazili na prohlídku roty, kde se událost stala.
Zasmušilí pohraničníci přecházeli kolem automobilu k výslechu. Nebylo na nich nic přátelského. Něco jako strach a

pohrdání prolínalo jejich pohledy.
Pro vojáky na brigádách bylo trestem převelení na pohraniční rotu. Ten kdo uvykl zde, ale naopak netoužil po drilu, pěstovaném u týlových jednotek.
Nikomu se nechtělo o věci příliš hovořit. I na zdejší poměry šlo o mimořádnou osobní tragédii lidí, které důvěrně znali.
Šetření probíhalo s obvyklou rutinou, přehnaně citlivý přístup se vlastně ani nepředpokládal. Vše bylo brzy uzavřeno jako plnění služebních povinností.
V nejbližší době ministerstvo vnitra sdělí rodičům Čilíkovým, že jejich syn zemřel na následky úrazu při bojovém výcviku. S možností nepatrné finanční náhrady.
"To by chtělo flašku," pomyslel si Kal, zatímco stlal volnou postel na sušickém praporu.
Následující jitro, hned po snídani, odjížděli na poslední akci výjezdu. Kontrolu zabezpečení ostrahy vodní nádrže Lipno.
Místa, známá z pobytu před několika lety, vyvolala sentimentální vzpomínky.
Tady se tenkrát vylodili, támhle na tom vršíčku tábořili. Do této restaurace chodili večer za holkama. Kus minulosti, která patřila k tomu dobrému, co společnost nabízela.
Další nepředvídaná skutečnost se nevyskytla a oni záhy po poledním jídlu vyrazili zpět směrem Praha.
"Tak jak se ti líbilo na prvním výjezdu?" hodil udičku Pinkava.
"Nevím," snažil se o vyhýbavou odpověď Broněk. "Je mi líto zmařeného lidského života."
"Á, někdo kecal víc, než měl," začal se zajímat podplukovník.
"Kdo udělal z komára velblouda mě samozřejmě nepovíš."
"Nepamatuji si jeho jméno. Byl už večer a tma.... Ale měl na sobě uniformu."
Pinkava si odfrkl.
"Což je v kasárnách určitá zvláštnost... No nic necháme toho. Určitě se při takovýchto akcích dozvíš různé zajímavé informace. Záleží jen na tobě, jak s nimi naložíš. Jestli chceš zůstat tam, kde jsi nebo skončit tak, jak se skončit určitě dá."
Znělo to jako jasné varování, Broněk Kalousek se ho proto rozhodl nebrat na lehkou váhu.
Bylo něco před pátou, když automobil s dvěma civilisty zastavil u domu v pražské čtvrti Bohnice. Z něj vystoupil statný elegantní čtyřicátník s knírkem. Mladík v jeho doprovodu mu pomáhal s černou taškou dovnitř k výtahu.
Potom vůz odjel, aniž mu okolí věnovalo sebemenší pozornost.
Po třech dnech pobytu v neznámém prostředí připadala Broňkovi kasárna jako přístav, kde sice kořeny nikdy nezapustí, ale kde je alespoň zdání určitého bezpečí.

18.

Údobí, které následovalo, je možno nazvat pravou rutinou.
Denní výjezdy ulicemi hlavního města vyučovaly v nauce o místní orientaci. Večerní nelegální vycházky zase oplátkou poskytovaly uklidnění pocuchané nervové soustavy.
Nejčastějším pasažérem se Kalovi stával podplukovník Suchánek. Toho si vojín oblíbil ze všech důstojníků nejvíc. Neprojevoval tolik zavedenou přezíravost vůči mužstvu. Někdy s ním byla i legrace.
Proto Broněk velice kvitoval informaci o jejich společné cestě do Chebu.
Naprostá přesnost a dochvilnost se projevily i v případě náčelníka oddělení Suchánka. Za minutu pět klapla klika vchodu domu v Dejvicích a podplukovník otevřel dveře spolujezdce.
"Dobrá ráno, náčelníku."
Vojín ani nevylézal z auta, neboť nadřízený s sebou měl jenom koženou aktovku.
"Vyspaný?" otázal se Suchánek. "Se mnou, doufám, nebudeš provozovat žádné divočiny." Pinkava si zřejmě své zážitky nenechal pro sebe, čímž Kal dostával nálepku kamikadze.
"Jestli měl soudruh Pinkava nějaké připomínky ke stylu mojí jízdy, musím dodat, že nyní už jsme s Evženem kamarádi."
Broněk pohladil volant Lady a pousmál se.
"Dobře, ...jedeme."
Suchánek vytáhl z kapsy saka krabičku cigaret. Začal v ní hledat.
"Až někde uvidíš trafiku, tak zastav."
Prázdná krabička putovala do popelníku, hned poté začal silný kuřák projevovat nervozitu, spočívající v naprosto nerytmickém poklepávání do taktu písniček z rádia.
"Kup mi dvoje klejky," podával řidiči pětistovku.
Peněženku podplukovník Suchánek nepreferoval. Vždycky jen sáhl do kapsy saka a vytáhl hrst zmačkaných bankovek. Z nich vybral přibližnou a zbytek zase strčil zpět.
Příliš se nějakou hodnotou peněz nevzrušoval. Bral je jen jako prostředek k nabytí jiných, pro něj důležitějších požitků.
"Tady zastavíme," přikázal po hodině cesty u nonstop motorestu.
"Jestli si chceš dát kávu nebo něco k pití, zamkni auto a pojď."
Broněk byl jeho žoviálností udiven. Ani sebemenším způsobem však neprotestoval, protože na kafe měl docela chuť.
Než všechno pozamykal, vešel podplukovník dovnitř.
Když vstoupil i vojín, seděl již u nízkého stolku a před sebou měl dva šálky.
Až po chvíli si Kal všiml, že pára stoupá jenom z jednoho z nich.
"Kolik jsem dlužen ?" zeptal se vychovaně.
"To je v režii bezpečné jízdy," odvětil Suchánek.

Jeho dech prozradil, proč jemu se z kafe nekouří.
Kofein v nápoji byl nemilosrdně přebit většinovým podílem rumu. I ta troška sedliny, co zbyla na dně, stačila k opojení dalšího hosta, který si později v restauraci objednal kávu.

Co řešil podplukovník Suchánek v Chebu Bronislava Kalouska příliš nezajímalo.
Pro něj bylo důležitější, že musel být neustále k dispozici. Pravidelně po dvou až třech hodinách byl vyzván, aby přistavil vůz. Scénář jízdy byl vždy stejný. Sotva opustili kasárna a ujeli nějakých sto metrů, musel zastavit u restaurace. Zde si kontrarozvědčík poručil pivo a nezbytný Rum.
Tak se vše opakovalo několikrát za den.
Teprve večer dostal příkaz odstavit vůz a dostavit se na odbor VKR.
"Máš už určitě hlad... Je čas večeře. Jdeme."
Broňa sice před chvílí spořádal v místní jídelně porci svíčkové a osm knedlíků, ale ve svých mladických letech byl při chuti stále.
"Jako obvykle?" zažertoval po cestě.
Odpovědí se mu stal neurčitý úsměv.
Zasedli k volnému stolu a objednali si jídlo.
"Co si dáte k pití, pánové?"
Broněk se tázavě zadíval na nadřízeného. Nechal výběr na něm.
"Dvě piva a Rum," bez váhání řekl Suchánek.
Zahaleni mlčenlivostí z očekávání, pustili se do likvidace krmně. Dojedli, dopili a vrchní se ptal na další přání.
"Dvě piva a Rum."
Podplukovník byl k neutahání. Další kolo pauzíroval, pivo objednal pouze vojínovi.
Po sedmém už Kal zamítavě zavrtěl hlavou.
"Zdá se, že mi chcete dopřát víc, než si zatím zasloužím. Ovšem chtěl bych vás upozornit, že já jsem z Moravy a tam jsme na zlatý mok zvyklí."
"A má se dít?" tázavě zvedl obočí Suchánek. "Chci mít jenom jistotu, co v tobě vězí. Nemám rád suchary, co po třech pivech vykecají i co nevědí. Vidím, že v tvém případě intuice nezklamala. Ode dneška máš povolena dvě piva po jídle, ať jsme kdekoliv."
Byl to první výrazný úspěch diplomacie vojína Kalouska.
Během konzumace osmého půllitru se rozhodl, že podplukovníka nikdy nezklame.
Příjemný večer zakončili procházkou nočním městem Cheb.

Z rádia v kanceláři odpípal signál sedmou ráno. Vojín z Prahy se hrabal ze spacího pytle.
"Máš okamžitě naklusat k vrkounům," hlásil dozorčí.
Potutelně se přitom usmíval.
"Co se zase děje?" otevíral pomalu oči Broňa.
Rychle se oblékl a vyrazil do schodů.
"Kde jsi tak dlouho?" vítal jej svobodník v kanceláři. "Ten tvůj starej už je nervózní jako chlap v šestinedělí. Jdu tě ohlásit."
Broněk zívl. Protáhnout už se nestačil.
"Tak tohle teda ne! To bychom kamarádi nebyli," spustil ještě ve dveřích podplukovník. "Jasně jsem včera řekl za pět minut sedm. Kde máš auto?"
"Na parkovišti."
"Tak během pro něj! .. Za minutu ať vrčí před vchodem."
Kal se opravdu snažil. Nechtěl přijít o přízeň nejsympatičtějšího důstojníka odboru.
Za chviličku už ujížděli ulicemi Chebu, přičemž se řidič úspěšně snažil dohnat časovou ztrátu.
"Tady doprava a rovně," dirigoval Suchánek.
Náhle se v podivných křečích schoulil na sedadle. Začal se dávit.
Broněk okamžitě sešlápl brzdový pedál.
"Stalo se vám něco?"
"Proč, hergot, stojíš? Jeď a neptej se jako idiot. Támhle na náměstí zajeď k tomu bufetu." Byla to značně nekultivovaná slova z úst jindy tak dobrosrdečného náčelníka.
Kal zíral ranním tupým pohledem za postavou, mizící vevnitř rychlého občerstvení. Pak si všiml, že na něho Suchánek zevnitř kývá.
"Pojď se nasnídat, mají tady výbornou dršťkovou polévku."
Šálek od kafe zavoněl rumem. Z podplukovníka se stal opět lidumil.
"Tohle mi už víckrát nedělej. Jsem zvyklý ráno brzy vstávat. Tady kupříkladu otevírají v sedm hodin. V tu dobu chci, abys vyrazil. Jasné?"
Teď tedy bylo jasné všechno. Střípky mozaiky do sebe zapadly. Vytvořily obraz alkoholika s podivnými abstinenčními příznaky. Žádný třes rukou, ale návaly zvracení.
Za ty roky pravidelných návštěv znala obsluha veškerá pravidla hry.
Jelikož platil celorepublikový zákaz nalévání a konzumace alkoholu do desáté hodiny, řešili spiklenci na celém území státu potřebu ranního doušku hrníčkem od kafe, obsahující hnědou tekutinu s alkoholovým základem, či Vodku se sirupem.

"Ale polévku mají dobrou," snažil se Kal omluvit předešlou nechápavost.
"Konečně mám štěstí na inteligentního šoféra," zadumaně pravil s hrnkem u bledých úst podplukovník.
"Velmi by mě hochu mrzelo, z nějakého důvodu o tebe přijít. To, co zažijeme spolu, je věcí naší. Nikomu jinému do toho nic není. Mám pár měsíců do penze a už se docela těším, jak budu chodit na ryby a krmit labutě. ... Svět se zbláznil. Někdy mu naprosto přestávám rozumět. Ale ty jsi ještě mladý. Máš všechno před sebou. Tak si to něčím nepokaz a užívej, dokud můžeš."
V téhle chvíli divadelního monologu kontrarozvědčík ze všeho nejvíc připomínal řeckého filosofa se svým pozorným posluchačem, kteroužto scénu režisér život kajícně podsunul do prostředí socialistického bufetu na náměstí města Chebu.
Jako obvykle celou útratu platil podplukovník Suchánek. Prostě řekl, že to tak bude a nemínil se o tom více bavit.
Celý den pak už probíhal přesně podle scénáře předešlých čtyřiadvaceti hodin.

Následujícího jitra se Kal nechal vzbudit chvíli po budíčku.
Měl dost času na to, aby přesně v určenou dobu stál se svým vozem na daném místě.
Tuto zásadu dodržoval v časech příštích vždy naprosto precizně a bez ohledu na okolnosti, které by mu v tom snad mohly zabránit.

Než vyrazili na cestu do Prahy, zastavili se jako obvykle v restauraci pod kasárnami. Zde si Broněk všiml, že náčelník platí další pětistovkou.
Kalkulačka v jeho hlavě pracovala na plné obrátky. Připadal si jako v Jiříkově vidění. Vždyť při podobné spotřebě by musela Suchánkova měsíční apanáž činit víc, než si on, s dvanácti stovkami, vydělá manuelní prací za více jak půl kalendářního roku.
"Jsi nějak podezřele dlouho zticha," zaútočil znenadání podplukovník.
"Řeším takový jeden malý problém."
Bronislav přemítal jestli ano, či ne.
"Nejde ti do hlavy, kde na to všechno beru, že?"
Kalovi povisla čelist.
"Vy snad máte nadpřirozené telepatické schopnosti."
"To ani ne, ale po těch letech praxe mě připadáš průhledný jako křišťálová studánka."
Broněk se za svoji naivitu trochu zastyděl, ale zvědavost byla větší.
"A myslíte, že by bylo možné ukojit moje mrzké touhy vědění."
"Tak hádej... Můžeš ale jen jednou."
Broňa dlouho nepřemýšlel a střelil od boku.
"Šest tisíc."
Suchánek se s určitých nádechem pochopení usmál.
"Promrhal jsi svoji příležitost. Není to správně. Můžu tě ale uklidnit, že za ty peníze bych do práce určitě ani nevstával."
Dotazování skončilo, doba odjezdu se přiblížila.
Celou dlouhou cestu až do Prahy Kal přemýšlel, přepočítával a srovnával ceny. Podplukovník Suchánek ho v tom nechal a spokojeně pochrupával na vedlejším sedadle.
Při pohledu na něj, zalil řidiče příjemný pocit zadostiučinění.
Podle zkušených mistrů volantu kontrarozvědky, svěřil tento malý mužík málokdy své subtilní tělo do jejich péče natolik, aby během služební cesty zavřel oči.
Kal ho vysadil u domu v zahradní čtvrti Dejvic a spěchal na Smíchov k večeři.
Jirka Kulka už na něj netrpělivě čekal.
Než si stačil vypsat knihu jízd, zahltil jej takovou spoustou informací, že si stěží zapamatoval poslední dvě věty.
"Zítra jdeme do Slováče. Má tam být prima diskoška. Na odboru slouží Suchánek."
Bylo se tedy na co těšit.
Broňa Kalousek usínal s vědomím, že všude dobře, s Jirkou ještě hůř.

19.

Poklidný předvíkendový den bylo třeba zakončit nějakou rozptylující akcí.
Tou měla být diskotéka ve Slovanském domě. Tak si alespoň naplánoval své volno Jiří Kulka a snažil se do něj vtáhnout i Bronislava Kalouska s Josefem Válkem.
Osvědčená trojice už spolu zažila dva povedené výlety. Pepa dokonale zapadl do party Žaludské trojky výřečností a nebojácností v bitvách s problémy, kterých bylo vždycky dost.
Situace se krátce po večeři stabilizovala.
Nový telefonista dostal instrukce pro nouzový stav a mužstvo vyrazilo. Každý podle svých možností opustil útvar, aby se sešli na křižovatce ulic Moulíkova a Strakonická.
"Výsadek proveden, akce začíná," pronesl oblíbenou větu Jiří a vrazil ruce hluboko do kapes. Třebaže už byl počátek dubna, večery stále nesly charakter zimomřivých postav v baloňácích. Hoši se rozhodli, že půjdou pěšky, protože času do začátku diskotéky měli dost.
"Tak tudy kráčely dějiny," komentoval pohled na Zlatou kapličku Broněk.
"Dějiny jsme teď my," doplnil hned Josef.

Neopakovatelně se zazubil ve stylu Pepka námořníka. Kdo ho neznal, nepochopil by jeho úspěchy u žen. Třebaže ty se ne vždy situovaly z řad tuzemských obyvatelek.
Na Příkopech bylo již zdálky patrné, že podobný nápad jako oni, měly dnes spousty mladých lidí. Náhodný kolemjdoucí mohl na chvíli propadnout dojmu, že přivezli nějaké nedostatkové zboží. Skutečně ve frontě na vstupenky stálo i několik důchodců.
Ti ovšem, po zjištění o jakou zábavu půjde, znechuceně odcházeli a uvolnili tak místo pro tancechtivé příslušníky mladších pokolení.
"Chceš lístek, vole?" nabídl se vojínům mladík v kožené bundě.
Roztáhl vějíř potištěných papírků, aby deklamoval uskutečnitelnost obchodu.
"Za kolik?" reagoval Jirka.
"Za pade."
Cena dostatečně vydřidušská.
"Za ty prachy se docela spolehlivě skulím někde ve čtyřce," namítal oslovený.
Snažil se cenu srazit dolů.
"Dám dvě pětky. Jsme jenom chudí studenti."
"Za dvě pětky běž do kina. Na lejzr se dostaneš jedině za půl kila."
Vekslák byl neoblomný.
"A nějakou množstevní slevu nedáváš? Třeba jako zájezdu, chápeš?" vysvětloval Jirka tupému nosu s krkavčíma očima.
"To by možná šlo... Počkej chvíli."
Někam odběhl a za moment byl zpátky.
"Nechám vám dvacet lístků po třech a půl pětkách."
Zdálo se, že tato nabídka je solidní.
"Dobře, tady máš kilo a zbytek přinesu, až ty lístky prodám. Souhlasíš?"
Kožená bunda nesouhlasila, moc se mu do podobného druhu obchodu nechtělo.
Nakonec tuto variantu nezavrhl pod podmínkou, že se cena zvedne úměrně riziku.
"Výborně kluci, jdeme," rozjásaně pravil Jirka Kulka, když osaměli.
"Dvacet bez tří je sedmnáct. Děleno třemi ...To vychází na každého pět a tři čtvrti holky támhle z toho chumlu před vchodem. A kdyby se jediná z těch téměř šesti ujala, stojí to riziko za to. Kdo jde do toho se mnou?"
To byl celý on, Jirka Kulka. Vždycky něco zavařil a řešení nechával na ostatních.
Žaludská trojka se vmísila do davu. Dle gusta, či sympatie k doprovodu dívek, rozdávali vstupenky s příslibem tří tanečních kousků.
Jestliže hned na začátku celé transakce namítl Bronislav Kalousek, řečený Kal, že tohle nemůže dopadnout dobře, více jak dvě hodiny nic nenasvědčovalo plnění pesimistických úvah. Až v momentě, kdy chtěl se svojí novou společnicí Martinou vyjít před pasáž nabrat do plic trochu čerstvého vzduchu, upřímně se zděsil. Hlouček mladíků robustnějších postav si ho změřil vše říkajícími pohledy. Ten v kožené bundě na něj namířil prstem.
"To je jeden z nich, šéfe."
V tu ránu Kala drželo snad pět párů rukou.
Šéf, aby vůbec něco viděl, sundal z očí tmavé lenonky.
"Kde máš kámoše?"
Dotaz nebylo možno přeslechnout, ale Broněk se snažil získat čas.
"Kámošů mám hodně. Nevím přesně, které myslíš."
Rána pěstí do žaludku mu měla pomoci osvěžit paměť. Napadený škytl a Martina začala ječet.
"Nemyslete si, že nám zdrhnete. Máme to tady všechno obšacovaný. Buďto navalíte prachy nebo dostanete nakládačku, o které se vám bude zdát ještě měsíc po tom, co vás pustí ze špitálu."
Neznělo to příliš jako nabídka k smíru. Kal se přes místnost toalety odpotácel zpět do sálu.
"Kde je ten skunk ...?!"
Očima pátral po Jiřím.
V místě podezřele snížené koncentrace těl spatřil obří tykadla. Vojín Kulka právě předváděl pozici chrobáka, když ucítil, že ho někdo chytil za paži.
"Vstávej! ... Máš zase průser."
Tanečník se ohradil.
"To přece není nic nového. Nemůžeš počkat, až ohromím?"
"Kamaráde, já už kvůli tobě dostal ránu do žaludku. Tím pádem jsem přišel o večeři a zřejmě taky o Martinu. Tak mě moc neštvi. Nech těch ptákovin a pojď mi pomoct najít Pepu. Musíme něco vymyslet."
Téměř tři čtvrti hodiny trvalo, než kamaráda objevili v družném objetí s krasavicí neznámého asijského původu. Oba milenci vypadali náramně spokojeně.
"Můžeš na chvíli, Pepo?"
Diskrétnost zřejmě nebyla na místě.
"Můžete klidně mluvit. Čaho nebo jak se jmenuje, je prý Číňanka. Česky rozumí asi jako já čínsky, ale jinak ... paráda."
"Nezatahuj nás do svých temných vášní. Kuliště má průšvih s těmi lístky. Musíme vymyslet, jak se odtud dostat... Stojí jich asi deset u vchodu, tam tudy to nepůjde."
Josef zapřemýšlel.
"Když jsme byli před chvilkou s Čaho v takovým malým kumbálku, zdálo se mi, že ulice za oknem nejsou Příkopy.

Kdyby to byla nějaká spojovačka, jsme z toho venku."
"Jdeme na to."
Největší problém tkvěl v tom, jak vysvětlit Číňance, co po ní chtějí. Zřejmě v komplexu Slovanského domu někde pracovala, tudíž jim její schopnost orientace mohla pomoci. Jenomže ona teď jenom pořád ukazovala na ruce tři prsty a zamítavě vrtěla hlavou.
"Nou! ... Trí men is very mač."
Hoši na sebe koukli.
"Co to kdáká?"
Jirka nasadil obličej blba. Čai-ho jeden prst ubrala a změnila three na two.
"Kdyby ses místo lezení po skalách učil řeči! ... Věděl bys tak tupíno, že si zřejmě myslí, že s ní chceme jít na grupáč."
Vtom se ohradil Josef.
"To teda ne! Na žluťáska mi nikdo šahat nebude."
"To víš, že ti nikdo nebude šahat na šikmoočku. Tak jí ale zkus vysvětlit, o co se nám jedná."
Josef Válek zapřemýšlel hlubokým stylem, jak dokázal jen on jediný. Čai-ho se rozesmála. Rázem bylo všechno vyřešeno. Jeden nebo tři, všechno bylo jedno.
V tuto chvíli bylo podstatnější, že je provedla labyrintem až do přízemní místnosti, opatřené stolkem, postelí a co bylo nejpodstatnější - oknem.... Bohužel zamřížovaným.
"To sis nevšiml už tenkrát, že smilníš ve vězení," obořil se na přítele Jirka.
"Ne! .. Já hleděl spíš do matrací, než na nějaké pitomé okno."
Zatímco se hádali, Čai-ho se vyplížila ze dveří. Prudce je přibouchla a zamkla zvenčí.
Proč to udělala nebo co měla v úmyslu, se už patrně nikdo z uvězněné trojice nikdy nedozví. Marné bylo jejich bušení.
"Hlavně, že nejsi rasista," okomentoval Pepův sexuální počin Kal. "Třebaže na druhé straně bychom měli alespoň nějakou jistotu, jak to s námi všechno dopadne."
"Jak by," rezolutně nakopl dveře Jirka. "Dostanu se ven i kdybych měl ty prkna rozštípat."
"Nevím, jestli se ti to podaří," varoval Josef. "Jsou totiž falcované a z druhé strany mají železné pláty. To vím, bohužel přesně."
Snad celou věčnost se navzájem osočovali, občas někomu povolily nervy a divoce zabušil do lakovaných prken. Do této pohody se asi po hodině ozvaly podivné zvuky zvenčí.
V zámku zarachotil klíč a mezi veřejemi stanula ženština, držící v ruce kbelík a koště.
"Co tady děláte, holomci?" zazněla její slova na uvítanou.
Její kostnatá paže výhružně pozvedla hadr na holi.
Zřejmě uklízečka - tipoval Jirka Kulka.
Anděl strážný v převleku za vyžilou důchodkyni - mínil Bronislav Kalousek.
"To opravdu nevíme. .. Čaho nás zamkla," žaloval za všechny Pepa.
"Ta rákosnička je fakt děvka," ulevila si babka. "Koukejte mazat, než na vás někoho zavolám."
"Start povolen," komentoval její počin Jura.
Přání bylo vyslyšeno s takovou rychlostí, jakou snad ani nečekala. Ani lapení vrabčáci nedokáží frnknout otevřenými dvířky klece obratněji.
Temnou chodbou se dostali k dalším dveřím, tentokrát již s klíčem v zámku.
"Dělej, ať už jsme venku," pobízeli Kala kolegové.
Vyběhli za ním na neznámou ulici.
"Támhle jsou! ... Za nimi!"
Nestačili se ani pořádně rozkoukat. Veksláci měli své zvědy opravdu všude.
Pohraničníci prchali, jak jen jim to stav stehenního svalstva dovoloval, ale svobodník Strnad by nad jejich výkonností zahořekoval.
Nejdříve byl dostižen Josef Válek.
Jakožto první objekt pomsty, schytal tolik ran, že měl brzy tělo v jednom ohni.
Bývalý fotbalový obránce Broněk Kalousek trpěl o několik desítek metrů dál, zatímco hlavní strůjce průšvihu projevil zázračně nejlepší kondici. Jirka Kulka díky čapím nohám unikl, aniž utrpěl zvláštní újmy na zdraví.
"Ještě jednou se tady ukážete a můžete si začít vyřizovat hrobky na Olšanech."
Varování od šéfa skupiny bylo dostatečně hmatatelné a oba potlučení mladíci proti němu neměli námitek. Ani se prvních pár metrů nesnažili o příliš provokativní důstojný krok.
"Nevíš, kdy je příští diskotéka?" zeptal se Kal Josefa.
Držel si kapesník na rozšiřující se modřině pod levým okem.
"Zapomněl jsem se rozloučit s Martinou."
"Musím se nejdřív pořádně naučit čínsky," povzdechl Pepa.
I přes vážnost situace se oba srdečně rozesmáli.
Smích je přešel v momentě, kdy spatřili křepčícího Jiřík, řehonícího se na mostě 1. máje.
"Páni, vy ale vypadáte."
"Ještě chvíli pokračuj," koukli se na sebe, "a budeš na tom stejně. Ode dneška máš jenom pomocné poradní slovo. Jinak se můžeš z těch svých šlamastyk vysekávat sám."
"Tak se nezlobte, kluci. Já mám prostě radost nad tím, jak jsme jim nádherně vytřeli zrak." Bylo možné se na toho neřáda hněvat?
"Támhle je nějaká hospoda. .. Pepo jdeme, Kuliště nás zve."

Bylo ujednáno, že k urovnání bolestného postačí útrata za dvě stovky.
Třebaže oficiální uzavírací doba dávno minula, výčepní roztáčel stále nové a nové čepice bělostných branických desítek.
"Komu se zelení, tomu moc nelení," adresoval Jiří známou studentskou říkanku číšnici, která k nim po pracovní době přisedla ke stolu. Přikládala studené obklady na pošramocené oko Bronislava Kalouska.
Snad to byl chlad drcených ledových kostek, který mu bránil přijmout nevyřčené pozvání ženy středního věku.
Až hubeňourovy ruce, cestující v každém nestřeženém okamžiku po dolní části ženských dlouhých zad, poodhalily tajemství malého pokojíku v patře. Nebylo zkrátka v chabých, něžných silách odolat a nevyslyšet tichou výzvu, visící značnou dobu ve vzduchu.
Jiřina byla vlastenkou duší i tělem. Kolem třetí hodiny noční vystrčila na ulici tři mátožné postavy. Po letmém rozloučení za nimi zamkla vrata domu.
"Jsi konečně spokojený?" adresoval dotaz Broňa.
Jirka se ušklíbl. Nenápadně poměřil modro-fialovou štěrbinu v kamarádově obličeji.
"Nejsem sice zvyklý platit v naturáliích, ale líbila se mi malba toho pokoje. Samé příjemné barvy pro oči."
Kal reagoval nenadálým vytrčením pravé dolní končetiny směrem k jeho pozadí.
"Když jsi chtěl ušetřit, mohl jsi nás pozvat nahoru. Ta tržba, co jsi Vláďovi udělal, prý až tak za moc nestála."
"Hlavně, že jste se dobře bavili," dodal Pepa Válek.
"Takhle ve třech je stejně větší legrace. .. I když na druhé straně ... V dobách, kdy jsem vyrážel sám, neměl jsem tolik modřin na ledvinách."
"Život není žádné peříčko, ale lítý boj," zafilosofoval Jirka Kulka.
Broňkovi přeběhl mráz po zádech.
Při podobných úvahách došli až ke křižovatce, kde měli odbočit, chtěli-li se dostat ke kasárnám od příjezdové brány.
"Mám nápad," řekl Jiří. Zbylí dva společníci se na něj vyděšeně zadívali.
"Poslední dobou hodně flákám trénink, měl bych si proto zase něco slézt."
"Nemůžeš to nechat na ráno?" snažil se ho odradit Josef.
"To už mě přejde síla, kterou cítím po té masáži. Musím jít hned teď. Vy běžte normálně branou a ty mě Kale otevři v zasedačce okno. Už jsem se kolikrát díval, že mezery mezi cihlami jsou ideální pro prsty. V noci nebude venku tolik čumilů, kteří by mohli telefonovat kvůli výtržnictví."
Broněk neříkal nic.
Věděl, že je to stejně marné. Horolezec zkrátka potřeboval trénovat nyní, v půl čtvrté ráno.
"Nemysli ale, že tam budu kdovíjak dlouho kosnout. Vykouřím cigaretu a zavírám krám. Dělej si potom co chceš. Mám těch tvých nápadů na dnešek plný zuby," dodal varovně.
Jiří odhodlaně přikyvoval. Rozešli se každý jiným směrem.

Strážný autoparku se tentokrát vůbec nevzbudil, takže si museli propojit bránu sami.
Na kliku dveří pověsili jistý druh dámského spodního prádla, nalezeného v kapse Pepíka Válka při hledání příslušného drátu.

Bronislav chvátal do schodů. Doufal, že Suchánek usnul u televize v přední části traktu.
Rozespalý telefonista mu potvrdil, že tomu tak skutečně je. Mezerou pode dveřmi prosvítala mihotavá záře televizní obrazovky, svědčící o tom, že podplukovník musí být nejspíš náruživým televizním divákem. I když v tuto pozdní dobu vysílali poněkud stereotypní pořad.
Kal potichounku vklouzl do zasedací místnosti.
"Kde je ten pošuk tak dlouho?" nahlížel dolů z okna.
Nervózně potahoval v pořadí už druhou cigaretu. Stále se nic nedělo.
Kal měl co dělat, aby nepropadl panice.
Pojednou se mu zazdálo, že slyší podivné zvuky ze střechy objektu.
"Že by?... Ale jak se tam mohl dostat?"
Zvuky zesílily. Bronislav zatáhl za žebřík, složený v pohotovostní poloze pod plechovým poklopem. Opatrně nadzvedl víko.
"Kuliště, jsi tady?"
Tmavý stín se odlepil od štítu sousední budovy.
"Už jsem myslel, že tady zmrznu," jektal zuby Jirka Kulka, zatímco sestupoval po hliníkových příčkách dolů do tepla.
"Až nahoře jsem si uvědomil, že ta blbá burda má vlastně jenom tři patra. Okno mi sice bylo povědomý, jenomže bylo zavřený a tak jsem lezl dál."
Nejasné vysvětlení dávalo tušit příčinu neúspěchu. Jiří bravurně zvládl nástrahy stěny, aby se trapně přepočítal o jedno patro. Dolů už se slézt neodvážil.
"Jakmile si nevidíš pod nohy, je to bohapustá sebevražda."
"A já si vždycky myslel, že ty se o něco podobného snažíš pořád."
"Člověk musí vědět, co si ještě může dovolit a co už ne. .. Hory neodpouští ... Tam se spleteš jenom jednou."
Uklízeli lezecké potřeby a ani si nevšimli siluety v šeru u dveří.
"Co to tady provádíte?"
Podplukovník Suchánek se probudil a šel si loknout medicíny. Mladý telefonista naopak zřejmě tvrdě usnul.
"Zkoušíme si evakuační plán."

Broňka rozumnější vysvětlení nenapadlo.
"A že se oba dva evakuujete v civilu?"
Nemělo smysl dál lhát. Bylo jen potřeba vydat verzi, která by ani jedné ze stran neubrala na pocitu důležitosti.
"Abych vám to náčelníku nějak rozumně vysvětlil. My se ani tak nějak neevakuujeme ven, jako spíš dovnitř. Jestli mi teda rozumíte."
Nebylo ani potřeba přílišné geniality k pochopení.
"Myslím, že moc dobře. Co asi tak myslíte, že teď udělám?"
Suchánek byl na hraně rozhodnutí a bylo potřeba ho trošku přidržet na té správné straně barikády. Broněk dostal spásný nápad.
"Myslíte, že by bylo možno celý tento incident brát jako snovou vizi? Co se zdá, může být sice někdy v budoucnu skutečností, ale nač dělat po první poplašné zprávě unáhlené závěry."
Podplukovník potřásl hlavou.
"Nechápu sice, odkud jste přiletěli, ovšem tajemství mám rád... Můžou se někdy hodit."
S těmito slovy se otočil a odešel nazpět do zakouřené komůrky, kde i přes pozdní dobu stále zářilo magické oko obrazovky.
"Já teda mrkám na drát," zapomněl zavřít ústa Jirka Kulka. "Už jsem se viděl někde na Zbraslavi."
I Kal si zhluboka oddechl.
"Od této chvíle jsme jeho ideovými zajatci. Zničí nás, kdykoliv se mu zamane. To zase bude Rumu na příštím výjezdu."
"Půlku mě napiš na futro. Až dostanu od mámy kapesné, srovnáme se."
Pátá hodina sobotního rána určila průběh celého víkendu, takže nebylo kam spěchat.
Žádný soudný člověk by se neodvážil pokoušet osud i příštího večera.
Ostatní vojáci pouze kroutili nevěřícně hlavami nad celodenní přítomností vojínů Kalouska, Kulky a Válka na automobilní rotě HSPS.

20.

Snad tomu tak chtěl osud.
Půl hodiny po sobotní půlnoci došlo najednou na odboru VKR k vyhlášení poplachu.
Nebohý telefonista obvolával tajná čísla řidičů. Ti bleskurychle vyráželi na známé adresy pro své náčelníky.
Během hodiny bylo na odboru plno. Náčelník Kalva, jeho zástupce major Pecha, plukovník Outrata, podplukovníci Pinkava, Suchánek a Novotný.
"Broňku, připravte vozidlo. Za půl hodiny vyjíždíme," přikázal Pinkava.
Kal běžel vzbudit dozorčího roty, aby mu vydal samopal.
"Nevím, proč to s sebou pořád táháte," bručel ospale vojín Sčerba. "Vždyť v tom stejně nemáš žádné náboje."
"Nevadí. Já bych určitě taky ani nikoho netrefil," oponoval Broňa. "Předpis je předpis. Jedu na hranice, musím mít s sebou osobní zbraň. Mám se alespoň o co starat, aby mi ho náhodou někde neukradli. Jenom doufám, že už tam nikde nebude moc sněhu. Nemám totiž v kufru žádný beton. Kopečný mi ho od minule ještě nevrátil."
Vozidla sovětské výroby vynikala značnou silou motoru. Ovšem oproti vozům Škoda jejich hnací náprava v nezatíženém stavu nezvládla výkon přenést tak, aby se zadní kola neprotáčela i na sebemenším sněhovém poprašku. Řidiči hlavní správy svým motorovým ořům vypomáhali tím, že si při cestách do horských oblastí nakládali do zavazadlového prostoru kus betonového stropního překladu.
"Jedeme," upadl na místo spolujezdce Pinkava. "Směr Domažlice. Cestu znáš, že?"
Posměšky byly v tuhle pokročilou noční dobu tím posledním, co mohlo řidiče Kalouska zbavit trémy před nastávajícím reparátem.
"Zdržíme se dlouho?" snažil se svést téma hovoru jinam.
"Nevím. Uvidíme podle situace na hranici."
Po příjezdu do Domažlic přibrali na brigádě dalšího pasažéra. Teprve až z hovoru mezi důstojníky Kal pochopil, oč zde běží.
Na jedné rotě měli před několika hodinami pokus o průlom.
Narušitel signální stěnu doslova rozpáral, načež se dal okamžitě do běhu směrem k německému vnitrozemí. Pomocníci pohraniční stráže vůbec nezaregistrovali pohyb neznámé osoby. Rovněž místo narušení bylo v téměř hluchém prostoru ostrahy. Znalost terénu nasvědčovala tomu, že se zde vetřelec vyznal.
Nebylo žádnou vzácností, že se o útěk do ciziny přes signální zabezpečení často pokoušeli bývalí pohraničníci. Nebo i poskytovali za úplatu návod k překonání nástrah, o kterých v daném úseku věděli. Co ovšem neznámý nevěděl, byl časový posun přesunu nočních hlídek, sloužících za signální stěnou.
Nyní jedné z takových hlídek téměř vlítnul do náručí.
První moment byl šokem pro všechny zúčastněné. Pak ale nocí třeskl první výstřel a zanedlouho už se na česko-německé hranici bojovalo jako u Verdunu. Krev na polehlé loňské trávě nasvědčovala tomu, že narušitel byl zasažen.
Třebaže nedůstojně, na německé straně hranice, dobrých dvě stě metrů za demarkační čarou.
Co s tím?

Vojáci neváhali a pro svoji oběť si do sousední země zašli. Museli mít pro nadřízené nějaký důkaz k chybějícím nábojům v zásobnících SA-58.
A právě prázdné nábojnice se nyní mohly stát terčem zájmu zahraničních sdělovacích prostředků, hlavně antikomunistických vysílaček. Bylo třeba všechny důkazy střelby vysbírat.
Dřív, než den nastíní holou skutečnost, že palba byla vedena na území cizího suverénního státu, směrem do vnitrozemí.
"Tady máš baterku a hledej," objasnil vojínovi další činnost podplukovník Pinkava. "Já tam jít nemůžu. Musel bych se zastřelit, kdyby mě chytili."
"Doufám, že to samé neočekáváte ode mne," zastavil se Kal.
"V mé zbrani nejsou náboje. Jedině, že bych se pokusil umlátit pažbou."
"Nech už těch řečí a běž. Za každou nábojnici máš prémii jednoho odpuštěného hříchu."
Po zhruba dvou hodinách hledání se začalo rozednívat a Bronislav Kalousek zjistil, že do budoucna moc hřešit nemůže.
Měl tři nábojnice a zkrvavený trs trávy, který hodlal vyhandlovat za jednu až dvě další.
"Moc toho není, ale doufejme, že co jsme nenašli my, nenajdou Němci také. I když budou mít výhodu světla."
Podplukovník Pinkava se snažil obhájit sám před sebou, poněvadž začínal tušit, že před náčelníkem Kalvou se mu to nepodaří.
"Jedeme do márnice," poručil a ztěžka dosedl na sedadlo.
Potom se obrátil na kolegu kontrarozvědčíka, velícího odboru domažlické brigády.
"Prý ho prostříleli šestnácti včelkami?"
Broňa si nedokázal představit jak asi vypadá tolik střel v lidském těle.
"Je to hotový zázrak, že doběhl tak daleko," reagoval kapitán Směšný. "S tolika olovem v těle.... To už je nějaká váha."
"Ještě štěstí, že v noci Germáni nehlídkují a že ho nedostali oni. Co to tady máte za ostrostřelce, že musí na jednoho chlapa vystřílet pět zásobníků?"
Začínali se hledat viníci.
"Bylo to v noci. Kluci se orientovali jenom podle záblesků z jeho zbraně," snažil se omlouvat pohraničníky velitel brigádního odboru VKR.
"A ta jeho pistole se našla?"
Pinkava si zapaloval cigaretu. Stále o něčem usilovně přemýšlel.
"Jo. Leží u nás. Chybělo v ní pět nábojů. Žádný prázdný zásobník se nenašel. To by ale neměl být problém, šlo o sériovou čezetu sedm pětašedesát."
Kal zavřel boční okénko, ve kterém nepříjemně hvízdal vítr.
Připadalo mu netaktní, žádat kapitána, aby mluvil hlasitěji.
"Ví se už něco o totožnosti zastřeleného?"
Řidič nastražil uši.
"Šestkrát soudně trestaný. Ublížení na zdraví, rozkrádačky a podobně. Nic politického."
"Alespoň to. Bude se muset vydat nějaká zpráva. Ale to není naše věc. S tím ať se vypořádají na politickým. My jsme svůj díl odvedli."
Konečně se zdálo, že podplukovník přišel na způsob, jak nepříliš úspěšnou misi prodat.
"Kam teď, soudruhu podplukovníku?"
Tihle noví vojáci se pořád jenom ptají na cestu.
"Nejdřív zpátky do Domažlic a potom se zastavíme na Borech."
Plzeňská věznice naháněla hrůzu několika generacím odsouzených, natož pak vojínovi základní služby. I když se zvědavost poměrně brzy úspěšně vypořádala se strachem, předpisy o pohybu v prostorách věznice hovořily jasnou řečí. Maximálně na první nádvoří a dost. Bronislav musel zůstat sedět ve vozidle, kde mu bylo alespoň dovoleno malounko pootevřít okno, aby mohl kouř z cigarety vypouštět ven.
Pinkava byl za chvíli zpátky.
Přestože kolem auta neustále přecházeli strážní, museli se při odjezdu podrobit prohlídce, v mnohém předčící i proslulé razie na hranicích.
Jen vyjeli za těžká vrata, dostavil se pocit úlevy. Balvan v krku sklouzl níž a tam se rozplynul.
"To je paráda, co?"
Také podplukovník se zdál být trochu nesvůj.
"Ani se jim nedivím, že se sem nechtějí příliš vracet. Nepůsobí to všechno na člověka zrovna dvakrát konejšivě."
Kal se zhluboka nadechl. Příliš silně se mu chtělo něco říct, než aby to mohlo být kloudné.
"Copak na Západě věznice nemají? Nebo tam by se živil nějak poctivě?"
To byly otázky, nahrávající na smeč. Také toho hned kontrarozvědčík náležitě využil.
"Ale mají."
Pinkava se rozhovořil.
"V takové Americe jsou věznice, kde vězni kolikrát nemají nárok ani na základní lidská práva. Oproti tomu u nás je humánnost vězenství na vysoké úrovni. Jen by to chtělo trošku dopilovat výchovné tresty."
Broněk se chtěl zeptat na věznici v Ruzyni, kde byl minulý týden se Suchánkem. Nebyl si ale jistý, jestli je podplukovník Pinkava tím pravým zpovědníkem, který by mu mohl něco osvětového říct k politicky zadržovaným. Nechal proto debatě započatý průběh.
Cestou do Prahy byl důkladně proškolen z principů trestní odpovědnosti v československé socialistické republice.

Rádio Svobodná Evropa nezklamalo.
V čase večerních zpráv si s Jirkou Kulkou naladili rozhlasový přijímač plukovníka Kalvy na frekvenci vysílání zahraniční vysílačky. Vyslechli si zprávu a zastřeleném muži, usilujícím o život ve svobodné zemi.
"Kde je teda pravda?" ptali se sami sebe navzájem.
"Možná někde uprostřed, možná žádná není," končil akademickou debatu Jirka Kulka.
"Naší jedinou pravdou jsme my sami a tu nám nikdo vzít nesmí."

21.

Dlouho do noci končícího víkendu probírali věci značně abstraktních rozměrů.
Teprve nenadálý telefonát jim připomněl, kolik že je vlastně hodin. Volal kapitán Fiala.
"Kuliště, to jsi ty?" pronesl namáhavě.
"Ocitl jsem se v nezáviděníhodné situaci. Potřeboval bych, abys vzbudil toho ocasníka Kala, vybavil ho na cestu hotovostí tří až čtyř stokorun a nasměroval k objektu Zlaté Husy. Něco mi pořád dlužíte za ten případ generála Hobzy. Budu čekat. Ať to netrvá věčnost. Trpělivost jednoho muže v černém obleku se zdá být otřesena."
Bylo nad slunce jasné, že ocasník zase zabředl do dluhů při karetní hře a volá o pomoc.
"Já ale tolik nemám," strachoval se Broněk.
"Já ti je dám," navrhl Jiří.
"Myslím, že o ně nepřijdu. Fiala zatím všechny své dluhy v pořádku vracel. I když v našem případě, sečtu-li Savarin s tím tvým generálem, přijdu asi o úroky."

Vrátný v autoparku nevěřil svým očím.
"Vám nestačí, že se couráte po nocích bůhví kde. Ještě si k tomu budete vyvážet zadky v autě."
Neochotně otevíral bránu, aby mohlo vozidlo projet.
"Neřečni a otvírej," spěchal Broňa. "Plním důležitý bojový úkol."
Nahoře ve věži dvakrát za sebou rychle bliklo světlo. To bylo neklamným znamením, že se děje něco nezvyklého. Je třeba z nejbližšího telefonního automatu volat známé nouzové číslo.
"Já to nebyl," ohradil se na dotaz ve sluchátku Jirka. "Počkej chvilku, projdu odbor."
Za chvíli byl zpátky. Trochu tajemně potvrdil, že Suchánek změnil stanoviště.
"Možná to byla náhoda, že přehmátl na vypínači. V každém případě je teď u sebe v kanceláři. Než najedeš zpátky k bráně, ještě jednou brnkni, ať tě můžu jistit. Pozdravuj ocasníka."

Kapitán Fiala postával na chodbě známého podniku. Obličej se mu roztáhl do úsměvu, sotva vojína zahlédl . Spěchal k němu, div si z nohou neudělal vánočku.
"Vidím, že jsou telefonní čísla, které fungují materialističtěji, než Linka důvěry... Máš??"
"Já ano. Doufám ale, že i vy máte nějaký průkaz, které by zapudil támhle ty dva příslušníky, co mi zrovna kontrolují vůz."
Na Václavském náměstí platil zákaz vjezdu, který byla většina smrtelníků povinna respektovat a který by oficiálně neměl vozidlům VKR zase až tak moc vadit.
"Máš přeci knihu provozu," neztrácel Fiala klid.
"To mám ... Ale se včerejším datem. Už je dávno pondělí. Jestli to budou šťouralové a já náhodou kápnu na toho, co umí číst, pozná okamžitě, že mě ta čísla nesouhlasí."
Kalovi se nechtělo tolik riskovat, snažil se větší díl odpovědnosti přenechat Fialovi.
"Vida, to nám to ale uteklo," zakymácel se Fiala při pohledu na zápěstí. "No nic, tady si vem můj služební průkaz. Použít ale jen v nejkrajnějším případě. Nějak si poraď."
S těmito slovy mu podal rudou placku a zmizel vevnitř.
Dva příslušníci pořádkové služby byli mezitím se svojí prací hotovi. Zastrčili za stěrač lístek o pokutě a začali se věnovat procházející dvojici nalehko oblečených dívek.
"Promiňte, že vyrušuji," snažil se vmísit do probíhající debaty Broněk. "Tohle jste mi za předním sklem zřejmě nechali vy."
Ukazoval předvolání.
Snažil se nesmát při pohledu na upoceného mladého nadstrážmistra, kterému odhalené záňadří kontrolované osoby viditelně nedělalo dobře na oči.
Skrze husté obočí brežněvovského typu šmíroval ve výstřihu dívky.
"Nevyrušujte mladíku. Máme tady práci."
Orgánova hlava znovu poklesla do výhodné pozice.
"Ale to já taky. Proto nemám čas dostavovat se na nějakou výše uvedenou adresu."
Starší z mužů zákona se k nově příchozímu otočil.
"O co jde?"
"Jenom jsem si na chvilku odskočil na toaletu a měl jsem za stěračem tohle."
S těmi slovy podával útržek. Moc se snažil, aby se mu vzrušením netřásla ruka.
"To je předvolání na služebnu. A co má být?"
"Nic. Jenom to, že jsem tady. Vidím, že vy taky, tak bychom to mohli vyřešit hned na místě."

"A proč si myslíte, že bychom to měli řešit hned na místě?"
Podpraporčík začínal vojínovi lézt pořádně na nervy.
"Protože by to bylo logické."
Jedna z odhalených prostitutek se začala smát hystericky vypadajícím smíchem.
"To se povedlo ... Logické! Nás už dnes, panáčku, kontrolují po čtvrté... Logické?! .. Pchá! Kdyby alespoň poslali ňáký velký ptáky."
Udělala na mladého nadstrážmistra cukrle.
Tomu vypadly kontrolované občanské průkazy z rukou.
"To je maření úředního výkonu!" vřískl postižený.
Kal posmutněl.
Byl právě tam, kam se nechtěl dostat. Vylovil z paměti pojednání o silniční vyhlášce číslo sto.
"Dobrá. Čím vám můžu dokázat, že jsem neporušil žádná ustanovení, vyplývající z provozu služebního motorového vozidla?"
To bylo na oba moc složité.
"Nijak... Máte předvolání? Máte. Tak se dostavte v termínu, na něm vyznačeném, na příslušné obvodní oddělení Veřejné Bezpečnosti."
Nebylo v lidských silách nějak zásadně změnit jejich postoj k řešené otázce.
"Já jsem tady ale služebně. Proto vám žádnou pokutu platit nebudu, ani se nikam nemíním dostavovat."
Broněk Kalousek si nevěděl rady. Cítil, jak se s ním nezpevněná krajnice mozkové kapacity protivníků nezadržitelně uvolňuje a on se řítí do škarpy problémů.
"Tak to by bylo vážný, občane. Váš občanský průkaz!"
Jestliže někdy někdo pronesl na adresu příslušníků Veřejné Bezpečnosti nějaký posměšný vtip, musel se určitě předtím setkat s těmito dvěma uniformovanými pitomci.
"Mám ho v autě."
"Tak si pro něj běžte."
Kal odevzdaně kráčel k vozidlu, ke kterému současně z druhé strany mířil osvobozený a vyplacený kapitán Fiala.
Měl výtečnou náladu na řešení libovolného problému.
"Co je to, prosím tě, za gumy? Copak nevidí, neumí číst nebo jsou úplně blbí."
Také on si potřeboval po tolika prohraných partiích zvednout sebevědomí.
"Jak se jmenuje váš přímý nadřízený?" vřískl na statná záda v uniformě.
Příslušník si nemohl všimnout průkazu v ruce muže za sebou ani kdyby se náhodou ohlédl. Cítil neskutečnou únavu po náročné noční službě, z čehož vyplývá, že zkrátka neměl náladu na zvědavce.
"Co je vám po tom, občane?!"
Přeci jen se otočil k tomu, u jehož úst padali k zemi opilí komáři.
Příslušník zavětřil.
"Legitimujte se!"
Fiala zavrávoral.
Jeho uražená služební ješitnost byla raněna velmi hluboko, v místě nejvyšší citlivosti.
"Vy jste slepý, soudruhu strážmistře..?!" zařval, až svatý Václav sklonil hlavu dolů, aby zhlédl, co se to zase děje u těch pozemských červů.
"Jsem podpraporčík," uraženě nechápal příslušník.
Až teď uviděl průkaz s fotografií a hodností. Příslušnost neznámého k ministerstvu vnitra ho naplnila pochybnostmi.
"Ledaže bych se mýlil."
Vtáhl hlavu mezi ramena a provedl tu nejlepší věc, co mohl - mlčel.
Zato Broněk nechápal.
Byl svědkem proměny klidného a vyrovnaného člověka na řvoucího despotu. Konec konců příslušník dělal jen to, k čemu byl vycvičen. Fakt, že tak konal bez citu a fantazie, kapitána rozlítil na nevídané slovní obraty. Nevadilo mu, že hříšníky byli vlastně ti, co nyní deptali.
Ale takto to fungovalo v celé společnosti a asi to tak mělo být.
"Šéfe, snad by u toho nemusely být ty dvě," šeptl Kal do ucha chladnoucího důstojníka.
Fiala si kurtizány poměřil přísným zrakem. Zhodnotil nesporné kvality a rozhodl se být vlídný.
"Můžeme vás někam svézt?"
Oslovené byly patrně vyšší sorty. Počáteční vykulenost u nich ustoupila tempem perestrojky.
Obě služebnice lásky velice ochotně přisedly na zadní sedadlo ke svému novému chlebodárci.
"Odjezd, kočí!"
Náčelník objal útlá dívčí ramena a zabořil zrak v masív dmoucích se kopulí.
Bronislav zahlédl ve zpětném zrcátku, jak starší z příslušníků praštil služební čepicí o chodník. Začal po ní zuřivě šlapat, jako v opravdové grotesce.
Ostatně byla to jeho věc, jeho erární materiál.
Řidič se už pomalu začínal těšit na dobu, kdy vysadí pasažéry a po dvou probdělých nocích se bude moci dosyta vyspat. Jedině zvědavost nad tím, co řeknou obě poletuchy stavu financí toho, kterému věnovaly tolik péče, Kalovi bránila, zeptat se rovnou na místo, kam si přejí odvézt. Křižoval Prahou až konečně pochopil ocasníkův plán.
"Tady zastav."
Provedl téměř okamžitě.

"Dámy jste na místě. My už s váma bohužel dál jít nemůžeme, máme jiné plány."
Ruce i oči si užily, Fiala byl spokojený. Závěr dnešního večera se mu nadmíru vyvedl.
"To jsou teda kšefty. Nemáme ještě zaplatit za svezení?"
"Jestli myslíte, že to stálo za to. Přeji vám úspěšný lov a dobrou noc."
Odpovědí mu bylo vztyčení prostředníku pravé ruky jedné z dam a lehce promáčklý zadní blatník od lodičky druhé.
Nebylo divu.
Když se rozhlédly, zjistily, že stojí na chodníku před známou léčebnou U Apolináře. Smysl pro černý humor se tedy rozhodně náčelníkovi oddělení VKR praporu HSPS nedal upřít.
"A teď už domů Kale. Jsem utahaný jako kotě. Navíc mám takový divný pocit, že se dneska ještě něco semele."

22.

Tušení kapitána Fialy se naštěstí ukázalo jako zavádějící. Nic důležitého se nedělo.
Obyčejná rutina provázela činnost odboru vojenské kontrarozvědky HSPS celý týden, až přišel znova pátek. V to dopoledne si Kala nechal přistavit podplukovník Pinkava.
"Jedeme na Hrad," oznámil.
Sklopil si nepatrně sedadlo, jak činíval pokaždé, když hodlal cestou přemýšlet.
Až na Loretánské náměstí nepromluvil ani slovo, což zvědavost vojína Kalouska činilo nestravitelnou.
"Zajeď támhle... vlevo, do těch vrat."
Kasárna hradní stráže rozhodně neoplývala přebytečným prostorem. Čtyřmístné parkoviště v rohu malého nádvoří poskytlo na příští dvě hodiny azyl vozidlu krémové barvy s civilním řidičem uvnitř. Ten pospával, kouřil, či jenom přes sklo vychutnával jarní paprsky sílícího sluníčka. Pozoroval procházející vojáky hradní stráže a obdivoval jejich pestré uniformy.
"Na parádu hezké, ale civilní oblečení je rozhodně praktičtější," bručel si sám pro sebe. Občas na hodinkách zkontroloval dobu, která uplynula.
Konečně z jedněch dveří vyšel Pinkava. Kývl na řidiče a ten předjel až k němu.
"Tak, vyřízeno. Šlápni do koní. Je pátek, ať jsme brzo na chalupě."
Vrata před nimi se s pomalou malátností rozevřela.
Broněk se chystal vyrazit, jenže uniformovaný příslušník jim ale zatarasil cestu dřív, než stačil odbočit na kostkovou spojnici od Hradu.
"Co se děje?" nevrle houkl na strážmistra podplukovník. Vytáhl služební průkaz.
"Pojede tudy delegace na letiště," děl orgán. "Soudruh Ortega se vrací do vlasti. Všude jsou stejně uzávěry, dál se nedostanete. Musíte počkat."
Těmito slovy ukončil komunikaci. Vrchnost sem - vrchnost tam, plnil si svůj úkol a nervózní podplukovník ho přestal zajímat.
Po deseti minutách Pinkava pohlédl na hodinky. Zasmušil se ještě víc.
"Dávám mu dvě minuty. Potom to střihneš nahoru a Nerudovkou dolů."
Kal zpozorněl.
"Ta je ale z téhle strany jednosměrná."
"Záleží na tom? Při plnění úkolů nemůžeš brát ohled na takové maličkosti, jako je některé dopravní značení."
Při jeho posledních slovech se vlevo od strážené brány objevily první vozy. Jely takovou rychlostí, že nebylo možno postřehnout, v kterém kdo sedí.
"Připrav se," zaťal prsty do palubní desky podplukovník. "Jak projede poslední z nich, vyrazíš. Budou mít všude po cestě volno, protáhnou nás až nad Kulaťák."
Předstartovní nervozita rozžala v pilotově oku známou jiskru. Prsty mu ve stylu soutěžního jezdce zatepaly po řadící páce. Motor Lady zapředl v očekávání rušných chvil.
"Teď..!" Prsty se zaryly do čalounění.
Pneumatiky zakvílely.
Zadní kola se na kočičích hlavách protáčela ještě na třetí rychlostní stupeň, neboť Broňa řadil s plynovým pedálem, přitisknutým k podlaze.
Rychlost se závratně zvyšovala.
Řidič plně využíval reálnou možnost uskutečnění chlapeckého snu o velikém závodníkovi.
Po necelém kilometru před sebou uviděl zadní světla posledního vozu. Tachometr ukazoval fyzikální veličinu, přesahující sto dvacet kilometrům v hodině.
Pinkava se jednou rukou pustil a začal šátrat kolem sebe, hledaje bezpečnostní pásy.
"Herdeg, to je ale fofr," supěl.
Zřejmě začínal litovat, že kdy podobný rozkaz vydal.
Nebylo ale všem Jobovým zvěstem konec.
"Soudruhu podplukovníku, zdá se, že budeme mít problém."
Nehledě na vysokou rychlost, stačil Kal koutkem oka sledovat situaci ve zpětném zrcátku.
"Ale do háje," ulevil si podplukovník, když otočil hlavu. "Asi se někde opozdili a my jsme se dostali mezi ně."
Za nimi blikaly dálkovými světly dvě Tatry 613, patřící zcela jistě do kolony vpředu.
To už v zorném poli uviděli trojstrannou uzávěru nad Dejvickým náměstím.
"Jestli se hne, tak ho určitě smetu," stačil okomentovat polohu dopravního příslušníka Bronislav. Vzápětí více jak sto

kilometrovou rychlostí prolétl za jeho zády.
Motoristé, stojící u hrany křižovatky, se mohli popukat smíchy nad piruetou, kterou dopravák provedl. Za prvé se hrozně lekl, neboť sledoval zcela jiný směr. Za druhé mu vzdušný vír sfoukl bílou služební čepici. A za třetí v momentě, kdy se natahoval po pokrývce hlavy, vjela do křižovatky další blikající auta.
Co dělat dřív?
Úskok stranou, letící čepice nebo služební povinnost? Směsice pohybů byla tak dokonale komická, až lidem na chodníku od smíchu naskakovaly puchýře v koutcích úst.
Těm dvěma v krémovém žigulíku to zase tolik legrační nepřipadalo.
"Doufám, že si nestihli zapsat číslo," mnul si bradu Pinkava, zatímco Kal neříkal nic. Uklidňoval se z chvilkového opojení. Stále si v myšlenkách těch několik krásných minut vracel, až dospěl k závěru, že by bylo záhodno, někdy si celou akci zopakovat.
Jenže, kdy znova do naší milované socialistické vlasti dorazí tak vzácná návštěva, jakou zcela jistě byl prezident Daniel Ortega?
Na odboru vojenské kontrarozvědky hlavní správy pohraniční stráže bylo mezitím rušno. Telefonista nestačil přepojovat telefony. Různé hlasy v nich naléhavě žádaly náčelníka. Okamžitě jak strčil nebohý podplukovník Pinkava svoji kudrnatou hlavu do dveří odboru, byl stručně vyzván, aby se neprodleně dostavil za plukovníkem Kalvou.
"A je to definitivně v háji," ventiloval hromaděnou obavu.
Nasadil kajícný výraz a vykročil.
Samozřejmě si ochranka generálního tajemníka Husáka poznávací značku provokatérů zapsala. Ještě než ti stačili dorazit na Smíchov, ozvala se první telefonická neoficiální žádost o vysvětlení přítomnosti vojenské kontrarozvědky v doprovodu státní návštěvy.
Co se dělo za dveřmi kanceláře náčelníka Kalvy, vědí jen on a podplukovník Pinkava. Jistá je jen jedna věc. Sklopená hlava a sevřené pěsti doprovázely hříšníka na odchodu.
"Teď jsi na řadě ty," prorokoval Broňkovi Petr Spurný, nástupce svobodníka Malíka.
Vzápětí se rozsvítila kontrolka na pultu mini ústředny.
"Pošlete mi vojína Kalouska!"
Kal se způsobně upravil a potem zavlhlou dlaní si sčísl vlasy dozadu.
"Co to mělo znamenat, soudruhu vojíne?" nemilosrdně udeřil plukovník dřív, než se vůbec stačil ohlásit.
"Plnil jsem rozkaz. Bylo mi řečeno jeď a tak jsem poslechl."
Broňa nemínil za nikoho vylizovat jeho kaši. A už vůbec ne za Pinkavu.
"A vy nejste schopen rozlišit, jestli je rozkaz správný nebo ne?"
"Rozkaz je jenom jeden. Stěžovat si mohu, až po jeho vykonání. Tak nás to učili."
"Takže nyní si chcete na jednání podplukovníka Pinkavy stěžovat?"
Bronislav Kalousek urputně přemýšlel, jak z nastražené pasti ven.
"V souvislosti se situací, v jaké byl rozkaz vydán, mi nepřísluší rozhodovat o tom, jestli byl správný nebo ne. Já ho vykonal a jsem si vědom všech následků, které mi tím mohou vzniknout."
Kalva pronikal skrze oči hluboko do mozku vojína.
"Dobře tedy. Trváte na tom? ... Můžete odejít!"
Ani dobře, ani špatně. Nechat vyslýchaného na pochybách, to bylo jedno z pravidel práce kontrarozvědčíků. A plukovník Kalva byl jejich náčelníkem.
Druhý den, při čtení denního rozkazu automobilní roty, byl vysloven trest v podobě dvou týdnů zaražených vycházek. V nepřítomnosti vojína Kalouska, neboť ten se tou dobou chystal na oslavy svých jedenadvacátých narozenin.
"A kdo to je?... Ten Kalousek?" zeptal se souseda jeden z nových vojínů roty.
"Nevím. Asi někdo z vrkounů."

23.

Nejkrásnější měsíc v roce - květen - ohromil vůní rozkvetlých šeříků a délkou minisukní. Jirka Kulka raději vůbec nevycházel na oficiální vycházky. Trpělivě čekal na příležitost, kdy se dá žaludská trojka znova dohromady a vyrazí do akce.
"Už jsi plnoletý i podle amerického práva," načal jednoho večera rozhovor. "Co bys říkal návštěvě podniku, o jehož zvláštnostech jsem se dozvěděl včera."
To bylo zajímavé.
"Říkal mi Venca Kulhajů, že do Narcisu chodí moc bohaté paničky. Teda spíš už starší dámy, ale každá s velkým kontem někde ve Švýcarech. Jsou to prý dědičky po emigrantech z osmačtyřicátého a tak. Dostávají pravidelné měsíční renty v bonech. Pro trochu toho mladého masa jsou ochotny pustit i nějaký ten talíř."
"Nemyslím si o sobě, že bych byl prostitut."
Kal opravdu podobné potřeby necítil.
"Pravidelné měsíční apanáže mi postačují ke slušnému živobytí."
Jirka zamítavě zavrtěl hlavou.
"Tady nejde zase až tak o peníze, .. i když o ty jde vždycky, .. ale o zkušenost. Už jsi někdy dělal společnost bohaté dědičce znárodněných hutí?"
"Když jí bude dvacet."
Jiří se rozesmál.

"Ty blázne! Ve dvaceti by z ní byla příživnice. Zralá žena důchodového věku už nemusí mít v občance zaměstnavatele a chuť na špásování to nevylučuje. Kluci si tam prý přijdou na slušný peníz. Přitom se mají celý večer jako prasata v žitě. Já bych to testnul, za to přece nic nedáme."
"Já nevím. Zeptáme se ještě Pepu. Sám do toho s tebou nejdu. Pořád mám v živé paměti vilu z Divoké Šárky."
Chudák Josef.
Neměl klidu a pokoje do té doby, než Jiřímu slíbil, že souhlasí. Termín zněl na sobotní večer, kdy na odboru sloužil podplukovník Suchánek.

Vinárna Narcis dýchala poklidnou atmosférou.
Tři mladíci brzy upoutali pozornost dvojice žen u stolku v koutku za rozrostlou palmou.
Nebývá zvykem, že dáma zve muže na skleničku, ale tady asi fungovala poněkud odlišná etika společenských norem.
Po krátké konverzaci se osazenstvo stolu za palmou rozrostlo o vojíny pohraniční stráže, maskované oblečením nepříliš movitých výrostků.
Přímo v lůně nepřátelské revanšistické společnosti sbírali informace o příbuzenstvu v cizině, zálibách a tužbách stařenek s vizáží čtyřicátnic.
Jirka Kulka byl ve svém živlu. Jaro z něj udělalo nepřemýšlivou biologickou laboratoř. Rovněž z mozku Josefa Válka vytlačily enzymy veškerou soudnost. Nakonec byl Bronislav Kalousek rád, že na něj žádná důchodkyně nezbyla. S úlevou přijal funkci garde.
"A co vy děláte, chlapci?"
Otázka, nepatřičně zavánějící zvědavostí.
"Studenti, milostivá paní."
Jiří se naučil lhát tak dokonale, že někdy i sám věřil tomu, co říká.
"Milostivá paní mi neříkej. Jsem Hedva."
Na řadu přišel obvyklý kolorit seznamování za účelem tykání. Zůstal po něm nános rtěnky na rtech mladíků. Vůně pudru políbila smyslové buňky nutkáním ke kašli.
"Nemá to tady moc úroveň," nahodila udičku Adéla. "Co kdybychom se přesunuli ke mně do garsonky?"
Návrh byl všeobecně odsouhlasen, takže dámy prostřednictvím nových společníků vyrovnaly účet. Taxík je zavezl do poklidné čtvrti smíchovských svahů pod spartakiádním stadiónem.
"Tomu teda říkám garsonka," povzdechl si Pepa, zatímco hostitelka odemykala branku u vily. "Jestli vypadá vevnitř stejně jako zvenčí, čeká nás pohodová noc."
Bronislav Kalousek nadšení z přepychu příliš nesdílel. Stále mu připadalo bezcharakterní využít hormonálního oblouznění Hedvy s Adélou k nějakým světským požitkům.
"Dal bych přednost mladším ročníkům," oponoval neustále.
Zabořil se do koženého křesla.
V tomhle bytě rozhodně nebyla nouze o útulné koutky s romantickým nádechem souznění duší. Kala ale víc zaujalo video s bohatou kolekcí různých druhů videokazet.
V reálném socialismu patřilo k nejaktuálnějšímu druhu zábavy kino. Možnost navolit si typ pořadu podle momentální nálady byla nádherným zážitkem, převyšujícím vzrušení okolí.
V široké nabídce bezkonkurenčně zvítězily Tři oříšky pro Popelku, kde hlavní roli ztvárnil idol platonických snových představ vojína pohraniční stráže.
Zatímco všude kolem se provozovaly perverzní dějové skutečnosti, atmosféra v obývacím pokoji přinesla vůni a pohodu vánočních svátků.
Venku za okny kvetl šeřík, v jeho větvoví pípali usínající drozdi a na obrazovce se zasněženou plání prohánělí oři, osedlaní princem a Popelkou.
"Mám tam i jiné žánry," ozvalo se za jeho zády.
Hedva byla velice poživačná.
Vysílený Jirka Kulka slastně oddychoval v pokoji pro hosty, čímž dočasně vypadl ze hry. Dalším terčem stále neuspokojené hraběnky se měl stát tajný ctitel Libušky Šafránkové.
"Je mi to hrozně líto," pokoušel se hájit suverenitu území vojáček, "ale v současné době se musím všech sexuálním prožitků vzdát. Nebyl jsem v minulosti dostatečně asketicky opatrný a neuvážený vztah nahlodal mé mužství."
Zralá žena se zarazila.
"Ty máš syfla?"
"Až tak zlé to se mnou není," zděsil se upřímně Broněk. "Jenom prostě v současnosti nejsem plnohodnotným mužem. Ženské pokolení přijímám pouze ve vztahu kamarádském."
"Chápu," zamyslela se Hedva. "Na staré kobyle se ti rajtovat nechce."
Mluvila z ní moudrost stáří.
Upřímnost, s jakou byla slova vyřčena, dával Broňa za vinu době, v které byli nuceni žít. Přistoupil tedy na nenucenou slovní výměnu.
"Neřekl bych to až tak vulgárně. Prostě nejsi objekt, který by dokázal, aby se postavil."
"Jasně."
Feudálka na penzi se hluboce zamyslela. Potom překvapila.
"Jazyk ti šlape?"
"Proč jazyk?"
Tohle bylo nečekané. Kal si žádné špatné výslovnosti nebyl vědom. Díky senné rýmě sice hůře artikuloval, ovšem

přirovnání k úsloví - šlape si na jazyk - bylo kruté.
"Proč asi?" zakroutila hlavou Hedva.
Vysunula z úst dlouhého růžového hada.
Bronislav se zděsil jeho mohutnosti a pod odeznívajícím vlivem video pohádky sáhl k pasu po neexistujícím meči chrabrého prince.
"Nechápu."
"Nezkušený mladíček. .. To mám ráda."
Postava v průsvitném županu se začala přibližovat.
"Zvyšuji nabídku na dva tisíce."
Vojín vykulil oči na poodhalené tvary. Nebyly nepříjemné, ale on se raději začal rychle zvedat z pohodlí kůže. Bělouši na obrazovce cválali přes titulky k horizontu šťastného konce.
"Nejsem zběhlý ve všech praktikách sexuální fantazie," drmolil přerývaně. "A právě jsem byl na odchodu. Kamarády ode mne pozdravujte. Ať ráno nezaspí na snídani. Bytná by je hubovala."
Zklamaná Hedva zůstala stát s rukou v bok, k čemuž si pohrávala s jabloneckou bižuterií.
"Srabe! Bojíš se dvaašedesátileté báby. Jako bych už neměla žádný seksepíl. .. Jdi! .. Táhni! Já si chviličku počkám a jakmile Jiřík nabude sil, padneme znova do víru vášně."
Kal nebyl proti.
"Dobře mu tak, neřádovi!.. Stejně to byl jeho nápad."
Tyto a podobné myšlenky bloudily hlavou poutníkovi, zvolna kráčejícímu osvětlenou májovou ulicí Na Újezdě.
Právě se rozhodl, že vykoná samostatnou exkurzi části Nerudové ulice.
Nutně ze sebe potřeboval vyplavit svůj v pořadí už druhý úprk před mužskými povinnostmi.
Pociťoval uplynulé hodiny jako určitou zradu něžného pohlaví, ale ještě si nebyl zcela jistý v jakém směru.

24.

Jiří s Pepou se vrátili až po poledni. Vyčerpaní, ale nadmíru spokojeni.
Broněk zrovna dočetl včerejší dopis od Kateřiny, když Kuliště vpadl do pokoje.
"Kam jsi zmizel eunuchu?" zahlaholil a svalil se na postel.
"Je to zvláštní. V této poloze jsem strávil posledních čtrnáct hodin, ale až teď se mi chce opravdu spát."
Dořekl a začal hlasitě chrápat.
Šířil kolem sebe vibrace, srovnatelné s nevyhaslým kamčatským vulkánem. Kal vzal raději zavděk sledováním nudného ligového utkání v kopané.
Než stačil rozeznat, jestli jsou žlutí hráči týmem Dukly Praha nebo Spartaku Trnava, volal unuděný dozorčí jeho jméno.
"Co se děje?"
"Máš přistavit a jít nahoru."
Naprosto nezvyklé v tuto dobu. Broněk spěchal do věže.
"Co se stalo? To je nějaká zkouška nebo opravdu výjezd?"
Telefonista pokrčil rameny.
Ukázal vysunutou bradou do chodby na Suchánka, ničícího v řezačce nějaké dokumenty.
"Ten ví víc."
Dlouho se nedělo nic. Podplukovník neustále někam telefonoval, až asi po dvaceti minutách ovanul rumovým ozónem malý prostor strážní místnůstky.
"Zase můžete Broňku zaparkovat. Vyrazíte až v pondělí ráno. V sedm hodin přistavte u podplukovníka Bednáře. Pojedete s ním do Českých Budějovic."
Řidič zpozorněl.
"Na brigádu?"
"To nevím. Upřesnění dostanete až v pondělí ráno."
Vojínem pohraniční stráže začala cloumat potlačovaná zvědavost. Nevydržel nevyzvídat.
"Můžu mít skromný dotaz?...O co jde?"
Suchánek pohlédl skrze husté obočí, potom zvedl hlavu od papírů a chvíli přemýšlel.
"To nemůžu podplukovníkovi Bednářovi udělat. Při tvojí pověstné zvědavosti bys určitě celou noc nespal a přemýšlel. Protože řidič musí být odpočinutý, prozradím tě alespoň, že v Budějicích na Krabonoši měli průlom. Teď to řeší místní rozvědka. V pondělí se na to podíváme my. Stačí..?"
Kal nasadil velice zadumaný výraz.
"Na devítce mám kamaráda. Doufám, že zrovna nesloužil."
Suchánek zvrátil oči v sloup.
"Tak to jsem teda tomu Bednářovi opravdu pomohl."
Nato se ponořil zpět do hlubiny materiálů, čímž dal jasně najevo, že rozhovor skončil.

Ještě nikdy se zbytek víkendu nevlekl tak šíleně dlouho.
V pondělí ráno, několik minut po půl sedmé, stálo žluto-hnědé Žiguli před domem na Proseku. Řidič nervózně pokuřoval, opřen o kapotu motoru.

Cestu do Českých Budějovic jel vlastně podruhé v životě, přesto trhnul traťový rekord. Podplukovník Bednář si neustále otíral kapesníkem orosené čelo.
"To auto už doufám rychleji nejede?" zeptal se, když vystupoval.
Kal teď ovšem neměl náladu na nějaké jeho jedovatosti. Pohledem oficíra popoháněl, aby už byli na cestě k deváté rotě českobudějovické brigády Krabonoš.
Jakmile se podplukovník obeznámil se skutečnostmi na brigádním odboru VKR, zaujal váhavě místo spolujezdce a ukázal rukou vpřed.
Vypustil tím motoristického Drakena.
Zdejší cesty znal vojín z dob veterinární praxe téměř zpaměti. Šestnáct stovek kubických centimetrů obsahu bylo o poznání více než slaboučký motor dodávkového vozu.
Soutěžní jezdci by závistí mhouřili oči a Bednář by nejraději neviděl vůbec.
Visel zaklesnut v držáku nade dveřmi a respektoval přikázání, že za jízdy se nemá na řidiče mluvit. Kumulovaný strach a podrážděnost ventiloval po příjezdu na rotu jediným slovem.
"Dobytku!"
Řidič Bronislav Kalousek ale nedbal příliš hodnocení stylu, protože měl teď na starosti jiné věci. Chodil po známých místech a sbíral informace. Spíše se pokoušel, neboť nikdo známý z dřívějška ho v civilním oblečení nepoznával. Svorně předstírali hluchotu a slepotu v obavě před možným špiclováním. Až kuchař Žemlička se rozpomenul na známý hlas.
"Jdi do prdele Kale. To ses dal na správnou stranu."
Dalo mnoho práce přesvědčit jej o pravém stavu věcí.
I pak se díval na celou záležitost značně skepticky.
"Tušení jsi měl správné. Venca v pátek opravdu sloužil. Jenom nevím, jestli s tebou bude chtít mluvit. Nevím na kolika výsleších už všichni byli, ale od toho pátečního rána ještě nikdo z nich pořádně nespal."
"A můžeš mi teda konečně říct, co se vlastně stalo."
Kuchař stále zdaleka úplně nevěřil. Potom ale mávl rukou a podal neoficiální verzi.
"Musel to být někdo z těch, co tady v dřívějšku sloužili. Věděl úplně přesně, kam jít. Kudy se přiblížit do pásma, aby ho nezachytili pomocníci pées. Šlápl do signálky ve chvíli, kdy věděl, že na zdolání těch dvě stě metrů má čtyři až pět minut. To by přece musel ujít i po rukou. Stopnul si nějakýho Rakušáka a počkal na příjezd poplachovky. Ještě prý ten syčák klukům zamával, nasedl do auta a odfrčel do vnitrozemí."
"To muselo být někde v blízkosti přechodu."
"Jo. Na Halámky to bylo asi půldruhého kilometru směrem od roty."
"A co Vašek? Jak to všechno snáší?"
"Zkus se ho zeptat sám. Sedí v místnosti pro poplachovku."
Broněk vyhledal v budově roty dveře s příslušným označením a po zaklepání vstoupil dovnitř. Obraz, který se mu naskytl, předčil všechny černé myšlenky, které až dosud měl.
Vojáci seděli na dřevěné lavici vzájemně opřeni rameny o sebe a byli naprosto vyčerpáni přestálými útrapami minulých hodin. Na dotazy odpovídali úplně mechanicky.
Ani Vašek Fiala svého bývalého kamaráda nepoznával.
"Nemůžu za to... nedalo se to prostě stihnout," zamumlal, když mu Broněk zatřásl ramenem.
"Neblázni Venco, to jsem přece já. Pamatuješ se? .. Kal ... Broněk Kalousek."
"Nemůžu za to... když jsme přijeli, jenom nám zamával, nasedl do auta a byl pryč."
Nemělo smyslu dál setrvávat.
Broňovi se třásl hlas, když žádal dozorčího o radu, kde mají kantýnu.
Seděl za volantem, v ústech převaloval sousta něčeho, co snad mohlo být před několika měsíci sušenkou a tupě zíral před sebe.
"Doba si žádá oběti."
Citát z proslovu, který mu kdoví proč utkvěl v paměti, mohl směle hodnotit všechno, čeho byl před chvílí svědkem. Represe nastupovala tam, kde byla prostá logika utlučena tlapou násilného drilu a ideologie.
Venca byl veselý a svůj do doby, než na něj nakydalo bláto nezaviněného průšvihu. Zvláštní kruh, v němž nyní tápal, se pomalu uzavře. Po zbytek života už bude na spoustu věcí nahlížet jinak.
Jinak než ti, kteří nezažili dvoudenní výslechy kvůli něčemu, co stejně nemohl v žádném případě ovlivnit.
I taková byla služba na hranici. Služba lidu, straně a socialistické vlasti.

"Tak jedeme."
Hlas podplukovníka Bednáře probudil Kala z rozjímání. Nastartoval.
Dlouho jeli beze slov, až první porušil monotónní zvuk motoru podplukovník.
"Jeden z těch v poplachovce byl tvůj známý, že?"
"Kamarád," opravil ho Broněk a mlčel dál.
"Určitě si myslíš spoustu nelichotivých věcí, ale musím tě zklamat. V životě bývá všechno daleko horší."
To bylo opravdu jediné, co Kalovi scházelo k dovršení nálady, nepodobné poslednímu rozloučení.
Až do Prahy řídil k naprosté spokojenosti pasažéra. Klidně a rozvážně, bez zájmu o vyslyšení některé z provokací předjíždějících lidových vozítek.
Na odboru odevzdal Knihu provozu a klíče k rukám Jirky Kulky. Aniž vyslechl předestírané vyprávění včerejší noci, odešel spát na rotu.

Tento týden se nezačal zrovna nejlépe.

25.

Ani víkendové naléhání parťáků o společné akci nedalo zapomenout utrpení Václava Fialy. Bronislav Kalousek, řečený Kal, se na diskotéce vysloveně trápil.

Jedinou jeho útěchou v těch časech byly dopisy od Kateřiny.
Povrchnost dívek, které dosud poznal, kontrastovala s tím, co čítával mezi řádky dopisů, přicházejících v pravidelných týdenních cyklech. Jestliže nezkaženost pramenila z nepoznání, velebil provincionálnost Moravy.
Haná mu scházela. Toužil ji znova uvidět a snad proto byl ve svém stýskání vyslyšen.
Někdy v polovině května si podplukovník Pinkava naplánoval inspekční cestu do Holešova. K velikému překvapení si zvolil vozidlo, řízené Broňkem Kalouskem.
"Zítra v sedm hodin u baráku," loučil se náčelník oddělení hlavní správy s řidičem.
Ten si celou cestu na Smíchov pohvizdoval. Do žil zkomírajícího ducha Kalovy osobnosti se vlila nová životní energie.
Cesta samotná začala dobrodružně. Ihned na výjezdu z Prahy, na sjezdu k Mirošovicím, dal rozverný Pinkava pokyn mladému řidiči, aby ztrestal Tatru 613, která se je odvážila předjet.
"Je-li to vaše přání," ledabyle prohodil Broněk.
V očích mu zaplály ony známé ohníčky soutěžního kadeta. Okamžitě sešlápl pedál plynu až k podlaze.
"Do háje zelenýho, to je fofr," zafuněl podplukovník, když ručička tachometru namáhavě přelezla hranici sto šedesáti kilometrů v hodině.
Kal ho moc neregistroval. Dosud nikdy tak rychle nejel, široká dálnice se neskutečně zúžila. Vozy, které předjížděl, se míhaly kolem takovou rychlostí, až oči přecházely.
Vládní vozidlo se jim předjet nepodařilo, přesto mohl zážitek z celé akce konkurovat tomu s Ortegou. V Brně už mohl vojín vzdychnout.
"Konečně doma."
Moravěnka se rozprostírala všude kolem, nálada vystoupila k otevřenosti a k tomu jim silnice až do Holešova voněla rozkvetlými stromy.
Samotná kasárna střední škola SNB budila dojem až přespříliš nedůstojná socialistickému způsobu vnímání perestrojky. Nikdo nezdravil nikoho.
Ušmudlaní posluchači se procházeli areálem v zajetí svých nácti let a nějaký podplukovník hlavní správy pohraniční stráže je absolutně nezajímal. Tím méně už jeho řidič.
"Máš stravenku?" reagoval na žádost o vydání večeře kuchař.
Odmítl se dále vybavovat s někým, kdo nedodržuje zvrácené stravovací předpisy. Nezbylo, než si jídlo opatřit z vlastních zdrojů. Kodex nepostižitelnosti utrpěl na rodné hroudě první vážnou trhlinu. Navíc Pinkava oznámil, že hodlá zůstat do druhého dne.
"Diety jsou v háji," konstatoval trpce Broněk.
S prvními červánky vyrazil do města.
Měl hroznou chuť se někde zdržet, ale posléze si nic podobného nedovolil vzhledem k předpokladu, že na vrátnici budou určitě hlídkovat budoucí příslušníci Sboru národní bezpečnosti.
O konflikty typu Zlatá husa nestál. Měl v úmyslu zítra požádat podplukovníka o malou zajížďku do Olomouce, aby se mohl zastavit doma.
"Kolik je to kilometrů?" nenechal se zbytečně dlouho balamutit Pinkava.
"Asi čtyřicet, když se to vezme zkratkou."
Chvíle napětí.
"Dobrá tedy... ber to zkratkou."
Podplukovník Pinkava si sklopil sedadlo a nechal věcem volný průběh.
Zkratka se o několik kilometrů protáhla, ale vzhledem k předestřeným požitkům domácí kuchyně paní Kalouskové Pinkava nedbal. Cestou přes střed města pouze poznamenal.
"Je to poměrně pěkné město ten Olomouc."
"Olomouc je rodu ženského, soudruhu podplukovníku," ohradil se Kal.
"Moravská města jsou hezká jako dívky, v nich dlící. Naše děvčata jsou nejžádanější nejen pro svoji krásu, ale i ducha,

kterým oplývají."
Pinkava se snažil vrátit stejnou mincí.
"Duch Moravy se mi skrývá v závoji vůně olomouckých tvarůžků...Tato večeře bývá pro mne dost drahou záležitostí, neboť po ní urazím nejmíň pět plzeňských dvanáctek."
Chudák Pinďa si myslel, jak tímto množstvím ohromí.
"To je dost náročné," polichotil Broňa.
Začal se děsit otcovy pohostinnosti.
Táta nezklamal. Co se týče sortimentu a množství nabízených pochutin, tvořily je převážně zbraně těžkého kalibru.
"Klidně si zařiď všechno, co potřebuješ."
Podplukovník předváděl žoviální hru laciného divadelního vystoupení, určeného pouze nezasvěcenému publiku. Po očku zkoumal obsah láhve, postavené na stole před ním.
"Pocházím z jižní Moravy," chlubil se. "Nějaká ta štamprdle mi nemůže ublížit. Tahleta břečka už vůbec ne."
Litovelská dvanáctka se ovšem na celou věc tvářila jinak.
"Ještě chvíli posedíme," pletl po určité době jazykem náčelník. "Ale v osm hodin chci být doma u televize. Dávají finále mistrů ve fotbale... z Bruselu... Tam jsem byl loni na služební cestě. To musím vidět."
Bronislav pohlédl na hodinky. Kateřina odešla před více jak půl hodinou a Pinkava pořád seděl a naléval se domácí slivovicí.
Pátá hodina odbyla, když lampa výdrže nadřízeného konečně zhasla a on se odhodlal nasednout do služebního vozidla.
"Dělej co umíš, ale v osm budu sedět u televize," zamával hostitelům. "Pokuty platím."
Než se dostali přes město, pokřikoval na každém přechodu na kolemjdoucí chodce.
Broněk raději projížděl křižovatky na červenou, aby nemusel zastavovat.
"Půjdem spolu do Betléma,..." spustil Pinďa při průjezdu kolem označníku rodného města.
Bylo půl šesté, do osmi mnoho času nezbývalo. Kal nasadil tempo, které překvapilo nejednoho svátečního jezdce onoho pozdního odpoledne.
"Uhni blbe..!" okomentoval ještě Pinkava řidičovy trampoty s pomalým Trabantem, než definitivně položil hlavu na rameno.
V Brně, při nájezdu na dálnici, spal už poměrně tvrdě.
Tady ale teprve začínala divoká anabáze. Ručička rychloměru neklesla pod hranici sto čtyřiceti kilometrů v hodině.
Bronislav byl občas přinucen objíždět bakelitová vozidla i po travnatém pásu u svodidel.
Rádio vyhrávalo melodie, povolené cenzurou. Rychlost už nebyla omračující, ani se nezdála být krátkodobě zvládnutelná. Pozornost ochabovala.
Na tento okamžik zřejmě podplukovník Pinkava podvědomě čekal. Najednou kdesi dole pod vozem něco ruplo, aby vzápětí nečekaná síla vmáčkla Kala na volant. S největším vypětím sil vyrovnával smyk
"Proboha, co se děje?" prolétlo mu hlavou.

Bleskurychle pohlédl na palubní desku.
Byla to jeho první reakce - podvědomí - nevěděl proč tak učinil, ale bylo to dobře. Svítící kontrolka zatažené ruční brzdy mu v první vteřině nic neříkala. V další mu ale všechno došlo. Oblak dýmu z pálených zadních pneumatik ho rychle vrátil do reality.
"To je debil!"
Dodnes Bronislav Kalousek neví, jestli tuto myšlenku pronesl do éteru nebo jen tak pro sebe. Stačil jeden rychlý pohyb. Páka ruční brzdy se vrátila do polohy, v které nic nehrozilo a vůz okamžitě přestal trojčit.
"Zkoušel jsem tvoje reakce," byla slova podplukovníka poté, co nepatrně otevřel levé oko. Byl spokojen, k čemuž nasadil pochvalný úsměv. Broněk silou vůle zastavil u krajnice.
"Jestli vás omrzel život, tak to řekněte rovnou!" spustil.
Nevěděl přesně, kolik let se fasuje za verbální útok na nadřízeného, ale bylo mu to jedno.
"Já se mám moc rád na to, abych se nechal takhle zkoušet z pozornosti. Ještě jednou mě něco podobného uděláte a končím. Půjdete pěšky, kdybych měl potom dostat prokurátora."
Bylo s podivem, jak si dokázal Pinkava cenit vlastního názoru druhého, třebaže v přítomnosti třetí osoby by se nejspíš Broněk nedostal dále jak k úvodnímu nadechnutí.
"Tak se nezlob, vojíne. Byla to blbá zkouška, to přiznávám. Zapal si na uklidněnou. Jenom ale počítej s tím, že čas do dvacáté hodiny neustále pomalu běží."
Kal definitivně zavrhl představy o možné vojenské budoucnosti.
"Nikdy v životě...!!!"
Snažil se přiblížit plamen zapalovače ke konci cigarety. Takového výkonu ale nebyl při současném rozpoložení nervů schopen. Nasedl raději znova za volant a vyrazil ku Praze.
Ručička se ustálila v poloze plný plyn a všechno začalo nanovo. Honička s časem, vyhýbání se pomalým vozům východoněmecké msty dělnické třídě.
Navíc přišlo něco oficiálnějšího.
"Mám zpomalit?" zaváhal před jednou z mnoha uzavírek dálnice.
Pak ale zvítězil závodní duch. Místem opravy bez opravářů prolétl nezměněnou rychlostí.
"A je to tady," reagoval na kulatý terčík.
Dopravní příslušník s bílou čepicí na hlavě připomínal velikou hluchavku. Už na první pohled natěšenou k pérování

motoristy.
"Dobrý den, soudruhu řidiči. Víte jakého přestupku jste se dopustil?"
Již podle oslovení bylo patrné, že to bude obtížnější, než obvykle.
Broněk pohlédl na vedlejší sedadlo, kde Pinkava úspěšně předstíral spánek. Byl si dobře vědom ponížení v souvislosti s omluvou za čin s ruční brzdou. Nadpraporčík pokračoval.
"V místě, kde je dopravním značením rychlost omezena na čtyřicet kilometrů v hodině, jste značně překročil povolenou rychlost."
Tvářil se při tom důležitě, jako kdyby vyznamenával nositele hrdiny socialistické práce.
"Proboha! ... O kolik?" snažil se zděšením zachránit situaci vojín.
"Téměř o sto kilometrů."
Tato informace byla k popukání. Jednak proto, že ji Kal tušil už dávno a jednak proto, že na podobné činy snad přestupkový zákon ani nepamatoval.
Ledaže snad veřejně prospěšné práce.
Už se v duchu viděl, jak společně s Pinkavou sázejí stromky podél dálnice. Snažil se podplukovníka ochránit od tělesné práce.
"Víte, já totiž hrozně pospíchám."
"To říkají vždycky všichni."
Žádné řešení. Příslušník myšlenkově odpočíval.
"Já ale spěchám proto, abych stihl večer fotbal v televizi."
Hluchavka vyboulila nevěřícně oči.
"Občanský a řidičský průkaz! Doklady o vozidle! .... Já vám dám fotbal."
Broňa mu podal růžovou knížečku a čekal, doufaje v bystrý zrak, či úsudek muže před sebou.
"A ostatní doklady? ... Občanský průkaz."
Modrý kupón ministerstva vnitra tentokrát nezabral.
"Nemám."
"Chlape! Snad mně nechcete říct, že lítáte po dálnici sto čtyřicet a přitom u sebe nemáte ani doklady totožnosti. Tak to bude sakra drahé."
Příslušník začal sčítal jednotlivé položky.
"Haló soudruhu, pojďte sem," ozvalo se rázně z místa spolujezdce.
Oslovený nakoukl do vozu, kdože si jej žádá. Pinkava zašmátral v náprsní kapse saka.
"Pasmatritě, málčik."
Služební podplukovníkův průkaz rázem změnil stav utajovaných skutečností. Nadpraporčík zasalutoval, div si spánek nepropíchl.
"Promiňte, soudruhu podplukovníku, nevěděl jsem..."
"Jistě. Byla to naše chyba. Zapomněli jsme se představit."
Pinkava stále mluvil naprosto tiše. V polosedě sotva otvíral ústa a dopravák se nakláněl víc a víc, aby slyšel. Vtom Pinďa vybafnul.
"Teď ale laskavě hněte zadkem a běžte stranou, ať můžeme projet."
Nadpraporčík se vrhl do silnice a začal stavět projíždějící vozidla.
V místě kontroly byl provoz zúžením vozovky na jeden jízdní pruh značně nahuštěn. Vznikl tím neuvěřitelný chaos, kterého Broňa využil k tomu, aby vystartoval.
Za ním kvičely gumy a pískala píšťalka.
V té chvíli jim do Prahy zbývala necelá stovka kilometrů.
Právě když projížděli kolem průhonického motorestu, oznámilo časové znamení dvacet hodin. Pinkava zaskřípal zuby, ale neříkal nic. V rádiu začaly pravidelné zprávy.
"Už jsem měl sedět v křesle," povzdechl si podplukovník při oznámení příprav na letní sklizeň obilovin.
Najednou redaktor změnil sled zpravodajství. Posluchači se aktuálně dozvěděli, že na stadionu v Bruselu došlo mezi fanoušky obou klubů ke rvačce, při níž vypukla veliká panika. Více jak třicet lidí bylo umačkáno nebo ušlapáno v davu. Zápas, bude-li se vůbec hrát, je proto minimálně o třicet minut odložen.
Pinkava se kupodivu zdržel svých oblíbených sarkasmů. Pokýval kudrnatou hlavou, odfrkl si dechem větraného lihovaru a projevil se.
"Já bych nechal zavřít všechny, co chodí na fotbal kvůli tomu, aby se tam mohli servat. Vyfasovali by pěkných pár měsíců veřejně prospěšných prací. Makali by v sadech, až by se z nich kouřilo. Lituji toho, kdo bude muset oznámit rodinám mrtvých, že ti, kteří odešli na obyčejný zápas v kopané, se jim už nikdy domů nevrátí."
Jak hluboce procítěné vzhledem k dosud projevovaným povahovým rysům.
S těmito myšlenkami se vřítili na magistrálu.
"Píp, .. Píp, ... Časové znamení oznámilo dvacet hodin třicet minut."
Služební vozidlo krémové barvy zastavilo před domem na bohnickém sídlišti.
"Dobrá práce. Za tři hodiny z Olomouce až sem."
Pinkava pochvalně vysunul spodní ret.
"Dej sem knihu, mizero, ať ti ji můžu podepsat. Tátovi nějak vzkaž, že tý slivovice si vezmu deset litrů, ne pět. Je výborná! Navíc mě z ní vůbec nebolí hlava ...Dobrá značka."
"Na Moravě se rodí spousta dobrých věcí... Někdy i lidi."
"Šak já su taky rozený ve Znojmě. Až někdy pojedu na revizi, vezmu tě s sebou, ať poznáš úrodný můj rodný kraj."

Následky otcovy pohostinnosti se nedaly jen tak smést přes palubu.
"A myslíte, že by bylo možné, vzít si sebou takový menší kanystřík na plody vinic?"
"Myslím, že jo. Určitě něco zbylo z loňské úrody."
Náčelník podal řidiči podepsanou knihu provozu a vystoupil si.
Slivovice způsobila na pár minut oblevu citů. Chlapík s knírkem poplácal střechu vozu.
"Hlavně dobře dojeď a dobrou noc."
Jedno překvapení větší, než druhé.
"I vám přeji hezký zbytek večera."
Pneumatiky kvikly a podplukovník Pinkava lehce potřásl hlavou.
Nedokázal si vysvětlit, proč jezdí na služební cesty s tímto nadrzlým a zvědavým vojínem. Snad proto, že s ostatními nikdy nedokázal bez obav zavřít oči a spát.

26.

Zcela samostatnou jednotkou na automobilní rotě HSPS byli tzv. Federálové. Tak se ve zkratce nazývali vojenští řidiči federálního ministerstva vnitra.
Do jednoho byli z Prahy a když měli vysloveně špatný den, zavezli vozidlo do kasáren a domů jeli tramvají.
Kal neznal na rotě člověka, který by všechny příslušníky tohoto útvaru znal důvěrně.
Na pojížďkách Prahou poměrně často potkával Volhy různých barev s pasažéry rozličných sekretariátů ministerstva.
Před budovou na Letné postávaly jako taxíky na stanovištích. Vybavené vysílačkami, takže éterem poletovaly vzkazy, týkající se všeho možného.
Když už nuda dosahovala hranice nesnesitelnosti, nastupovaly na scénu různé druhy rozptýlení. Nejčastěji byly provozovány tzv. hvězdicové jízdy.
Po šestnácté hodině vyjížděly ze smíchovských kasáren vozy náčelníků oddělení hlavní správy, aby své hlavouny odvezly domů.
Okamžitě poté, co se zbavili důstojníků, zapínali řidiči vysílačky, aby si vzájemně sdělili svoji polohu. Jejich hlášení zachytili i znudění šoféři ministerstva a připojili se.
Podstata soutěže spočívala v tom, dostat se, v co možná nejkratší době, na zvolené místo. Obyčejně se ním stala Strakonická ulice, respektive parkoviště před Tatrou Smíchov. Systém odkoukaný od úvodní etapy závodu Paříž - Dakar.
Doba startu se domluvila vysílačkou, čímž si zároveň jednotlivé "vážky" potvrdily pozice.
Co se v té době dělo v pražských ulicích, naprosto věrohodně simulovalo zásahovou akci bezpečnostních složek, včetně zapnutých majáků na střeše některých aut.
"Tady vážka tři... Hlásím průjezd Sokolovskou ulicí. Jeden Trabantík uhnul moc rychle. Bude potřebovat trochu bakelitu na opravu. V nejbližší době se vyvarujte průjezdu oblastí."
"Tady vážka šest... Počkejte na mne pacholci. Vyjeli jste dřív. Jsem teprve na Lenince, směrem od letiště. Je to tady moc hustý. Zapínám maják a přepínám na frekvenci odposlechu hlášení Bezpečnosti. Kdyby něco, krejte mne dezinformacemi."

Bronislav Kalousek se snažil vklínit do proudu, valícího se Leninovou třídou.
Odjížděl z opravy ve veleslavínském servisu a teď mu podvečerní hustý provoz nepříjemně hatil představy o chystaném výletě s Jiřím a Pepou.
Najednou shora od letiště uviděl problikávat modré světlo majáku. Motoristé neochotně udělali místo a Kal toho bleskově využil.
Přes okna vozů před ním poznal Láďu Klimeše. Byl sám, tudíž bylo nad slunce jasné o co se jedná.
"Dobrá. Teď se ukáže, který sovětský model vozidla je lepší!" zavelel sám sobě a vyrazil. Zapnutá světla spolu s pronikavým zvukem klaksonu dokázaly, že i pražští řidiči, obyčejně ignorující všechna znamení spěchu, uhnuli stranou.
Kolem areálu šesté správy ministerstva vnitra se už oba vozy řítily souběžně.
"Zaber, vlku!" povykoval přes sklo Broňa.
Láďa se jen ušklíbl a pevněji stiskl volant.
Téměř současně podřadili na třetí rychlostní stupeň. Hledali skulinku, kudy by se mohli protáhnout vpřed. Před Dejvickým náměstím provoz zhoustl natolik, že nepomáhala ani výstražná znamení. Chodník sem, chodník tam, prodírali se statečně vpřed.
Kal byl v tu chvíli na první pozici. Nezasvěcený mohl mít pocit, že Volha s majákem pronásleduje zločince, prchajícího bezohledně před rukou spravedlnosti. Jenže ti dva toho měli v tuhle chvíli se zákonem společného opravdu velmi málo.
"Bastard!"
Broněk zaklel, neboť soupeři se podařilo předjet zleva nejen tramvaj, ale i jeho. Do bližšího kontaktu se dostali až na výjezdu ke Špejcharu. V serpentině Chotkovy ulice však nedotáčivá Volha neměla šanci.
Trochu překvapila zelená škodovka, úpějící do kopce v protisměru. Musela uhnout až k betonové zdi, aby se všichni tři vedle sebe vešli, ovšem odměnou vyděšené posádce uvnitř se stal pohled na dokonalé předjetí v provedení řidiče krémového žiguli.
V úzkých uličkách Malé Strany kontrarozvědčík svůj nepatrný náskok udržel a na Strakonickou ulici vjížděl jako první.

Pilot týmu Federálů však ještě nesložil zbraně.
Více jak tunu těžký automobil prolétl nejbližší křižovatkou, připomínaje dělovou kouli. Červené světlo semaforu svobodník Klimeš nevnímal, touha po vítězství u něj stačila potlačit pud sebezáchovy. Kvílení brzd vozidel ve volném směru naznačovalo, že v hlavním městě se opravdu nedá na nic spolehnout.
Tím pádem ale závod skončil porážkou vrkounů, z čehož Bronislav Kalousek náramně posmutněl. Závodnický elán vyprchal stejně rychle, jako přišel.
"Jsi správný blázen, Láďo!" vystoupil u Tatry. "Přesto ti gratuluji. Neboj, příště si to rozdáme bez servítků. Ale až někde od Bohnic."
"Tvoji výzvu rád přijímám," chopil se vítěz s úsměvem podané ruky. "Můžeme třeba hned zítra. Starý odletěl před hodinou na služebku, takže stejně nemám žádný plán výjezdu."
"Dobrá platí. Zítra v pět na spojnici u sídliště. Dostaneš na prdel, připrav se!"
Dnešní akce se opozdila. Nebylo už mnoho času na to, probírat podrobně detaily. Čas a místo byly dané, čímž bylo zároveň rozhodnuto, že zítra podplukovník Pinkava prostě déle dělat nemůže. To ale nikdo netušil, že bude všechno jinak.

27.

"Zavolejte mi vojína Kalouska."
Pinkava si nečekaně zaměnil službu na odboru. Pořád něco prapodivného kutil ve své kanceláři a nedával tím moc nadějí na poklidný večer s vycházkou.
"Volal jste mě, náčelníku?"
Nové oslovení nemělo nepříznivou odezvu. Broňa tušil, že u něj zůstane. Posledních několik dnů testoval jednotlivé náčelníky a dalo se říci, že úspěšně.
"Něco bych po tobě potřeboval," začal plánovat podplukovník.
"Zítra je pátek, že?.. Odjíždím s rodinou na chalupu a než se vrátíme, chtěl bych ženu překvapit takovou maličkostí. Koupil jsem nové koberce do ložnice a dětského pokoje. Jenom bych potřeboval vystěhovat nábytek a usadit je."
Broněk nasadil smlouvavý výraz.
"Vystěhovat nábytek by nebyl problém. Položení koberce je ale přeci jen odbornější práce, která se bez jistých zkušeností v tomhle oboru určitě neobejde."
Pinkava si promnul bradu. Vrozená lakota mu bránila nabídnout příliš mnoho.
"Kolik na to budeš potřebovat pomocníků?"
Sám se dostával do pozice, v jaké ho Kal chtěl mít. Začalo se rýsovat další dobrodružství.
"Tak dva až tři. Záleží, jak těžký nábytek máte v bytě."
Bronislav napjatě čekal.
"Dobrá, ať nežeru. Vezmi si s sebou tři maníky. Zastavíte se v nábytku v Jungmanově ulici, naložíte dva koberce a šupity do Bohnic. Jsou zaplacené a popsané, kam který patří, takže splést by jste to neměli. Pokud vám zbude trocha času, můžete po sobě vygruntovat. Tady máš náhradní klíče. My odjíždíme v pět a vrátíme se v neděli kolem sedmé večer. Takže doufám, že se můžu na tebe spolehnout."
"Máte ve mne jistotu, jako byste si ty koberce natahoval sám."
Upřímně se zděsil, jaký nesmysl vypustil z úst. Pinkava samozřejmě dělal, že dvojsmyslnost nepostřehl, pohodil mu klíče a začal se věnovat svojí práci.
Láďa byl nejdřív trochu zklamaný. Potom ale správně usoudil, že pokládání koberců může být také značně napínavé. Zvláště v sestavě, jaká seděla ve vozidle Bronislava Kalouska.
Jirka Kulka a Pepa Válek se křenili, jakoby právě dostávali dárky k narozeninám. Jiří si navlékl kroužek s klíči na ušní boltec a bláznivě se řehonil svému osobitému nápadu.
Při každém pohybu hlavou cinkal jako věžní hodiny o půlnoci.
"Dobrá, uznávám, že se dvěma čtyřmetrovými koberci na střeše bys nebyl rovnocenný soupeř. Domluvíme si jiný termín. Pojedu s váma. Nemám dnes stejně nic jiného v pácu, takže se alespoň podívám, jak si žijí vrkouni."
V nábytku naložili Kovraly, upevnili je řemeny a před šestou hodinou dorazili na místo činu. Pro jistotu v pátém patře zazvonili. Když se nic nedělo, odemkli si a vstoupili.
Byt podplukovníka Pinkavy byl útulný, zařízený s luxusní rozmařilostí. Při pohledu na těžké komody v ložnici bylo třeba nejdřív najít bar s něčím na posilněnou.
"Ty brďo, připadám si jako u primáře chirurgie," protáhl obličej Pepa.
Láďa znalecky otáčel láhve etiketami dopředu. Zahraniční polepky nabádaly k otevření.
"Není to špatné," hodnotil. "Já budu Balantýnku. A co vy?"
"Finskou Vodku," současně zahlaholili Broňa s Jiřím.
Pepa mávl rukou s tím, že on ochutná od všeho, co skříňka nabízí.
"Tak, a jdeme na to," povstali svorně po druhé skleničce.
Organizaci si vzal na starost Jiří Kulka. Dalo by se říct, že si ji názorově vybojoval. Tvrdil, že je při veškeré činnosti tím nejdůležitějším a on splňuje všechny potřebné předpoklady.
Navíc se organizátor vždycky nejmíň nadře.
Předali mu velení a přidělili první ze tří kusů starodávného nábytku v ložnici.

Dva stěhovali tuto místnost a dva dětský pokoj. Po hodině zjistili, že už nemají věci kam vynášet. Rovněž nemohli najít nové koberce, které si zarovnali někde na chodbě.
"Sakra, to chce nalít něco na prokrvení mozku."
Jirka si rukou projížděl ježatou hlavu, z níž občas vystoupil lehký opar mudrce.
Vodka došla brzy. V Ballantince zbylo trochu na dně, když nastoupili na druhou směnu.
"Teď to půjde samo," libovali si a vrhli se do díla.
Různě přerovnávali uskladněný nábytek, až se jim podařilo vytvořit kombinaci, která uvolnila uvězněné podlahové krytiny. Staré běhouny srolovali a vynesli před byt.
Nastal čas zařezávání.
"Musíme mít pořád na zřeteli, že to kde kreslíme je vlastně spodek, otočený o sto osmdesát stupňů," rozvíjel teorii střihů Josef Válek.
Broněk zvrátil oči do stropu a znova zkontroloval účtenku, aby přesně věděl, kolik bude vlastně Pinkavovi dlužit za nové koberce.
"Počkej, ty pako,...!" rozčiloval se zatím v ložnici Jirka Kulka. "Otočeno o stupně to sice máš, ale který je to roh? Ten u dveří nebo u okna?"
"To je přece jedno. Ta místnost musí být obdélníková," namítal Pepa.
...Nebyla...
Stavbaři se netrefili osmi centimetry, které vytvořily na podlaze dvoumetrový klín.
"Řekl bych, že řešení je v hajzlu," smutně vzdychl Láďa Klimeš.
Smutně ostatním pokynul a odešel si myšlenku ověřit na toaletu, kde po chvíli namáhavé činnosti tvrdě usnul.
"No nic, uděláme ze zbytku přesnou kopii toho, co chybí a podlepíme to. Nikdo nic nemůže poznat."
Nápad to byl dobrý, jen kdyby Jiří znova tvrdošíjně netrval na otočení kolem osy souměrnosti.
Klín tedy měli, ale se vzorkem z docela jiného koutu místnosti.
"Tak jinak," nedal se odradit sklář. "Koberce je zatím dost. Zkusíme obkreslit tu skulinku přímo na vzory."
Konečně jim záměr vyšel, ovšem vyvstal nový problém, čím oba díly spojit k sobě.
"Kdybych měl šídlo, zkusil bych to sešít. Jednou jsem viděl, jak se to dělá," nabídl se Josef.
"Víš určitě, že to bylo šídlo?" pochyboval Kal. "Jdu se podívat, co nabízí domácí dílna."
Nenašel nic, co by svědčilo o kutilské aktivitě podplukovníka Pinkavy. Kladívko a několik pěticentimetrových hřebíků trošičku napověděly. Přinesl je v dlani a dlouze se na ně díval.
"Myslíš, že by paní Pinkavová něco namítala proti tomu, kdybychom pozměnili rozmístění nábytku."
Jiří se chvíli drbal za uchem.
"Kdyby se vytvořila dostatečně moderní koncepce nové bytové architektury, odpovídající náročným požadavkům na bydlení v panelovém domě, můžeme směle říct, že jí nezbude, než si zvyknout."
Bylo rozhodnuto. Hřebíky zatloukli okraje koberce do parket a přes klín nastavěli těžké komody.
"Oni s tím sami stejně nepohnou. Teď jenom dobře rozmístit ten zbytek, aby to zase nebylo až tak moc avantgardní."
Celkový dojem jim vcelku vyhovoval.
"To by stejně zavánělo rozmařilostí mít tolik oken v ložnici," komentoval ztížený přístup k jednomu ze dvou skleněných průhledů Pepa Válek.
Dětský pokoj se povedl o něco lépe.
Přesto museli koberec poněkud natáhnout a opět hřebíky přitlouct, aby se pořád nestahoval.
"O ty dva centimetry se do neděle vytáhne. Časem se určitě rozchodí."
Jiří byl zkrátka génius, věděl si rady za každé situace.
"Proboha, kolik je hodin?"
Josef zeširoka zazíval plombami stoliček.
"Bude půl druhé."
Broňka zamrazilo při vzpomínce na sousedy pod nimi.
"Tak to už zpátky do kasáren nepojedeme. Přespíme tady. Ráno to doděláme a zastavíme se cestou na malém občerstvení."
Jirka Kulka převzal iniciativu.
"Jdu se podívat, co nám paní domácí nachystala na večeři."
Jenom Kal věděl, že se mělo jednat o překvapení. Nedělal si proto nějaké přehnané naděje, týkající se bohaté večeře.
"Krucinál," ozvalo se z kuchyně. "Oni snad jedí samá vejce."
Opravdu. Paní Pinkavová byla zřejmě vedoucí v nějaké drůbežárně. Celé jedno pole lednice bylo doslova přeplněno slepičími produkty.
"Nevadí, bude omeleta."
Snížili stavy vajec na polovinu a po vydatné pozdní večeři si rozestlali v obývacím pokoji.
Láďa mezitím spadnul z mísy, ale tvrdošíjně odmítal vzdát se pohodlí, které poskytovala zateplená molitanová předložka.
Poněkud tím začal ostatním překážet při malých potřebách, ovšem ke cti jejich kamarádství je nutno podotknout, že v zásadě ho s každou maličkostí zbytečně nerušili. Vojíni si na ztížené podmínky zdejšího bytu zvykli s pružností jim vlastní.
S rozsvíceným světlem v koupelně překonali zbytek noci a časného rána.

"Vstávat, budíček!"

Jiří už byl zase ve formě. Začal udílet rázné povely.
"Pohněte si, úderníci. Není mnoho času a máme před sebou spoustu práce."
Nastěhovat dětský pokojíček zabralo dobu do oběda, teprve ve tři hodiny po poledni ukončili veškerou činnost v oficírském bytě. Broněk naposledy přehlédl bojiště a dal pokyn k ústupu.
"Hurá na zaslouženou recepci."
Ta se protáhla až téměř do večerky. Teprve krátce před desátou večerní zazněl známý signál na dveře strážní místnosti odboru VKR.
"Proboha, kde jste tak dlouho?" zděsil se hned po otevření Spurný.
"Už třikrát volal podplukovník Pinkava a ptal se po tobě."
Kal se usmál.
"Měl radost?"
Očekával poplácání po znavených ramenech.
"To nevím... Říkal jenom, že tě zabije hned, jak se mu dostaneš do rukou. Prý se zrovna vrátil od esenbáků."
Broněk s Jiřím vytřeštili oči.
"Sousedi?"
"Jací sousedi?.. Jeho žena volala na Bezpečnost, že je asi vykradli. Nerozumím ničemu, ale asi tě zítra čeká perné ráno."
Bronislav Kalousek, řečený Kal, pokýval smutně hlavou.
"Tak to dopadá, když činíš dobře bližnímu svému."
Jirka Kulka takticky mlčel. Vzal přítele kolem ramen a snažil se pofoukat bolístku, seč nejlépe dokázal.
"Nic si z toho nedělej, vezmu část viny na sebe. Kdyby bylo nejhůř, mám mezi bachaři na náměstí Republiky známé."
Pohled, který mu kamarád Bronislav věnoval, byl takového druhu, že raději znova zmlkl. Celou cestu na automobilní rotu střídavě vzdychal a lomil rukama. Dnešní noc oba provázely velmi divoké sny a představy.

"Táhneš se jako zatuhlá rýma," vítal ponurého jitra strážný vojína Kalouska.
"Už je u sebe Pinkava?"
Jaksi mimochodem si přejel rukou pod nosem.
"Jo, málem bych zapomněl. Máš se u něj zastavit."
První tichounké zaklepání podplukovník přeslechl. Seděl v křesle, zahloubán do hlášení z uplynulého víkendu.
"Dále!" ozval se na druhý šelest v rámu dveří.
Vstoupila postava nevysokého mladíka, s hlavou pokleslou hluboko mezi ramena a zrakem zabodnutým v parketách.
"Ááá,.. pan stěhovák," povstal Pinkava od stolu.
Dal si ruce v bok a strašlivě vykulil oči.
"Co to mělo znamenat, vy lotři?" spustil ostře.
"Že jste sežrali snůšku vajec, připravenou neteři na svatbu, to by mě ani tolik nevadilo. Stejně je nemám rád. Ale že jste mi nastěhovali ložnici k dětem do pokojíku, to jste mě teda nasrali.
Chtěl jsem pro ženu překvapení a než jsem se vrátil z garáže, musel jsem vysvětlovat na esenbé, proč si myslím, že mne nevykradli. A jací experti slouží o víkendu jsem pochopil až po hodině vysvětlování. Místo večeře mne čekalo stěhování. Navíc mám v noze díru od nějakého hřebíku, co trčel z podlahy. To jsi nemohl, ty zvíře říct rovnou, že neumíš ani uřezat koberec, aby ho kus nechyběl?"
Kal byl po Pinkavově monologu menší než trpaslík a velice si přál posunout čas.
"Můžu následky naší mladické nerozvážnosti nějak odčinit?"
Podplukovník několik minut přemýšlel. Dumal jestli má to individuum, krčící se u dveří, zabít výstřely ze služební zbraně, uškrtit na provázku rolety, svrhnout oknem na ulici, anebo mu zkrátka odpustit.
"Máš veliké štěstí, že už mne největší zlost přešla. Jak by taky ne, když jsem se stěhováním skončil ve dvě ráno... Výborný překvápko. Poděkuj všem apoštolům, že mám tak hodnou ženu, která mi schovala klíče od auta. Jinak jsi se mohl už včera večer počítat mezi odstřelové kusy... Pro začátek bude stačit, když mě zmizíš na nějakou dobu z očí."
Tento trest přijal vojín s úlevou.
Velice rychle se s úklonou vymydlené hlavy vzdálil z kanceláře.

28.

Oslavy Dne dětí a mládeže odstartovaly velmi rušný měsíc dvouleté vojenské kariéry vojína Bronislava Kalouska. Odložená derniéra automobilového závodu skončila vlastně ještě dřív, než se mohl děj naplno rozvinout. Svobodník Klimeš havaroval na první světelné křižovatce.
Samozřejmě se pokoušel získat náskok jízdou na červenou, na což řidič nákladáku z Mladé Boleslavi nebyl připravený. Převálcoval ho tak dokonale, že na podzim putoval z nemocnice rovnou do zálohy. Samozřejmě to stálo hodně finančních prostředků a mazanosti otcova právníka, přesvědčit soud o barvosleposti Klimeše juniora.
Kalově verzi o tom, jak jel náhodou kolem, nebyl důvod nevěřit. V těchto situacích byla loajalita věcí profesní cti. Řečeno jinak, s nadvakrát přeraženou sanicí a sedmi dalšími zlomeninami se nejenom špatně vzpomíná, ale i velice zle vypovídá. Běh událostí se během několika dnů vrátil do normálních kolejí.
"Na zítra se koukej dobře vyspat," propouštěl zase jednoho večera podplukovník Pinkava osobního řidiče. "Pojedeme do končin, kde zem je úrodná, vinnou révou oplývající. Ten kanystr si můžeš vzít, stěhování už máš promlčený."
Potvrzení toho, že se situace normalizuje.
Broněk ani nezkoušel zastavit v Máji pozdravit kamarádku Martinu.

Znal se. Věděl, že kdyby z auta vystoupil někde před branou kasáren, asi by nezvládl přemluvit své horší já k návratu dříve, jak nad ránem. Nemohl si dovolit žádné kruhy pod očima, Pinkava býval po nedávné příhodě náladově nepříjemný.
Jirka Kulka sloužil s kapitánem Fialou. Ocasník dlel ve své kanceláři na praporu a nebylo proto nutné zachovávat přespříliš ostražitosti. Menší oslava lepších zítřků končila vyhlášením půlnoční večerky. Po dlouhé době uléhal Broněk spokojen.

"Tak frčíme," zaznělo ráno místo pozdravu. " Znojmo čeká."
Na brigádě se dlouho nezdrželi. Za dvě hodiny ujížděli směrem k hranici, kde v jedné malebné vísce nařídil Pinkava zastavit u žlutě natřeného domku.
"Tak tady bydlí brácha," podotkl náčelník. Se zalíbením obhlížel okolí.
"Kam se hrneš?"
Broněk měl za to, že si může jít alespoň smočit nohy do potůčku, tekoucího nedaleko stavení.
"Jenom pěkně počkej v autě, za chvíli budeme pokračovat v cestě."
Chvilka se protáhla na sedm hodin.
Začal padat soumrak, když z domu vyšly dvě postavy. Chůzí klikatou došly až k vozu a za opileckého blekotání žuchly dovnitř.
"Jedem!" zazněl rozkaz.
Vojín s kyselým obličejem nastartoval.
"Kam to bude?"
Muži se rozesmáli.
"Kam?... Do sklípku přece!"
Dál se věnovali rodinným problémům a proto notnou chvíli trvalo, než si podplukovník všimnul, že vůz stojí nějak moc dlouho.
"Co se děje?... Proč nejedeš?!"
Broňa bubnoval prsty do kůže volantu.
"Nevím kam."
"Jó tak. Ty jsi tady vlastně ještě nebyl. Jeď na konec vesnice a potom zahni doleva."
Za pár minut auto znova stálo. Pasažéři přestali klábosit a rozhlédli se.
"Kde to jsme?"
"Nevím. Někde v poli."
Řidič očekával další instrukce.
Orientační smysl podplukovníka Pinkavy nepatřil dnešního večera k nejpronikavějším. Naštěstí byl jeho bratr rodákem jak se patří. Po dvaceti minutách nejrůznějších zkratek objeli rozježděnými polními cestami část hospodářství místního jednotného zemědělského družstva a stanuli znova u cedule, označující konec obce.
"Teď vpravo," zavelel domorodec. "Támhle za tou zatáčkou zastav."
Po sto metrech byli na místě. Sklípek, umístěný v mírné stráni, už jednoho návštěvníka měl. Nově příchozí lákal otevřenými dveřmi ke vstupu.
"Jistě, počkám v autě," mrzutě předběhl náčelníka Broněk.
Stáhl si okénko, aby mohl kouřit.
Bylo téměř jedenáct hodin v noci, když cvakla klika dveří a do služební Lady se vevalil ozón vinných výparů. Třebaže byla tma, pamatoval si vojín cestu dobře. Nenechal si proto od nikoho z trojice opilců radit a bezpečně zastavil až u žlutě natřeného domku.
"Já tady budu nocovat," děl Pinkava. "Ty se vrať do Znojma na brigádu a v půl čtvrté ráno buď zase předjetý."
Pinďa udělil rozkazy a odvrávoral do domku příbuzných.
Kal zvolna točil kilometry ke kasárnám znojemské brigády pohraniční stráže. Snažil si zapamatovat zpáteční cestu.
"Co je to zase za ptákovinu, tak brzo ráno někam jet? Doufám, že si Pinďa nepopletl hodiny," přemítal v duchu a zívl.
Dozorčí u stolku hleděl na vojína jako na zjevení. Nechápal, jak může jít někdo o půlnoci spát a zároveň žádat, aby ho po půl třetí vzbudil.
"To víš služba u vrkounů není žádné peříčko," naparoval se naoko Broňa. "To jsou pořád nějaké výjezdy. Průserů je na svazku tolik, že si ani pořádně nestíháš odpočinout. Ve dne v noci, stále v pohotovosti."
Frajtr mu možná ani tolik nevěřil, každopádně jej však v duchu proklel, protože měl strach, aby náhodou nezaspal. Minimálně do půl třetí musí vydržet vzhůru, na čemž bylo nejhorší to, že před chvílí střídal.
S očima zarudlýma od nevyspání zatřásl přesně v určenou dobu ramenem vojáka z Prahy. "Vstávej, je čas."
Kal se batolil z tepla lože. Polohlasně proklínal Pinkavu i s jeho zálibou v ranní činnosti.
Před půl čtvrtou stál u domu podplukovníkova bratra a pozoroval tmavá okna.
"Vyspávají," pomyslel si.
Zacloumal s ním vztek. Ještě chvíli počkal, potom poodjel až k oknům v přízemí. Tam dlouze zatroubil. Musel klakson stisknout podruhé, než se v jednom okně rozsvítilo.
"Co tady troubíš, idiote?" zaburácel tmou hluboký mužský hlas.
Světlo v místnosti dalo vyniknout širokým zádům hromotluka, váhově atakujícího absolutorium. Kalovy myšlenky usedly do sedátek kolotoče pochybností.
"Promiňte. Měl jsem za to, že tady bydlí Pinkavovi."
Držel prsty na klíčku v zapalování a čekal, jestli se náhodou nedočká odpovědi.

"Pinkava bydlí támhle na druhém konci ulice. Tam co svítí na dvoře světlo."
Byla to potupa splést si dva konce jedné ulice.
"Promiňte mi, prosím vás. Zřejmě jsem trochu přetažený. Musel jsem si splést domy."
Muž v okně temně zahučel.
"Tak se příště pořádně podívej na číslo baráku, než vzbudíš celou dědinu."
Zavřel okno, až zapraštěly rámy a šel si znova lehnout. Jediné štěstí, že těmto lidem z moravské vesnice chvíli trvalo, než se rozčílili.
Po přejetí k číslu popisnému sto dvanáct bylo naopak hned patrné, že podplukovník Pinkava už je dostatečně zdegenerovaný pobytem v hlavním městě.
"Kolik je hodin?" spustil hned, jakmile vozidlo zastavilo.
Broněk se podíval na hodinky.
"Za pět minut tři čtvrtě na čtyři," ubral si sedm minut.
"A v kolik jsi tady měl být? ...Víš jasně, jak nenávidím nedochvilnost."
Teprve až po vyprávění o vzbuzení souseda na druhém konci ulice Pinkavové pookřáli.
"To byl určitě Bubeník... To je dobrý, to se povedlo. Ten už mě dlouho pije krev," plácl se do stehen mladší z bratrů.
"Dobře jsi udělal hošane. Máš první plusový bodík." Tím bylo pro tuto chvíli zažehnáno.
Kal otevřel kufr auta, aby mohl naložit zavazadla. Rybářské pruty a několik ruksaků dávalo poměrně jasně tušit, kam povede jejich cesta.
Dyje byla v této oblasti pohraničním pásmem, kam mohli na zvláštní povolenku jen ti vyvolení. Podplukovník a jeho bratr nimi byli.
Silnice se po několika kilometrech změnila v úzkou, štěrkem sypanou stezku. Za táhlou zatáčkou končila u zátarasu před signální stěnou.
"Doufám, že ve službě neusnuli," nasadil zarputilý výraz podplukovník.
Vzápětí ucukl před hlavní samopalu za okýnkem.
"Tady je povolení ke vstupu," ukázal dokument. "Otevírejte ta vrata, ať nám grenčáci nevychytají všechny pstruhy."
Na tváři desátníka se mihl stín opovržení nad těmi v autě, ale rozkaz vykonal bez zbytečného otálení. Podobné návštěvy zde neměli rádi. Pohoda nastala až byli definitivně z dohledu.
"Můžeme si dát lébuňk," promluvil pohraničník do polního telefonu. "S takovou ostrahou v první linii se nemusíme ničeho bát."
Skrčil se pod celtu s očima upřenýma k obzoru svítání.
Dál už vedla jenom lesní cesta. Nahoru do kopce, panenskou přírodou. Začátkem června byla v tuto ranní dobu dávno procitlá ze spánku a dávala o sobě náležitě vědět.
"Tolik ptačího zpěvu v Praze nemáte, co?" prohodil hostitel, když vystoupili kousíček nad řekou, třpytící se tisíci odlesky svítání.
"To nemáme," přiznal podplukovník.
"Ale zase mne z podobného řevu netřeští hned po ránu hlava."
Romantiku chvíle a kouzelného místa bolestně vytlačila počínající kocovina.
"Dobře ti tak, blboune," zamnul si v duchu ruce Broňa. "To máš za tu včerejší pohostinnost. ... Za těch sedm hodin v autě."
Jakmile se bratři vzdálili k vodě, sklopil si vojín sedačku a zahalil tělo dekou.
Dospával včerejší noc. Na svěžím vzduchu, jemně podkresleném trylkováním ptactva, usínal lépe než v nebeském ráji.
Spal tvrdě asi tři hodiny. Po procitnutí si připadal jakoby prosnil nejmíň celý víkend. K tomu všemu venku nádherně svítilo sluníčko. Les vrhal chladivý stín letní kuchyně, v níž i konzerva z balení pro přežití chutnala báječně.
"Já se na to dneska opravdu vykašlu," ozvalo se od řeky. "To už je čtvrtá muška. Vždyť já v té řece utopím víc peněz, než z ní vytahám ryb. Kdybych si ty pstruhy koupil v krámě na Staromáku, tak mě přijdou levněji."
Bratrův hlas mu konejšivě oponoval.
"Nesmíš si to tak brát. Zkus vnímat tu romantiku kolem. Božský klid, nikde ani živáčka."
"No právě. Kdo si asi tak myslíš, že má pořád brodit k těm náplavám. Měli by tu řeku taky někdy vyčistit."
V tomto rozpoložení se za nimi na břehu ozval hlas Bronislava Kalouska.
"Já vám pro ni dojdu. Alespoň si trochu smočím nohy."
Podplukovník s těžko potlačovaným posměškem souhlasil.
"Jo, smočíš ... ale až po bradu."
Nebylo to tak zlé. Voda sice nebyla nejteplejší, ale působila blahodárně na rozespalý nervový systém.
"Jestli proti tomu nic nemáte, půjdu se kousek projít."
Pinkava byl rád, že zachránil pravou kanadskou mušku, proto nic ohledně chvilkové nepřítomnosti osobního řidiče nenamítal.
"Běž ale dál po proudu, ať nám neplašíš ryby."
Řeka tady vytvořila táhlý zákrut. Kal se brodil tišinou kousek od břehu stále níž po proudu, až mu Pinkavové zmizeli z dohledu i z doslechu.
Všude kolem panovalo ohromné souznění tvorů. Hmyz poletoval nízko nad hladinou, ryby se vymršťovaly, aby ho polapily, barevný ptáček připomínal Ledňáčka.
Za dalším ohybem objevil polorozpadlý dřevěný most.
"Zkusím, jestli mě unese," pomyslel si a vstoupil na zchátralá prkna.
Ta, pod jeho vahou, nepříjemně vrzala a sténala, ale nepovolila. Zhruba uprostřed stavby narazil na stočený ostnatý

drát. Při jeho přelézání si samozřejmě natrhl zelené vojenské trenýrky. Zahudroval.
"Proč na takový zpuchřelý most dávají ještě zábrany? Každý přece raději přeplave, než by riskoval proboření."
Z těchto úvah ho probralo šplouchnutí vody. Podíval se tím směrem. Spatřil dalšího rybáře, kterak podběrákem vyzvedává nádherného duhového pstruha.
Idyla úspěšného lovu a čarovná krása přírody zapříčinily, že celá současnost přijala nadčasový rozměr, v níž i napjatá politická situace prolétla smetištěm dějin.
"Výtečný úlovek," zvedl palec uznání vojín pohraniční stráže.
"Gutn tág ... Javol."
Odpověď muže ve vysokých gumových holínkách zněla hrdelní němčinou. Kala okamžitě srazila do hodin politického školení mužstva.
"Chraňte se styku s imperialistickými protivníky. Jestliže se pohybujete v pásmu ostrahy hranice, buďte na výsost bdělí. Zatáhnou vás na druhou stranu a tam budou nutit ke spolupráci."
Broněk si opatrně prohlížel chlapíka, jak strká úlovek do vezírku. Nutil mozek k přemýšlení.
"Byl by schopen podobné ohavnosti a po přátelském pozdravu mě přepadnout a unést?" Rybář mezitím opravil pocuchanou návnadu a chystal se opět nahodit. O návštěvníka přestal jevit zájem.
"Jsem to ale vůl," polohlasem konstatoval Broněk.
"Ja, ja!" pokynul mu Rakušan. "Auvidrzen!"
Bylo vidět, že považuje audienci za ukončenou.
Zpátky k autu šel po břehu. Připadal si jako uprostřed divočiny. Několik desetiletí do těchto míst nezasáhla civilizačním šílenstvím lidská ruka. Stromy i rostliny rostly bez jakýchkoliv necitlivých zásahů a byly omezovány pouze asimilačními procesy.
Kal se prodíral houštinami nízkých keřů, přes které vyhlížel bratry Pinkavy.
Nezvyklé ticho zavinilo, že je téměř přešel. Až střecha automobilu prozradila místo rybolovu.
"Co se děje? Jak to, že Pinďa zase nejeří."
Ani nemohl. Oba sourozenci leželi v trávě vedle košíků s úlovkem a spali tak tvrdě, že i komáři tohle území oblétali širokým obloukem.
"Fuj! To je smradu jako v opičím království."
Včas si všimnul vyzutých holínek a poodešel kousek bokem proti větru. Tam si našel místečko v kupce napadaného loňského listí, pohodlně se uvelebil a vytáhl kuřivo.
Náčelníka i vozidlo, svěřené mu pracujícím lidem, měl na dohled. V poledni červnového dne roku pětaosmdesát se nemohl cítit více spokojený.
"Huáá! .. To by se spalo," protáhl se po hodině podplukovník.
"Bronďas, kde jsi? Vyrážíme."
Pohledy pohraničníků u vrat signální stěny byly směsicí pocitů. Strach, respekt, opovržení... Bylo to podobné, jako když městský hoch Bronislav Kalousek, v létě před mnoha lety, přijel k babičce na venkov. Koncem prázdnin kluci v partě respektovali, že je jejím členem, ale spolehlivě vycítil, že mezi sebe ho nepřijali nikdy.
"A teď do sklípku pro víno," rozhodl po opožděném obědě podplukovník.
Řidič pookřál a začal se velmi nenápadně zajímat o cenu jihomoravské tělní tekutiny.
"Kolik toho chceš?" odvětil otázkou majitel pohostinného zařízení ve stráni.
"Mám kanystr na pět litrů."
Muž se rozesmál.
"S takovou troškou ani neobtěžuj. Užil sis s námi víc než dost, ber to jako pozornost lidu."
"Takový lid budu vždycky milovat a ctít," poděkoval vojín.
Odešel si nádobu uložit k ostatním věcem do kufru auta, spokojeně natěšený na večer v zasedací místnosti odboru VKR HSPS.
Nebylo ale všechno tak jednoduché, jak se na první pohled zdálo.

"Už troubějí, ... na horách jeleni," neslo se ze sklípku.
Okolí se zvolna propadlo do soumraku.
"To zase bude jízda," povzdechl si Kal a pohlédl na ruční brzdu.
V televizi sousedního stavení končil nějaký publicistický pořad, když tu se ze dveří konečně vybatolily tři postavy.
Nejistý krok nebyl žádnou novinkou.
Broňka více znervózňovalo neustálé škytání strýce Viléma, sedícího vzadu za spolujezdcem. Chtěl zavézt do vedlejší vesnice, ale zhruba po dvou kilometrech vnitřní napětí neudržel.
"Pro krindapána, zastav!" stačil varovat.
Ještě za jízdy otevíral dveře. Charakteristické zvuky komentoval Pinkava nejapnými poznámkami a hned nato zapnul topení.
"Jsou lidi, co nic nevydrží. Druhým potom zbytečně větrají."
Strýc se vrátil poměrně brzy. Omluvně se přitom usmíval.
Oblažil vnitřek vozu hrozným puchem a podplukovník vystartoval do přírody taky.
"My snad dneska neodjedeme," zavrátil oči řidič.
Trpělivě počkal, až se znova vystřídají.
"To jsou ty pitomé kvašáky. Já jsem ti říkal, že se jedí až ráno."
Strýc na kritiku reagoval tím, že si zvracel pod nohy. Neměl už sílu vysoukat se z auta ven.

"Prase!"
Kal ohodnotil jeho výkon poměrně slyšitelně.
"Jeď už," ukončil válku zvratků Pinkava.
Držel se odhodlaně za ústa a s menšími přestávkami škytal. V proluce nařídil vzadu stáhnout okénka, kterými Vilém střídavě značkoval silnici i po zbývajících pět kilometrů.
Vojín si nedokázal představit tu spoušť vzadu. Když konečně samorostlý pasažér vystoupil, zdálo se být zpola vyhráno. Poněvadž nechal jedno okénko pootevřené, přestal za několik minut škytat i podplukovník a po půl hodině dialektického brebentění usnul jako nemluvně.
Až do Prahy neprojevil nic ze svojí pověstné alkoholové trudnomyslnosti.
"Věci mě vynes nahoru!" poručil na bohnickém sídlišti.
Dral se do kufru pro uložený demižon.
"Ten idiot!" vytřeštil oči.
Zarudlým zrakem těkal po zavazadlovém prostoru.
Strýček Vilém sice opletenému demižonu láskyplně ustlal v bavlnce, kterou neteři věnovala teta Andulka, ovšem zapomněl důkladně zarazit špunt. Miminko bez dudlíku během jízdy vydyndalo téměř celý vinný obsah do klubíček a následně na hnědý kobereček.
Maskovací důstojnická uniforma, elegantní baloňák i oficírské polobotky, to všechno plavalo v něčem, co bylo před pár hodinami znojemským archivním vínem.
"Bože můj, všechno můžu vyhodit," zalkal podplukovník.
"Co ty to držíš?"
Kal mezi dvěma prsty štítivě svíral vojenské kanady, v nichž cosi nevábně páchlo.
"Kde byly?" zpozorněl náčelník.
"Vzadu za vaším sedadlem. Pod tím pánem, co pořád zvracel."
To bylo moc i na lakotu Pinkavu. Obličejem mu zacukal souboj pocitů rozvrácené duše.
"Všechno to vyhoď! ... Slyšíš?! ... S tímhle přece nemůžu přijít domů."
Jeho zoufalost byla pochopitelná. Z dvaceti litrů vína zbyla sotva třetina. Osobní věci měl načichlé octových zápachem, který nepřerazí žádný dostupný prací prášek. Ve služebních terénních botách plavaly mixované okurky. Tváří v tvář takové spoušti by ani důstojnická manželka, zvyklá ostatně na ledaco, nebyla ochotna uvěřit tvrzení o služební cestě.

"Můj ty kluku kudrnatá," spráskl o hodinu později ruce Jirka Kulka. "Odkud jedeš? Z války?"
"Neřečni zbytečně a dones nějaké ešusy," přerušil lamentování Broněk.
Pečlivě odděloval jednotlivá klubíčka bavlnek, darovaná skrblíkem Pinkavou.
"Tak toto bude Rulandské modré," vyždímal azurové klubko.
"Tohle červené vypadá na Francovku. A tahle zelená, to bude nějaká nová odrůda, dosud neznámá československým vinařským závodům."
Osm klubíček vlny, osm nádob, osm druhů vín.
"Do boje!" pozvedl plechový hrníček Jiří.
"Doufejme, že očkování, které jsme dostávali při nástupu, ještě pořád účinkuje."
Kal si prohlížel obsah další nádoby.
"V nejhorším případě se poserem. Vždyť barvivo na látky by mělo být zdravotně nezávadné."
Vojíni prokázali velice dobrý stav trávícího ústrojí. Nedošlo u nich k žádné závažnější újmě, jestliže se nepočítá střednědobé narušení bojeschopnosti.
Oni sami si s tím hlavu příliš nelámali a nadřízení, nebo alespoň někteří z nich, měli touto dobou sami svých starostí dost.

29.

"Kdo u vás slouží tento víkend na odboru?" zeptal se jednou zcela nečekaně Josef Válek.
"Nevím, musel bych se zeptat Juru... Snad Suchánek. .. Proč se ptáš?"
"Už dlouho nosím v hlavě takový plán. Je k němu ale potřeba tvojí spolupráce a Jirkovy vydatné podpory."
Pepa byl tajuplný jako ostrov s pokladem.
"Máte doma telefon?"
"Pokud nám ho neodstřihli, tak máme."
Kal se nedočkavostí téměř třásl. Zvědavost byla vlastnost, se kterou marně bojoval už spoustu let.
"Kolik tak měsíčně vyšetříš lístků na benzín?"
Řidiči útvaru, podobně jako v továrnách, či jiných veřejně správních institucích, dostávali místo hotovosti poukázky na odběr pohonných hmot. Za ty tankovali u čerpacích stanic Benziny. Velmi výhodná forma bezhotovostního styku.
"Dost. Tak za pětikilo."
"Počkej. Mně nezajímá, za kolik prodáváš. Já chci vědět litry."
"Pokud mě hned neřekneš, o co se jedná, budu nadále mluvit jenom v přítomnosti svého právního zástupce."
Pepa se zakřenil. Vysypal plán, nad kterým žasl i poměrně odvážný Bronislav Kalousek, řečený Kal.
"Počkej. A týlové zabezpečení ve dnech, kdy Kuliště sloužit nebude?"
"To je právě slabý článek mého plánu. Museli bychom ho nějak motivovat, aby převzal odpovědnost i za tu dobu, po

kterou bude spát."
"Copak o to, on ji klidně přijme. Ale spolehnout se na něj nemůžeš. Znáš ho přece." Broňkovi se plán začínal velice líbit. Usilovně přemýšlel, jak ho dopilovat k dokonalosti.
"Už to mám!... Pokud se naše domovská telefonní čísla uloží na ústředně do paměti pod nějakým zmatečným heslem, nemůže nikdo poznat, kam se vlastně dovolal. A jestli bude Spurňák dělat týlového pro Prahu nebo meziměsto ... To mu může být srdečně jedno."
Pepa si zhluboka oddechl.
"Takže do toho se mnou jdeš?... Kdy vyrazíme?"
Vcelku zbytečné otázky, protože Kal už chvátal seznámit s novou formou relaxace velitele týlového zabezpečení vojína Jirku Kulku.
"Vy jste hotoví sebevrazi. Kolik je to proboha kilometrů?"
"Do Olomouce asi dvě stě padesát. Do Meziříčí tak o sto dvacet míň."
Jiří pořád vrtěl hlavou.
"Co když bude nečekaný výjezd? Jako tenkrát ty Domažlice...Co potom? Kde tě budu hledat?" Jirka byl především smutný z toho, že zůstane o některých víkendech bezprizorní.
"Neboj se, budeme se ti s Pepou revanšovat. Každý ti vždycky dovezeme adresu pěkné holky na dopisování."
Telefonista se chytil za hlavu.
"Adresu holky z Olomouce nebo Velkého Meziříčí. To si teda opravdu pomůžu. To je stejný, jako bys dal Suchánkovi poukaz na cisternu Rumu, přistavenou na hlavním vlakovém nádraží v Adis Abebě."
Broněk se nedal jen tak lehko odbýt.
"Ten by tam určitě jel. A napsal by si to jako družební kontakty."
Jiří nad tím mávl rukou.
"Pro mě za mně si dělejte, co chcete. Jistit vás budu, ale jinak jsem neviděl, ani neslyšel."
Řidič kontrarozvědky ho poplácal po rameni.
"Díky Juro."
Nový druh činnosti, demoralizující motorizovanou složku velitelství praporu a VKR, se mohl předvést hned následující víkend. Na odboru sloužil kapitán Fiala, pročež Josefovi přijde náčelník do práce zase až v pondělí ráno.
Po večeři vyrazil z brány krémový vůz Žiguli a nabral směr Brno. Ve Velkém Meziříčí sjeli z dálnice do hlubiny, poseté prvními světýlky domů.
Pepa předvedl dokonalou znalost místních zkratek a kamarádovi představil rodný dům.
"Telefon na mne máš. Kde bydlím už taky víš, takže ti přeji příjemně strávený víkend. V neděli v osm večír tady."
Vozidlo vyrazilo na Olomouc dříve, než vzal Pepa Válek za kliku domovních dveří.
Byla už naprostá tma a rodiče Kalouskovi byli velice překvapeni, když před domem pohasla světla Lady s pražskou poznávací značkou .
"Zase jsi jel kolem?" ptali se. "Kdepak máš toho veselého velitele?"
"Šel ke zpovědi," tajuplně odvětil syn.
Ukousl si trochu z pekáče a hned se chystal k odchodu.
"Přijdeš ještě nebo ti máme to auto v pondělí poslat poštou," utrousil otec jedovatě.
"Měl jsi si vzít alespoň něco k jídlu," starala se máma.
"Už jsem jedl v Praze. Takovou specialitu, kterou ty nám nikdy neuvaříš... Na to máš všechny kolem sebe moc ráda."
Potěšená máma odešla zadělat těsto na buchty.
Kal spěchal za Kateřinou. Trochu si vyčítal, že předem nezavolal, takže ani nebyl příliš překvapený, když nebyla doma.
Seděla v křesle obývacího pokoje bratra Romana a vedla řeči se švagrovou.
"Rád tě vidím bratře."
Radost nad shledáním byla veliká, zvláště když Broněk slíbil, že Kateřinu vezme s sebou na malou večerní procházku.
Pan domácí je ochotně vyprovázel.
"Máš to u mě."
"Nedoufej předčasně," chladil jeho optimismus Broněk.
"Něco bych po tobě potřeboval. Nechal jsem u kluků na odboru telefon k našim a k vám domů. Kdyby mě náhodou postrádali, dej mi okamžitě vědět. Budeme nejspíš v Panošce."
Roman slavnostně zvedl ruku k přísaze.
"To víš, že dám. Přece tě nenechám zavřít. To by k nám Kačena začala chodit řešit další problém. Kdyby alespoň vždycky něco dobrého uvařila."
Bylo patrné, že bratrovi se manželství s poradkyní začíná přejídat. Kal si předsevzal jezdit co možná nejčastěji, aby mu alespoň trochu ulevil.
"Nebudou tě hledat?" starala se Katka.
"Myslím, že ne," klidnil ji hned Broněk. "To je teď taková nová forma odměny. Jsem sice jakoby pořád ve službě, ... doma na telefonu, ... ale jinak si můžu dělat, co chci."
"Vy se na té vojně ale máte. To určitě dřív nebývalo. Vím to z toho, co vyprávěl bratranec."
"Víš, nikomu to zbytečně neříkej. Je to novinka. V rámci utajení se všechno teprve zkouší."
Zdálo se, že Kateřina bude taktním společníkem a nebude se dál vyptávat. Ovšem její slabou stránkou byla absolutní neschopnost podržet jakékoliv tajemství.
Zanedlouho si k jejich stolu přišlo několik kamarádů potřást rukou s vojenským zběhem. Soukromí se prakticky úplně rozpadlo.

"Pojď, vypadneme," navrhl Kal po desáté hodině.
Katka byla výtečné děvče, ale některé její vlastnosti dokázaly člověka s nižší nervovou odolností snadno vytočit k nepříčetnosti. Mezi ně ale v žádném případě nepatřil Bronislav Kalousek. Neustálé švitoření Kateřiny Zázvorkové mu v porovnání s pořadovým cvičením připadalo jako rajská hudba.
Snad i proto proběhl celý víkend v naprostém souznění dvou mladých duší.
V neděli po osmé večerní zatroubilo ve Velkém Meziříčí, před domem v Jižní ulici, krémově žluté vozidlo. Řidič si zapálil a zaujal vyčkávací polohu.
"Nazdárek panoši," otevřel dvířka spolujezdce Josef Válek.
Za oknem v přízemí se něčí ruka pokřižovala a pokynula k pozdravu rozloučení.
"Můžeme vyrazit."
Kamarád se uvelebil na sedačce a v mžiku usnul. Vzbudil se až v Průhonicích.
Na kostelních zvonech odbíjela půlnoc, když na automobilní rotě uléhali dva poslední bdící vojíni pohraniční stráže k zaslouženému spánku.
Nechávali si zdát o prožitých radovánkách uplynulého víkendu.

Prošly dva týdny, když si Pepa začal znova zahrávat.
"Co říkáš tomu, že bychom si celou akci zopakovali?"
"Nevím. Nemám už skoro žádný benzín a nerad žiju na dluh. Navíc se blíží Spartakiáda. Katka psala, že docvičují a snad prý budou i na Strahově. Nemá cenu, abych štval auto do Olomouce a ona za pár dnů přijela do Prahy."
Pepa byl jiného názoru.
"Nikdy nemůže škodit styk jakékoliv formy. Benzínu mám dost. V sobotu slaví dvacetiny má výborná kamarádka. Moc bych chtěl být u toho. Prý za ní brousí nějaký novopečený inženýrek."
To Broňu zviklalo.
"Dobrá... zkusím, co pro tebe můžu udělat."
Služba na odboru nebyla zrovna ideální, protože dozor měl podplukovník Bednář. Rozhodujícím se nakonec ukázal fakt, že v sobotu i neděli sloužil nepřetržitě Jirka Kulka, neboť vojín Spurný odjížděl sestřenici na svatbu.
"Pokud to bude v mých silách, ohlídám vás tak spolehlivě, jako byste byli v mamінčině bříšku," slíbil Jiří výletníkům s tím, že další víkend bude patřit společné návštěvě některého nočního podniku.
Páteční večer opouštěl služební vůz vojenské kontrarozvědky nanovo kasárna Hlavní správy a vyrazil na Moravu. V Meziříčí si Josef nechal zastavit u místní diskotéky. Popřál kumpánovi šťastnou cestu a vstoupil do hluku decibelů.
Rodiče Kalouskovi tentokrát věděli předem, že syn přijede domů. Zdánlivě jim stačilo ujištění, že minule všechno dopadlo dobře.
"Tebe stejně jednou zavřou," prorokoval otec. "Mámě raději řekneme, že toho tvého náčelníka máš v Přerově na letišti a dovolil ti na dva dny odjet domů."
Spiklenci si smluvili několik verzí případných alternativ, načež Broněk odešel za Kateřinou.
"Příští týden odjíždíme do Prahy. Už je to definitivní a na Strahově budeme," vítala milého.
Hned spustila vodopád slov, vyvolaný nashromážděnými zážitky uplynulých čtrnácti dnů. Její medový hlas a únava z cestování zapříčinily, že Kal v měkkém polstrování křesla dívčina pokoje trapně usnul hlubokým spánkem.
"Vstávej! .. Volá tvůj táta," zatřásla s ním někdy k ránu dívčí ruka.
Noc byla na ústupu, venku už se šeřilo tempem stejným jako v mysli procitnuvšího spáče.
"Co se děje, tati?"
Ruka na telefonním sluchátku se mu nepatrně třásla nervozitou.
"Máš okamžitě volat Prahu. Nějaký Lulka prý s tebou potřebuje nutně mluvit."
"Do prčic! .. Můžu?" poprosil pohledem. Kateřina vyplašeně přikývla.
"Co se děje Kuliště? Nějaký problém?"
Snažil se naoko vypadat klidně, ale srdce měl až kdesi v krku.
Na linkách zachrastilo špatným spojením.
"Problém?.. To je slabý slovo kamaráde. Průser jak mraky! Hledá tě celá Varšavská smlouva."
"Tak neblbni, Jiřine. O co jde?"
Tlumený smích ve sluchátku naznačoval, že bezprostřední nebezpečí už zřejmě nehrozí. Nebýt tak daleko, mohl Jiří uslyšet zvuk odvaleného balvanu.
"Mám u tebe hrozně velikou porci vděčnosti, projevenou nejlépe ve formě naturálií z libovolné slivovice... Máme poplach. Všichni náčelníci se stahují na odbor. Je to něco velikýho. Přímý rozkaz ministra, proto to globální nasazení. Pro tvý náčelníky jel Vasrman, ty máš zase víc štěstí, než rozumu. Pinkava je totiž kdesi ve Znojmě. Nikdo z kluků neví přesně, kde ta díra leží, ale ty jsi s ním přece u jeho bráchu jednou byl. Tenkrát pro to víno. Takže jsem to zorganizoval tak, že jsi před chvílí jako vyjel z Prahy a míříš do Znojma. Kdyby náhodou, ... knihu si přepiš, aby ti to souhlasilo."
"Počkej. A co s Pepou?"
"To už je tvůj a jeho problém. Já na něho telefon nemám."
Chvíli bylo ticho, jenom tlumené dozvuky nějakého hovoru naznačovaly horečnatou aktivitu na odboru VKR.
"Juro, musíš mi píchnout. Nadiktuji ti telefonní číslo. Zavolej tam, ať ho seženou... Asi za hodinu a půl přifrčím. Musí čekat na sjezdu z dálnice, protože už z Brna je to dost zajížďka. Jestli tam ale nebude, má smůlu. Musí se v neděli dostat do kasáren po svých."
Jirka si povzdechl.
"Hoši, hoši. To bude drahé. Tolik peněz za telefon, ...armáda se nedoplatí."

"Jo a hlavně se asi nedoplatí Zázvorkovi. Proto končím a spoléhám na tebe. Máš všechno ve svých rukách."
Jiří se cítil být polichocen.
"Dobrá mládenci, udělám, co budu moct."
Po těchto slovech už bylo nad slunce jasné, že kdyby měl za stolkem telefonisty vypustit duši, zařídí všechno potřebné.
Letmá pusa byla nedostatečnou náplastí na prospanou noc. Broněk stačil pouze v běhu Kateřinu ujistit, že jí večer zavolá, jak všechno dopadlo.
Otec se neptal vůbec na nic. Postrčil syna za volant.
"Jeď už. Já to mámě nějak vysvětlím, aby neměla zbytečně starost. Doufám jenom, že ti budeme stát za to, abys brnknul, jak toto všechno skončí."
Kal ujistil senzačního tátu, že zcela určitě zavolá a vyrazil.
Josef Válek už přešlapoval u silnice. Nevypadal nejčiperněji. Na nohou ho drželo pouze vědomí zodpovědnosti vůči společnosti, která mu dala svoji důvěru.
"Jak vysvětlíš, že jedu s tebou?" dopadl na sedadlo vedle řidiče.
"Nijak," vysvětlil plán Broněk. "Za Znojmem tě vzbudím a pošupeš do kufru. Je tam sice trochu smrad z rozlitého vína, ale vy z jižní Moravy jste prý vinnou révou odkojení. Takže si určitě brzy zvykneš."
Pepa neprotestoval. Už asi deset vteřin tvrdě spal, jakoby ho do vody hodil.
Broněk vyrazil.
Podobnou cestu vojín kontrarozvědky zatím neabsolvoval. Žaludek měl někde na úrovni krčního obratle a na silnici mu nevycházelo téměř nic z toho, co si zamanul.
"Vstávej. Musíš do kufru," zatřásl s bezvládným tělem hned za cedulí, oznamující výjezd z jihomoravského okresního města.
Alkoholový nebožtík se pomalu probouzel k životu.
"Co tam budu dělat?"
"To samý, co tady... spát. Doufám jenom, že nebudeš taky tak šíleně chrápat. Zkus to neusnout alespoň do té doby, než naložím Piňdu."
Pepa zívl a nejistým pohybem ruky si prohrábl krátké vlasy.
"Jasně, už jsem v obraze."
Podplukovník Pinkava byl už o celé akci telefonicky informován a měl sbaleno.
"Ty jsi nějaký rychlý. Doufám, že zpátky pojedeš s rozumem. Stačí, že mně jeden zločinec připravil o klidný víkend. Nemusíš se mě pokoušet zabít i ty."
"Zločinec? Vy víte, o jakou akci se jedná? Pojedeme někam dál nebo jenom do Prahy?"
Informace velice nutná ohledně nákladu v zavazadlovém prostoru.
Pinkava přisoudil otázku vrozené zvědavosti vojína, takže nedbal a otočil se nazpět k domu, aby se rozloučil s rodinou.
"Nebuď zase moc zvědavý. Dej mi věci do kufru a připrav se k odjezdu. Za pět minut vyrážíme."
Jediné štěstí bylo, že manželka s dětmi si nechtěli nechat pokazit slunný víkend a rozhodli se, že do Prahy přijedou vlakem v neděli nebo až v pondělí.
"Vzadu v kufru je pořád hrozně cítit to rozlité víno od minule. Dám vám oblečení raději na zadní sedadlo."
Podplukovník máchl rukou.
"Pro mě, ... za mně."
Bronislav si oddechl.
Po několika kilometrech již znova řídil vojín, pověstný zájmem o všechno tajné a zakázané.
"Ty jsi se měl dát k tajným. Takového zvědavce jsem už dlouho nezažil," bručel zamyšlený podplukovník. Sklopil si sedačku, aby bylo jasné, že přestává být přístupný veškerým dalším dotazům. Zbytek cesty k branám hlavního města proběhl v mírném napětí, klidněném pouze reprodukovanou hudbou z rádia.
"Zajeď rovnou na Smíchov," pobídl řidiče náčelník při nájezdu na magistrálu.
"Zjistím si přesně, co se děje a potom mě hodíš domů."
Když projeli branou autoparku, Broňa vydechl. S pobaveným úsměvem pohlédl na dozorčího, který zmateně listoval knihou výjezdů. U věže důstojník v civilu vystoupil. Vykročil do schodů, sledován v těsném závěsu zvědavým Kalem.
"Co se děje Juřino?"
Telefonista letmo odzdravil příchozího důstojníka, aby se mohl věnovat příteli.
"Člověče, nevím to přesně. Jsou tajuplní jako prd v kině. Musíme si počkat, s čím vylezou po poradě. Dáš si kafe? Jak bylo doma?"
Klid Jirky Kulky byl nakažlivý. Bronislav Kalousek cítil, jak se mu tělem rozlévá pocit úlevy. Povolení napnutých břišních svalů vyvolalo děsný hlad, takže než začala vařit voda, vyplenil tajnou zásobárnu do posledního sousta. Zrovna srkal kafe, když porada skončila a důstojníci kontrarozvědky se začali trousit pryč z odboru.
"Bronislave jedeme."
Podplukovníci Novotný a Pinkava sestupovali se schodů.
Za nimi jako jejich stín natahoval uši řidič, který málem oněměl, když Novotný automaticky zmáčkl zámek kufru, aby si mohl odložit zavazadlo. Víko se rozvážně zvedlo.
"Co tady děláš?"
Kal úplně zapomněl na Pepu.
Ten po zastavení vozidla konspirativně mlčel, až z toho znova usnul.
Nyní zíral do světla jako vyoraný krtek. Puch z rozlitého vína se mísil s výpary kamarádčiných oslav, zatímco vojín

Válek horečnatě startoval mozek.
"Já?.. Nic!...Jsem ten, ... no, ... náhradní motor."
Nic chytřejšího ho nenapadlo. Aby alespoň trochu dodal hodnověrnosti svého tvrzení, zakuckal se v pokusu o názornou akceleraci.
"Vypadni," zahučel Pinkava.
Otočil se ke zkoprnělému řidiči.
"A ty si připrav náležité vysvětlení."
Broněk by si za svoji zapomnětlivost nejraději nafackoval. Pomáhal Josefovi na nohy.
Po několika hodinách v poloze skrčence nemusel mít Pepa Válek žádný alkoholový základ a ztuhlý by byl stejně dokonale.
"Tak ti dík," odzdravil mumifikovaný Pepa kamaráda.
Šoural se na rotu, aby mohl dospat nepodařený výlet.
Vojín Kalousek mezitím dokončil myšlenkový řetězec hodnověrné výmluvy. Usedl za volant.
Stražil sluch, aby mu ani slovo neušlo z rozhovoru, vedeného kolem jeho hlavy.
"To jsem teda hrozně zvědavý na výsledky takovéto akce," pravil zrovna Pinkava.
"Dokážeš si představit toto individuum, co teď sedí za volantem, jako kontrolní orgán? Až ta situace nastane, budou mít příslušníci veřejné bezpečnosti úplně jiné starosti, než chytat vrahy pražských žen."
Kal mu odpustil neomalenost a nepřerušoval zbytečnými námitkami. Podmíněné odsunutí vysvětlení příhody s Josefem mu stejně přisoudilo jen nicotnou okrajovou roli nezávislého pozorovatele. Kontrarozvědčík pokračoval.
"Nevím, jak si to ministr představuje technicky, já ale věštím v naprostý kolaps organizovaného postupu, jestliže opravdu nasadí základňáky do prověrek totožnosti."
Než dojeli do Kobylis, byl Broněk zahlcen tolika informacemi, až mu z nich vyvstávala husí kůže. Vojíni základní služby VKR a složek ministerstva vnitra byli určeni k doplnění nočních pořádkových hlídek. Jeden příslušník Veřejné Bezpečnosti dostane k ruce jednoho až dva vojáky jako pomocníky. Budou celou noc patrolovat v určených sektorech. Mají za úkol kontrolovat podezřelé osoby a zaměřit se zejména na muže do třiceti let.
V hlavním městě řádí pomatený jedinec, který již zavraždil tři ženy. Dal se prý slyšet, že jich bude na počest jistého výročí značně víc. Složky, činné ve vyšetřování tohoto případu, už sice oficiálně pokročily ve snaze o zadržení pachatele, jenže konečný termín nemilosrdně zkracovala celostátní Spartakiáda.
Na konec června se očekával příjezd několika desítek tisíc žen a dívek. Ministr vnitra údajně pohrozil odvoláním společenské události, jestliže do týdne nebude někdo zatčen.
Dnem i nocí se několik desítek, či možná stovek unavených mužů podílelo na jedné z nejrozsáhlejších bezpečnostních akcí. Nyní tedy měli být povolány i zálohy.
"Přát ti příjemný zbytek dne by bylo asi nečestné a nesportovní. Tak tedy jenom, ..zlom vaz!" Podplukovníci se rozloučili a Pinkava ihned nasadil bobříka mlčení.
Broněk ho nevyrušoval, protože pořád ještě usiloval o toleranci kázeňského přestupku.
Stejně už slyšel víc než dost, aby si udělal obrázek o příštím dění.
"Toho vojáka v kufru mě příležitostně vysvětlíš."
Pinkava si naprosto vyjímečně bral věci sám.
"Stejně si asi vymyslíš nějakou stupidní historku o schovávané. Teď se vrať na odbor, budeš mít dnes večer určitě práci."
Náčelník zmizel v paneláku a Kal spěchal zpátky na Smíchov.
.

30.

"Člověče, tak už víš tu novinu?" vítal ho Jirka Kulka s očima navrch hlavy.
"Budeme prý chodit po skupinách a prověřovat noční chodce."
Broněk přikývl.
"Jo, už o tom vím. Jenom abych nevyfasoval některého z těch idiotů, co jsme s nima měli výstup před Zlatou Husou. To bych asi nepřežil."
Situace se nakonec vyvinula o něco složitěji. Na hlídky byli povoláni jenom řidiči, kteří momentálně nedrželi žádnou hotovost.
Bronislav Kalousek byl přidělen mladému strážmistrovi. Vašek byl o rok starší než Kal a čerstvě ženatý. Celý první večer nadával na skutečnost, že už plných dvaasedmdesát hodin nebyl doma. Novomanželka noc co noc uléhala na opuštěné manželské lože, zatímco muž se jí plahočil za neznámým zločincem, o kterém nevěděl prakticky vůbec nic.
"Je to psí život," usrkl nadstrážmistr horkého čaje z termosky.
"Týden po svatbě a celé noci z domu. Já už na té Národní znám každý kámen, každý ulomený kus chodníku. Prošláplou ji mám víc, než kdejaká lehká holka. A to jsem původně dával přihlášku ke kriminálce."
Národní třída od Slávie až po Můstek, s odbočkou na Jungmanovo náměstí, plus okolní přilehlé ulice. Takový byl rajón, který nespočetně krát za dvanáctihodinovou službu prošli. Jména a adresy se utěšeně hromadily v poznámkovém bloku, takže normu měli splněnu již kolem druhé ranní.
"Zajdeme někam na kafe, ne?" navrhl Bronislav.
Václav přikývl.
V Redutě měli ještě otevřeno, čehož využili k tomu, aby na vysokých barových stoličkách postupně nabyli sil. Kal o

něčem urputně přemýšlel.
"Víš ty co," začal rozhovor. "Pokud nemáš strach z ohrožení nějakých velkých plánů na bleskový služební postup, zkusil bych ti navrhnout takové malé řešení tvého rodinného problému."
"O co se jedná?" zabral příslušník.
"Domluvíme si ranní hodinu, kdy se tady někde sejdeme. Ty půjdeš domů za maminou a já budu provádět kontroly sám. Když mi necháš nějaký průkaz, lidi stejně nepoznají, co jsem zač. Já ti ráno předám popsaný blok a ty budeš ode mne pozdravovat ženu."
Vašek se dlouze zasnil. Neskutečnou dobu převaloval myšlenky.
Nakonec kývl. Příštího večera půjde domů, kdyby na to měla prasknout celá další kariéra.

"Připrav se na výsadek," oznámil Kal následujícího odpoledne Jiřímu. "Dnešní noc bude naše. Včera jsem měl možnost slyšet muzikanty v Redutě. Jestli je pravda, že tam kdysi začínal i Kája Gotů, můžeš zkusit zaujmout svým tanečním stylem."
Jirka Kulka nadskočil.
"Výborně. Řekni čas a místo. Budeme přesní."
"Jak to myslíš? ... Budeme... S kým chceš jít?"
"No přece s Pepkem. Nebo už k nám nepatří?"
Broněk pokýval hlavou.
"Jestli stihnul vysmrádnout."
Žaludskou trojka čekalo nové dobrodružství.

Václav byl nedočkavější víc, než si připouštěl.
"Tady máš služební průkaz. Bez uniformy tě podle fotky nikdo nepozná a navíc bude stejně tma," usoudil. "Vážně se nebudeš bát?"
Kal se usmál.
"Neměj strach. Bude nás víc, nebudeme se bát vlka nic."
Příslušník pochopil, z čehož bylo patrné, že přihlášku ke kriminální službě si s největší pravděpodobností dával oprávněně.
"Chtěl jsem ti původně nechat i pistoli, ale teď nevím. Raději alespoň vytáhnu zásobník. Tak se měj krásně. Pozdravuj všechny pocestné, které nepotkám a v půl šesté u Violy."
Rozběhl se, aby stihnul tramvaj, protože na Prosek se cestovalo komplikovaně.
Ani ne za půl hodiny vstoupili do bufetu Koruna Jirka s Pepou.
"Nazdárek, kamoši. Výsadek proveden," zahlaholil Jiří. "Tak co, kam vyrazíme?"
"Račte si vybrat. Celá Národní třída je vám k dispozici. Támhle dole za pasáží jsem objevil další vinárnu. Barbora nebo Barbara se jmenuje a vevnitř je prima."
"Takže tou začneme," rozhodl Josef.
Zhluboka se nadechl, jako atlet před startem a cvičně požádal vedle stojícího zvědavého muže o předložení osobních dokladů.
Cestou prověřili všechny kolemjdoucí, čímž těsně nad schodištěm, vedoucím do suterénu vinárny, splnili padesáti procentní limit počtu kontrol.
"Ty brďo, tady se mi bude líbit," pohlédl Jirka k baru.
Rozložil se na měkké sedadlo a natáhl ruku k misce na stole.
"Dívej se. Lískáče jako pozornost podniku."
Příjemná atmosféra začala mazat čas. Ani nevěděli jak a vinárna se naplnila.
"Koukej, ty dvě u baru."
Dlouhán neustále vyrušoval Pepův výklad o oslavách narozenin pátečního dne. Pokukoval neustále kolem sebe a nedočkavě se vrtěl.
"Slušně vychovaný mladý muž si slovo žádá a nepřekřikuje neustále kamarády," napomenul ho učitelsky Kal. Jirka pohrdavě vyfoukl kouř z cigarety.
"Slušně vychovaný mladý muž možná, ale hrdý pohraničník si slovo bere. Neserte mně pořád s těma kecama. Koukněte se raději už konečně k tomu baru."
Tři páry očí pohlédly na vyvýšeninu vlevo od nich.
"A co má být?" nechápal Broněk. "Koček lovících jsi přece už musel vidět spoustu. Dostal jsi apanáž, že chceš rozhazovat?"
Nic nezvyklého nenarušovalo kulisu normálu úterní noci.
"Ty blboune, copak ji nepoznáváš?"
Jiří byl ženstinou doslova učarován. Ať se zbylí dva kamarádi snažili sebevíc, nenašli žádnou podobnost s někým, koho by znali. Jirka od nich s opovržením odvrátil lačný pohled.
"Jana Fondová, vy zpráchnivělí proletáři... Ta podoba. Jako by jí z oka vypadla."
"Zatím to spíš vypadá, že vypadnou oči tobě. Jestli tak hrozně toužíš poznat americkou soudružku Fondovou, proč ji jednoduše nepozveš k nám ke stolu," zkoušel Jiřího Broněk.
"A budeš mi dělat finanční krytí?"
"Jestli je tohle stvoření amerického původu, tak se na tebe složím. To přísahám."
Rovněž Pepa kývl hlavou.

"Já teda taky."
Jirka vyrazil na výzvědy. Usadil se vedle dívek, poručil si Whisky and soda a začal házet očkem. Příliš se mu nedařilo. Udička měla na háčku nepříliš zajímavou návnadu, v podobě obnošeného oděvu svůdníka.
Broněk s Pepou pokračovali v původním hovoru. Tak silně se zabrali do vyprávění zážitků z domova, že ani nepostřehli dlouhý stín za jejich zády.
Žuch !...
Jiří byl velice zdrcen neúspěchem. Několik desítek centimetrů mu scházelo k tomu, aby usedl na polstrování křesílka.
"Potřebuji sponzora," prohodil a opřel hlavu o dlaně.
"Už?"
Nechápali, jak je možné během hodiny propít dvě stovky. Jirka Kulka to dokázal.
Leč objekt jeho sexuálního zájmu nadále seděl na barové stoličce. Vlivem ventilátoru lehce nachýlena a osamocena. Kamarádka zřejmě chytla rito.
"Běž pro ni," udělal psí oči Jiří. "Už je zpracovaná, stačí ji zvednout a přinést. Já na to nemám sílu."
Co s ním měli dělat?
Zvedli se současně. Zamířili k židličce, doposud teplé od zadnice přítele milovníka.
"Můžeme vás pozvat k nám ke stolu, slečno?"
Dívka jim najednou připadla o něco odrostlejší. Tam z dálky rozhodně na čtyřicet nevypadala.
"Mladá paní," špitla a snažila se povstat.
Dovedně přitom odhalila skutečnost, že pod sukní už žádného prádélka nenosí a světlá barva vlasů bude taky nejspíš imitace anebo paruka.
Hoši polkli, až jim ohryzky zachrastili po obratlích.
Což teprve Jirka Kulka z pozice mravenečka.
"Hrome, já se na to vyprdnu."
Neustále mu na zem padalo něco, co právě nutně potřeboval. Pod jejich stolem nemusela uklízečka nejméně dva dny luxovat, neboť veškerý prach skřípal mezi zuby dlouhána.
"Mám nejspíš vlčí mlhu," postěžoval si šeptem Kalovi a shýbl se pro další lískový oříšek.
Uznalá Markéta si dávala záležet, aby pod stůl nelezl nadarmo.
Odbila druhá hodina a společnost se pomalu vytrácela. Rozjařená čtveřice se rozhodla uskutečnit doplnění chybějících zápisů v deníčku. Zaplatili a vyrazili do ulic.
"Občanský průkaz!" vybafl v průčelí pasáže na neznámého chodce aktivní Josef Válek.
Muž vytáhl peněženku.
"Neubližujte mi," zaprosil.
Vytřeštěně zíral na služební pistoli, s kterou si kousek stranou Broněk značně neprofesionálně nacvičoval tasení pistolníků.
Po zapsání do rejstříku byl propuštěn a rychle se vzdaloval.
"Polibte mi prdel!" reagoval na další výzvu slušně vrávorající třicátník.
Nevzrušeně pokračoval v rozpravě s náprsní kapsou a odhodlaně kráčel směrem k dolnímu konci Václavského náměstí.
Pokrčili rameny. Nechali ho jít, jelikož se právě rozhodli, že dnes byl mimořádně slabý provoz. Dosavadní zápisy musí stačit. Nabídli mladé paní rámě, takže z dálky musela vypadat jako životem sedřená žena v domácnosti, ověšená nákupními taškami.
"Kde je Pepa?" rozhlédl se v Jindřišské ulici Broněk.
Netušil, že Josef už dávno, jako jediný, nabral správný zpětný kurz na Smíchov. Kamarády nechal, aby se docela vzpamatovali až v parku u hlavního vlakového nádraží.
"Někam pojedeme?" pohlédl Jiří na Markétu.
"Nevím jak vy, ale já jdu na vlak. Do Kolína je to flák cesty."
Matka pluku zřejmě brala společnost pohraniční stráže jen jako doprovod pustými ulicemi. Pak ovšem, v dohledu podzemních garáží centrálního nádraží, dojata nevinností mládí, pozměnila dosavadní staropanenský názor.
Pozvednutím ruky zastavila rozkolísané hraničáře. Poodešla na dvacet kroků a pronesla tajuplnou větu.
"Kdo u mě bude první, tomu dám."
Zbytek byl dílem okamžiku.
Kal po ní nic nechtěl. Smysl věty mu došel až v okamžiku, kdy Jirka Kulka naplno rozkmital čapí nohy v zběsilém běhu.
"Jsem první! ... Vyhrál jsem!"
Bronislav Kalousek, řečený Kal, sportovně popřál vítězi mnoho zdaru. Pohlédl na hodinky, zvrátil hlavu k nebi a potom pomalu vykročil k místu srazu s Václavem. Zbývaly mu necelé dvě hodiny, aby adresy v poznámkovém diáři rozmnožil. Podařilo se mu odchytit pouze dva nešťastníky, kteří s ním byli ochotni zavést řeč. Pomocí lsti z nich vymámil další čtyři adresy jejich známých.
Přesně v půl šesté stál opřený o zeď podniku s honosným názvem Viola.
Na Národní zastavila tramvaj a z ní vystoupil Vašek.
"Kolik toho máš?" pohlédl podezíravě na vojína.
Převzal od něj průkaz s torzem služební zbraně.
"Dobrý ... Vzhledem ke stavu, jenž se nedá přehlédnout, musím uznat, že jsi se činil."
Bronislav si povzdechl a otočil se k odchodu.
"Tak se měj. Dobrou..."

Zcela podvědomě zahnul směrem, odkud předtím přišel. Svůj omyl poznal teprve až kolem něj zaševelily listy stromů v ranním vánku. Stál znova u podzemních garáží hlavního vlakového nádraží. Takovou pěší túru na ně mohl seslat opravdu jen velmi nahněvaný duchovní nepřítel. Zaklel a znechuceně zvedl zrak k hodinám na protější budově.
"Já už se na to dneska opravdu vyprdnu. Před čtvrt hodinou byl budíček a já se pořád motám kolem dokola. Jdu najít taxík."
Cestovat Metrem se neodvážil. Konečné stanice podzemní dráhy byly roztroušeny v nepoměrně větší vzdálenosti od kasáren, než byl Vilsoňák.
"Hrome, co to tady je? ... Tady někdo leží."
Skutečně. Pod větvemi odkvétajícího černého bezu ležel ledabyle pohozený vojín pohraniční stráže Jirka Kulka.
"Probůh brachu!... Co se tady válíš?"
Postižený ztěžka otevíral oči. I na něm bylo dostatečně patrné působení zlých duchů.
"Kde je ta mrcha?! ... Půjč mi tu pistoli."
Slova zněla nelogicky vzhledem ke stavu postiženého, kdy snad ani netušil, v kterém roce pětiletého plánu se společnost nalézá.
"Já už žádnou nemám."
Broněk pomáhal Jiřímu na nohy. Ten si trpně pokoušel vybavit předešlé hodiny. Spánek mu nejspíš trochu prospěl a jazyk se pomalu rozmotával.
"Když jsi odešel, vypadalo všechno, jako že se dobře pobavíme," začal vyprávět. "Nasadil jsem ručku šmátralku, která hned prozradila, kde jsou její slabá místa. Po každém doteku zavyla jako polární vlk ze Sibiře."
Jirka se chlípně pousmál a ustrnul.
"Pak nám ale nějaký bufeťák dost sprostě vynadal a tak jsme se přesunuli do garáží. Měli tam zaparkovaný takový malinký sporťák s německou espézetkou. Viděl jsem to jako ideální lože. Široká nablýskaná kapota vypadala líp, než pryčna v parku. I ta kolínská dračice roztouženě škytla, roztáhla ruce a hned sebou plácla na záda."
Jirka Kulka přivřel oči. Nakrátko vplul do vzpomínek, než se mu děsem rozšířily zornice.
"Člověče, takový bengál jsem ještě nezažil! .. Ti pitomí Němčouři tam museli mít namontovaný přinejmenším sirény z dob náletů spojeneckého letectva na Drážďany. Houkalo to jako při cvičení civilní obrany. Dostal jsem kolenem do pytlíku, až mě slzy zaplavily oči."
Vypravěč si opatrně ohmatal zasažená místa. Nasucho polkl, k čemuž Kal poznamenal.
"Bismark taky dostal zásah do kormidla, než ho potopili."
Jiří ale neměl na historii náladu.
"Nablblá Markéta! ... Určitě někdy běhávala krátký tratě. Takový fofr, s jakým vystartovala ven, se hned tak nevidí. Než jsem se vzpamatoval, držel mne pod krkem nějaký habán a že prý jsem chtěl to auto ukrást. Když si všimnul, že mám kalhoty na půl žerdi, zpozorněl a rozhlídl se kolem. Nikoho už samozřejmě neviděl a tak mne opatrně postavil zpátky na nohy.
... Hele mladej, ... povídá mi, ... vejfuk je na druhý straně...
... On mě asi považoval za úchylu!"
Bylo velmi bolestivé pozorovat v této fázi vyprávění obličej nebohého Jirky. Oči mu zvlhly sebelítostí i smutkem marných nadějí. Broňa se začínal bavit.
"To máš za to, že jsi znevážil přikázání a zesmilnil jsi."
"Jdi do řiti!"
Telefonista se celou vahou rozervané duše přiklonil k ateizmu.
"Kdyby Pán Bůh existoval, tak by se na takovou věc nemohl dívat. Já se nestačil dopustit vůbec ničeho. Markétu jsem našel až na druhém konci parku. A to jsem ji poznal jedině podle těch zrzavých vlasů. Ležela přikrytá nějakým ajznboňákem, co se vracel z noční šichty a v bandasce mu zbylo trochu rumu s kafem. Potřebovala se prý uklidnit po tom šoku.
Mrcha! ...
Nechal jsem je být. Poslední, na co si tak trochu pamatuju, byla snědá tvářička, se kterou jsme támhle někde popíjeli jakýsi utrejch."
Jiří si přejel kapsy, obrátil je naruby a vzdychl.
"Musela být určitě hrozně naštvaná, že mě už nezbyly žádný peníze, protože mi sebrala i průkazku svazu mládeže."
Taková věc se mohla přihodit opravdu jenom jemu.
"Víš ty co? Jdeme do hajan."
Kal usoudil, že lépe už kamaráda neočistí, neboť bláto na ošacení nestačilo zcela zaschnout. Rozhodl se pro okamžitý návrat na ubikace. Vezmou si raději taxíka, protože doba mezitím značně pokročila. Vyvstalo reálné nebezpečí, že cestou do kasáren potkají některého z velitelů, který by je mohl poznat.
"Na Smíchov, k tatrovce," udali směr taxikáři.
Tiše pozorovali šmouhatým okýnkem ruch probuzeného velkoměsta.
Od zákrutu cesty se plížili jako nefalšovaní indiánští zvědové.
"Do háje! ... Parukář," sykl znenadání Broněk.
Velitel praporu kráčel souběžně s nimi na druhé straně ulice. Ledva prošel a zmizel ve vchodu blížil se z opačného směru náčelník štábu.
"S takovou tady strávíme Vánoce," krčili se pohraničníci za uskladněnými obrubníky. Najednou uviděli, jak z brány vyjíždí Zdeněk Wasserman.
Zastavil hned, jakmile mu zatarasili cestu.

"Co to tady nacvičujete?"
Nechápal, proč má jet znova dovnitř, když právě vyjíždí ven.
"Až budu mít někdy dlouhý zimní večer, tak ti to vysvětlím," usadil se na zadním sedadle Bronislav Kalousek.
Podrážkou boty přišlápl Jirku Kulku k podlaze.
"Otoč to do Mnichova."
Strážný autoparku se pobaveně chechtal, jakmile spatřil povědomého pasažéra. Nakoukl zadním oknem dovnitř a pobaveně dvěma prstíky zamával ležícímu telefonistovi.
"Dělej, blbe!"
Vojín Wasserman si v ničem nezadal řečem o svojí bázlivé nervozitě.
"Pohněte si, než vás někdo uvidí vystupovat," popoháněl ležérně se tvářící a rozvážně pohybující spolubojovníky.
Zrychlený tep mu nadouval hruď.
"Jenom se nezblázni," zabručel Jiří.
Nepříliš jistým krokem vyrazil zaujmout polohu ležícího střelce do pokoje s číslem sedm. Konec konců, dnes měl na určitou dávku ohleduplnosti nárok.
Bronislav odešel nahlásit službě návrat z noční akce. Nezapomněl ho upozornit na řádem zaštítěnou dobu odpočinku a za pár okamžiků i on klidně oddechoval na posteli, sousedící s ložem neuznalého milovníka krásně povolných žen.

31.

Zpráva v televizním mimořádném zpravodajství působila smíšenými pocity.
Praha, její obyvatelky a političtí činitelé rozličných úrovní i sektorů si zhluboka oddechli. Byl dopaden učeň z Kladna, důvodně podezřelý ve věci sexuálního zabijáka. Vyšetřovatel mu sdělil obvinění ze tří vražd a dvou pokusů o ni. Zároveň jeho obžalobu doplnil několika znásilněními. Mnoho hlasů se začalo ozývat v žádostech o nejvyšší absolutní trest.
Pro vojíny pohraniční stráže tak skončilo noční hlídkování vlastně ještě dřív, než se pořádně rozjelo. Prakticky ze setrvačnosti podnikli příští noc výlet do okolí Národní třídy, aby nakonec zakotvili v Redutě, podniku chronicky známého občanům hlavního města.
I zde brzy Jirku Kulku zaujala dívčina naprosto nekonvenčního zjevu.
"Páni, páni, ta je má... ta má prsa jako já," pobroukával si zasmušile.
Usrkával z dvoudecky, v níž měl nalitu pomstu vinařů Praze a nad pohárkem Pražského výběru po dívčině házel očkem.
"Jestli ani dnes neuspěju, vzdávám se dobrovolně všech svých předností ve prospěch zdravého rozvoje mnišského řádu."
Náladu mu nepokazil ani rozverný šedovlasý muž, tiše a rozvážně zvracející u stolu v koutku místnosti.
"Asi je lepší pít Fiňáka. Máš alespoň malou záruku, že neskončíš s hadrem v ruce," filosoficky hodnotil výkon elegána Pepa Válek.
Následně odešel k baru potvrdit svoji teorii novou rundou.
"Dnes je tady zábava jako dva dny po Silvestru."
Broňa pohledem pročísl nepříliš bujaré osazenstvo nejbližšího okolí.
"Nemáš chuť si zatancovat?"
"Proč by ne," rozzářil se Jirka.
Pohledem hledal svoji oběť. Stála opřená o pult šatny, kouřila cigáro a profesionálně dávala na odiv kolena, obtáhnutá dovozovými silonkami.
"Smím prosit?"
Zpod zelenkavých víček vyšlehly rentgenové paprsky. Vyšetřovaný Jiřík nesměle přejel zavlhlými dlaněmi o stehna pamětnických kalhot manšestrového typu.
"Pětikilo na hodinu," zaznělo od sevřených rtíků.
Vojína zalil ledový pot nesmělé finanční hotovosti, ukrývající se v zadní kapse kalhot.
"Dostanu...?"
Prostitutka, maskovaná razítkem v občanském průkaze, stvrzujícím překladatelské služby, ukázala dvě řady blyštivých perliček.
"Jsi spadnul z Marsu?"
"Dobrá... beru," rozhodl se náhle Jiří.
Nenápadným posunkem dal kamarádům znamení, že by bylo dobré vyrovnat účet.
"Kam půjdeme?"
"Tady kousek naproti přes ulici bydlí kamarádka. Náhodou mám u sebe její klíče od bytu, můžeme jít třeba tam."
Pohodila příčeskem a zavrtěla výstavním pozadím k východu..
Jirka Kulka stále nemohl přijít na to, který z pasáků u baru k téhle krasavici patří. Byla to jediná, leč dost podstatná trhlina v plánu, který neustále v myšlenkách přemílal k realizaci, a který začínal děsit tuší kolegy pohraničníky.
"Platí se předem nebo u kolegy?" risknul vše na jednu kartu při sestupování ze schodů.
"Uvidíme," nedala mu šanci děva. "Záleží na tom, jak se budeš jevit."
Jistit se mnoho nedalo. Bylo jasné, že z téhle šlamastyky se musí Jirka Kulka vylízat sám.
Jakmile za ním zaklaply vchodové dveře opryskaného činžáku, zůstaly nehybně stát i dva stíny naproti v podloubí.
"To jsem zvědavý, do čeho nás zase dnes namočí. V úterý má přijet Kateřina a já tady blbnu jako při poplachu někde na hranici."

Museli se zasmát tomuto přirovnání. Jediné, co spojovalo potemnělou Perlovou ulici se státní hranicí, bylo hvězdičkami poseté nebe nad hlavou. Minuty se nekonečně táhly.
"Bacha, někdo jde."
Byl to Jiří, který si tlumeně pískal nějaký pochod.
"Už je to uděláno ... Už je to hotovo."
Opatrně si ho prohlédli kolem dokola, jestli mu náhodou ze žeber nečouhá rukojeť kuchyňského nože. Zdál se být v naprostém pořádku a vesel.
"Kde jsi vzal tolik peněz?" napadlo Kala. "Tvrdil jsi, že máš jenom dvě stovky."
"Taky, že jo," vytáhl zmačkané bankovky milovník.
"Pomohl jsem si nejlíp, jak umím. Teď už ale raději pojďte, než tady bude horko."
Jura byl tajuplný na samou hranici snesitelnosti. Bronislav se statečně držel až ke třetí zastávce tramvaje.
"Tak mluv a nenapínej."
Přezíravost obyvatel velkoměsta vůči všemu provincionálnímu byla Jirkovým největším spojencem. Roztřesený vesničan, sedící vedle v pokoji na pohovce, byl průhlednější, než krajíc chleba v bufetu.
Nad dívčí hlavou šuměla sprcha nástinem příštích vzrušujících okamžiků a záložní peněženka v košíčku podprsenky se zdála být v naprostém bezpečí. Za plentou, ale na dosah ruky. Teprve až po odchodu toho prosťáčka provedla překladatelka účetní uzávěrku a zaklela. Ten mizera sice poctivě zaplatil, ovšem penězi, které předtím odcizil z podprsenky.
"Kdo s čím zachází, tím taky schází," lusknul prsty uspokojený Jirka Kulka.
Kal si z pomyslného seznamu vyškrtnul další místo, kam mohli až dosud zavítat neozbrojeni.

32.

Víkend přetrpěli ponejvíc v kasárnách.
Pouze navečer si pokaždé na chvilku odskočili civilně oddechnout do nedaleké hospůdky.
Smíchovská desítka, příjemná společnost kamarádů a očekávání velké události příjezdu rodičů s Kateřinou způsobovaly, že kolem jejich stolu stále jasněji probleskovalo fluidum naprosté spokojenosti. Dokonce i Jiří byl po události v Redutě uvolněný a přestal vymýšlet krkolomné akce na upoutání pozornosti osob opačného pohlaví.
"Tři měsíce jsem mazákem a řeknu vám, že někdy to na té vojně není úplně k zahození," meditoval Josef. Přejel zrakem po zakouřené místnosti.
"Vezmi si třeba támhle toho chlapíka... Dnes se rumpne. Zítra možná vystřízliví a pozítří v šest ráno zase orazí na píchačce příchod. Bude šroubovat, až se z něj bude kouřit."
Pohledy spolustolovníků zhodnotily tlouštíka a vyzněly jako značně pochybovačné.
I Pepa poznal, že trošičku přehání.
"Dobrá, opravuji. Občas ho ovane opar dýmu. Ale to není rozhodující. Hlavní je skutečnost, že ať už je na vojně jakkoliv, pokud se voják postará, voják má. V takovém šlendriánu, co v armádě je, není vůbec potřeba hledat nějaké skulinky. To už jsou přímo černé díry."
"Kde?...Co?" zareagoval přemýšlivý Jiří. "Slyšel jsem něco, co zní zajímavě."
"Ale nic," usadil ho nazpět do židle Broněk. "Klidně si dál dumej. Až nastane tvoje chvíle, spolehni se, že ti určitě neřekneme."
"Věděl jsem, že jste kamarádi," dojatě hlesl horolezec. "I já vás, vy parchantíci, mám raději, než jakoukoliv jinou lesní zvěř."
Není divu, že v podobně přátelské atmosféře se hodiny zkrátily na minuty a hostinský zase zavíral dřív, než by bylo záhodno.
"Půjdeme se někam pobavit?"
"Jestli chcete, tak jděte... Ale beze mne," prohlásil rozhodně Kal.
"Já jsem dnes hrozně unavený. Navíc už v úterý čekám vzácnou delegaci."
"Já jsem solidární," přidal se Pepík. ".. A stejně bych se s ním sám neodvážil."
"Dobře, jak chcete," ohrnul ret Jirka Kulka. "Lehneme si na kavalce a budeme si vyprávět pohádku o šípkové Růžence. A spali, ... a spali."
Byli už téměř u brány kasáren, když se vypravěč rozhodl pokračovat.
"Jenže tu najednou ... kde se vzal, tu se vzal, stojí před křovím chrabrý princ. V ruce svírá ostrý meč a chystá se princeznu vysvobodit."
Jirkův hlas se nesl noční ulicí jako odstřel žuly v lomu.
Pak se sehnul, sebral ze země odštípnutý kus dřeva a začal vojíny atakovat.
"Vy chásko zlotřilá!" mydlil je po hlavách a zádech. "Nebohou princezničku jste zakleli do podoby ošklivého hospodského a přiřkli jí povahu více než odpornou. Vždyť kdo by ho políbil, když musí zavírat tak brzy z večera?... Ale nebojte se. Já ji vysvobodím. Já, ... Jasný Sokol přetnu vaše revanšistické záměry a za podpory dělnické třídy vás rozsekám na kaši."
Legrace to byla převeliká. Broněk vše laicky tipoval asi na osm let Ruzyně nepodmíněně, jestliže v některém z okolních domů proletářský udavač bdí s dlaní u ucha.
Bohudík bajkař projevil dostatek soudnosti a zavčas zmlknul.

Kráčel schlíple po asfaltu dvora praporu, jakoby mu veškerá životní energie zůstala za branou, na chodníku Strakonické ulice.

33.

Úterní dopoledne Broněk Kalousek nervózně postával v dílně veleslavínského servisu.
Ve stále se zkracujících intervalech sledoval ubíhající čas na ručičkách hodin, visících nad stanovištěm znuděných mechaniků. Nespěchali, práci měli placenou hodinovým tarifem. Taky jim bylo srdečně jedno, že za necelou hodinu přijede na nádraží Střed rychlík, vezoucí návštěvu srdci zákazníka nejbližší.
"To bude dobrý," naléhal neustále na předáka. "Dnes seřízení motoru vynecháme, musím být za čtyřicet minut ve městě."
"Máme jenom jedny ruce," mručel muž s desaterem propisovacích per, vyčnívajících mu z kapsy pláště. "Běžte si vyrovnat účet a my vám zatím vozidlo připravíme na předání."
Slova, míněná s tržní logikou, se ukázala jako nepotvrzená v socialistickém pojetí časových dimenzí. Broňovi zbývalo pouhých patnáct minut na cestu k nádraží.
Hvězdicové jízdy federálů byly pouhým čajovým odvárkem toho, co se nyní dělo na trase Leninova - Hybernská. Jenže československé státní dráhy opět nezklamaly, takže vlak měl pětatřicet minut zpoždění.
Ještě v této době příslušník Veřejné Bezpečnosti, stojící před nádražím, odměřil na služebních hodinkách značky Poběda tři minuty. Hned po vypršení povolené lhůty začal vypisovat lístek na pokutu Žiguli krémové barvy, parkujícímu na stanovišti taxi.
"Buď zdráv, synu," natáhl mezitím na perónu ruku otec.
Pusa na přivítanou patřila mamince Kalouskové, která se zvědavě rozhlížela kolem.
"Tak kde máš to svoje děvče?"
"Kateřina ráno volala, že přijede až zítra s ostatními... Budete chtít zavézt k Hofmanům?"
Dlouholetí rodinní přátelé pozvali Kalouskovy na celostátní Spartakiádu, přičemž jim nabídli ubytování v rodinném domku pod Bílou Horou.
"Ti esenbáci si snad nikdy nedají pokoj," vyndal synátor lístek za stěračem.
Ke zděšení rodičů ho zahodil do odpadkového koše.
"To můžeš?" optala se máma nedůvěřivě.
"Dívej. Už se na nás žene."
Skutečně. Nadstrážmistr byl za rohem maskován lépe než Robin Hood v Sherwoodském lese. Spěchal ztrestat opovážlivce, znevažujícího činnost kontrolních orgánů.
"Dobrý den," pozdravil s rukou u štítku čepice. "Soudruhu řidiči, předložte mi vaše doklady a doklady o vozidle."
Bronislav si povzdechl. Otevřel rodičům dveře a orgánu předložil Knihu provozu.
"To je co?" nechápal příslušník.
Zadumaně obracel tvrdé desky v ruce.
"Nějaké jiné doklady nemáte?"
Kal pokrčil rameny.
"Všichni řidiči na ministerstvu vnitra jezdí pouze s takovouhle knihou provozu."
"A jak tomu mám rozumět? Máte tady napsáno jenom ... Dle knihy provozu."
"To je prosté. Existují totiž dva typy stejné knihy. Do jedné se píše to, co máte nyní v rukou a která je určená kontrolním orgánům. Potom ještě druhá, pro vnitřní kontrolu."
Nadstrážmistr stále nechápal.
"Dobrá. Jak ale poznám, jestli si tady jenom tak jezdíte nebo jste ve službě?"
"Asi nijak. Ale můžete to risknout a stěžovat si. Jenom vás předem upozorňuji, že pasažéři, které vezu, jsou osobní návštěva náčelníka. A ten podléhá přímo ministrovi. Takže, kdybyste dovolil ..." S těmito slovy si vzal nazpět majetek odboru.
Nechal stát přemýšlivého ochránce veřejného pořádku tam kde byl a odjel.
"Nebyl jsi k němu zrovna nadvakrát uctivý," kárala syna máma. "To vy máte nějaké zvláštní výsady? Nebo proč tě nedal pokutu?"
Broňa se zamyslel.
"Možná máme výsady dvě. První malou výhodu nevědomosti. Druhou velkou, ukrytou ve strachu státní moci nad sebou samými."
Maminka Kalousková si Bronislava prohlížela ve zpětném zrcátku. Bylo na ní vidět, že o něčem usilovně přemýšlí.
"Neber si to tak mami. Jsou to všechno jenom pěšáci .. Tak jako já."
"Změnil jsi se," promluvila. "Ta Praha z tebe vymazala veškerou úctu před zákonem."
"Ono taky hodně záleží na tom, kdo ten zákon zastupuje... Nebudeme si ale přece kazit náladu nějakými věcmi, které stejně nezměníme. Ty máš svoji pravdu a představy. Já zase poznal něco, co je mi bližší, než učení marxismu leninismu."
"Můžete tu politiku nechat alespoň teď?" ozval se otec. "Všude máš napsáno, že za jízdy se s řidičem nemluví. Tak ho nech řídit. A ty s námi nejezdi jako k ohni. Mám už prošláplou díru v podlaze od toho, jak pořád brzdím za tebe."
Až nyní si Kal uvědomil, že stále ještě nevědomky pokračuje ve stíhací jízdě, započaté před hodinou na cestě sem. Ubral rychlost na přijatelných osmdesát kilometrů v hodině.

Přemysl Hofman měl rovněž hodně společného s ministerstvem vnitra. Snad jen ze staré známosti se vojín odvážil předjet až do branky rodinného domku pod Bělohorskou ulicí.
"Buďte zdrávi... A vítejte u nás," vítala je "teta" Helena. "Přemek sice ještě není doma, ale před chvílí volal, že se zdržel na poradě u ministra. Měl by přijet do půl hodiny."
Vojínovi pohraniční stráže naskočila husí kůže, jakmile uslyšel jméno ministra vnitra Vajnara. Hlavou mu probleskla vzpomínka na jednu z úklidových akcí, kdy Jirka Kulka zkoušel funkčnost červeného telefonu v kanceláři náčelníka Kalvy.
"Vajnar... Slyším," ozvalo se tenkrát ve sluchátku.
Jiří začal zmateně vyprávět pohádku o úklidových schopnostech vojínů pohraniční stráže. Postavu měl přitom vypnutou až téměř ke stropu. Pot z něj lil víc, než za chřipkové epidemie.
"Tak to by bylo," vydechl, když zavěsil.
"Pokecali jsme a jsem pozvaný na kafe. Akorát si nemůžu vybavit tu adresu. Něco se mi mate, že říkal náměstí Republiky. Asi myslel Obecní dům... Nebo že by posádkovou věznici? Nevím, budu muset příště líp poslouchat. Nalej něco, ať spláchnu to hrozný leknutí."
Hofmanovi a Kalouskovi se poznali před více jak dvaceti lety. Broněk s Romanem jim říkali teto a strejdo. Přesto nikdo přesně nevěděl, jakou činností se plukovník Přemysl Hofman zabývá. Jen jednou, když už na stole stála třetí načatá láhev slivovice, usoudili bratři z náznaků v hovoru dospělých, že strejda Přemek bude mít něco společného se zahraniční rozvědkou.
"Budu muset jet," snažil se v obývacím pokoji skočit do řeči dvěma rozjetým ředitelkám Broňa. "Pokud mně to vyjde, zastavil bych se večer.. Ahoj."
Otec se nakvašeně zvednul k malé inventuře barové skříňky, no a ve školství snad ani nepostřehli, že klaply dveře, vedoucí k východu.
Večer pro jistotu zavolal.
"Nevím, jestli nás ještě stihneš," zvednul sluchátko strýc Přemek. "Máma s tetou chtějí na nějakou operetu a nás s tátou najdeš někde na Příkopech. Zkus to ve Slováči nebo v Savarinu."
Samá lepší místa. Slovanský dům děsil všudypřítomnými veksláckými partami. Ve vinárně Savarin nebyl od posledního Jiříkova výstupu, při kterém tančil kozáčka se sovětskými turisty.
"Dobrá. Někde se potkáme."
Jirka Kulka nenápadně naslouchal ze sousední židle, odkud kombinoval možnosti nečekané příležitosti.
"Jestli potřebuješ ochranu, mohl bych si vyměnit službu se Spurným."
"Proboha, jen to ne!" zděsil se upřímně Broněk. "Otec je velice konzervativní člověk. Třebaže má pochopení pro mladé lidi, tvoje legrácky by mu nemusely dojít až tak úplně přesně."
"Jak chceš. Nebudu se vnucovat." Jiří se uraženě pohroužil do luštění křížovky.
Nechal Kalovi prostor k přípravě na samostatný výlet.
Slunce se sklánělo k západu a zvolna mizelo za střechami domů. Tramvaj vyplivla pomenšího zavalitého mladíka. Jeho ošacení se ničím nelišilo od ostatních civilních obyvatel, spěchajících neustále sem a tam rušnými ulicemi.
Koncem června přicházela tma velmi zvolna. Ještě po jedenadvacáté hodině se díky letnímu času dost mizerně prchalo z oplocených areálů továren, pracujících na odpolední směny.
Už téměř půl druhého roku nepoznal Kal onen nádherný pocit vítězství při ušetřené půlhodině. Nestěžoval si. V jeho případě šlo mnohokrát o víc, než byly stržené prémie za předčasný odchod z pracoviště.
Kráčel zvolna dolním koncem Václavského náměstí, krátké rukávy letní košile se mu vzdouvaly čerstvým vánkem. V hlavě, pod dokonale střiženými vlasy, se mu honily vzpomínky na úprk před zuřivými devizovými obchodníky.
"Jestli vás tady ještě někdy načapáme, můžete si objednat hrobku na Olšanech."
Slova, nepříliš povzbudivá, míněná spíše v nástinu výhrůžky, než-li skutečné likvidace, ovšem v každém případě s konečným důsledkem značně bolestivým.
"Pane Bože, stůj při mně. Nedej mi nařezat den před příjezdem Kačky."
Modlitbička zřejmě zapůsobila. Veksláci si vydělaných peněz užívali v některém jiném podniku. Broněk Kalousek prohlédl prostory restaurace v přízemí, nakoukl i do salonků v patře a s úlevou vyšel ven do mraveniště Příkopů.
V Savarinu byla situace obdobná, takže vojín pokračoval dál až k Obecnímu domu. Když neuspěl ani tady, rozhodl se celou anabázi zopakovat v opačném směru.
"Někde být přece musí."
Taxík, bočící do pasáže, jej málem porazil. Rozsvícená brzdová světla podnítila Broňkovu zvědavost. Ještě než k němu došel, vysoukal se z auta táta se strýcem Přemkem.
"Kampak, mladej?"
Situace se zdála být jasná. Ti dva už někde byli. Dostatečně o tom svědčila jiskra v oku, náramná výřečnost a ochota k pokračování načatého večera.
"Dneska Láďo naučíme Broňu, jak se žije ve velkém městě."
Zajímavá nabídka. Oslovený učeň pouze nedbale pokrčil rameny.
Ve vinárně bylo poloprázdno, přesto strýc trval na tom, že musí nejdřív něco přelousknout u baru. Třebaže oba téměř padesátníci, vyhoupli se do židliček jako mladíci.
"Co si dáte, pánové?" věnoval se jim okamžitě barman. "Finskýho námořníka jako obvykle, mladý muži?"
Dva páry očí se svezly doleva a dvě sanice poklesly v pantech.
"Jakého námořníka?"

"Finského," s naprostým klidem opakoval muž za pultem. Ukázal přitom úsměv, který nešlo nepochopit. Jirka Kulka, ač nepřítomen, zanechal kouzlo osobnosti všude.
V této chvíli bylo velmi obtížné poznat, který z táborů je více rozpolcený. Táta Láďa i strýc Přemek pochopili, že učit vyučence je mrháním sil. Broněk zase oplátkou nejásal nad tím, jak barmanova neuvážená otázka podrazila jednu nohu stojánku, na kterém visí obraz vzorně vychovávaného hocha.
"Tak fajn," vzpamatoval se jako první plukovník. "Ušetřil jsi nám práci. Pochopil jsem, že na hlavní správě to bude asi stejný jako u nás."
"Potom někdo může říct, že vojna vychovává," zakroutil hlavou otec. "Dodnes jsem si myslel, že přes podobné věci jsem v téhle rodině jedničkou já. Že já blbec nešel raději na tu operetu."
"Ty máš samý krávovský nápady," zasmál se Hofman. "Nejdřív Štrougal, teď zase zpěvohra."
"Jaký Štrougal?" zajímal se klasicky vojín.
"Ále... Tvůj táta ještě nikdy neviděl našeho předsedu vlády z blízkosti jednoho metru. Když jsme jeli sem, musel jsem se ještě zastavit v Paláci kultury na nějaké recepci. Jemu se tak líbilo, že si s ním mohl potřást rukou, že chtěl v té nudné partě zůstat."
"No a co?" durdil se táta. "Ruku si kvůli tomu nepozlatím. Jenže já zase tak často mezi špičky politické scény nechodím. U tebe je to něco jinýho. To bylo pořád ...vyser se na Štrougala, kluk nás čeká u limonády. Pěkná limonáda, tenhleten finský námořník."
Bronislav nestačil sledovat jednotlivá slova, ale celek na něho působil impozantně. Se strejdou Hofmanem se zkrátka jeden nenudil, podobně jako s Kulištěm.
Barman se uchichtával, rozléval drinky a ani moc neregistroval příchozí hlučnější partu mladíků, tvářících se, jako by jim patřila přinejmenším polovina světa.
"Vrchní, .. pět lahví šampáňa. Ale fofrem," objednal za všechny výrostek v kožené vestě. Broněk při těch slovech zatajil dech.
V zrcadle za barem poznal ty obličeje z Nekázanky. Na žebrech pocítil znova nespočet ran, schytaných po Jiříkově originálním nápadu se vstupenkami na laserovou show.
"Co je to za chuligány?" otočil se k příchozím otec.
Syn doufal, že je nepůjde umravňovat, jak byl zvyklý z tanečních zábav, kde často dělal pořadatele. Na rozdíl od váhové kategorie druhorozeného potomka, budil tatíkův převýšený metrický cent hmotnosti dostatečný respekt. Tam, kde z přemíry vypitého alkoholu ztrácel výtečník zábrany, nastoupilo nezapomenuté zápasnické umění volnostylaře.
"Vyprdni se na ně," vzal ho za ruku strýc. "To by jsi musel vymlátit třetinu Prahy. Nestojí za ránu. Pokud budou dělat potíže, poradíme si jinak."
Zapředli hovor, při kterém brzy zapomněli na hlučnou skupinku. Až teprve závan vínového dechu je upozornil, že za nimi někdo stojí.
Otočili se, aby si mohli nově příchozího prohlédnout.
"Jsi to ty!" zaskřehotal opile mladík v kožené vestě.
Šklebil se na Kala, chtěje nejspíš překonat i proslulého soudce Lynche.
"Asi jsi nepochopil naše poslední varování. Doufám, že máš vybranou urnu."
Smysl vyřčeného byl jasný. Tím pádem nezbylo ani dostatek místa na vyjednávání.
"Pánové dovolí, .. " natáhl vekslák ruku ke skleničkám na barovém pultu.
"Pánové nedovolí," odvětil s naprostým klidem otec.
Rychlým hmatem mu paži zkroutil za záda, otočil jej do směru jejich stolu a na rozloučenou ho v sedě postrčil nohou vpřed.
"Tý vole..."
Kožená vesta vletěl do hloučku jako jestřáb do holubů.
Nedopité bublinky se začaly vsakovat do běhounu na podlaze. Jednoho z party začaly obcházet mrákoty. Třešnička mu leknutím uvízla v krku a jen díky tomu, že upadl na záda, vystřelila otevřenými ústy ven, jakožto novodobý signál křižníku Aurora.
"Revoluce?...Co?...Kde?"
Kolem trojice u baru bylo v mžiku plno.
"Co to má znamenat?" křičeli jeden přes druhého.
Omezili se na slovní výpady, neboť viděli, že na jejich bojový postoj nikdo nereaguje.
"Proč jste strčil do našeho kamaráda?"
"Ach tak, to byl váš kamarád," ironizoval otec. "Vypadal spíš jako opilec, který se chtěl prát. Prosím, jestli má někdo další zájem, klidně slezu ze židle."
"Já myslím, že bude stačit na vysvětlenou tohle," vmísil se do hovoru plukovník.
Chystal se vytáhnout služební průkaz. Nikdy později nevysvětlil, proč tak nešťastně, že přitom poodhalil pouzdro služební pistole. Matný odlesk kovu spolu s legitimací vnesly světlo pochopení do rozpálených hlav.
"To je jiná," rozhodl šéf skupinky. "S vnitrem je lepší vycházet po dobrém ... To by tady brzo bylo pěkně zeleno, že?"
Hlouček zašuměl nespokojeností, ale pomalu se rozcházel.
"Správně pochopeno," přitakal Hofman. "Jenom nevím, jestli ne příliš pozdě."
Šéf nebyl žádný amatér.
"Myslíte, že by se s tím dalo ještě něco udělat?"
"Možná. Kdybyste se rozhodli dost rychle změnit lokál a na cestu poručili támhle u toho telefonujícího barmana dva vizoury a jednu finland vodku."

"To by bylo rozumné."
Oči odcházejících veksláků metaly blesky, ale třicátník v tmavých lenonkách své slovo splnil do puntíku. Zelená bankovka zmizela v barmanově peněžence.
"Na zdraví a oživení finančního trhu."
Hlídka Veřejné Bezpečnosti dorazila ani ne pět minut poté, co za posledním z tlupy zaklaply dveře. Tvářili se, jakoby právě dobyli Berlín.
"Tak co se tady stalo?" otázal se jeden z příslušníků barmana.
Ten beze slova kývl hlavou ke trojici na druhé straně pultu.
"Vaše občanské průkazy..."
Zcela neadekvátní požadavek, proto si vzal plukovník Hofman nové sólo. Vysvětlování bylo zřejmě jeho oblíbenou parketou, třebaže se zdálo, že začíná být unaven.
"Pojďte blíž strážmistře," zahájil proceduru známého mytí hlav.
"Jsem praporčík," ohradil se příslušník. "Můžete to zjistit na výložkách... Ty průkazy bych chtěl viděl. Nemám čas se tady s váma dohadovat."
"Budete-li ještě chvíli pokračovat v tónu, jakým se mnou mluvíte, můžete věřit tomu, že vaše výložky nemluví pravdu."
Hofman mu dal letmo nahlédnout do služebního průkazu. Potom pokračoval hlasem zpovědníka, jenž milosrdně uděluje rozhřešení.
"Každý slušný člověk, když někam přijde, tak nejdřív pozdraví. Je-li to navíc veřejný činitel, měl by zjistit situaci, než začne obtěžovat nezúčastněné osoby. Vím, že pouze konáte svoji práci, proto vám ji ulehčím. Můžete klidně odejít, věc se vyřešila sama."
Na tváři salutujícího bylo možno poznat znechucení nad službou k ochraně takovéhoto druhu veřejného pořádku. Zřejmě dnešní událost nebyla první v kariéře, kdy dost nešetrně narazil.
"A my můžeme pokračovat," nadhodil zvesela plukovník. "Kde jsem to přestal?"

Máma s tetou byly z představení Nové scény Národního divadla nadšeny, čímž se následně snažily kulturně zapůsobit i na manžele. Duch osvěty však tvrdě narážel na zeď z cihel Whisky, přičemž při průchodu kolem Reduty přišlo na mužskou většinu neodolatelné nutkání.
"Maminko, nebudete přeci stát venku na chodníku," lákal táta Kalousek. "Sedneme si někam do koutečka a vy nám pěkně v klidu porozprávíte příběh nešťastné lásky chudé pastýřky."
"Ale Láďo," namítla máma. "Nebuď osel a přečti si program."
Podala mu útlou knížečku, vzala tetu pod paži a vykročila do schodů.
Banditě - zpěvohra od Jacquese Offenbacha - tak stálo na titulu. Táta Kalousek se rozpačitě podrbal ve strništi.
"Já už budu muset jít," namítl znenadání Bronislav. "Povinnost volá a navíc, zítra by měla přijet Katka. Musím se jít vyspat, ať nemám ráno kruhy pod očima."
Podaná ruka a pusa na rozloučenou rozdělila na několik hodin rodiče od mladšího syna.
Zatímco ženská polovina obsadila volný stolek a dala se do hodnocení života v tak velkém městě, jako je Praha, mužští se vydali chodbou k místnůstkám, označeným mezinárodně srozumitelnými symboly. Prošli kolem dívčiny, opírající se o pultík šatny, kouřící cigáro a dávající na odiv kolena, obtažená dovozovými silonkami.
"To bude asi drahota," znalecky hodnotil nesporné kvality táta Kalousek.
"No řekl bych, že za ty prachy by se dalo hezky posedět celý večer," poněkud hlasitěji odpověděl plukovník Hofman.
Tlumočnice se znechuceně odvrátila na druhou stranu.
"Nezdálo se ti, že se Broněk nějak rychle loučil?" pokračoval otec v otázkách, snažíce se přehlušit zvuky, charakteristické pro tato místa.
"Myslím, že nejevil moc chuti pozdravit zdejší osazenstvo a personál," potvrdil postřeh strýc. "Ale na druhé straně s tím stejně nic nenaděláš. Za chvíli mu vojna skončí a v jeho letech by se dalo předpokládat, že bude jednat jako dospělý."
Od chvíle, co se připojili ke svým manželkám, staly se tématem dalších debat příběhy, které se staly v dobách od minulého setkání na jaře loňského roku do dneška.

34.

Druhého dne se nemohl Bronislav Kalousek dočkat oběda.
Měl smluveno s podplukovníkem Suchánkem, že jej odveze dřív domů, aby se potom mohl zastavit na nádraží pro Kateřinu.
"Hlavně ať jsi včas v kasárnách," nabádal ho vcelku zbytečně náčelník.
"Věř mi, že na ženské už zahořelo mnoho velikých válečníků."
Vlak se cvičenci dorazil poměrně přesně. V chumlu těl musel napnout všechny smysly, aby Káču našel. Docela podvědomě zamířil tam, kde se o něčem živě debatovalo.
"Ahoj Broněčku! ... Toto je Lída ...Tady ten vazoun je Standa, ... Marta a Petr."
Každý polibek, či pohlazení byly vykoupeny negativní informací. Kateřina se samozřejmě nezapomněla ve vlaku pochlubit tím, že má kluka v Praze na vojně. Nezatížena vědomím o kapacitě Lady 1600, nabídla odvoz celému kupé, v němž cestovala.
"Vadí ti to, Broněčku?"

Na Kala padl pocit vědomí, že se mu zrovna podařilo pochopit Othella.
Pak ale jenom mávnul rukou.
"Pro mě, za mně. Přibalte si sebou třeba i spartakiádní trampolínu."
Cesta do Strašnic na ubytovnu připomínala záběry z cestopisného filmu o přepravě osob v afrického vnitrozemí. Z otevřených okének čouhaly ruce, přidržující bágly na střeše, rovněž vzadu na sedadle sedělo nyní společně více lidí, jako za celou dosavadní existenci vozidla.
Základní devítiletá škola, respektive její tělocvična, se měla stát na příští čtyři dny domovem pro několik desítek mladých lidí olomouckého regionu.
Vojín pohraniční stráže si v tom mumraji připadal naprosto ztracený. Zato Kateřina byla ve svém živlu. Švitořila s každým na potkání. Ústa jí jela takovou rychlostí, že mohla okamžitě nahradit leckterého komentátora v rozhlase.
"Bože, honem pryč."
"Jaký máte program?" vpadnul Káči do řeči.
"Jestli máš volno, mohli bychom jít někam na chvíli posedět."
Kateřina se šla informovat k vedoucí výpravy. Když se asi za čtyřicet minut vrátila, s úžasem zjistila, že se zapomněla zeptat. Omluvně ho políbila na ústa.
"Další hodinu už to tady nevydržím."
"Neboj se Broněčku, budu zpátky coby dup."
A skutečně, než stačila uplynout čtvrthodinka, přicupitala zpět. Nadšeně oznamovala, že mají naplánovanou prohlídku Prahy a Strahova.
"Domluvila jsem ti, že můžeš jít s námi."
Kal se v duchu pokřižoval.
"Asi nebudu moct být tak dlouho mimo. Když mě řekneš kdy a kde, ... zastavím se večer, až tady ten blázinec trochu poleví."
"Dobře. Dej mi pusinku a zastav se tak nějak po jedenácté. Chtěla bych ti toho tolik povědět."
Zlatý Jirka Kulka. I z něj ho někdy bolela hlava, ale tak nějak jinak. Chudák Roman.
Těsně po osmé hodině večerní opouštěly tři postavy v civilu kasárna hlavní správy.
"Výsadek proveden," zahlaholil Jiří. "Ženy a dívky, ... připravte si kužely, začíná cvičení."
"Vážně nechceš, abychom šli s tebou?" ptal se naposledy Josef Válek. "Jak můžeš vědět, že si nepřivede několik posluchaček? ... Kamarádi by ti od nich spolehlivě pomohli."
"Jsi moc hodný Pepo. Nezbývá mi než doufat, že i já jsem jí chyběl natolik, že bude sama." Chtěl věřit tomu, co říká, ale vůbec by se nedivil, kdyby tomu tak nebylo.
Tělocvična tonula v tmách.
Podíval se na hodinky. Ani těch dvacet minut zpoždění nevysvětlovalo prázdné místo u houpaček. Po pečlivé obhlídce objevil nedovřené okno na záchodku. Vlezl dovnitř. V naprosté tmě se snažil co možná nejtišeji nalézt vchod, kterým odpoledne nosil lehátka.
Šel po sluchu a hlavně po čichu.
Přestože hala byla veliká, mohl naprosto spolehlivě rozlišit, která skupina cvičenců povečeřela stravu z domova a kdo už stačil podlehnout nabídce nedaleké restaurace.
Najít v takovém množství spáčů tu jedinou se zdálo být zhola nemožné.
"Kateřino...!" zavolal šeptem.
Posadilo se asi dvanáct dívek.
"Katko...!" opakoval s nadějí, že ho dotyčná pozná po hlase.
Většina siluet si znova lehla, ale stále se nic zvláštního nedělo.
"Káčo Zázvorková...!!"
Všechny postavy do jediné ulehly zpět na lože.
Teprve až dozněl šum, vyvolaný natřásáním přikrývek, uslyšel nějaké povědomé švitoření v koutě místnosti pod hrazdou. Spolehlivě došel až ke dvěma lehátkům, sraženým k sobě.
Zpod dek vycházel tlumený smích. Kala ledově zamrazilo.
"Katko...!?"
Smích přestal, jako když utne.
Cíp pokrývky se odhrnul. Katčiny vykulené oči zaprosily o odpuštění. Broňovi zatančily červené kruhy před očima a jeho pravá ruka rychlým pohybem stáhla vedlejší Larisu.
V tom okamžiku nastalo peklo.
Jen jednou zažil Bronislav Kalousek něco podobného. Soused byl známý chovatel králíka domácího, takže nesčetněkrát v roce provokoval okolí vůní připravované pečínky. Toho dne však ušákovi zasadil ránu menší razance. V rutině zaběhlé práce si nevšiml, že dušička nebohého zvířete ještě nestačila opustit bezvládné tělíčko, visící za zadní běhy na příčce žebříku, s kůží přetáhnutou kolem boků. Ozvalo se pištění, které nabývalo na intenzitě v závislosti na tom, jak víc a víc propadal mistr popravčí panice.
Jak si tenkrát soused poradil Broněk neví, ostatně ve tmě tělocvičny mu nezbývalo mnoho času na přemýšlení.
"Pomóc! ... Chce mně znásilnit!" ječela dívka s mužskou hrudí, oděná pouze v miniaturní kalhotky. Seděla na lehátku, lomila rukama nad hlavou a vyvolávala chaos.
Ani jednoznačné vítězství Národní fronty ve volbách nemohlo působit dramatičtěji, třebaže reakce některých cvičenek byly rozporuplné.
"Dobře ti tak, rajdo!" vztekle odseklo korpulentní děvče v modré teplákové soupravě.

Jako jedna z mála ulehla uvědoměle zpátky na lože.
Jinak tomu bylo u ostatních obyvatelek. Přidávaly se k zostuzené kolegyni postupně a svorně, z čehož vznikl nehorázný zmatek.
Vyděšený Kal toho využil. Podařilo se mu nepozorovaně vyplížit za dvoukřídlé dveře posilovny, kde zalezl pod hromadou žíněnek.
Korunní svědek celé události mlčel nezvykle zarputile. Pedagogický dozor moudře rozhodl, že vyšetřování události odkládá na zítřek. Trvalo ale nejméně dalších dvacet minut, kdy přestaly i ty nejodhodlanější dívky doufat, že se smilník vrátí.
Pak teprve nastalo znova ticho, přerušované občasným chrápáním jednotlivých cvičenek.
"Broněčku jsi tady?" zaznělo ode dveří.
Panty zlehka zavrzaly a oslovený sebou trhl.
"Ty máš po tom všem odvahu se mnou mluvit?"
"A proč bych neměla mít? Jdu se ti přece omluvit."
S těmito slovy vklouzla k němu do tepla pod žíněnky a začala vysvětlovat. Všechno bylo úplně jinak, než jak se na první pohled zdálo. Káťa si na prohlídce města koupila nový přenosný magnetofon. Měli tam právě takový, jaký už dlouho chtěla.
Po večerce ulehla pod deku a aby nezaspala smluvenou dobu, rozhodla se nahrát milému nějaké líbeznosti. Tak se zabrala do popisování legrační příhody se slonem v Trói, že přestala vnímat čas. Když navíc získala posluchačku, bylo vše ztraceno.
Monika si přisunula lehátko, aby lépe slyšela a potom už se chichotaly sobě navzájem.
"Musím jí zítra všechno podrobně vysvětlit," rozhodla se Katka, než její ústa definitivně zamknul polibek usmíření.

První generální zkouška dopadla dobře. Časový plán vycházel a oni měli celé odpoledne sami pro sebe. Prozatím mohl Kal na prstech jedné ruky spočítat hodiny minulých dnů, strávené na území kasáren. Náčelníci byli jednak tolerantní a jednak měli svých problémů tolik, že vlastně ani někdy nevěděli, kterou díru lepit dřív.
"Mohli bychom se zajít podívat na Petřín," navrhl Broňa.
Kateřina nadšeně souhlasila.
"Ty si tady chodíš, jako bys tu vyrůstal," divila se neustále schopnosti orientace doprovodu.
"To já bych se dvakrát zatočila a cestu zpátky bych už určitě nenašla. To jsme byli jednou na výletě na Macoše a představ si, co se stalo Hlaváčkovi....."
Bronislav přehodil ušní klapku na polohu vypnuto. Po očku sledoval čilý ruch na svahovitých cestičkách pod Petřínskou rozhlednou. Snažil se taky dostat ke slovu.
"Tady odsud jsme k výročí osvobození pálili ohňostroj ze světlic."
"Jo? ... To muselo být hezké. A víš jak to tenkrát dopadlo?..."
Káča byla k neutahání ve všech směrech. Nádherné tři dny, nádherné tři večery a nezapomenutelné tři noci.
"Ještě že ta Spartakiáda skončila," pravil v pondělí ráno Jirka Kulka. "Vypadáš jako bezprizorní toulavý psí samec po náročné jarní sezóně."
Kal se z posledních sil usmál.
"A připadám si jako inseminovaný býk."
"To je zase co?"
Jiří postupně získával vlastnosti, kterými zprvu hluboce opovrhoval. Broněk vysvětloval.
"Když jsem ještě sloužil v Budějovicích na veterině, byl jsem jednou svědkem, jak brali chovnému býkovi vzorek na oplodnění nějaké zasloužilé soudružky krávy.
Nejdřív chudáka zahnali do takové úzké ohrady. V té stála dřevěná parodie kravičky, napuštěná nějakým výpotkem. Lumpík si naskočil a začal vypadat směšně. Kamaráde, dělostřelecký granát je nic oproti tomu, pod čím mával jeden z ošetřovatelů igelitovým pytlíkem na dlouhé tyči. Potom býk zahučel jako nachlazená lokomotiva před tunelem a chlapíkovi ztěžkla ruka. Bylo toho tolik, že soudružky krávy musely být na vrcholu blaha."
Jirka Kulka začal velmi posmutněle leštit bystu Lenina.
"Vidíš to, takový býk ... Jak se má."
Měl podivně zavlhlé oči.
"Kdy někam vyrazíme?"
"Nechej mně pár dnů vydechnout. Slibuji, že jestli bude v sobotu příznivá kombinace, vyrážíme někam na akci."
Jiřímu slib stačil. Pohvizdujíce si instrumentální bojovou píseň, odešel sloužit pracujícímu lidu pod vedením Komunistické strany Československa.
Toho večera chvátal Kal naposledy na tramvaj směr Strašnice, aby se rozloučil s odjíždějící Kateřinou. V půl druhé v noci vyrazila souprava z bývalého Masarykova nádraží.
Pohraničník mával za posledním vagónem tak dlouho, než mu zmizel za ohybem kolejí.
"Měj se krásně, Kačko. A pozdravuj na Hané."

35.

Z biologického hlediska na tom byl Jirka Kulka zřejmě hůře, než si byl ochoten připustit.
Za celou dobu konání celostátní Spartakiády pozoroval houfy cvičenek, obdivoval jejich upnuté dresy, ale k cílevědomé akci se prakticky vůbec nedostal.

"Je to všechno pouhý podfuk. Znesvěcující propagace krásy mládí a zdravého rozvoje moderního socialistického člověka," naříkal zoufale v okně zasedací místnosti.
Tesklivě pozoroval davy odjíždějících slečen naproti na perónech Smíchovského nádraží. Jeho sexuální zastuzení nakonec odnesl Josef Válek.
V pátek náčelník praporu odjížděl vždy o něco dříve domů, takže jeho řidič cestou na Smíchov pravidelně zajížděl do jisté ubytovny, kde měl několik dobrých kamarádek.
"Vezmi mě s sebou," snažil se vnutit Jirka.
Pepovi ho bylo líto. Telefonista mnoho příležitostí k černým vycházkám neměl, proto souhlasil s tím, že se vrátí k Tatře, aby mohl odhodlance k výletu přibrat.
"Pojedeš s námi?" pokusili se přemlouvat i Broňka.
Ten ale raději odmítl.
"Na příští úterý jsem si napsal požadavek na dovolenku, přesunutou z minulého roku. Přihodil jsem si k ní i letošní, což by suma sumárum hodilo dvacet dnů pobytu na rodné hroudě. Nemůžu zbytečně riskovat. Něco mi říká, že dnes to bude průser jako mraky."
"Nestraš kapra po Vánocích," odbyl ho Jirka Kulka.
Rychlým krokem si odešel připravit civil.

Půlnoc už dávno odbila a vozidlo náčelníka praporu stále ve svém boxu chybělo.
"To jsem zvědavý, jak to bude Pepek vysvětlovat," prohodil k Edovi Spurnému Broněk.
"Čin, .. čin," přešel strážný problém budoucnosti.
Pozvedl novou číši šampusu. Slavil dnes narozeniny a nemohl pochopit, proč dal Jiří přednost pochybným známostem s ženštinami modřanské ubytovny před kolegovým kulatým výročím. Ručičky hodin odkrojily začátek prvního červencového víkendu a venku na terase bylo pořád příjemně.
"Jenom aby se jim něco nestalo, pacholkům."
Zvuk drnčícího telefonu nevěstil v tuto pozdní hodinu nic dobrého. Průšvih bylo cítit i přes hmotu přístroje.
"Slyším."
Tvář vojína Spurného začala ztrácet barvu.
"Moment... Zavolám službu konajícího důstojníka."
Podplukovník Suchánek nebyl nočním probuzením právě dvakrát nadšen. Doplnil hladinu Rumu na pohotovostní mez a šouravým krokem unaveného starce dorazil do místnosti obsluhy. Přijal podané sluchátko.
"Podplukovník Suchánek, slyším."
Chvíli naslouchal hlasu na druhé straně a potom rozhodl.
"Nechejte si je zatím u vás. My si pro ně přijedeme hned, jakmile dorazí důstojník s referencí vojínů základní služby praporu."
Udělil ještě několik pokynů, ale to už Bronislav Kalousek nervozitou myslel, že se snad zblázní. Nenechal podplukovníka ani znova ulehnout. Odhodlaně zaťukal na dveře kanceláře.
"Můžete být sdílný a nastínit, co se vlastně stalo?"
Suchánek se pátravě zadíval na vojína před sebou a zabručel hlasem mrzutého medvěda.
"Co by se stalo?... Kulka a další soudruh pohraničník si nezodpovědně ožrali držky. Na Strakonické je zadržela hlídka, protože šněrovali po silnici jako užovka na lovu. V pondělí tam s kapitánem Fialou zajedeš... Dobrou noc."
"No to mě poser," hvízdl Spurný. "Pepek námořník v lochu a Kuliště s ním. To zase bude pondělní ráno."
Kal neříkal nic.
V myšlenkách už plánoval záchranu obou nešťastníků. Teď právě mu dělalo největší starost, jak se bude zítra ráno tvářit ocasník, jestliže strávil páteční noc někde na tahu.
Určitě ale nemínil nechat kamarády do pondělí na posádce.
"Nechám se vzbudit v sedm. Brnkni na rotu hned, jak se ti podaří Fialu vytáhnout z pelechu. Dobrou noc."
Těžko říct, který z vojínů prožíval horší zbytek noci.

Jakmile se rotou rozkřiklo, že je budíček, odešlo několik vojínů z posledního nástupního termínu na dvůr cvičit. Také Broněk nevydržel tlak v okolí žaludku a začal se oblékat.
"Tak co? Už jsi sehnal Fialu?" dotázal se hned ve dveřích s označením VKR.
"To bude asi horší," promnul si bradu nevyspalý Eda Spurný.
"Doma není. Nikdo neví nebo nechce prozradit, kde by se mohl zdržovat."
"Má přece pípák."
"To má. Ale nejspíš vypnutý. Kdo ví, kde je mu konec. Slyšel jsem o něm tolik věcí."
Broňa chvíli přemýšlel.
"Jak je na tom Suchánek? Ještě spí?"
"Myslím, že jsem ho před chvilkou slyšel na záchodě a ve sprše."
K realizaci svého plánu potřeboval Kal tichou podporu dozoru. Suchánek se tvářil chápavě.
"Jste asi dobří kamarádi, když v sobotu ráno vymýšlíš takový ztřeštěnosti. Ale staniž se. Já o ničem nevím, nic jsem ti nepodepisoval. Fialu si sežeň kde chceš."
Žiguli krémové barvy vyrazilo z brány kasáren jako šíp.
Teprve až zakručení v žaludku Kalovi připomnělo, že vlastně nesnídal.
"Bude vydatnější oběd," pomyslel si, když zastavil před domem ve vilové čtvrti Prahy 5.

"Můžete mi zavolat kapitána Fialu," sklonil se k mikrofonu domácího telefonu.
"Není tady."
Ženský alt byl nakřáplý brzkým probuzením.
"Dobře. Řekněte mu, že počkám v autě, než se nasnídá."
Hlas na druhém konci linky přeskočil do fistule.
"Povídám, že tady nikdo není."
Žena musela být skutečně rozespalá, jestliže nepoznala řidiče, kterého před necelým týdnem v opilosti sexuálně obtěžovala během jízdy ze Zlaté husy.
"Přece mi nechcete tvrdit, že jeho auto, co stojí za rohem, přijelo metrem... Prosím vás. Je to důležité. Řekněte mu, že na něj čeká Kalousek."
V mikrotelefonu prsklo a nastalo ticho. Bronislav poodstoupil a zapálil si.
Dokuřoval druhou Spartu, když se z branky na ulici vykolébal kapitán Fiala. Z pod napuchlých víček pohlédl s nazlobeným očekáváním na úspěšného pátrače.
"Tak mluv, mizero. Co jste zase vyvedli?"
Broněk se nadechl k výpovědi.
"Noční hlídka Veřejné Bezpečnosti zadržela vozidlo hlavní správy, které řídil vyčerpaný vojín Válek. Vedle něj seděl unavený vojín Kulka. Pro podezření z požití alkoholu byli převezeni na odběr krve a následně do posádkové věznice na náměstí Republiky."
"A co s tím mám sakra, v sobotu ráno, asi tak dělat."
"Kdybych vás mohl poprosit o hodinu vašeho času. Mohl byste zjistil přímo na místě, jestli by s tím nešlo nějak naložit. Vždyť Kuliště vždycky taky plnil všechny vaše, někdy i naprosto neoficiální příkazy a přání."
Fiala začal řešit ukrutné dilema. V žádném případě nemohl dopustit, aby se ho pokusili vydírat vojíni základní služby. Na druhé straně je zřetelně chápal, vždyť sám ještě úplně nevyrostl z chlapeckých škamen. Rozhodl se postupovat šalamounsky.
"Dobrá. Dávám ti hodinu, v které si vytvořte takové podmínky, abyste později nelitovali. Po hodině jsme vyrovnaní, co se týká minulosti."
V následující minutě už vozidlo ujíždělo směrem do centra.
Před branou posádkové věznice vystoupili. Ohlásili se službě.
"Kapitán Fiala, ... vékáer hlavní správy. Máme tady mít vězně."
Jirka Kulka s Josefem Válkem vstoupili do místnosti jako zmoklé slepice. Vůbec nevypadali na probuzené abstinenty.
"Dobrý den, šéfe."
Fiala zakroutil hlavou.
"To skončilo, Kuliště. Kaštany z ohně za vás tahat nebudu. Nerad si pálím prsty."
Potom počkal, až v místnosti osaměli. Přisunul si židli ke stolu a přijal nabízenou cigaretu.
"Máte necelých čtyřicet minut na to, abyste si vymysleli nějakou přijatelnou formu omluvy. Přijatelnou samozřejmě pro náčelníka Kalvu. Jestli tedy hodláš zůstat na odboru. Ten váš kamarád má ale nejspíš smůlu, tomu nic nedlužím. Vidím to asi takto. Sedm dnů vězení ti postačí k nápravě. Velitel praporu ať si pro svého řidiče vymyslí potrestání sám. Berete, ocasníci?"
Jirka byl vděčný i za toto ocenění, neboť v duchu se již viděl někde u lopaty na Zbraslavi.
"A teď nám řekni, jak to všechno bylo."
Jiří se zhluboka nadechl, aby zahnal dotírající únavu.
"Myslíte, že můžu zkusit verzi pro náčelníka?"
"Na tu máš týden čas."
Fiala zaujal pohodlnou polohu a čekal. Jirka Kulka si povzdechl.
"Všechno probíhalo v pohodě. Kolem páté jsme zaujali pozice a v sedm bylo vymalováno. Pepa začínal být nervózní a tak jsme se chystali k odchodu. Kde se tam nabraly ty čtyři Vietnamky opravdu nevím. Já moc na Asiatky nejsem, jenže ony slibovaly něco jako thajské masáže. A že mám problémy se zády ví každý, kdo mě zná."
"Řekl bych, že záda jsou u tebe až sekundární problém," zamručel ocasník.
"No, bylo to prima," nevzrušeně pokračoval vojín Kulka.
"Pak ale jedna vytáhla nějakou jejich specialitu. To vám byla síla, že i slivovice je oproti tomu odvárek z čajové růže. Kolik bylo hodin, když s náma nasedaly do auta, už opravdu nevím. Pepa jel opatrně. Věděl, že má upito, takže ani neodvrhl, když ho Čhano chvílemi masírovala. Potom ale musel zastavit, protože docházel benzín. Než se mu podařilo natankovat, zašustily holky nějakým tabákem a ubalily každému tenkého čouda.
Co to hulily vážně nevím, ale smradu ta tráva nadělala jako při podzimním pálení bramborové nati. No a pak nás zastavili příslušníci... Chtěli doklady a Josef jim podal složku. Jenomže hned na první stránce zůstala nelepená ta gumová věc."
"A co na to esenbáci?" začínal se bavit Fiala.
"Ten, co nás kontrolovat, vypoulil šíleně oči a začal hrozně řvát. Zároveň zprudka otevřel řidičovy dveře, což Josef nečekal a vypadl na silnici. Museli jsme si všichni vystoupit a dát ruce na kapotu... To bylo utrpení. Nožičky jsme měli slaboučký a pořád někdo padal. Nakonec se nad náma slitovali, ty žluťásky šikmooký si zapsali, propustili, a nás dva odvezli sem."
"Kde je auto?" vzpomněl si Broněk.
"Jak to mám vědět? Já po těch cigárech ještě před hodinou netušil, jak se jmenuju křestním jménem."
Svorně mu to uvěřili.

Pepa Válek téměř nemluvil, jen jeho vypoulené oči odrážely neodbytný příliv kocoviny.
"Brali vám krev?" dostával se do formy kapitán.
"Myslím, že ne. Asi jim připadalo dost průkazný, jak vypadáme. Vím, že zkoušeli detekční trubičky, ale ty došly hned na silnici. Každá nám vypadla z ruky dřív, než jsme do ní stačili fouknout."
"Takže suma sumárum na vás nemají ani trubičky, ani krevní vzorky. Kuliště ty máš zase víc štěstí než rozumu. Pokud nebudou mít zájem vám něco podstrčit .. teď nic neslyšíte .. nechají potrestání přímo na nás. U tebe je to teda jasný a ten druhý ocasník asi zaplatí náčelníkovi."
"Šéfe, nešlo by přece jenom,..." Kal tajně doufal i za Pepu.
"Kale, víš sám, že mám pro vás, vy pacholci, slabost. Zkusím s velitelem praporu stranicky pohovořit, ale neručím za nic. I tak si myslím, že v době mojí příští služby na odboru, by měli mysliveči uspořádat malou konferenci."
"Ještě dneska napíšu mámě," ožíval Jiří. "Jestli ovšem z basy chodí pošta."
"Něco sesmol," nabídl se Broňa. "Já se tady v pondělí zastavím a hodím ten dopis na poštu."
"Nechci ti ubírat optimismu, ale asi nebudeš mít na psaní dopisů moc času," vmísil se znovu do začínající debaty kapitán.
"V kanceláři jsem se potkal s nadporučíkem Benešem od pées z letiště. To znamená, že vnitro v neděli končí dozorování a pondělkem nastoupí důstojníci od armády. Si piš, že péesáci lenošit nebudou. Na druhou stranu by zase tato kombinace vysvětlovala nepříliš důsledný postup při zjišťování vašich promile."
"Myslíte, že bych měl soudruhu Benešovi nějakým způsobem poděkovat?"
"Ode mne nic nevíš, ale myslím, že mu docela chutná napoleňák....
Kale, hodina se chýlí ke konci, je třeba kopnout do vrtule. Ty si užívej kocoviny a dumej nad tím, že Vietnamky jsou imunní k většině pohlavních nemocí."
Ocasník se ušklíbl a povstal k odchodu.
"Do řiti, ještě tohle."
Jirka Kulka načínal den, který nebyl příliš hodný zaznamenání.
"Myslím, že by to byl pro něj dostatečný trest," rozvíjel úvahu cestou na Smíchov Broněk. "Taková menší kapavka by mu možná otevřela oči, čímž by promiskuitní minulost navždy tlustou čarou oddělil od světské budoucnosti."
"Kuliště poustevníkem," rozesmál se hlasitě Fiala. "Lepší tečku za dnešním ponurým ránem jsi opravdu nemohl udělat. Vysaď mne tady u té restaurace a koukej mazat do kasáren. Beztoho bych se divil, jestli máš od soudruha Suchánka podepsanou knihu."
"Přeji vám příjemný zbytek víkendu. A moc děkuji i za ty dva."
"No jasně ... Koukej zmizet."
Náčelník Suchánek projevil jen nepatrnou špetku zvědavosti, pouze si nechal v kostce vylíčit běh událostí včerejší noci. Dokonce mu stačila verze, určená pro náčelníka odboru Kalvu. Pokýval rozvážně hlavou a potom beze slůvka komentáře odešel do kanceláře sepsat protokol o vyšetření mimořádné události.

36.

Pondělní ráno patřilo k těm rušnějším.
V řešení několika závažných bezpečnostních, či morálních prohřešků vojsk ministerstva vnitra v době konání celostátní Spartakiády, zapadnul případ vojínů Kulky s Válkem jako zcela rutinní. Plukovník Kalva se spokojil s navrženým řešením kapitána Fialy.
Pouze k osobě řidiče velitele praporu si neopustil poznámku.
"Být to náš řidič, letí na minutu."
Bohužel pro Pepu, byla zřejmě jeho slova následně tlumočena samotnému podplukovníkovi Kratochvílovi. Z praporu přišla k rukám kapitána Fialy nová umístěnka vojína Josefa Válka. Zněla na adresu domažlické brigády pohraniční stráže.
"Z prachu vzešel, do prdele se navrátí," komentoval krátce po vypršení trestu situaci samotný Pepa. "Mějte se zde krásně kamarádi moji. Doufám čahoune, že dostaneš pozitivní výsledky testů na syfilis, a ty se Broňo vystříhej podobných výletů s tímhle nemravným tvorem. I když kajícně uznávám, že žluťásci byli můj nápad. Taky si ho odskáču.... Až pojedeš kolem Domažlic, určitě se nezapomeň zastavit... Konec konců, mohl jsem dopadnout hůř."
Nerozhodný výsledek bral vojín Josef Válek sportovně.
Takto a podobně se vzájemně loučili tři nepochopení mušketýři novodobého socialistického kolbiště. Naposledy si v ocasníkově kanceláři na praporu hlavní správy přiťukli sektem sovětské výroby. Naposledy probrali politickou a ekonomickou situaci ve světě a naposledy zazpívali odsouzenému něco málo žalmů na cestu.
Druhý den, v sedm hodin ráno, klesl stav týmu Žaludské trojky o jednoho člena. Z úcty k němu, rozhodli se zbývající ponechat si původní název.

I přes nepříznivý počátek bylo možno dva prázdninové měsíce přiřadit k těm příjemněji stráveným. Prvním úžasným momentem byla Bronislavova dovolená, která se sloučením termínů protáhla na neuvěřitelných dvaadvacet dnů.
"Snad si na nás uděláš taky jeden den čas, abychom mohli probrat nějaké rodinné věci," durdila se po týdnu maminka Kalousková.
"Ale mami, vždyť jsem doma skoro každý večer," hájil se syn.
Právě vytyčoval trasu vandru, který s Kateřinou plánovali na nastávající prodloužený víkend.
"Jestli počítáš druhou nebo třetí hodinu po půlnoci za dobu večerní, musím mít obavy, čím se řídíte v té Praze.

Hodinky, pokud vím, žádné nenosíš."
"Tam jsou veliké hodiny skoro na každém kandelábru. Taky ve veřejných místnostech jsou nejmíň jedny někde na stěně. Je úplně zbytečné tahat se s nima na ruce."
"Hlavně je myslím úplně zbytečné, cokoliv ti říkat. Stejně nás nikdy neposlechneš a všechno si děláš podle svého."
Máma se zlobila, ale přitom určitě v koutku duše syna hladila po tvářích. Ty zdánlivé průšvihy a problémy k životu neodmyslitelně patří. Mladý člověk tím získává komplexnější představu o dobru a zlu.
Žádný režim, komunistickým počínaje, nedokáže pro hodnotný vývoj jedince udělat tolik, jako různorodé životní zkušenosti. Tolik moudra maminka měla, ale hubování už jaksi patřilo ke koloritu domácnosti. Bylo tím, čím je pro jiné ranní káva nebo puštěná televize.
"Kdy se míníte vrátit?" pokračovala starostlivě. Nakoukla Broňovi přes rameno do náčrtků.
"Nevím. To podle situace, až jak se nám tam bude nebo nebude líbit."
"No já jenom, abych věděla na kdy mám napéct trochu buchet. Budete určitě vyhládlí."
Je jasné, že v podobné atmosféře se vojín cítil jako znovuzrozený. Myšlenky na návrat si nepřipouštěl ani v tom nejdivočejším snu.
Také teď seděl ve vlaku, za jehož okny se občas mihla světla nějaké vesnice. V klíně mu na složené větrovce spočívala andělskými kudrlinkami blond vlasů Kateřina. Už více jak dvě hodiny spala, takže naprosté ticho rušil jen zvuk kol na předělech kolejnic.
Cvak, cvak, klapity klap.
Osm měsíců bude ještě muset Katka snášet odloučení. Měl z toho strach. Pavel Horký, obyčejně dobře informovaný o všem, co se dělo v mládežnických klubech, taktně něco naznačoval o vysokém švihákovi, podezřele živě se točícím kolem party. Pro tentokrát mu to s klukama vysvětlili po stranické linii, ale do budoucna se jevil jako značně nepříjemný sok.
"Budeš muset jezdit domů častěji, anebo si přečti, že pro jedno kvítí slunce nesvítí," lakonicky zhodnotil nezáviděníhodnou situaci kamaráda.
"Hlavně že jsi před vojnou trval na tom, rozejít se úplně se všema holkama, které jsi měl na triku. Pak se uvážeš na ukecanou Kačenu."
"Já opravdu nevím, čím to je. Ona je tak šíleně užvaněná, až je to milé."
"Dělej, jak myslíš. Doufám, že pořád platí zásada nedávat lemplům do ruky ostré náboje."
Za okny počalo svítat. Ještě chvilku a bude nutné přestoupit. Na znojemském nádraží sednou do místního motoráčku. Až i ten zastaví, budou muset zbytek kilometrů cesty k Vranovské přehradě dojít po svých.
"To už je ráno?" protáhla se Kateřina a našpulila rty k uvítání paprsků nového dne.
"Vítej na vandru."
Poprvé v životě cestovala světem s minimem osobních věcí. Stále nechápala, proč si nemohla vzít ohromný kufr, který snad pořád stojí v pokojíku. V něm zůstalo všechno to, co jí nebylo dovoleno vzít s sebou.
"A je to! Musíme se vrátit!" vypískla poděšeně. "Zapomněla jsem si malování. Nemůžu přece chodit mezi lidma takhle neupravená."
Pohazovala zoufale a zcela nelogicky světlými vlasy.
"Můžu tě uklidnit. Tam, kam jedeme, můžeš chodit upravená jak chceš a nebude ti to stejně nic platný. Nejedeme nikam mezi lidi, ale navštívíme trempskou osadu Kenyho Havrana."
"Jestli dostal jméno podle toho jak vypadá, bude to určitě velký odvaz."
"Není zrovna ideální pro titulní stránku Mladého světa, ale ty bys taky mohla zapřemýšlet nad svým trempským jménem, ať nezníš ostatním tak oficiálně."
Nutno podotknout, že z navrhovaných oslovení nedělalo žádné přílišnou čest Kalově fantazii. Neustále vymýšlel nová a nová jména, ale ani Bílá střela nezaujala.
"Připadala bych si jako mezinárodní rychlík," odtušila Káča. "Co třeba Bělská Labuť."
Název ulice souhlasil s příběhem, který Kalovi kdysi dávno vyprávěla, ovšem druh ptáka byl tenkrát trošičku jiný. Trempíky by určitě motivoval k mnoha sarkasmům.
"Neříkali ti původně kluci u vás v ulici Kačena z Bělidel? "
"Byli ještě nedospělí a nedokázali předpovídat změny ve vývinu."
V momentě, kdy se před nimi rozevřelo malé údolí s několika stany a polní kuchyní, nebyli pevně rozhodnuti v ničem, co souviselo s pobytem v osadě Havranů.
Letní počasí, spojené s bezvadnou partou, podtrhují lesy okolních zarostlých strání. Ukrývají lesklou hladinu údolní nádrže a tiší kytaru v tlapách Rudy Kuloně při večerních meditacích u ohníčku.
"Škoda, že už zítra musíme odjet, bylo tady hrozně prima. Oni ti trempíci nejsou zase takoví ušmudlanci, jak jsem si o nich dosud myslela. Nebýt té mojí brigády, nejradši bych tu zůstala celý zbytek dovolenky," tiskla se k Bronislavovi Mluvící růže.
Pro tuto chvíli nezvykle zvážněla.
Domů se rozhodli dojet stopem. Jak je ten svět malinký a kolika náhodám vystavuje chabé lidské stvoření mohli poznat hned za Znojmem.
"Jedete do Brna?" přistoupila Katka k bočnímu otevíranému okénku modré škodovky.
Broněk strnul.
Vozidlo bylo označené písmenem B a šestimístným číslem. Naštěstí major praporu hlavní správy pohraniční stráže v Praze věnoval více pozornosti blondýnce, než jejímu společníkovi. Svobodník Hlavinka málem vyprskl smíchy, když poznal vojína od vrkounů.

Dal mu však šanci. Nenucenými dotazy příležitostně doplňoval informační výměnu přední a zadní části prostoru vozu.
"Děkujeme za svezení," loučili se na okraji Brna.
Kal se snažil prstem, položeným přes ústa, zajistit Hlavinkovu mlčenlivost. Bylo mu ovšem jasné, že ti dva neprojedou ani zčásti jihomoravským krajským městem a tajemství už nebude tím, čím původně bylo.
"To zase bude keců," vzpomněl si na nedokončenou prezenční službu.
Usedl na patník, aby si zapálil.
"Nehul pořád a pojď mi pomoct stopovat."
Není všechno zlato, co se třpytí. Kateřina se ukázala jako naprosto nepoužitelná v samostatných akcích. Sebemenší věc, kde měla projevit vlastní iniciativu, ztroskotala na absolutní neznalosti čehokoliv, souvisejícího s něčím jiným, než se školou.
"Umění stopovat spočívá z podstatné části v tom, abys dobře vypadala a alespoň na chvíli udržela nataženou ruku. Tu první věc si vyřiď s vašima a v té druhé ti budu fandit."
Rýsovala se první hádka, kterou zažehnal nákladní automobil Liaz, vezoucí zboží do Ostravy. V Olomouci vystoupili napolo hluší a dokonale promasírovaní.
"Kdy zítra odjíždíš?" zeptal se na rozloučenou Broňa. "Mám se zastavit nebo už mne máš za těch pár dnů plné zuby?"
"Určitě se ještě zastav," zašvitořila Katka. "Kdoví, kdy se zase uvidíme."
Jak dobře dovolenka začala, o to hůř se bude za pár dnů odjíždět zpátky do Prahy. Tuto noc si stále dokola zahrával s myšlenkou na dezerci. Vymýšlel nové, dokonale rafinované úkryty, i dosud neobjevené nemoci, zabraňující dokončení nejčestnější občanské povinnosti.
Jediné, co nakonec pochopil, bylo poznání naprosté bezmocnosti a bezcitnosti státní správy.
"Příště se na celou vojnu vykašlu a vyřídím si modrou knížku," umínil si, než dočista usnul.
Zbytek dnů do odjezdu přečkal na pochůzkách s vlčákem Andym. Bylo obdivuhodné, jak na něho působila hravost němé tváře. Naprosto vynikající balzám na bolavou duši.
A zase se nachýlil čas odjezdu.
"Příští rok nashledanou," loučil se s každým, koho potkal.
Ruku podal i neznámému železničáři, který na hlavním vlakovém nádraží v Olomouci poklepával kladívkem na kola soupravy.

Jirka Kulka už znova pevně vězel v raráškově kůži a spřádal odvážné plány příštích akcí.
"Doneslo se mi, že v Alfě bývají prima diskotéky. Vasr tam má známýho vyhazovače, takže by snad neměl být problém s lístky. Co ty na to říkáš?"
"Prosím tě Kuliště. Nechej mě alespoň vybalit věci. Jestli nevíš, jak si po třech týdnech doma připadám, můžu tě ujistit, že to stojí za pěkný kulový a nikam se mi nechce."
"To se poddá, uvidíš... Jeden dva výsadky a budeš zase chlapík."
"Dobře. Ale slib mi, že alespoň dnes mi dáš pokoj."
"Tak fajn," zabručel Jiří.
Potáhl si kalhoty a šel z náčelníkovy lednice vytáhnout dvě chlazené Plzně.

37.

Osud si znova pohrál s kartami podle svého.
Ve středu v půl desáté večer bral vojín Spurný telefon. Propojil hovor na službu, aby z odposlechu zjistil, že na budějovické brigádě došlo znova k mimořádné události.
"Tři mrtví," informoval Bronislava. "Řidič a dva z doprovodu. Narazili čelně do lípy nebo čeho a jak vezli na korbě balíky plechu, rozšmelcovalo je to i s kabinou. Prý pěkně drsné. Nachystej se. Zítra v šest máš být u Suchánka, vyrážíte spolu."
Alespoň to. Myšlenky Broněk neměl ani na dlouhou jízdu, ani na poslouchání Pinkavy nebo jemu podobných.
Až teprve skoro v půli cesty, poprvé atakoval podplukovníka otázkou, cože se vlastně stalo.
"No dala ti ta dovolená pěkně zabrat," usmál se tázaný. "Myslel jsem si, že se ani nezeptáš."
"Abych vám řekl pravdu, je všechno spíš jen tak nějak ze zvyku. Nemůžu pořád pochopit, že to skončilo." Řídil dál bez chuti a zájmu o cokoli.
"To přejde. Za dva dny se dostaneš znova do formy. Horší to mají ti, co si včera večer zdřímli za volantem." Suchánek si kapesníkem otřel kapky na čele.
Bylo na něm očividně vidět, že podobné výjezdy jsou pro něj trestem.
"V Kaplici mně vzbuď."
"Co je s Kaplicí?" ožil znenadání Kal. "Myslíte jako prapor?"
"Jistěže prapor," zavrčel podplukovník. "Myslíš, že bych jel přes celé Čechy, abych se někde pomodlil."
Broněk byl náhle jako na trní.
"V Kaplici slouží můj nejlepší kamarád," začínal se těšit.
"Mohl bych vás poprosit o malou vycházku, jestli tam budeme náhodou nocovat."
"Pro mě a za mně," mávl rukou kontrarozvědčík. "Ale možná budu potřebovat odvoz, tak žádné přehánění s alkoholem."
Bronislav samozřejmě radostně přitakal.

Na praporu zajeli před budovu velení. Zatímco podplukovník odešel dovnitř, vydal se vojín zkoumat terén. V autoparku uviděl několik vojáků, zamířil tedy tím směrem.
"Kde bych našel Otíka Jehličku?" zeptal se prvního z nich.
"Chceš do držky?!" vyjel na něj tázaný a okamžitě se napřáhl k ráně.
"Co blbneš?"
"Jestli jsi přijel provokovat, vrkoune zasraný," syčel neznámý voják, "tak věř tomu, že dostaneš nakládačku o jaké se ti v Praze ani nesnilo."
"Ta jsi snad úplně zmagořil. Otík je můj nejlepší kamarád. Byli jsme spolu ve výcvikáči a chrněli vedle sebe. Chci ho jít pozdravit."
"Tak to se ti už asi nepodaří," poklesly paže a hlas kaplického řidiče.
"Otík je mrtvý. Včera v tý Tatrovce... tak to byl on."
Větší ránu od něj Kal ani dostat nemohl.
"Co to meleš?!" hledal slova. "Ota přeci nemůže být mrtvý. Vždyť já jsem za ním přijel. Navštívit jsem ho přijel ... Chtěl jsem jít večer někam posedět ... Pokecali bychom spolu. To přece nemůže být pravda. Opravdu nelžeš?! Nevymýšlíš si??"
Několik vojáků, kteří se mezitím shlukli kolem nich, zatřáslo zamítavě hlavami.
"Ne. Bohužel, ... nevymýšlí."
Vojín Bronislav Kalousek se vracel ke služebnímu vozidlu jako omámený.
Otevřel zadní dveře, sednul si na okraj velkého sedadla, mezi prsty žmoulal nezapálenou cigaretu a zíral před sebe. V hlavě měl naprosto prázdno. Něco jako lítost, vzpomínky nebo pocity ... nic. Absolutní nic.
"Tak Otík už není."
I tato věta byla holým zdrojem faktu. Vyjadřovala strohou skutečnost, stav věcí, nikoliv citů. Poprvé se setkal s tím, že něco nejde vzít zpátky. Neodvolatelně to zmizelo.
Jiskra v oku nebo okamžitý nápad, vyřčený ústy. Nezaměnitelný pohyb paže v určitém gestu, který se nedal nacvičit, nedal se převzít, byl osobní, zkrátka vrozený. Všechno je pryč.
"Tak Otík už není."
Jak to pochopit? Jak mozek donutit přijmout strohou krutost smrti?
"S kým si to povídáš?"
Podplukovník Suchánek stál u auta a ve tváři měl výraz primáře psychiatrie při velké vizitě.
"Ten řidič byl můj nejlepší kamarád," opakoval Kal téměř mechanicky.
Vstal, zabouchl za sebou, otevřel přední dvířka a usedl za volant.
"Jsi dobrý?" znejistěl Suchánek. Pátravě si vojína prohlížel.
"Trochu tě to vzalo."
"To bude v pohodě," pokýval hlavou Broněk.
Snažil se soustředit na úkony, dělávané dříve naprosto automaticky a bezmyšlenkovitě. Napoprvé se na zataženou ruční brzdu nerozjel.
"U nejbližší hospody zastav."
Úkol zcela jasný, přesto ji málem přejel.
"Dvě piva a dva Rumy," poručil podplukovník.
Mlčel po celou dobu konzumace, zahalen vlastními vzpomínkami.
"Bude to dobrý?" zeptal se znova v autě.
"Teď už snad jo," pousmál se vojín. "Taková divná křeč v krku mě přešla... Bude to dobrý."
"Fajn, to jsem rád. Zastavíme se na brigádě, dej se trochu do pořádku. Pojedeme potom rovnou do Prahy."
V Českých Budějovicích se za tu dobu nezměnilo vůbec nic. V kasárnách Kal najel až před vchod do budovy VKR. Počkal až náčelník zmizí vevnitř. Zamknul vůz a chystal se vyrazit směrem ke kotcům, kde jak doufal, najde společně s Astou potřebného rozptýlení.
Ten, koho si přál potkat ze všech tvorů nejméně, byl malý prcek s velkým břichem, potem orosenou pleší a třemi stříbrnými hvězdičkami na výložkách. Nadpraporčík Gottfried se zjevil, jak bývalo jeho dobrým zvykem, jako blesk z čistého nebe.
"Kalousku, copak tady děláte? Už vás prokoukli a poslali šupem zpátky?"
Go-gův obličej byl plný naděje a očekávání.
"Bohužel. Asi vás zklamu," pokoušel se Broněk o běžný dialog. "S náčelníkem odboru vékáer hlavní správy si rozumíme poměrně dobře. Chodíme spolu na různé bankety a recepce. Tam problém nevidím. Sem k vám jsem se přijel podívat, co zbylo z mého kamaráda."
Broňkovi se zajíkl hlas.
Go-go snad vojínovu náladu ani nevnímal a urputně se mračil.
"Váš kamarád byl určitě taky pěkný výlupek. Něco, co socialistická armáda ve svém středu nemůže snést. Ať již skončil jakkoliv, nemohlo to dopadnout jinak. Mlýny naší komunistické strany melou pomalu, ale jistě. Vy sám určitě neujdete příkladnému osudu. O to už se postarají velitelé, kteří nepochybně brzy odhalí vaše sklony a pochybné záliby."
Mluvil ještě dlouho, ale Kal ho příliš nevnímal. Sám sebe obdivoval, že vydrží tak dlouho stát a pozorovat, jak se masité rty pidižvíka pohybují.
Díval se zpříma do vodnatých očí, v kterých planul bojový duch armády.
V jednu chvíli se mu zazdálo, že kdesi až úplně vzadu na rozohněné sítnici, spatřil veselý obličej Otíka Jehličky.

Vyprávěl příběh nešťastného Leona. Když končil, měl slzy na krajíčku a přísahal, že ho pomstí... Už se mu to nepodaří. Osud mu připravil jinou cestu, na jejímž konci byla gilotina z plechů válcoven Frýdek-Místek.
"Můžu vám něco říct?" přerušil nudný monolog nadpraporčíka Gottfrieda.
Ten si dal ruce v bok.
"Jsem velice zvědavý, jaká blbost z vás zase vypadne."
"Kdyby mě moji rodiče vychovali špatně," začal Kal naprosto klidným a vyrovnaným hlasem "řekl bych vám, že mi můžete políbit prdel."
Go-go zalapal po dechu. Polkl hroudu jedovaté sliny a bezděčně tak nechal vojína myšlenku dokončit.
Snad aby předchozím slovům dodal náležitého významu a glance, pozvedl Broněk zaťatou pěst. Po vzoru španělských barikádníků pronesl.
"No pasaran s blbostí!"
Na to se otočil, nechal stát zkoprnělého Go-ga na místě a rozvážně odešel ke služební Ladě 1600. Usedl na své sedadlo, opřel hlavu o opěrku, položil ruce na měkký volant a skrze čelní sklo upřeně zíral před sebe na nádvoří.
Opět nevnímal nic kolem sebe.
Po tvářích mu klidně a pomalu stékaly slzy. Jedna za druhou, jak vojáci v zástupu. Bez vzlyků plakal naprosto tiše a uvědoměle.
Go-go stál opodál. Hlavu měl nachýlenu na stranu, ústa nechal široce otevřená. Nevěřícně zíral. Jeho mozek nechápal, co se stalo. Cizím slovům nerozuměl.
Do toho vyšel před budovu podplukovník Suchánek. Blížil se k vozu a neustále zrakem přejížděl z jednoho aktéra na druhého. Rovněž on nechápal.
"Řekl mi, že mu mám políbit řiť," vydechl konečně Gottfried.
Podplukovník se zarazil.
"Kdo vám to řekl?"
"Váš řidič mi řekl, že mu mám políbit prdel," opakoval znova mužík s pleší.
Suchánek se zadíval na netečnou tvář Bronislava Kalouska. Srovnal si souvislosti a pochopil.
"Určitě jste mu špatně rozuměl," rozhodl náhle. "Můj řidič není žádný sprosťák. Takový by u nás ostatně ani dlouho nevydržel."
Go-go se zvolna vzpamatovával.
"Trvám na tom!"
Moment rozuzlení gradoval.
Vtom Suchánek škytl. Mimoděk si sáhl na kapsu saka. Čutora byla v pohotovosti, jen ten plešoun nebyl s to pochopit, že vysocí důstojníci vojenské kontrarozvědky se nikdy nemýlí.
"Dobrá, trvejte na tom. Podejte si písemnou stížnost na místní odbor vékáer a my celou záležitost prošetříme." Rumový deficit napomáhal v rychlosti rozhodování.
"Já se vám vykašlu na to, že někdy celou záležitost vyšetříte," ujely nervy nadpraporčíkovi. "Žádný takový smrad mě nebude říkat, abych mu líbal prdel. Chci a trvám na tom, aby se všechno vyšetřilo teď a neodkladně."
To už ale přestávala být legrace i s podplukovníkem. Abstinenční přízrak neúprosně přitlačil na značný rozdíl v hodnosti i služebním zařazení, který spolehlivě mazal Go-gův případný nárok na podobné výstřednosti.
"Člověče!...Soudruhu! Vy na mne v první řadě přestaňte řvát a začněte se ovládat. Potom mi sdělte své jméno a funkci... Řeknete-li od této chvíle byť jen jediné ostřejší slovo, zapište si do kalendáře, že od prvního příštího měsíce jste starobní důchodce s třemi tisíci bruto. Rozuměl jste mi doufám dobře? Nerad se opakuji."
Go-go znova vytřeštil malá prasečí očka. Naprázdno polkl.
Pak pomalu trhaně přikývl, pokusil se o jakýsi pozdrav a zvolna se otočil k odchodu. Dnes nařeže nejmladšímu synátorovi i kdyby náhodou donesl ze školy pochvalu za vzorné plnění domácích úkolů.
Podplukovník Suchánek nevěřícně zavrtěl hlavou.
Usedl vedle řidiče, vylovil životabudič a naprosto veřejně se zhluboka napil.
"To je síla."
Pohlédl na Broňu.
Očima zavadil o kapku, chvějící se na bradě, načež promluvil až nezvykle měkkým hlasem.
"Jsi schopný další cesty?"
Kal přikývl. Otřel si hřbetem ruky tvář a nastartoval.
"V nějaké dobré hospodě zastav na večeři."
Jídlo za moc nestálo, ale nebylo to vinou kuchaře. Zjitřený organismus zkrátka odmítal vstřebávat potravu, jakoby byla jedem, chorobně trávícím vnitřnosti.
"Dvě piva a dva Rumy," objednal povědomě podplukovník.
Broněk si dlouze prohlížel hnědou tekutinu v odlivce.
"Kopni to!" nařídil Suchánek. Sám šel okamžitě příkladem.
"Uvidíš, že ti to pomůže. V určitém období života je chlast tou nejlepší náplastí na bolest a věci, které se stejně nedají odvrátit ... Náplastí, kterou ale nesmíš zapomenout včas strhnout!" Zdvižený ukazovák varoval jako memento.
"Věříš na osud?"
Bronislav nechápal souvislost otázky.
"Jestli věříš na to, že se stane něco, co se zřejmě stát má."
Vojín začal konečně přemýšlet.
"Víte, že asi jo. Někdy mám pocit, že prožívám situaci, kterou jsem už kdysi určitě zažil někde ve snu. Taky na druhé

straně přijde den, kdy se můžete snažit sebevíc a nedaří se vám absolutně nic. Normálně lidsky se tomu říká den blbec."
Podplukovník usrkl pěny a pokýval souhlasně hlavou.
"Když jsem byl kluk, končila válka. Ztratil jsem v ní spoustu dobrých kamarádů a některé příbuzné... Jistě, byla to jiná doba. Lidi ale umírají úplně stejně, ať se válčí nebo je mír. Pohled na ně je šokující a představa, že už ti nikdy nepodají ruku, ani na tebe nepromluví je deprimující. Ale bohužel, smrt patří k životu úplně stejně jako ranní mytí zubů. My se s ní prostě musíme vyrovnat.
Můžu tě ujistit, že podobně jako ty dnes, jsem na tom byl mnohokrát. Dobrým lékem na bolest jsou slzy. Zítra sloužím na odboru a můžu tě už dopředu ujistit, že až do rána nemusíš mít strach z nějakého výjezdu. Jenom mi slib, že neprovedeš nějakou kravinu, která by tě mohla v budoucnu mrzet."
Sáhodlouhý monolog zapil pořádným lokem Budvaru. Kal se najednou cítil lépe.
"V diagnóze máte nejspíš pravdu. Jestli myslíte, že by taková léčba mohla pomoct, rád se podvolím. Slibuji, že budu vzorně spolupracovat. Ten Rum není zase až tak špatné pití." Podplukovník si povzdechl.
"Ze srdce ti závidím tu schopnost mládí regenerovat se. Otřepat ze sebe tíhu zlých zážitků. No nic, dopijeme a popojedeme ku Praze."

Ještěže na odboru sloužil Jirka Kulka.
Podplukovník Bednář už dávno spal na pohovce v zasedací místnosti. Hoši v přípravně debatovali tak vydatně, že zátkám od piva nestačil popelník.
Krátce po jedné hodině noční vyšel Kal před budovu VKR.
"Ať se ti tam líbí Otíku," pozvedl zavlhlé oči k obloze.
Otočil dlaň ruky vzhůru k poslednímu pozdravu a nejistým krokem zamířil k automobilní rotě do pokoje s číslem sedm.

Příštího večera společně s Jiřím a Edou Spurným zasedli do blízké smíchovské restaurace.
"Ne moc daleko," varoval Eda. "Jistota je jistota. Taxík dnes přijde na spoustu peněz."
Po dlouhé době někdo s dostatkem rozumu. Roztočili takový kolotoč nadýchaných pivních čepiček, až vrchnímu tepaly křečové žíly frekvencí běžců krátkých tratí.
"Na Otíka!" zněla hospodou pobídka k pozvednutí číší.
Kolemsedící se začali postupně přidávat.

"Pojďme se napít,...
pojďme se napít,...
ať nám mají z čeho slzy týct."

Chvíli před zavírací hodinou se jim podařilo probudit místního harmonikáře. Otíkovou oblíbenou vodáckou písní vzdali absolutně poslední hold zesnulému.

"My pluli dál a dál,
v zelený háj,...

Samozřejmě se jim podařilo vyhlásit poplach.
Mezera v bráně byla dnes příliš úzká na to, aby se do ní trefil kdokoliv ze smutečních hostí.
"Já se z nich picnu," chytil se za hlavu dozorčí autoparku.
Běžel k telefonu, aby u útvarového důstojníka odvolal nastoupení strážního oddílu k akci.
Na balkoně u okna kanceláře náčelníka odboru VKR stála nehybná postava. Podplukovník Suchánek počkal, až tři zbědovaní noční turisté propadli dvoukřídlými dveřmi na automobilní rotu. Potom zamáčkl nedopalek cigarety, strčil si ruce hluboko do kapes a pomalým krokem zašel do místnosti.
Další z krásných pozdně letních večerů končil. Zvolna se začal snášet studený polštář rosy, aby měkce ustlal všemu pozemskému k blahodárnému spánku.

38.

Čas letních prázdnin a dovolených skončil.
Pionýři doprovodili prvňáčky na jejich první cestě do života. Pobyty u moře znova ožívaly při dýchánkách s přáteli, při nichž fotografie nesly nostalgickou příchuť prožitých chvil.
Z domova došlo několik dopisů, které prolínala neurčitá obava. V náznacích vycházelo najevo, že s Kateřinou není všechno v pořádku. Celých deset dnů nenapsala ani řádku a Bronislav si poprvé za prezenční službu zažádal o krátkodobé povolení k opuštění posádky.
"Nemyslíš, že bys měl nechat první krok na ní?" zkoušel mu rozmluvit odjezd domů Jiří. "Pokud tě má alespoň trochu ráda, napíše ti i takovou hrůzu, jako že má jinýho. Na druhé straně ... Nebylo nám líp, když jsme se toulali v noci Prahou a skončili v Divoké Šárce?"
V pátek psaní konečně přišlo.

"Připrav se na akci, večer vyrážíme na exkurzi Nerudovkou."
Zcela proti zvyklostem se nyní pokřižoval Jirka Kulka.
"Takže přeci jenom."
Jenže na odboru toho večera sloužil podplukovník Pinkava. Nebylo by příliš moudré a bezpečné pokoušet takového tygra. Naprosto neočekávaně postávali vojíni u prahu kanceláře náčelníka oddělení. V rukou svírali vycházkové knížky.
"Něco se vám stalo?" nechápal nezvyklou iniciativu Pinkava.
Při podepisování kroutil hlavou, div si ji nevymknul z obratlů. Už druhý záznam o vycházce za více jak sedmnáct měsíců činné služby.
V šest večer vyrazili.
V uniformách pohraniční stráže se cítili jako nazí uprostřed civícího davu. Samozřejmě zapomínali zdravit kolemjdoucí uniformy.
Několik konfliktů během cesty upravilo hladinu žízně na velmi vysokou laťku.
U Černého vola odstartovali hned dvěma velkopopovickými desítkami a v půli Nerudovy ulice by nepozdravili ani armádního generála.
"Na svobodu!" přiťukávali si půllitry napěněného moku.
Čas sledovali pouze okrajově.
Osmnáctá zastávka byla konečná. Přestalo jim chutnat a oni velice zatoužili po teple vojenských postýlek. Podzimní plískanice nepřály příliš dlouhým procházkám.
Z Malostranského náměstí se vydali na Újezd. Jirka Kulka upřeně zíral před sebe, aby včas registroval každou nastraženou nádobu na domovní odpad.
U Smíchovského nádraží naposledy zkontrolovali časomíru. Protože do konce povolené doby vycházky zbývalo více jak půl druhé hodiny, mávli rukou nad obchůzkou k bráně autoparku. Namířili si to přímo k vrátnici.
"Kdo to zase otravuje?" hartusil dozorčí útvaru.
Poslal pomocníka otevřít skleněné dveře.
"Poslušně hlásím, že jsme opět zde," padl svobodníkovi kolem krku Jirka Kulka.
Vojín Kalousek zase nějak moc podezřele škytal.
"Páni jo. Vy ale vypadáte," poznamenal voják.
Po očku sledoval nadřízeného, aby dal vycházkářům alespoň malou šanci. Promarnili si ji sami.
"Za vodou ... Za vodou ..." vzpomněl si Bronislav na dopis od rodičů. Psali v něm, že v létě o dovolené v Jugoslávii emigroval vlasatý Michal Konečný s celou rodinou do Kanady.
"Co to má znamenat?" otočil hlavu od televizní obrazovky kapitán Zurek. "Vrkouni brali žold?"
Byl by možná přehlédl nepřehlédnutelné, kdyby přesně pod okénkem neupadl řidič kontrarozvědky Kalousek.
"Zdá se, že jste kapánek přebrali, hoši," poznamenal ironicky, načež odešel do vedlejší místnosti hledat detekční trubičky. Vojíni na víc nečekali. Jak jen jim to stav dovoloval, prchali do relativního bezpečí automobilní roty.
Kapitán je nechal smažit ve vlastní šťávě.
Kal už ležel pod dekou na pokoji číslo sedm, kde se snažil registrovat polohu otáčení stropu. Jiří ale pořád nepřicházel. Zápolil totiž na chodbě se zámkem cizí skříňky a velmi nevybíravým způsobem mu spílal za to, že klíče nesouhlasí.
"To je debil!" zaklel.
Od stolku dozorčího se ozvalo varovné zakašlání. Svobodník Kvapil dával jasné znamení. Ovšem nazlobený Jirka okolí nevnímal, neboť srdnatě bojoval s trucujícím visacím zámkem.
"To patřilo mě?"
Kapitán Zurek se obtěžoval až na rotu, aby provedl orientační dechovou zkoušku u vojáků, které vlastně ani nedoufal nalézt. Jirka Kulka se zkrátka šeredně přepočítal.
"Kale vstávej!" třásl o něco později spícím kamarádem.
"Potřebuji poradit, jak dýchat, abych nenadýchal."
Po téměř dvou desítkách půllitrů rozmanitých pivních značek.
"Co blbneš? Proč už nespíš?"
Broněk Kalousek se vracel do reality pomaleji, než by bylo zdrávo. Jedním přivřeným okem nedokázal pohlédnout pravdě zpříma do očí. Alespoň na chviličku zatoužil být malým broučkem, ploužícím se rosou ranní louky.
"Musíš se před každým výdechem pořádně nadechnout a fouknout jenom to, co máš v ústech. Pořád se nadechuj a fuč."
Co více poradit ?
"Díky a drž mi palce."
Jenže i probuzený Broněk pocítil z přemíry vypitého piva veliké nutkání. Nepěkně od plic zaklel a vybatolil se ven na chodbu. Tam zamžoural v přítmí nouzového osvětlení.
"Ale vida... Tadyhle máme toho druhého. No tak jen pojďte hochu. Dýchnete si taky."
Kapitán Zurek nad svojí úspěšnou misí nevycházel z údivu.
"Milerád," neodpustil si Kal konfrontační poznámku.
S chutí uskutečnit nemožné přijal nabízenou skleněnou trubičku.
Mohl se snažit sebevíc, ale krystalky uvnitř se rozžhavily hned po prvním mini výdechu.
U dozorčího stolku nastala trapná situace, kdy nebylo možno zcela spolehlivě rozlišit, jestli je zelenější přístroj nebo vojín.
"Zdá se, že jsme dohráli," pokýval smutně hlavou.

Vzal kolem ramen poklesléhо Jirku a vykročil k pokoji, kde mu pomaličku stydlo lože.
"To zase bude v pondělí bengál."

Ve své předpovědi se nemýlil ani trošičku. Podplukovník Pinkava hříšníky vůbec nepodržel. Okamžitě po příchodu náčelníka odboru zaťukal alibisticky na kování polstrovaných dveří.
"Zavolejte mi vojíny Kalouska a Kulku.... Okamžitě!"
"Už je to tady," povzdechli si současně.
S hlavami, naplněnými nejčernějšími předtuchami, začali stoupat po schodech nahoru.
"Takže vy jste se nám na vycházce opili?" začal plukovník Kalva temným hlasem.
"Trošičku jsme to přehnali s oslavou kamarádových narozenin," snažil se mírnit význam slov Bronislav Kalousek. Dostatečně chytré výmluvy se mu najednou nějak nedostávalo.
"Trošičku jste to přehnali," opakoval po něm plukovník.
Vzápětí praštil pěstí do stolu.
"Trošičku jste při dechové orientační zkoušce nafoukali přes dvě promile alkoholu," zahřímal. "Trošičku jste slovně napadali dozorčího útvaru. Trošičku jste udělali ostudu odboru vojenské kontrarozvědky, protože jste měli trošičku hotovost."
Bylo jasné, že náčelník není v dobrém rozmaru.
V časné pondělní ráno řešit aféru podřízených mu nepřipadalo ohleduplné k žaludečním vředům, silné cukrovce a jiným zdravotním obtížím, které ho začaly trápit po mnoha bohatýrských letech na nižších postech služebního žebříčku.
"Slyšel jsem váš názor," pokračoval. "Protože jste hrubě porušili vojenskou kázeň, zasloužíte si přísný trest. Za vaši dosavadní práci na odboru vojenské kontrarozvědky vám ho zmírním a rozhodnu milosrdněji. Trestám vás oba zbavením funkcí a převelením na automobilní rotu. Můžete odejít."
"A je vymalováno," hlesl Jiří na chodbě. "To by chtělo flašku."
Broněk se otřásl.
"Jestli ještě někdy přede mnou řekneš tuhle větu, nakopu ti zadnici, že se dva dny neposadíš zpříma. Dokážeš si představit, jak teď s námа budou lampasáci na rotě orat. Vrkouni, zbavení všech výsad. To je stejné, jako by poslali bachaře do vězení."
Jiří se hluboce zamyslel. Potřásal kudrnatou hlavou, jakoby právě procitl z ošklivého snu.
"Člověče asi máš pravdu. On už ráno byl politruk takový nějaký ofrklý."
"Ráj skončil. Nastává nám boj o přežití," zkonstatoval situaci bývalý řidič kontrarozvědky Kalousek a odešel přichystat služební vozidlo na předání.
Pondělní znechucení náčelníkových žaludečních vředů nad nastávajícím pracovním týdnem anulovalo veškeré předchozí vítězné bitvy. Absurdita vojenské morálky vlepila políček všem představám o možné shovívavosti ze strany vrchnosti.
Chlapci se stále nemohli vzpamatovat ze skutečnosti, že už nejsou vyvolení.
Tolik velkých průšvihů jim prošlo, ale jediné klopýtnutí na docela rovné půdě z nich udělalo štvance ve vlastním teritoriu.

39.

Skutečnost v mnohém předčila tušení.
Důstojnictvo automobilní roty se nemohlo nabažit předhozených kusů. Neustále jeden druhého předháněli ve vymýšlení nejrůznějších druhů ponížení nesnášených bývalých příslušníků kontrarozvědky.
ZVP roty nadporučík Bílý vynikal nad ostatními. Neměl tolik služebních úkolů, mohl proto lépe časově využívat dosažených vědomostí.
Neustále vymýšlel nové, dokonaleji stupidnější druhy umělé zaměstnanosti.
"Soudruzi vojíni," přišel jednoho dne s nápadem, který byl vrcholem sysifovské geniality vojenského myšlení. "Na ranní poradě se soudruhem velitelem jsme konstatovali neuspokojivý vzhled prostředí naší roty."
Tento poznatek byl ohromující, neboť už nejméně celé dvě pětiletky budování komunismu nedošlo v tomto směru k žádnému pokroku.
"Rozhodli jsme se proto vlastními silami zkulturnit prostředí, v němž soudruzi vojáci tráví převážnou část svého volného času. A kdo jiný než trestanci, jakými jste vy, by se měl na téhle akci podílet? Je potřeba něco s tím udělat."
Ohníčky v jeho očích zaplály vzrušením.
"Máte nějaké návrhy?" doplnil alibisticky.
Jirka s Broňou se na sebe podívali. Příliš okatě netoužili vyniknout nějakými budovatelskými iniciativami.
"Možná by stačilo několik balíčků dynamitu," zkoušel zaujmout Jiří.
"Nebo parta zedníků s buldozerem," připojil se Kal.
"To by bylo sice rychlé, ale značně neekonomické," nenechal se zaskočit Bílý.
"Proto přistoupíme na efektivnější způsob chozračnotního myšlení. Vy se převléknete do montérek, seženete si vápno a štětky a celou rotu vymalujete. Samozřejmě následně i uklidíte. Rozuměno?"
Nedalo se dělat nic jiného jak přikývnout.
"Sehnat nějaké dobré štětky ale vyžaduje dobrou orientaci v terénu," olízl si mlsně rty Jirka Kulka. "Jenže vycházku nám asi nepodepíšete?"
"Vy dva si už o vycházkách můžete až do konce vojny nechat leda zdát," nadskočil Bílý. "Zklamali jste důvěru a ožrali

si držky před zraky prostého pracujícího lidu, doposud pevně přesvědčeného o absolutní nepropustnosti státních hranic. Musíte se hodně snažit, aby vám bylo ještě někdy uvěřeno, že vycházku využijete k tomu, k čemu je určena."
"My jsme žádnou důvěru nezklamali," pokoušel se o omluvu Broněk. "Situace se nám vymkla z rukou. Ač jsme se snažili sebevíc, nepodařilo se nám ji dostat pod kontrolu."
"Dobrá, necháme zbytečných řečí," mírnil diskusi politruk.
"Běžte se připravit. Za deset minut nástup u dozorčího stolku."
Nadporučík byl soupeřem neúnavným a ve své imaginární pilnosti i značně nepříjemným.
"Nevím jak dlouho ty míníš budovat krásný náhradní domov těm několika zoufalcům, co tady zůstávají i přes noc, ale já znám způsob, který se mně už jednou dobře osvědčil."
Kal táhal malířskou potřebou po hrbolaté zdi chodby a kul plány.
"Myslíš jako špitál?"
"A proč ne?.. Spurňák už mi nabízel, že má strejdu primářem ve střešovické nemocnici. Prý by bylo možné nechat se tam na několik týdnů ulejt."
"Já nemám doktory rád." Jirka se otřásl hrůzou.
"V nemocnici bych nepřežil ani dva dny. Když mě v šestnácti operovali slepáka, utekl jsem hned druhý den oknem na záchodě. Máma mi pak doma musela vytahat stehy."
"Brr ... Jak to dokázala?"
"Na tom nic není. Ona si na sebe šije všechno úplně sama. Když se jí něco nepodaří, tak si nemysli, že s tím běží za krejčovou. Rozpárá to a zkusí znovu. No a stehy jako stehy."
"Páni, vy jste rodinka. Máma chirurg amatér. Na druhé straně ale ... Ty pořád lezeš po skalách a sem tam určitě spadneš. Tahle dovednost se jí může kolikrát i hodit."
"To víš, že jo," ožil Jiří. "Když jsem si před vojnou zlomil ruku na jedný dost těžký stěně, nosil jsem ji týden v dlahách, které mi vyrobila z ramínek na šaty. Jenomže mi to začalo křivě srůstat, takže nakonec mě tu kost museli ve špitále lámat znova."
"Už toho prosím tě nech!..."
Broněk si sedl na kbelík s vápnem a vytáhl cigarety.
"Po tvým vyprávění by do nemocnice nešel ani zdravý člověk. Já si s doktorama taky moc netykám. Pořád je to ale lepší, než od rána do večera chodit kanálama, aby nás na rotě nepotkal některý z lampasáků a nezaměstnal něčím podobným jako tady tím."
"Máš pravdu. Já už jsem podal přihlášku na nábor do uranových dolů."
"Ježíšmarjá proč?... Co blázníš?! Omrzel tě život?"
Jiří si také zapálil a chvilku přemýšlel.
"Není to tam sice žádná sláva, ale za dva týdny bych už byl doma. Mohl bych se pokusit urychlit odjezd do Jižní Ameriky na expedici."
"Dělej jak myslíš. Zdraví máme jenom jedno. Já určitě strávím poslední půlrok příjemněji, než dolováním uranu."

Jirka Kulka opravdu udělal to, co si zamanul.
Náboroví pracovníci Uranových dolů Příbram navštívili vojína v kasárnách ani ne týden poté. Ten s nimi podepsal smlouvu, podle níž mu stát odpouštěl posledních šest měsíců základní vojenské služby výměnou za několikaleté uzavření pracovního poměru.
Tak vysoko byla ceněna služba na státní hranici.
Rozloučení proběhlo skromně. V těsném sousedství kasáren, hned v první špeluňce, kterou objevili při absolutně posledním společném výletě. Nebylo už nutno dbát tolik na krásu zjevu. Zbytky civilního oblečení, které si potajmu uchovali, tomu zcela nasvědčovaly.
"Jako dva vagabundi," okomentoval vzezření Jiří. "To je opravdu konec staré slávy. Bohové nás skopli z Olympu jako prašivé psy.... Žaludská trojka končí."
Nebylo mu možné trudnomyslnost zazlívat, protože v budoucnosti se rozhodně velké naděje neskrývaly.

40.

Oslavy Velké říjnové socialistické revoluce byly jako každoročně velkolepé.
Vojsko smíchovské posádky bylo vybaveno několika desítkami signálních pistolí a ze svahu Petřínské rozhledny vystříleli na Prahu veškerou zásobu světlic, jak jim určoval plán.
Bronislav Kalousek, řečený Kal, osaměl.
Pepa Válek už určitě v Domažlicích nalezl nové kamarády, Jirka Kulka fáral do roztrhání těla, Kateřina přestala psát už před dvěma měsíci a i z domova se nějak odmlčeli.
Nedivil se. Zklamání nad služebním sestupem muselo být hlavně pro mámu obrovské. Táta jistě pouze pokýval hlavou a odbyl zprávu tvrzením, že každá prohra je určitým začátkem jiného vítězství. Jenomže on dopisy nikdy nepsal.
"Je potřeba změnit lokál," upřesnil si Bronislav stav, ve kterém se v současné době nacházel. Přistoupil na řešení, o kterém kdysi mluvil Eda Spurný. Nabídka stále platila.
"Strejdovi jsem už o tobě říkal. Nějak si to zařiď u zdejších felčarů, aby tě odeslali do Střešovic a pak se mu při vizitě přihlas. Jak se spolu domluvíte, je vaše věc."

Chodník od zastávky autobusu mírně stoupal k bráně Ústřední vojenské nemocnice. Kalovi se chvílemi zdálo, že ho

hlava opravdu bolí.
Už několik let trpěl chronickými záněty čelních dutin. Pravidelně s příchodem podzimních plískanic se bolesti v oblasti nadočnicových oblouků stávaly snesitelné jen v souvislosti s požíváním tišících prostředků.
"To chce víc kořalky a míň chemie," radil mu na pokoji vojín od tankistů.
Ušklíbl se svému mírně nepovedenému fóru a přihnul si z umělohmotné lahvičky čistícího prostředku Okena.
Broňkovi se zkřivila ústa odporem a raději se obrátil na druhý bok k oknu. Málem tak zaspal velkou vizitu, kterou vedl primář Chmelnický.
"Pacient včerejšího dne přijat pro přetrvávající bolesti v čelní oblasti hlavy," četla ošetřující lékařka z tenké složky s vojínovým jménem. "Zítra projde rentgenologickým vyšetřením."
"Pane primáři, dovolte mi, abych vás pozdravoval od synovce Eduarda Spurného."
"Tak to jste vy...? Eda mi říkal, že máte nějaké zdravotní problémy. Podle všeho sinusitis chronika. Nasadíme léky a uvidíme. Prozatím zůstanete na pozorování. Sestro, napište si ... třikrát denně tetracyklin."
Kal byl spokojený. Po jistou dobu měl o bezpečný azyl vystaráno. Pohled na ošetřující personál v něm začínal probouzet dočasně utlumené zájmy mladého organismu.
"Bronislav Kalousek na ambulanci!" zaznělo z chodby.
Kolena se mu podlomila, když spatřil tu blonďatou nádheru v bílém.
Dívenka v ordinaci byla mlaďoučká, kulatou tvářičku měla líbeznou jako kvítek na jarní louce. Odznak zdravotní sestry se skvěl novotou, zato injekční stříkačka vypadala v něžných ručkách jako hrábě v držení primabaleríny.
"Vyhrňte si rukáv, odeberu vám krev pro laboratorní vyšetření. Potom si zajdete na rentgen."
Předsevzetí jistě krásné, jenže po třetím neúspěšném vpichu Kala zašimraly pochybnosti. Petra Váňová, jak stálo na vizitce, pohupující se v rytmu dechu úžasné hrudi, měla zřejmě velmi nedostačující odbornou praxi.
"Tak sestři, to asi bylo zase vedle."
Snažil se ji zbytečně nerozptylovat, jenomže zrovna napočítal osmý nezdařený pokus na levé paži. Začínala ho brnět a lehce modrat.
"Co kdybyste zkusila druhou ruku. Možná mám na téhle malé žíly."
Několikrát si zacvičil. Pod kůží mu naběhly provazy, ne-li přímo lana. Napíchnout je by si troufal i vrátný penzista, případně jeho čtrnáctiletý německý ovčák Barry.
"To bude pohoda."
Nebyla ani omylem. Zkazky o protekčnosti v umístěnkách absolventek středních pražských zdravotních škol do renomovaných nemocnic se ukázaly být pravdivé.
Jenom frivolně rozepnuté knoflíčky modré košile bránily vyšetřovanému volat o pomoc. Pozoroval z výše pohovky dmoucí polokoule, deroucí se z košíků miniaturní podprsenky po panence a snažil se zhluboka rozdýchat živočišné pudy samce.
"Proč to nejde? To není možné."
Sestřička urputně zápolila se stříkačkou, zatímco Kal se dobrovolně napíchl na hrot jehly.
"Měl bych pro vás takový nesmělý návrh," snažil se rozproudit debatu.
Chtěl-li zůstat tělesně zachován i pro budoucnost, musel se pokusit zlomit napětí, které po celkově čtrnáctém neúspěšném pokusu v ordinaci zavládlo.
"Co kdybychom pochytali krev, která mi úplně bez užitku stéká po erárním prádle. Anebo mi zkrátka dejte pěstí do nosu."
Vydatně krvácel z loketních jamek, což mohlo být při podobném typu odběru výhodou.
"Ještě jednou,..." udělala prosebné oči bývalá nepozorná žákyňka, čímž se modrá košilka rozhalila o nový knoflík. Kal nastavil ruku po patnácté.
"Zase nic neteče. Asi máte ucpanou jehlu. Dejte mi tu zkumavku, já vám nakapu."
Obrátil paži loktem nahoru, zatímco druhou rukou se snažil jednotlivé kapky pochytat do skleněné nádobky. Do minuty byla zkumavka plná.
"Že to na mně nepovíte vrchní sestře," žadonila sestřička Petra.
Odněkud vytáhla čisté ústavní pyžamo, neboť to vojínovo původní vypadalo, jakoby zrovna nějakým zázrakem přežil letecký útok severoatlantické aliance NATO.
"Když mne uvedete do původního stavu, abych mohl odejít po svých, nebudu mít žádný důvod mluvit někde o vaší trémě."
Ruce měl jako cedník, ale celkový dojem z nervózní dívky byl pozitivní.
Potřísněný kabátek putoval do koše. Navlhčená gáza pomohla smýt zaschlou tělní tekutinu na břiše oběti a než začala blonďatá sestřička měnit pacientovi kalhoty, zavřela dveře ambulance. Upřela na něj vděčně modrá kukadla a zatáhla igelitovou plenu odběrového boxu.
"Pro jistotu," podotkla. "Aby si snad někdo nemyslel, že tady provádíme něco nekalého."

Po snídani odešel Broněk se spoustou plných zkumavek do laboratoře.
Snažil se orientovat v bludišti podzemních chodeb. Zvesela klapal pantoflíčky a usmíval se nad tím, jaké příjemné věci může ukrývat slůvko nekalý.
"Hrome, to jsem z toho jelen," prohrábl si vlasy na další křižovatce s prachbídným označením.
Ústřední vojenská nemocnice byla doslova prošpikována systémem podzemních chodeb, které byly patrně víceúčelového charakteru. Z vojenského hlediska určitě sloužily jako strategický kryt převeliké kapacity, ovšem praktik ocenil spíše fakt, že bylo možno za jakéhokoliv počasí projít pouze v pantoflích z kterékoliv budovy do jiné. Pokud ale

člověk nezabloudil, tak jako nyní Bronislav Kalousek.
"To přece není možné, tady už jsem určitě jednou byl."
Cesty se křížily pod úhlem, připomínajícím písmeno ypsilon. Nějaký dobrák strhl ze zdi kus směrového označníku, takže zůstalo jen označení k patologii.
"Předtím jsem šel vlevo, tak teď to zkusím doprava."
V podobném rozmaru strávil celé dopoledne. Jen tak tak stihnul podávání oběda.
"Pěkně papej a nech si chutnat," pošeptala mu Petra a odběhla s vozíkem k dalšímu pokoji.
"Páni, to je kost," poposedl na židli frajtr Churáň. "To by bylo vrtáníčko."
"Nech si zajít chuť," podrýpl desátník od dělostřelců. "Copak nevidíš, že má oči jenom pro naši psí hlavu. To víš, hrdí pohraničníci jsou zvyklí vítězit ve všech bitvách."
"Nechte si té vojny kluci," ohradil se Bronislav.
"Radši mi řekněte, kdo je ten snědý chlapík ve vedlejším v pokoji."
"Jó kamaráde, to je velký zvíře. Brácha nějakýho generála, nebo dokonce velitele vojsk nějakýho africkýho státu.... Alžíru nebo Libye."
"Tak proto ten jednolůžkový pokoj a barevná televize u koženýho křesla. Dává si pěkně do trumpety bratr jeden africkej."
Uložil si informaci a zabořil lžíci do husté kaše s nudlemi, připomínající polévku.
"Viděli jste, co mu vezla sestra k obědu? ... Celý kuře. A těch příloh. Copak tomuhle se dá říkat jídlo? Za takové čuchty by kuchaře zastřelili na kterémkoliv útvaru."
"Máš dietu," káral Broněk tlouštíka od tankistů. "Moc by mě zajímalo, jak se s takovou figurou vlastně vsoukáš do věže."
Pokojem zavládlo polohlasné veselí.
"Jak by... zatnu břicho a vydechnu až uvnitř mezi náboji," nedbale prohodil nabíječ tanku.
Po očku kouknul sousedovi do talíře.
"Už nebudeš?"

Druhého večera donesla pacientům léky Petra.
Přitočila se ke Kalově loži, převelice pečlivě mu natřásla polštář a s mírným zapýřením špitla.
"Až bude klid, tak se zastav."
Oddělení tvrdě spalo, jenom v sesterně svítila slabá lampička. Sedící mužská postava zvedla paže nad okraj omšelého ušáku.
Blonďatá sestřička pohnula hlavou, aby si prohlédla následky odběru.
"Podívej, jak krásně se to hojí." Žlutá barva přecházela v zelenou s fialovými okraji.
"Ještě několik dnů a budu zase chlapík."
"Ty můj malý pacientku."
Přisedla si k němu do širokého křesla pod okny.
"Ukaž bebínko, ať ti ho pofoukám."
Sotva tok jejího dechu poněkud ochladnul, zapípalo na zdi červené světýlko.
"To je zase ten z osmičky. Raději tě tady na chvilku zamknu. Doufám, že si nebude vymýšlet jako posledně."
Za deset minut byla zpátky.
"To je hrozný chlap. Jak může být někdo ve třiceti takhle rozmazlený vážně nepochopím. Česky nerozumí ani slovo a já na arabštinu chyběla. Než se vždycky domluvíme tím z mála anglických slov, kterým oba rozumíme, měla bych obsloužené dva jiné."
"Doufám, že pacienty," vrátil se skrytou ironií k rychlosti navázání jejich známosti.
"A koho jiného?"
Krása pro tentokrát přelstila bystrého ducha.
"To byl jenom takový aforismus. Ten černoušek je asi nějaký významný pacient, když se kolem něj tak točíte. S čím tady je?"
"Je nějaký příbuzný armádního velitele Libye. Je na tom podobně jako ty. Namísto čelních dutin má zánětlivé dutiny v lícní krajině. Zítra má jít na operaci... Tadyhle ho naříznou, rty mu přišpendlí k obočí a všechno zanícené vyškrabou a vyčistí. Asi to bude dost bolet."
Broněk se otřásl hrůzou.
"Ty o tom mluvíš, jakoby se jednalo o porcování vánočního kapra. To je nemoc z povolání nebo vnímáš takhle ryze profesionálně všechno?"
"Myslím, že jsem cynická od přírody, ale v tvém případě se budu snažit být milá."
Nelhala ani trošičku, takže převážnou část noční služby se velice úspěšně potýkali s nutkáním uložit těla ke spánku.

41.

Právě dojídali snídani, když k nim z chodby dolehlo tlumené drmolení motliteb. Slovu Alláh rozuměli nejlépe.
Dělostřelec vykoukl ze dveří, aby zjistil, co se děje. To ho stálo dva rohlíky a džem.
"Odvážejí Muhameda na vozíku. Asi jde na sál," sdělil ostatním.
Hned potom změnil výraz v poťouchlé tváři a začal láteřit nad prázdným talířem.
"To víš... voják se stará, voják má."

Tlouštík od tankistů zatlačil prstem zbytek rohlíku do křečkovitých úst. Pohodlně se natáhl na postel. Začal trávit. Mhouřil spokojeně oči a tiše předl.
Dopolední pohodu nemocničního pokoje narušovalo jenom občasné povykování vrchní sestry, žádající po personálu možné i nemožné.
Krátce před obědem dovezli Libyjce z operačního sálu. Tvář měl ovázanou do podoby mumie. S ustupující anestézií začínal divoce koulet očima.
"Vypadá jako zombí," hlásil průzkumník od dělostřelectva. "Hubu má zafačovanou kolem dokola celé hlavy a na oči by mu měli dát nějaký puklice nebo je ztratí... Asi se moc nenají."
"Moc by mě zajímalo, co udělají s jeho porcí kuřete," nadhodil udičku Broňa.
Tankista-nabíječ se chytil přesně tak, jak to bylo myšleno.
"Máš pravdu," promnul si bradu. "Vždyť on přeci nemůže tou bolavou hubou nic jíst, leda trubičkou hodně řídkou kaši. ... Zajímavá informace."
Sotva na chodbě klaply dveře výtahu, vydal se na výzvědy. Oblékl si župan, nazul pantofle a ležérně vyšel z pokoje vojska. S vystrčeným pupkem a pažemi za zády vypadal jako starosta o nedělní procházce. Obhlížel plechové várnice, nasával pachy, vycházející z pod nedovřených víček a slastně pomlaskával. Nádoba označená hvězdičkou ho zaujala.
"Udělejte mi místo," vřítil se ke stolu, kde ostatní právě dojídali polévku.
"Páni, kde jsi to sebral?"
Dva hluboké tácy, překlopené na sobě, propouštěly převelice libé vůně.
Což teprve, když zvedl víko.
"Kdo to stihne, tak si berte," zaznělo z útrob mohutného organismu.
V tom okamžiku se jeho umaštěné ruce zabořily do měkkého masíčka. Bylo dílem okamžiku a mísa byla prázdná. Jenom jeden lísteček salátu zůstal.
"No co, ... určitě má dietu," pohladil si požitkářsky břicho tankista.
Odkutálel se na lože, aby si v nastávající siestě vysnil příkrm.
"Co s tou mísou?" ozval se Broněk. "Budou ji určitě hledat."
"Proč by měli? Když jsou schopný dát chlapovi po operaci držky plnej talíř tuhejch dobrot, nebude jim možná ani divný, kam se poděla jedna plechová mísa."
Přece jen to vojínovi pohraniční stráže nedalo a oblékl si župan.
Kradmo nakoukl do vedlejšího pokoje. Snědý cizinec ležel na lůžku, ke kterému byl naprosto nesportovně přivázán koženými řemeny. Okamžitě co spatřil dalšího návštěvníka, začal sebou divoce zmítat. Koulel u toho tak hrozně očima, až mu hrozilo poškození bulev.
"Neblbni nebo budeš muset ještě na oční," chlácholil ho Kal.
Postavil na stůl prázdné nádoby.
"Dáš si?"
Vytáhl salátový lístek. Pak si ale všimnul stahovacích obvazů, zabraňujících pacientovi otevřít ústa. Nebylo mu dopřáno stát se šlechetným.
"Sory," vyčerpal slovní zásobu anglických slovíček, která znal a odešel.
Socialistické zdravotnictví bylo studnicí štědrosti v rozdělování potravy. Libyjec, pokřtěný vojíny na Muhameda, dostával dva druhy stravy i další dny. Osádka vedlejšího pokoje mu je pokaždé naprosto spolehlivě zcizila, čímž patrně u obslužného personálu vyvolala podnět k legendám o náramné žravosti obyvatel afrického kontinentu.
"Berme všechno jako zálohu na nadcházející dobu hojnosti."
Blížící se vánoční svátky zvolna vyprazdňovaly pokoj. Zůstávali jen ti opravdu nemocní. Rovněž Bronislav Kalousek stále častěji nahlížel do kalendáře v sesterně.
"Asi bych to tady měl taky ukončit," nadhodil při jedné noční službě.
Petra k němu pozvedla blankytné oči.
"Bude se mi při štědrovečerní večeři stýskat."
"Za ty dva týdny se určitě hodně věcí změní," odtušil Kal.
Prohrábl blonďaté kudrlinky, aby provedl závěrečnou družbu rtů.

Kapitola pátá.

Podzim vojenského života na spojovací rotě.

1.

Zbývalo pouhých dvanáct dnů do vypuknutí svátků klidu a míru když procházel branou Ústřední vojenské nemocnice Střešovice.
Broněk Kalousek se loudal vonící Prahou. Velmi silně vnímal atmosféru, kterou letos naposledy bolestínsky protrpí v

zeleném rouchu.
Nespěchal. V kasárnách na Smíchově ho určitě nečeká nic dobrého. Za dobu, co byl pryč se nedalo myšlení nadřízených změnit ani pomocí pohádkového dědečka.
"Návrat ztraceného syna," přivítal ho uštěpačně velitel roty.
"Vidím, že jste si zřejmě u vrkounů zvykl na zahálčivý způsob života a trocha práce z vás udělala lazara. Takové vojáky u nás nepotřebujeme, proto jsem se rozhodl převelet vás na Zadní Kopaninu ke spojovací rotě. Máte už značné zkušenosti se změnami působnosti, nemusím vám tudíž sáhodlouze vysvětlovat o co se jedná. Zítra večer odjíždíte se službou. Do té doby mějte vše vyřízeno."
A bylo rozhodnuto.
Spojovací rota, krycí název pro odkladiště nepohodlných, či jinak problémových vojáků svazku. Přibližně čtvrtinu stavu tvořili spojovací odborníci, zbytek měl v papírech nějaký škraloup. Postrach pro měkké povahy, eldorádo výlupků různého kalibru.
"Snad tam ty tři měsíce nějak dožiju," povzdechl si Broněk a šel balit.
V určený čas přivlekl kufr ke skříňové Pragovce V3S. Zabušil na oprýskaná dvířka vozidla a když mu bylo otevřeno, zeptal se řidiče, v kolik hodin bude odjezd.
"Za kolik?" houkl na něj svobodník od volantu, nepřestávaje se dál rýpat párátkem v zubech.
"Za kolik co?" nechápal otázku Broněk.
"Za kolik to máš, vole?"
Teď už rozuměl, ale nedokázal rychle seřadit dny.
"Nevím přesně. Něco kolem tří měsíců. A ty?"
Párátko vylétlo obloukem na zem.
"Já se poseru... Je vidět, jaké máte tady dole starosti. Ani supráci neví přesně kolik jim zbývá do civilu. Já už osedlal Javu dvě stě padesát. S tím kufrem se netahej, za chvilku přijdou mladí. Oni už se ti o věci postarají."
"Jsem zvyklý starat se o svoje věci sám. Kam si to teda můžu dát?"
"Kam chceš... Někam dozadu."
Řidič si zapálil na znamení, že uvítací výbor skončil činnost.
Už po cestě bylo patrné, že v téhle jednotce vládne tvrdá ruka mazáctví. Vojíni prvního ročníku seděli jako zařezaní, zatímco druhoročáci se před nově příchozím předháněli v dokazování si vlastní důležitosti. Jedním z mála, co seděli s nezúčastněným pohledem byl obrovitý vojín s dlaněmi jako lopaty.
"Broněk Kalousek," nabídl mu ruku převelenec.
"Tomáš Brhel," neznatelně změnil výraz tváře oslovený.
Broňa zapřemýšlel.
"Nemám sice moc paměť na jména, ale s nějakým Liborem Brhelem od Vsetína jsem rukoval. Neznáš ho?"
Výraz obrova překvapení byl nefalšovaný.
"To je brácha... Šel na vojnu rok po mně."
Teď byl na řadě s divením Broněk.
"Počkej, .. to mi nějak časově nesouhlasí. Jestliže mám tři měsíce do civilu a šel jsem taky rok po tobě, měl bys už být teoreticky dávno doma."
"Teoreticky jo, ale život je sviňa."
To bylo asi tak všechno, co byl k sobě ochoten říct. Sympatický začátek spolužití.
"Ahoj. Já jsem Pavel Martínek," představil se ramenatý blonďák.
"Ja som Jožo Macalík," opřel se do stisku Slovák, postavou velice připomínající Jirku Kulku.
"O chvíľu bude zastávka, možeme sa v kludu porozprávať."
Vůz rachotil po silnici s udatností veterána, až posléze v obci Řeporyje zastavil u místního pohostinství. Druhoročáci se svorně zvedli z lavic, zatímco nováčci vytáhli notýsky s poznámkami k dopisům blízkým doma.
Osazenstvo hospody na vojáky nereagovalo. Byli zvyklí, že téměř denně zastaví venku zeleně natřený skříňový vůz a z něj vystoupí žízniví psohlavci.
Hoši se porůznu rozsadili na volná místa. Kal se uvelebil mezi blonďákem a vytáhlým Slovákem.
"Copak je zač, ten Tomáš? .. slouží nějak dlouho." Už se zase dostával do obvyklé formy.
"Jo kamaráde, to je těžký případ. Sloužil někde na praporu chebský brigády. Jednou se mu nepovedlo přijít z vycházky zrovna střízlivý. Sice byl naprosto v klidu, ale pořád se do něj montoval jeden z pomocníků dévéťáka. Tomovi ruply nervy a vytřel s ním dévéťárnu. Nějaký zuby vymetli ještě na druhý den a náš boxer dostal čtrnáct měsíců Sabinova."
"Ty bláho! .. Tam prý je to dost krutý."
"Taky hned druhý den vyfásnul samotku. Ostatní mukli po něm chtěli, aby dělal věci, které by nikdy normální chlap neudělal. Ztřískal ty buzeranty na jednu hromadu a měl klid."
"Asi toho moc nenamluví."
"Divíš se mu? Třetí rok na vojně. My jsme vlastně jeho mladí a za chvíli půjdeme domů. On až měsíc po nás. Dá se říct, že při té smůle měl ještě trošku štěstí alespoň v tom, že v civilu natahoval dálnopisná vedení a tak ho furťáci uklidili k nám na rotu. S jeho číslem by někde jinde asi zblbnul docela."
"A jinak probíhá život jak?"
Vrkounská minulost se nedala vymazat během několika dnů.
"Na rotě je nás asi osmdesát vojclů, k tomu všeho všudy čtyři lampasáci. Celému ansámblu velí Crha... Má majora, ale je to spíš takový malý magor, říkáme mu Cvrček. Vojenskou míru udolal třemi centimetry, ale kolikrát je vytočený, že skáče do dvou metrů. Jeho zástupcem je podporučík Mesár. Na toho pozor! ... Guma jaksepatří. Ten když se nasere,

padne kolikrát i nějaká ta rána. Hlavně na menší kluky je vysazený... Jedině Tom na něj platí. Stačí když udělá ten kriminálnickej kukuč a je ticho po pěšině."
"Je na rotě víc takových Tomášů?"
"No, dost kluků už ví, jak to vypadá v posádkovým vězení, ale co bys chtěl. Spojařů je málo a tak se hodí každý, kdo má ruce a nohy."
Kal si nedokázal představit tu Sodomu. Trpělivě seděl a naslouchal. Tak například zvěděl, že cesta do zdejší hospody je možná dvěma způsoby. První je ten, kdy se tady mužstvo zastaví cestou ze služby a druhý, jemu bližší, spočívá v nutnosti projet tudy už na cestě ke Smíchovu.
Hodiny ukrojily tři čtvrtiny dílku ze sedmé večerní, když se noví kolegové zvedli k odchodu.
"Dobrou noc," odzdravili výčepního a usedli na vystydlá místa skříňové Pragy V3S.

Ihned za závorou rozlehlých kasáren se asfaltová cesta počala mírně zvedat k bráně autoparku. Strážný se vykolébal s rukama v kapsách a strnulým, promilovým pohledem zíral na vystupující vojáky. Předlouho vzpomínal, co jim vlastně chtěl.
"Hleďte zmizet," varoval nakonec, "někde se tady potuluje Somár."
Oslovení ani nestačili poděkovat, když se za nimi ozvalo zakašlání.
"Kde ste boli, vy traja?"
Vysoký obrýlený důstojník se pohupoval v bocích jako kovboj.
"Nikde!" odvětili jako jeden muž a chystali se odejít.
"Stojte!" rozpřáhl ruce. "Určite ste boli vonku chlastať, službu pokial viem, ste nemali."
Kal se trojici rozhodl pomoci.
"Soudruhu podporučíku, vojín Kalousek ... Dovoluji si zahlásit, že jsem byl převelen na spojovací rotu a žádám o zapsání do stavu mužstva."
"Aj?! .. Tak vy ste ten vrkúň, čo keď ide na vychádzku, ožere sa tak, že priletí zpeť do kasárni ako éroplán? Vy chlape budete hubú fučať preventívno každý druhý deň."
"Když vám to udělá radost."
"Samozrejme, že orobí!... Do frasa! Ja sa s vami vybavujem a tý traja zmizli. No áno, veď hej... Idste na rotu, dozorčí vam povie, kde si máte rozložit veci."
Bronislav dosmýkal kufr do nízké budovy po levici.
Tam oslovil vojáka se šňůrami, aby zjistil, kde se může ubytovat. Dozorčí pokrčil rameny.
"Lehni si kde chceš. Mně je to jedno."
Ani pořádně nezvedl oči od knihy, kterou zrovna četl, pouze spustil jednu nohu ze stolu.
Kal si vybral druhý pokoj zleva, neboť zde bylo obsazeno jenom sedm postelí. Lůžko v koutě se mu zamlouvalo.
Poloha jej předurčovala k příznivému lomivému efektu zvukové kulisy možného chrápání ostatních nocležníků.
Vybalil si to nejnutnější a vyšel ven, aby se porozhlédl po novém působišti. Došel až téměř k obří strážní věži, která dominovala prostranství nad vstupní branou, když uslyšel tichý hvizd.
"Pojď mezi nás ochránce nevinných."
Hlas vycházel z tmavého otvoru dveří dřevěné buňky. Vevnitř byly všichni ti, jež zatím znal.
"Ahoj kluci. Díky za pozvání. Máte černou hodinku?"
Přítomní seděli v naprosté tmě, vzadu u nějakého stolu telefonoval Jožo Macalík s domovem ve vzdáleném Humenném.
"Na, vezmi si," podal mu Pavel Martínek láhev desítky. Broňa ji přijal, ale zatím se nenapil.
"Ten potrhlý podporučík vás pořád hledá. Nevím jestli po tom všem z vás nebude něco cítit."
"Ať si trhne nohou, Somár jeden. I kdyby cítil, bude mu to prd platný."
S těmito slovy vytáhl dvě papírové krabičky, ve kterých zacinkal detekčními trubičkami.
"Víc toho určitě nemá. Myslíš si snad o nás, že jsme nějací amatéři a jezdíme na pivo bez řádného zabezpečení. Tohle už bylo dávno tady. Ještě než jsme vůbec dole sedli do štábáku. Roman se o to postaral."
Teprve až nyní si Kal všiml dalšího stínu naproti u okna.
"Čao. Já jsem Roman Prucek," napřáhla ruku silueta vojáka. "Abych tě ušetřil zbytečného vyptávání, prozradím ti tajemství... Převelen před třemi měsíci za zvláště zavrženíhodné protispolečenské jednání, neslučitelné se socialistickou morálkou."
"To mi něco připomíná."
"Jo, jistě... Pokr, voko, skořápky, to je moje parketa... Nedáme si partičku? Jsi novej, určitě budeš mít nějaký love."
Podobné aktivity Broňka nikdy moc nelákaly.
"S ním nikdy nehraj," varoval Pavel. "Je vážně dobrej, hajzlík mrňavej."
Roman úklonou hlavy poděkoval za projevená slova uznání.
"Však kdybych nebyl, z čeho by mi teď máma posílala many na ty vaše věčný pijatyky." Roman Prucek si loknul a odmlčel se. Jozef Macalík dotelefonoval a začal vyprávět, co je doma nového. Postupně se přidávali i ostatní. Než se kdo nadál, bylo půl druhé v noci.
"Je čas jít spát."
Podporučík Mesár už také dávno spal v kanceláři dozorového důstojníka. Z pod polštáře mu vyčuhovala hlaveň služební zbraně. Nedělal si žádné přehnané iluze o přátelském vztahu mezi ním a vojáky. V téhle první linii byla zřejmě ostražitost na místě.

2.

"Budíček! ... Vstávat lenoši!"
Hlas dozorčího zněl otráveně rozespale. Snad proto nepříliš razantně zatepal na ušní bubínky spáčů v druhém pokoji zleva. Aktivita vstávání se mu vyhnula širokým obloukem.
"Čo ste nepočuli, somári ožratý?"
Dveře se rázně otevřely, čímž místnost prozářil pruh světla z chodby.
"Jdi do hajzlu a zavři zvenku!" zaznělo z kouta.
Broněk po očku pozoroval ostatní. Když viděl, že žádný z nich nijak zvlášť nereaguje na výzvu k ranní rozcvičce, obrátil se na druhý bok také.
"Tak čo som...."
Víc nestačil zástupce velitele roty říct. Noha číslo čtrnáct nakopla lepená prkna s takovou razancí, že jedině pevným rámům vděčí podporučík za přední zuby.
"Kto to bol?!" nedal si pokoj a vpadnul znova dovnitř.
"To vy, Brhel?!"
Obrovitý vojín se vztyčil na loktech, zadíval se pohledem, při němž slabším jedincům vylézalo akné z pórů a varovně procedil mezi zuby.
"Jednou v Sabinově ze mě taky takhle brzo po ránu stáhl jeden deku. Dost dlouho z toho měl sdrátovanou hubu. A zrovna teď mám hroznou chuť někomu rozbít držku."
"To je vzbura!" netroufal si příliš na fyzickou konfrontaci Mesár.
"Dám vás do hlásenia. V devať hodín sa hláste u velitela!"
Vyšel na chodbu o něco rychleji, než si žádala důstojnost, ale přesto ještě zaslechl odpověď.
"To víš, že jo."
Dveře práskly podruhé. Dřevěný domek se otřásl až do základů.
Teprve až povel k nástupu na snídani byl signálem k rozvážné činnosti, spočívající v tom, že osm různě upravených a zachumlaných postav, vyrazilo k jídelně.
V osm hodin přivezl UAZ velitele roty. Popis odpovídal znamenitě. Malý chudý prcek s energickou chůzí. Prolétl kolem dozorčího tak rychle, že ten raději pozdravil vsedě.
Crha si nestačil ani pořádně uložit plášť do skříně a Mesár už mu klepal na dveře.
"Súdruh major, podporučík Mesár... Dovolte mi zahlásiť mimoriadnú udalosť."
"Do psí prdele, už zase! ... To těm mým žaludečním vředům děláte schválně soudruhu podporučíku. ... Mluvte! Co zas ti pacholci provedli?"
Zástupce zaplavil velitele lavinou obžaloby, u které si major nestačil mnout bradu.
"Soudruhu, vy mě tady z toho děláte výcvikový lágr. Dobrá, já dám na vás a osm vojáků pošlu odpočívat na posádku. A na to štábní cvičení se prostě vykašleme. Teď před Vánocemi nikdo z nás nepotřebuje peníze na dárky, proto klidně necháme pětinu technického zabezpečení válet šunky v base. Co by vám asi řekla vaše přítelkyně na dárky z platu bez prémií, ha?"
"No, z dajakých cetek by veľa radosti nemala... Asi by ma poslala do riti," připustil Mesár.
"Do psí prdele člověče, přeneste se přes to. Nechte ty klacky na pokoji. Já vám slibuju, že jakmile tohle zimní cvičení skončí, budou na kopci i nocovat. Pak si s nima dělejte co chcete. Rozumíte mi?"
Starost o člověka v tato místa zřejmě ještě nepronikla.
"Dá sa povedať, že áno. Trebárs mi nepripadá výchovné nechať sa iba tak posielať do hajzlu. Dobre, já si počkám."
Dál už dozorčí za dveřmi kanceláře neposlouchal. Spěchal do jídelny, aby vyloudil porci navíc za dobrou zprávu.
"Mně je to fuk, kde budu na svátky," prohlásil nezúčastněně vojín Brhel.
"Ještě jednou vleze na pokoj před snídaní a já mu na mou věru tu dutou palici urazím."
Bylo nasnadě, že třetí po sobě jdoucí vánoční čas, strávený v zeleném sukně, začíná neblaze působit na psychiku zkoušeného Tomáše. Zápalná šňůra začínala doutnat.
Následné dopoledne strávili vojáci spojovací roty přípravou na zimní výjezd techniky.
Před hangáry vyjely obludné ZILy, jejichž řidiči začali usilovně provádět úkony, které dosud zanedbávali. Zvlášť pečlivě čistili dvě stě litrové sudy, do kterých po dobu cvičení ukládali vyšetřený benzín, určený k následnému směnnému obchodu s civilisty. Při velkorysé normě spotřeby bylo nutno mít s sebou nejméně dva pohotovostní a jeden rezervní.
I v chaosu, který všude kolem panoval, bylo na Broňu Kalouska pamatováno.
"Pojďte se mnou," pokýval na něj výkonný praporčík Pecha.
Zastavil se v ohradě autoparku.
"Na základě rozkazu velitele spojovací roty ze dne čtrnáctého dvanáctý osmdesát pět vám byl do socialistické péče svěřen terénní automobil UAZ. Dále jsme z vašich papírů zjistili, že máte řidičské oprávnění i na zemědělskou techniku, proto jako druhé vozidlo dostanete traktor Zetor sedmdesát jedenáct. S ním budete tu a tam vyvážet z přilehlé hospodářské budovy vykydaný hnůj a sem tam přivezete nějaký jiný materiál... Rozuměno? Klíče a knihy provozu jsou u dozorčího parku. Ať s váma provede přejímku vozidel."
A bylo to.
Definitivní přidělenec živočišné výroby obhlížel stroj, v němž kdysi strávil plných dvacet minut při cvičné jízdě v autoškole.
"To bude dobrý," uklidňoval sám sebe.
Usedl za volant. Nic. Ať mačkal knoflík sebevíc, neozval se žádný zvuk, připomínající startování. Po několika minutách

to vzdal.
Odešel do tepla buňky, kde seděl strážný. Podle mozolů na svobodníkově dlani bystře usoudil, že má před sebou zemědělce. Začal vyzvídat.
"Ten traktor je pokažený nebo má odpojenou baterii?"
"Doufám, že ne!" zděsil se dozorčí. "Včera s ním kluci normálně jezdili."
Vyšel ven, nasedl za volant, něco někde zmáčkl a motor naskočil.
"Možná kontakt," nechtěl se dát zahanbit Broněk.
Jal se studovat systém řazení rychlostních stupňů. Pět rychlostí vpřed, jedna vzad. Zařadil jedničku a pomalu pouštěl spojku. V tu ránu Zetor poskočil a zmlkl. Byl tam, co před chvílí. Kal usilovně vzpomínal. Zdrceně mačkal všechno, co se mu připletlo pod ruku. Jediným výsledkem zoufalé akce bylo to, že pronikavě zatroubil klakson.
Frajtr znova vyšel ven.
"Copak, zase stávkuje?" začínal se bavit.
Nezbývalo, než přestat být hrdý a nechat se poučit, jak se s touto technikou vlastně zachází. Po zhruba patnácti minutách věděl víc, než-li se za tři a půl tisíce korun dozvěděl v několika týdenním kurzu ve Svazarmu.
Z brány autoparku už vyjel jako zkušený traktorista. Dal se vlevo k budovám vepřína.
"Ahoj.... jsem Broněk Kalousek a budu ti odsud vyvážet hnůj."
"Tě péro, kaliméro!" zahlaholil krmič vepřů Robert Gall.
Vytáhl ze zásuvky psacího stolu láhev červeného vína, jenž mělo pečetit budoucí spolupráci. Nalil skleničky k slavnostnímu aktu přípitku.
"Já nebudu," vzpíral se Broňa. "Nemůžu! ... Jsem tady vozem."
Upřímně se rozchechtal.
Nádherný skok. Z mocné pozice řidiče vojenské kontrarozvědky na traktoristu zemědělské přidružené výkrmny vojenských čuníků.
"No, na poli snad esenbáci nebudou. Takže jestli, ... tak jednu."
Zbytek dopoledne uběhl v družné rozpravě o všem možném.
Robo se ukázal být nejen dobrým společníkem, ale i kytaristou. Ani chybějící struna obstarožního nástroje ho v jeho zálibě nedokázala zviklat.
"Dalibor se naučil ve vězení houslím, já zase s prasaty válím Zelenáče a Matušku."
"Nebe je modrý a zlatý, ... "
Chlévem se nesl zpola falešný řev, k němuž zněl kvikot vepřů druhým hlasem. Snad jen troubení útočících slonů by dokázalo přehlušit onu vřavu.
"Ženy jsou krásný a cudný, ..."
Ruce nad hlavou urputně šroubovaly žárovku. Nezúčastněný pozorovatel by si mohl připadat jako na sjezdu bývalých pacientů Bohnic.
"Dram, da da dá dá dá, dram da da dá dá dá,..."
Tak se stalo, že propásli dobu poledního jídla.
Bronislav Kalousek, řečený Kal, kouknul na hodinky a lakonicky poznamenal.
"Zrovna nám soudruzi spolubojovníci sežrali oběd."
"Nevadí. Já tam stejně ani moc často nechodím. Dáme si něco pikantnějšího," tajemně zamrkal Robert.
Odešel na konec chléva, kde zabočil do oploceného boxu. Zmizel mezi balíky uskladněné slámy, odkud se okamžitě ozvalo vřeštění lovené drobné domácí zvířeny. Pruhovaný králík zmlkl, když dostal mistrovskou ránu za uši. Puch ze stahovaného těla hlodavce přinutil návštěvníka k návratu do místnosti pro obsluhu. Ne tak už opékaná pečínka.
"To je zajímavé, že teď voní úplně jinak."
Po nefalšované středověké hostině hrábl Gall znova do strun. Velice tiše zapěli několik skladeb písničkáře Karla Kryla. Ani nezpozorovali jak se to stalo a i u nich venku se setmělo.
Pašíci se začali hlásit o svá práva, takže Robert odešel krmit. Byl čas večeře.

Broňkovi se podařilo hned napodruhé zacouvat na vytyčené místo v autoparku.
Spokojeně obhlédl zaparkovaný stroj, pohozenou železnou tyčí vyrovnal lehce ohnutý blatník a vydal se na rotu. U dozorčího stolku potkal Pavla Martínka.
"Kde jsi byl?... Cvrček se po tobě při nástupu sháněl."
"Na jakém nástupu? .. Co mi chtěl?"
"Denní rozkaz. To jste na Smíchově neměli?"
"Vidíš to, člověče... Asi jo, nejsem si úplně jistý. V té době jsem už míval jiné starosti."
"Tak to tě nejspíš čeká kopec."
Pavel byl tajuplný jako bílá paní na Okoři.
"To je zase co?"
"Neboj se. Všichni kluci se na něm už několikrát vystřídali. Někteří dokonce trávili přehazováním hlíny celý víkend... Támhle za barákem je velká hromada ornice. Aby naši trestanci zbytečně nelenošili v base, jsou kázeňsky převychováváni tím, že přehazují lopatou hlínu z jedné hromady na druhou."
"Fajn. To mám teda na zítra pěkné vyhlídky."
"To bude možná až zítra. Teď tě zvu na panáka."
Vskutku jedno překvapení za druhým.
Na opačné straně budovy než byly ložnice mužstva, skrývaly jedny dveře zařízenou společenskou místnost.

Kulečníkový stůl uprostřed, u něho vojáci se zarputilým výrazem v tváři a cigaretou v koutku úst. Hned za vchodem opravdický barový pult s příslušenstvím.
"Gándí už spí?" otázal se Pavel barmana.
Ten přikývl a očima se zeptal na druhu objednávky.
"Dvě třešňové!" poručil hostitel.
Vojín od hnoje se nestačil upřímně divit. Skrýš v lednici skýtala takový výběr, až by oko leckterého alkoholika nezůstalo suché.
"Gándí je kdo?" začínal si Kal připadat trapně.
"Kapitán Goldhamr, zetvépé roty. Má rád bílé víno. Když od něj chceme mít klid, vezmeme mu na nákupu dvě lahvinky Výběru. On potom celý večer prochrní a zbytečně nešmejdí."
"Dobře vymyšlené," pochválil je Broňa. "Není to ale divné, že politický pracovník nasává za asistence mužstva?"
Pavel se prudkým zavrtěním hlavy ohradil.
"Kdybys měl za sebou to, co on, chlastal bys taky.
Rodiče s ním jako dvanáctiletým utekli před Hitlerem z Německa. Po obsazení naší republiky v osmatřicátým pokračovali dál na východ. V pětačtyřicátém se vrátil přes Duklu zpátky v hodnosti poručíka sovětské armády. Až potud kariéra jako hrom. Fronťák, bojoval na správný straně, prostě perspektivní kádr. V srpnu osmašedesát měl majora a přestalo se mu dařit. V hospodě vyvolával... Ivane, jdi na Ural a nějaký dobrák ho prásknul. Šel dolů na kapitána a od té doby vlastně ještě nepovýšil."
"Čistě teoreticky, ... neměl by už být v důchodu?"
"Určitě. Pár let už asi jo. Mu se ale na vojně líbí, proto přesluhuje. Jinak je dobrák. Stará mu utekla a děcka se za něho stydí. Můžeš se těšit na ty jeho hodiny péešem. To bývá vždycky dobrá sranda. Má správně propleteno spoustu světových politických názorů a náboženství. Minule dokonce obhajoval budhismus proti sionismu."
"Vidíš a já myslel, že u zdejší jednotky se s něčím podobným jako je politické školení mužstva určitě nesetkám."
"Proč? Vždyť je to sranda. Co tady chceš dělat za zázraky? Hrát kulečník nebo chlastat pořád nemůžeš. Do nejbližší civilizace, kde jsou alespoň trochu obstojné holky, je to po silnici bratru víc jak osm kilometrů."
"Ahoj zachránče."
Také Tomáš Brhel přišel na skleničku.
Usedl vedle Kala na barovou židli, ale vypadalo to, že pořád stojí. Vykouřil si Spartu, vypil Starorežnou a odešel tak klidně, jak přišel. Za celou dobu nepromluvil ani slovo.
"Díval jsem se na ty jeho tlapy. Ten ale musí mít panečku sílu."
Broněk kouknul na své dlaně věčného studenta. Mohl jen tiše závidět.
"Páru má, Delfínek. Když sem na jaře přišel, stavěli jsme zrovna sloupy vedení u silnice na Ořech. Kluci do něho pořád hučeli, poroučeli o polední pauze v hospodě pivo a kořalku, až nevydržel a uzavřel sázku. Posadil si na rameno starý poražený sloup a vyrazil do kasáren.
Člověče, skoro kilometr cesty!! Když procházel branou, potkal Somára.
... Kam idete? ... zeptal se ho ten pěticípej idiot.
... Do řiti! .. Kam asi? Nesu dřevo na topení ... odpověděl Tom rozšafně.
Sázku sice tenkrát vyhrál, ale od té doby se s Mesárem nemají moc rádi."
"Už jsem si všimnul. On ten podporučík bude mít zřejmě vymalováno."
"Je to rapl. Nějakou dobu po tom, co přišli na rotu mladí, cvičil s nima pořadovku. Pořád se mu zdálo, že jeden z nich špatně bočí. Vzal si ho stranou a začal mu dávat drezúru. Plížením plazením vpřed a pořád dokola. Po nějaké době už kluk nemohl, takže zůstal ležet v trávě. Na vlastní oči jsem viděl, jak ho nejmíň dvakrát nakopl do ledvin. Mladí pak říkali, že týden hrčel krev. Co chceš s takovým dobytkem dělat?.. Ale ono na něj taky někdy dojde."
"To doufám," zamyslel se Bronislav.
Na oplátku dobrých rad poručil rundu pro ně i barmana.

3.

Major Crha vzal neúčast vojína Kalouska na včerejším rozkaze docela sportovně.
"Pro tentokrát z toho nebudu dělat vědu," pravil otcovsky. "Ale ještě jednou se to bude opakovat a necháte na kopci duši. To přísahám."
Měl ostatně docela jiné starosti. Zítřejší spojovací cvičení mu nedávalo spát. Znal své mužstvo dobře. Věděl, že jestliže připustí sebemenší zmírnění požadavků disciplíny, krutě se mu to vymstí.
"Budete se střídat v kontrolách, nenecháte ty lumpy bez dozoru ani minutu," kladl na srdce podřízeným důstojníkům. V duchu se křižoval, aby jim to bylo co platné.
Výjezd se rozběhl přesně ve dvě hodiny odpoledne.
Kal sloužil s terénním automobilem jako spojka a štábní vůz současně. Jezdil tam a zpátky. Dovážel zapomenuté části techniky, či tajně zásoby alkoholu pro ty, kteří až nyní zpozorovali, že počasí je a nejspíš i po následující dvě noci bude mrazivé. Než se úplně setmělo, podařilo se obslužnému personálu vysunout dlouhé antény. Nastalo očekávání hodiny "H".
"Budete navazovat spojení jako první," strčil hlavu do dvířek rotmistr Pecha.
Dělal, že nevnímá typický ozón výparů Starorežné. Posádka stanice zamručela slůvka pochopení a velitel směny pobídl

radistu, aby zkusil rozhýbat zatuhlé ladičky.
"Ne abyste vykecávali moc dlouho," nabádal spojaře řidič. "Nemyslete si, že nechám centrálu běžet celou noc."
"No jasně. Benzínem se musí šetřit," ochotně pochopili radisté.
Pochmurný soumrak přešel v temnou noc. Topení nestačilo ohřát neustále větrané interiéry skříňových nástaveb, takže většina osádek si začala chystat teplá lože.
Kolem deváté přijal vojín Kalousek zprávu v radiostanici, aby přijel na rotu.
"Nevím, jestli se Cvrček náhodou nechystá na kontrolu," obešel všechny vozy. "Buďte radši vzhůru. Obejdu vás znova, až se vrátím."
Už od sedmi hodin hustě sněžilo. Protože tuhle skutečnost meteorologové silničářům nenahlásili s předstihem nejméně jednoho pracovního týdne, byla silnice obstojně zavátá. Přes čelní sklo toho taky moc vidět nebylo.
Po třech kilometrech jízdy přišel znenadání první dílčí úspěch. Řidiči se podařilo zapnout náhon na všechna čtyři kola, takže vůz přestal zběsile jančit.
Tomáš Brhel, coby spojka, nevnímal slotu venku. Poklidně oddychoval na natřásajícím se sedadle, čepici vraženou hluboko do očí.
"Vidíš to co já?" žduchnul do něj znenadání Broněk.
Na kluzkém povrchu se snažil co možná nejrychleji zastavit.
Pole bylo v těch místech asi dva až tři metry pod silnicí. V té hloubce svítila světla nějakého vozidla.
"Ty vole, někdo tam slítnul!" vykulil oči Tomáš.
Okamžitě se dral ven, aby obhlédl terén.
Postrach uživatelů silnic, východoněmecký Trabant, přerazil dřevěný sloup elektrického vedení a zůstal přední částí zabořený v oranici.
"Stalo se vám něco?" pokoušeli se navázat kontakt s posádkou, uvězněnou vevnitř.
"Pěkně tady smrdí benzín, zahoď sakra tu cigaretu!"
Obr začal chladnokrevně zvládat situaci. Velitelsky poslal Kala do jejich auta, aby rádiem přivolal pomoc.
"Pomožte nám," ozvalo se zpod polámaného bakelitu. "Mám tam někde šprajcnuté nohy. Máma je asi v bezvědomí."
Po této informaci bylo tedy jasné, že jsou tam dva pasažéři. S holýma rukama toho ovšem moc dělat nešlo, alespoň ne z pohledu normálně rostlého člověka. Jenomže Tomáš Brhel, přezdívaný Delfín, takovým v žádném případě nebyl.
Začal systematicky rozebírat lidové vozítko. Než se kdo nadál, muž si ulehčeně vydechl.
"Dobrý. Nohy jsou venku... Mami, co ti je?"
Žena měla poraněnou hlavu, ale už se zvolna probírala k vědomí. Bylo slyšet, jak namáhavě odstraňuje uvolněnou sedačku spolujezdce.
"Ježíši Kriste! Podívej se na ten kožich. Je samá krev."
První slova, která pronesla, přisoudili šoku z poranění, která pravděpodobně utrpěla..
"Netrhejte nám to auto člověče!" zavřeštěla na Toma, který zápolil se střechou, neboť ani jedny dveře nešly otevřít. Nevšímal si jejích řečí.
"Nechte toho! Vždyť ho zničíte."
Trabanta, který předtím přerazil sloup elektrického vedení.
"Máte čistý kapesník?" zeptal se Delfí třicátníka za volantem.
"Snad jo."
Muž s otázkou v očích obracel kapsy.
"Tak jí ho nacpěte do huby nebo vás tam na mou duši nechám zmrznout."
Tomáš byl drsňák každým coulem. Popuzen kletbami, zabral takovou silou, že vozidlo otevřel jako sardinky.
"Račte si vystoupit," pronesl zadýchaně a podal ženě ruku.
Ta ho oblažila takovou sprškou nadávek, až před ní ucouvl.
"To má šok nebo jste s ní zrovna jel k doktorovi s podezřením na vzteklinu?" obrátil se na syna. Ten se styděl i za svoji matku.
"Buď prosím tě chvíli zticha."
Žena se svalila na upadnutou rezervu. Tomáš pohlédl k silnici.
"Jak jsi na tom?" houkl na Broňu.
Ve vysílačce zachrastilo rušeným spojením.
"Sanita se sem prý nevyhrabe. Musíme je svést do Ořechu."
Tomáš se otočil ke zraněné osádce trabanta. Postarší ženě galantně nabídl rámě.
"Tak jedeme. Nasedat milostivá. Budou vám muset trošičku pošít hlavičku. Máte v ní díru, jak v prokopnutém balóně."
Po téhle diagnóze sebou žena sekla na zem. Až těsně nad sněhem pokrytou zemí ji stačil silný zachránce zachytit. Seč byla postavy nekonvenční, zvedl bezvládné tělo jako pírko.
"Položím ji dozadu," velel Tom. "Raději tam běžte s ní. Kdo ví co bude, až se probere."
"Co s tím?" ukázal rukou na pomačkanou změť majitel lidového vozítka.
S největší pravděpodobností bývalý řidič se ukázal být značně nerozhodným.
"Baterii jsem vyndal, takže by to bouchnout nemělo. Můžete si dát inzerát na prodej trsátek." Muž si vsedě vyhrnul nohavice kalhot. Odhalil tím důvod, proč napadá na pravou nohu.
Kal se k němu sehnul, aby se pokusil ovázat hluboké rány na holeni.
"Raději pojedeme. Nějak se mi nedaří zastavit krvácení," povstal za chvíli.

Naklonil se k Tomášovi.
"Kolik tak může mít člověk v těle krve?"
Sněhu viditelně přibylo a nervozity rovněž. Několikrát se UAZ šinul bokem a pouze čtyři kola záběru zvládla srovnat vozidlo do přímého směru. V Ořechu zjistili, že sanita uvízla někde za Řeporyjemi, proto se po krátké poradě vydali znova na cestu.
Řidič Škody 1203 s ambulantním vybavením interiéru nadával hůř než dlažební dělník.
"Křápy posraný! Jsme s nima všem jenom pro smích... Na Kulaťáku houkám jak šílený, řežu to přes křižovatku na červenou. A než vyjedu Leninkou nahoru, tak mně v levém proudu předjíždí skoro všichni, kteří mě předtím dávali přednost... Že si přitom klepou na čelo, nemusím nikomu říkat.... S takovýma vrakama nejezdí nikde ve světě."
Nadával celou dobu, po kterou ho tahali ze zámětu v příkopu. Snad tomu tak mělo být, neboť matka řidiče havarovaného vozu se zvolna probírala. Znova láteřit začala už na lehátku.

Major Crha mezitím vztekle přešlapoval před strážnicí. Ve sněhovém příkrovu si za dobu čekání vytvořil malé kolečko s ocáskem.
"Kde jste tak dlouho?" obořil se na vojíny, jakmile za sebou práskl dvířky.
"Všude je plno sněhu," hájil oba Broněk. "Nedalo se rychleji."

Kontrola vyzněla stupněm dostatečný. Jediná posádka z šesti nespala, jelikož hráli karty o fanty s místními dívkami.
Vojín Hrubý správně usoudil, že stopy ve sněhu mohou všechno prozradit, nacpali proto děvčata do skříní na kabely. Naštěstí byli, coby jediní bdící, prověřeni bleskovým přepadem. Major spěchal k dalšímu vozu, než se stihne mužstvo varovat. Cestou zpět si stále něco zapisoval a tvářil se u toho všelijak.
"Vraťte se zpátky! Ráno v pět pro mě přijeďte!" rozkázal v kasárnách, načež zmizel na rotě.
"To je dobrý," vzdychl vojín Brhel. "Sám si jde chrápat do sametu a nás nechá v tom mrazu chcípnout."
Nebylo vůbec jednoduché mu rozmluvit, že v půl dvanácté v noci mají určitě všechny hospody zavřeno. Až do rána se na celtě v těsném prostoru radiostanice převaloval a tesklivě vzdychal ze snu. Broňkovi ho bylo svým způsobem líto, na druhou stranu ale uvítal, že nechrápal tak urputně jako obyčejně.
V pět hodin odjel pro majora Crhu sám.
"Jak to, že jste se mi nepochlubili, co jste vykonali záslužného?" byla první slova velitele, když si nastoupil.
"Vypadal jsem jako blbec, když se spojovatel ptal, jak ta vaše záchranná akce dopadla .... Proto jste tedy přijeli pozdě? Za takový záslužný čin se nemusíte stydět. Můžete se spolehnout, že vás náležitě odměním."
"Bude se hodit...Takový opušťák," pomyslel si Kal zvesela.
Upřesnil včerejší událost.
"Hlavní zásluhu má vojín Brhel. Díky jeho rozhodnosti jsme mohli v noci klidně spát."
"To je zvláštní," dumal major. "Když jsem si ověřoval stav zraněných přímo v nemocnici, tak právě na něj si prý oba tak trochu stěžovali."
"Potom nemají smysl pro realitu."
Jak neočekávaně myšlenka na krátkodobé povolení k opuštění posádky vyrašila, tak spolehlivě ji vichr podivné vojenské logiky trhal pavučinky naděje.
"No nic, nebojte se, o své zásluhy nepřijdete. Budete oba pochváleni v rozkaze velitele roty."
Pak major Crha mávl rukou a dodal.
"Ať nežeru... Před rozvinutou zástavou."
Vskutku radostná perspektiva. Kal pokýváním svěšené hlavy vyjádřil dostatečné uspokojení nad velitelovým oceněním záchrany dvou lidských životů..
"To se asi radostí poserem."
Oblíbené rčení Jarouška Kociána bylo jako stvořené pro tuhle chvíli.
"Tohle nemůžu Tomovi říct," problesklo Broňovi hlavou. "Ten by byl schopný zajet do špitálu a tam tu babu jedovatou uškrtit."
Raději se soustředil se na cestu.
Nezadržitelně dostával chuť přijmout něžnou dívčí náruč.

4.

Hodnocení spojovací roty zřejmě nevyznělo nikterak lichotivě, protože důstojnictvo po skončení cvičení zuřilo. Hlavně Crha s Mesárem se snažili nastolit zelený teror.
"Akých devadesát?" vypískl podporučík na svobodníka Čikla, který místo podání hlášení odpověděl tajemnou číslovkou.
"Ja vás ešte privediem k plaču, vy somári zasratý. Myslite si, že ste vyjebali s celú vojnú? Z takého omylu vás velice rád vyvediem trebars aj dierou v plote."
Složitým procesem chápání mu došlo, jak moc bude nesnadné splnit hloupost, kterou vypustil z úst. Nahněvaně odešel do kanceláře, aby zde vykoumal činnost, která by mu při upadající morálce zvedla prestiž a následně i sebevědomí.

Broněk seděl v kumbále dozorčího autoparku. Popíjel svařené víno a ohříval si na horkém plecháčku zmrzlé ruce. Už více než hodinu nemohl přijít na podivný zvuk, vycházející odněkud z motoru. Netrápila ho možná porucha, ale spíš

neschopnost objevit její příčinu.
"Jen se trochu ohřejeme, hned zase půjdeme," laškoval s dozorčím.
Vyhlédl z okna.
"A jéje. Budeš mít návštěvu. Hrne se sem ta guma Somár."
"To zase bude radosti v chudé chaloupce," sundával vojín Kratochvíl z kamínek hrnec s bublajícím jablečným vínem.
"Půjdu mu radši naproti, nemusí ten zvědavý rypák všude strkat."
Bylo vidět přes okno, jak spolu vášnivě diskutují.
Když podporučíkovi zjevně začaly docházet argumenty, ukázal dovnitř na Kalouska.
Honza na víc nečekal. Uvnitř ze sebe setřásl zimu, natáhl ruce nad plotnu a mimoděk pronesl.
"Máš jít za ním, chce ti udělat kontrolu auta."
Venku zuřivě dorážel dotěrný samec, zalézající za nehty.
"Súdruh vojín, prečo ste takú dobu vnútri a vozidlo necháte otvorené."
"Promiňte, ale v uzavřeném hlídaném prostoru snad není zapotřebí přehnané ostražitosti."
"Ste tu nový. Viete prd o gauneroch, ktorý tuná slúžia. Až prídete s tým, že vás niekto okradol, tak za mnou nechodte."
Opět slovní obrat hodný zaznamenání, čímž pádem se Kal nepatrně pousmál.
"Čomu sa vysmievate? Som vam azda pre srandu?"
"Ne to ne, .. Bože chraň. Jenom jsem si na něco vzpomněl."
"A čože také si máte dačo vzpomínať, keď s vami hovorí vaš nadriadený. Srandu si zo mňa robiť nebudete. Ja s vami zatočím, že na to budete nadosmrti vzpomínať."
Mluvil ještě dlouho, až začal Broněk dostávat strach, že se nikdy neunaví.
Začínala mu být zima a navíc, po vypitém víně, pociťoval nutkání na malou stranu.
"Jestli byste dovolil," snažil se vklínit do monologu, "potřeboval bych si odskočit. Můžete ale klidně pokračovat, budu vás poslouchat bedlivě, jako bych stál přímo před vámi."
"Čože?!"
Somár vypěnil silou vulkánu.
"Ja vam ukážem chcať, keď máte s hubú otvorenú poslúchať rady do života!"
Stalo se něco, čemu ani po několika vteřinách nemohl vojín uvěřit. Podporučík ho nakopl do holeně. Zároveň i loktem udeřil do hrudníku, až Kal zavrávoral.
"Vy jste mě praštil a nakopl," snažil se ovládnout zlost. "To si od vás nemusím dát líbit. Uvidíme, jak se na tohle budou tvářit dole na Smíchově u vrkounů."
Chystal se odejít na rotu, aby se zapsal do požadavku ranního svozu na ošetřovnu.
"Kam idete?!" zařval Somár. "Ešte sme spolu neskončili!!"
"S vámi já jsem skončil!" dramaticky, s důrazem na jednotlivých slovech odvětil Broňa a šel. Mesár věděl, že o něm nebudou na praporu smýšlet nikterak pěkně. Pár škraloupů už v minulosti se svojí prudkou povahou zaznamenal, nikdy se mu ale nepodařilo prokázat úmysl. Nenechá se přece zničit od tohoto přivandrovalce. Vrásky na čele mu vyvstávaly už při pouhém pomyšlení na vojínovo bývalé služební zařazení.
"Keby sa mohol nerušeno rozprávať s niekým od vrkúňov, boh vie, čo by im mohol nahovoriť," uvažoval v duchu.
Tlustou čarou vyškrtnul jméno Kalousek z kolonky pro odvoz na ošetřovnu.
"Máš problém," pravil klidným hlasem dozorčí Mareš Kalovi. "Somár tě nepovažuje za nemocného a zrušil ti cestu na Smíchov."
"To může?" nevěřil Broněk. "Vždyť přece existují nějaká práva vojáka československé lidové armády, pées nevyjímaje."
V zajetí osidel odloučené jednotky ale platily úplně jiné zákony.
"Jo kamaráde, tady se může asi všechno," pokrčil rameny Mareš. "Nezapomeň, že i když byly dávno zrušeny pétépácký tábory, musí se vojenský odpad někam vozit. Na výchovnej kurz jsi sem nepřijel."
Kala bolela nakopnutá holeň, ale mnohem víc ho zraňovalo pošramocené ego.
"To mu nedaruju, křivákovi koňskýmu,"
"Pokud rychle něco nevymyslíš, budeš to tady mít asi těžký. Mi neříkej, že neznáš někoho z vrkounů, který by tomu hajzlíkovi zatrhl tipec."
"To víš, že znám. Jenomže nevím, jestli jsem na to dost velký bonzák. Zkusím vymyslet něco jinýho. I když na druhé straně... Nemuselo by jít právě o bonzování, když se jedná o takového furťáckého debila."
Ovšem ať přemýšlel sebevíc, nahromaděná zlost nemohla na nic přijít. Jedno věděl jistě. Musí se nějak spojit s ocasníkem. Protichůdné názory se v něm začaly rvát o místo na slunci.
"To chce inspiraci," rozhodl nakonec.
Odešel za ostatními do budky dozorčího autoparku.
Tady seděla celá elita. Veškerý zločinecký arzenál spojovací roty popíjel v dřevěném domečku svařené jablečné víno. Vedli řeči o posledních událostech.
"Buď vítán chasníku," zubil se Pavel Martínek. "Sem slyšel, žes měl výstup se Somárem."
Tomáš Brhel zaskřípal zuby, k čemuž udělal z nerezového hrníčku přesýpací hodiny.
"Vyměňovali jsme si názory a on to nervově nevydržel."
"Je to kripl," souhlasně přitakal vojín Matoušek. "Ani nevíte pánové, jak mě dokáže vytočit tím svým chozením za auta."
"Cože dělá?" nechápal Broněk.
"Sere tam, kde to na něj zrovna přijde. Nejčastěji to na něj přichází vzadu mezi zaparkovanými enzety. To jsou kluci

hromady, jako by se tam vydělal kůň a ne důstojník pohraniční stráže československý socialistický armády. To je vidět, jak dobře se tady vaří."
Všichni se zasmáli, ale jediný Broněk dokázal fantazii popustit naplno.
"S takovými věcmi není žádná legrace. Četl jsem o podobné situaci ve vydání hanáckého kalendáře z dvaasedmdesátýho roku. Ukradený lejno se to, tuším, jmenovalo. Chlap při kamarádově velké potřebě podstrčil tomu druhému pod zadek lopatu a celý ten výtvor nenápadně zahodil za hromadu cukrovarnických řízků. Tam tomu okradenému rozhodně příliš do smíchu nebylo, psychicky šlo téměř o život ... Nemáš někde lopatu?"
Venca Matoušek se nechápavě zamračil. Myšlenkové propojení souvětí ho spolehlivě minulo, neboť ani zdaleka nepatřil k nejbystřejším.
"Na co lopatu? ... Jestli ho chceš něčím praštit, tak jedině venku z mýho rajónu."
"Ne neboj, tak zákeřný nejsem. Sežeň mi nějakou lopatu, nebudu přece prohrnovat sníh rukama."
Venca si oddechl a Kal mohl pokračovat v otázkách.
"Teď mi ještě prozraď, v kolik hodin odjíždí služby na Smíchov? Potřeboval bych si zajet zavolat našim a poblahopřát jim k Vánocům."
Na oplátku vyprávěl příběh, vydaný před lety v brožovaném výtisku olomouckého nakladatelství. Aniž by věřil v nadpřirozeno, viděl v oživlých představách sám sebe jakožto mstitele, takže do příběhu vložil mnohé z toho, co na stránkách Hanáckého kalendáře zcela jistě chybělo.

5.

V půl šesté odjíždělo vozidlo s novou směnou telefonistů a obsluhy dálnopisu.
Také Bronislav Kalousek zaujal volné místo na lavici skříňové Pragy.
V Řeporyjích k údivu vystupujících příznivců zlatavého moku odmítl pozvání na několik orosených půllitrů a pokračoval se zbytkem vojska do kasáren hlavní správy pohraniční stráže na Smíchov. Jedině z ústředny bylo možné telefonovat na Moravěnku libovolně dlouho.
Jakoby ho vyslyšel sám ďáblův potomek, okamžitě po vystoupení na nádvoří praporu potkal kapitána Fialu.
"Buďte zdráv, šéfe," pozdravil jako za starých dobrých časů.
Hned zkonstatoval několik vypitých večerníčků. V čase předvánočním se nebylo čemu divit, splíny kapitán nenáviděl.
"Jak se daří opilče?" zahuhlal náčelník a pozval ho do kanceláře.
Tam kývl hlavou ke stolu, na němž stála láhev Vodky s hladinou sotva dva centimetry nade dnem.
"Dáš si?"
"Myslíte, že teď už můžu?"
Kal začínal pochybovačně přemítat, jestli je udavačská pomsta tím nejlepším řešením.
"Chlastali jste vždycky," škytl Fiala. "Jenom jste při tom neměli tolik smůly jako posledně."
"Na zdraví."
Kal se rozhodl, že dá věcem raději volný průběh.
"Na tvoje. Své si kazím spolehlivě sám. Pověz, co tě sem přivádí?"
"Potřeboval jsem si vyřídit nějaké osobní věci ohledně domova."
Začali klábosit o běžných věcech každodenního civilního i vojenského života. Broněk s údivem zjišťoval, že nyní, když už není přímým nadřízeným, je ocasník o mnoho hovornější a sdílnější. Slovo dalo slovo, k tomu se na stole objevila přistavená cisternička s myslivečkem a náčelník začínal pomalu ztrácet zábrany. Vyprávěl věci, zavánějící intimností, ne-li přímo vojenským tajemstvím. Traktorista, aby se mu alespoň trochu zavděčil, dal do fóra historku s nejmenovaným důstojníkem, potrefeným zuřivou askezí vůči vojákům základní služby.
Fiala náhle zvážněl a Kal okamžitě zalitoval, že nechal ústa špacírovat.
Pozdě. Kapitán nalil z láhve a dlouho si mnul bradu. Nepřímo potvrdil, že čert nikdy nespí.
"Víš," rozhovořil se posléze, "tam nahoru, na Kopaninu, nejsou za trest převeleni jenom vojáci základní služby. On ten tvůj podporučík nám není až tak neznámý. Už dlouho o něm nedošly žádné podněty k prošetřování, ale zdá se, že si nedal pokoj."
"Víte, nejsem si jistý, jestli je dobře, že jsem se nechal unést. Nechtěl bych nikomu škodit a hlavně bych chtěl ty tři měsíce dosloužit v klidu."
Broňa se alespoň pokusil napravit chybu.
"Takže co myslíš, že teď udělám?"
"Nemyslíte, že by bylo taktické celou záležitost registrovat, ale nechat věcem volný průběh? Nerad bych platil za donašeče."
Všechno, co ho začínalo trápit, vyplulo několika slovy k hladině.
"Můžeš být klidný. Jako by se stalo. Ale pokud už mně dneska nikdo jiný nevytočí, dám to k ledu. Se Somárem si to vyříkám někdy v budoucnu."
"Vy víte i to, jak se mu říká?" žasl naoko Broněk.
"Kamaráde, jak dlouho jsi tu byl?.. My přece víme věci, které kolikrát nezná ani zpovědník."
Nějakou dobu ještě vojín pobyl v kanceláři. Když s těžkým srdcem nasedal do skříňové nástavby, vzpomněl si na telefonát, kvůli němuž vlastně přijel.
"Počkejte chvilku," zavolal spojovací hadicí do kabiny a rozběhl se na ústřednu.
Chvilka hovoru s mámou se protáhla na čtvrthodinku. Když se Kal konečně přiřítil, řidič Hojza si málem ukazovákem protlačil sklíčko na hodinkách.

"Ty jsi se zbláznil! Kdo myslíš, že teď dostane ty ožungry z hospody? Touhle dobou už stoprocentně chytli slinu. Nahoře slouží Pecha, takže to určitě spěchat nebudou."
Měl pravdu. Restaurací zněl zpěv bohatýrských písní pokrokových skladatelů. Buclatý hostinský, držíc v rukou pěnivé korbele, vykračoval si po lokále s brigadýrkou pohraniční stráže na hlavě.
"No to mně podrž, ti zase vypadají. Je to na tobě, jak je dostaneš do auta. Já tam nejdu," váhal u okna restaurace Hojza.
Jediný, kdo nedržel takt, byl morous Tomáš Brhel.
Kal mu cosi zašeptal do ucha a obr jedním lokem dopil pivo. Postavil se doprostřed místnosti.
"Končit! .. Dopíjet! .. Za pět minut je odjezd."
Postavil sklenici na stůl, zaplatil a vyšel ven.
Nechyběl jediný z vojáků. Někteří se sice sami nedokázali vysoukat po schůdkách do kabiny a museli být vyvlečeni, ovšem smysl reality v podobě Delfínkovy tlapy neztratil žádný.
"Jak se ti to podařilo?" nevěřícně a s obdivem pronesl řidič při vystupování v kasárnách roty.
"Výrobní tajemství," pousmál se Broněk.
Otočil se ke zvědavci zády, aby zkontroloval, jestli se ve vepříně svítí.
"Tak co? .. Jdeme?" klesl pod tíhou silákovy paže.
Vydali se za Robertem Gallem, aby ho nechali vyniknout v kulinářském umění.
Večeře byla vynikající. K plné spokojenosti scházelo Kalovi jediné, leč v dané situaci téměř nedosažitelné. Náhlá bezmocnost ho doháněla k myšlenkám na radikální řešení.
K jejich zapuzení byl jen jediný osvědčený recept.

"Kam se dá vyrazit?"
Večerní dotaz patřil Martínkovi. Blonďák se na něj pátravě zadíval.
"Myslíš jako vyrazit suk sukem?" odpověděl opatrně otázkou.
"Něco na ten způsob, ale aby to nebylo moc tvrdé dřevo."
V rámci utajení používali šifry.
"Možná bych o něčem věděl, ale chtělo by to auto."
"Máš jich plnou ohradu."
Kal nechápal ustavičný strach vojáků, několikráte trestaných přehazováním hromady hlíny. Výchovný účinek stejně nemohl přinést kýžený cíl, neboť kupa ornice byla v těchto dnech natolik zmrzlá, že bylo téměř nemyslitelné uštípnout z ní víc jak několik hrud.
Rotmistr Pecha se jevil jako ideální sparingpartner pro zamýšlený výlet. Byl o rok dva mladší než někteří jeho podřízení, což bylo jedním z důvodů, proč mu skoro všichni vojáci druhého ročníku tykali. On sám podobné vztahy inicioval, neboť vojna byla pro něj skoro stejným trestem jako pro ně.
Po ukončení základního vzdělání si podal přihlášku na střední školu SNB, aby se později stal kriminalistou. Zrádným řízením osudu ale skončil u spojovací roty praporu hlavní správy pohraniční stráže, v zakopané díře, daleko od civilizace. Službu vlasti v takovýchto podmínkách nebral na lehkou váhu a při svých dozorových službách pravidelně podléhal démonu alkoholu o několik hodin dříve než prostí vojáci.
"Jdeme na věc?" naskočil na místo spolujezdce Pavel.
Těžký vůz se dal pomalu do pohybu uhlazenou cestou, svažující se z mírného kopečka k bráně. Vojíni toho využili k tomu, aby přes osvětlenou plochu jeli tiše bez motoru. Závora, zdvižená k nebi a vrata dokořán dokazovaly, že týlové zabezpečení funguje i v této jednotce.
"Kurz severovýchod," zavelel velitel vozu.
Natěšeně se zašklebil v očekávání věcí příštích.
Budovy státního statku svítily do tmy už zdáli. Dva dny před Štědrým večerem bylo i kravám dopřáno delší doby na trávení.
V kanceláři zootechnika mladá praktikantka vytáčela telefonní číslo na spolužačku.
"Doj, doj, doj," laškoval s ní Pavel.
Nemravně osahával Jitku na partiích, které dělaly čest nejen jí samotné, ale i budoucímu povolání zdravotnické opatrovnice hospodářských zvířat.
Kamarádka Vendulka na tom byla obdobně, proto všichni čtyři setrvali v přátelském hovoru až do jedné hodiny v noci. Pak teprve zaburácel motor Uazu na zpáteční cestu.
"Spokojený?" zívl ospale Pavel. "Vidíš, že když se chce, jde ledaco i v těhle končinách. Zdá se, že jsem konečně sehnal rovnocenného parťáka pro noční chvilky poezie. Ostatní kluci jsou v jednom kuse v lihu. Kdo má potom poslouchat ty řeči o bludných háďátkách."
Kal bubnoval prsty po volantu.
Zvesela si potichounku prozpěvoval píseň o neznámém rudoarmějci, který se nezalekl přesily a se vztyčenou zbraní šel v čele útočícího šiku vstříc skvěle vybaveným protivníkům.

6.

Oslavy vánočních svátků proběhly velkolepě.
Somár odjel k sestře na Slovensko, proto byl dozorem nad vojskem pověřen kapitán Goldhammer.
V přemíře propašovaného alkoholu se několik lahví Pražského výběru ztratilo jako kapka v moři, takže nic nemohlo zabránit tomu, aby hned po štědrovečerním řízku změnila jídelna slavnostní charakter. Sotva vrátný zavřel bránu za

odjíždějícími důstojníky, proměnila se v nefalšovaný výčep čtvrté cenové skupiny.
Na stole stála naražená bečka piva, pod ním několik přepravek s tvrdým alkoholem. Po oficiální zavírací hodině, jíž se stala večerka, měli povoleno hodovat všichni bez rozdílu délky pobytu v zeleném suknu. Někteří vojíni prvního ročníku brzy srovnali krok s mazáky a ukázali se být velice dobrými žáky starších kolegů.
Dva dny a dvě noci trvaly oslavy narození Ježíše Krista. Nebohý syn Stvořitele v tyto dny znechuceně pohlížel z nadoblačných výšin na své pozemské děti a usilovně dumal, jakou pohromou je má ještě více ztrestat.
"Za všechno můžou komunisti," bylo nejčastějším heslem dne i noci.
Druhý svátek vánoční dokonce i ti nejzatvrzelejší svazáčtí představitelé uznali represívní politiku strany v podobě zákazu veřejných domů.
Škoda, že nebyl přítomen soudruh generální tajemník. Po kratičkém rozkoukání by zcela jistě hned příštího jitra vydal rozkaz, v němž by byla rozpuštěna pohraniční stráž.

Nastávající dny do Nového roku panovalo bezvládí. Odpovědní funkcionáři roty si přehazovali dozorování jako horkou bramboru, vydatně ve svých intrikách podporováni mužstvem. Momentální dezerce se prodlužovaly. Na vojína Pospíšila se přišlo čirou náhodou až druhého ledna, kdy měl být povýšen na svobodníka. Místo stříbřité pecky se nejdříve několik hodin bezúspěšně pokoušel rozorat kopec hlíny, až nakonec skončil v posádkovém vězení.
Odtud se po čtrnácti dnech zostřené vazby vrátil s natrženým pozadím a podezřením na kapavku. Skončil ve střešovické nemocnici, kde si na infekčním oddělení velice liboval až do poloviny února.
Když se vrátil na spojovací rotu zjistil, že mu z osobních věcí zůstalo pouze víčko od ešusu. Přišel tím pádem nejen o renomé pečlivého svazáka, ale i o mnohé z toho, co se mezitím odehrálo v kasárnách dva kilometry za vesnicí Ořech.

7.

Konečně došlo i na podporučíka Mesára.
Kapitán Fiala svůj slib splnil jen částečně. Jak zjistila telefonická špionáž, měl poměrně stručný hovor se zástupcem velitele spojovací roty, který po položení sluchátka chodil zbytek dne jako v mrákotách.
Zcela na lopatky ho položila příhoda, která se mu stala nedlouho poté.
"Už máš pro mne konečně tu novou lopatu? .. Na traktor mi sjel sníh z enzetu a tím starým rozviklaným kopáčem jsem si minule skřípl prst."
Kal seděl v místnosti dozorčího parku a nedal pokoj.
Václav Matoušek vytáhl hliníkovou atrapu na tlustém toporu.
"Každý správný řidič má mít své mitfáro, které se mu stará o prohrnování výjezdové cesty z boxu a jiné... Když ale raději makáš sám, tvoje věc. Proti gustu žádný dišputát."
Broněk se mu nesnažil nic vysvětlovat a vzal svoji novou pomocnici na procházku mrazivým dnem. Fyzická práce byla někdy nádherným odreagováním od každodenního stresu.
Chystal se odhazovat sníh mezi zaparkovanými nákladními automobily, když tu uslyšel povědomé funění. Nahlédl za skříň radiostanice právě včas, aby poznal, že dnes jsou mu bohové neuvěřitelně nakloněni. Hodina pomsty udeřila.
Neočekávaně dostal šanci změnit sny na skutečnost.
Podporučík Mesár hodlal ukončit svoji inspekční cestu v prostorách autoparku činností, která ho neblaze proslavila.
Funěl napětím, stojíc k Broňovi zády a urychleně odhaloval kmínky.
Nezvaného návštěvníka ke své veliké smůle neslyšel, neboť všude kolem nich hlomozily motory nákladních aut. Navíc měl tak napilno, že možnost zviditelnění nebral v potaz.
"Teď anebo nikdy," usoudil Kal, čímž vlastně převzal velení.
Záludnost celé akce spočívala v její zdánlivé neproveditelnosti. Velmi jemně a opatrně podstrčit zezadu pod dřepějícího důstojníka lopatu a zachytit vše, co opustí zalomené tělo, si Broňa Kalousek v barvitých snách představoval nesčíslněkrát. Teď se mu to podařilo s nebývalou dovedností koncového hráče zprofanované imperialistické hry, zvané baseball.
Hrdě se z úspěšné mise vracel před domek dozorčího parku.
"Páni, to je smrad! Dej to někam, než tady všichni padneme."
Vojíni, narychlo srocení před dřevěným domečkem, se chytili za nos. Raději otočili hlavy proti větru a kradmo koukali na zdroj šíleného zápachu.
Sirotek se na široké dlani hliníkové lopaty usmíval zakrouceným ocáskem a zvědavě pátral po krkavčím majiteli. Tomu ale moc do smíchu nebylo.
"To by chcelo vyfotografovať," dusil se smíchy za pneumatikou Tatry 138 Jožo Macalík. Pokoutně sledoval postavu obávaného velitele, plazícího se po čtyřech v místech, kde mělo být to, co tam nebylo.
"Hele, teď! ... nová sestava na Spartakiádu," komentoval radista Vilém Černík postranní výkopy nohou, obutých v oficírských botách s teplou kožešinkou.
"Striptýz mudrce," nazval opakované spouštění důstojnických kalhot s lampasy Jindra Černý.
Náhle všichni ztichli. Mesár se šouravým krokem vydal na volné prostranství, ruce přilepené k zadním partiím těla.
Přesně tak, jak bylo popisováno v knižní předloze nabízené skutečnosti.
"Do frasa, či som šibnutý," mumlal si pod nos.
Přecházel v těsné blízkosti ukrytých posměváčků a kroutil nevěřícně hlavou.
"Som sa posral a predsa som neni posratý," zaslechli když procházel branou.
Kdyby se otočil, mohl spatřit několik podřízených, válejících se v křečích potlačovaného smíchu na zasněženém

asfaltu.
"To se ti povedlo. Ať žije Morava a její kalendář," plácal se do stehen jindy málomluvný Tomáš Brhel. "Za tuhle srandu stálo pobýt na vojně o rok víc. Tohle mi nikdo doma neuvěří."
"Ono nám asi později lidi neuvěří dost jiných věcí, které se opravdu staly," komentoval prorocky Broněk.
Pak odešel do místnosti dozorčího parku vrátit pomůcku, která sehrála tak důležitou roli v příběhu, jenž definitivně narušil duševní zdraví podporučíka Vlado Mesára,

8.

Po částečném znehodnocení profilu ZVR následovalo období relativního klidu.
Pak ovšem někdo z mužstva nutně potřeboval udělení krátkodobého povolení k opuštění posádky a jidášsky zradil druhy, zaslepen vidinou požitků pobytu v civilizovaném světě.
Zřejmě ale nikoho konkrétně nejmenoval, anebo byl telefonát kapitána Fialy dostatečně varující. Přímý útok se nekonal.
Faktem ovšem zůstávalo, že vojín Kalousek začal být obsazován do funkcí, jenž mu dosud bezpečně unikaly.
"Zítra nemůžu Palo," rozmrzele odmítl návštěvu u budoucích veterinářek.
"Sloužím ve stráži. Dokonce mám velitele. Co s tím budu dělat vážně nevím, v životě jsem na služebním postupu tak vysoko nestál."
Nastávající víkend se nejevil jako obzvlášť vydařený. Naproti tomu všemu sloužil rotmistr Pecha, nezapomínající na předsevzetí, že v tomto roce soboty a neděle zasvětí úhlavnímu nepříteli lidstva. Preventivně se opil už v pátek, dávaje tak najevo nesouhlas s přízní osudu.
"Počkej, neházej flintu do žita," zapřemýšlel Pavel Martínek.
"Zařídíme to jinak. Večer zajedeme pro holky, .. na strážnici být pořád nemusíš. V návštěvní místnosti je taky teplo a na bránu z ní uvidíš úplně stejně."
Nápad se to zdál být poměrně dobrý. I přes určité technické chyby měl svoji logiku.
"Dobře," souhlasil milovník. "Doufám, že Cvrček dostane doma rajony a nevytáhne paty z baráku. Jak postavím stráže, brnknu ti na rotu a vyrazíme."
Jak řekl, tak i udělali.
Rotmistr už dávno opile funěl do polštáře, když si služební UAZ razil cestu noční tmou k vesnici, kde obě děvčata bydlela.
"Ahoj holky... Máte se...?" vítali se vojáci.
Děvčata se měla dobře a co víc - měla čas a chuť na výlet,
Už samotná cesta do kasáren byla vzrušující. Pavel s Jitkou zmizeli okamžitě v přítmí zadních sedadel a nedočkavá Vendula se tak dlouho vrtěla kolem řidiče, až málem způsobila kolizi s pamětním křížem na rozcestí.
"Tady je panečku teploučko," libovali si v komůrce návštěvní místnosti, zatímco pod okny podupával strážný Doseděl. Vartoval u závory a zvědavě natahoval krk.
"Pošli ho někam," začal se brzy vztekat Pavel.
Broňa neuváženě souhlasil a strážného zahnal do tepla vedlejší budovy.
Toto rozhodnutí se ukázalo být klíčovým pro další průběh ostrahy kasáren. Jakmile mužstvo na strážnici zjistilo, kde se nachází jejich velitel a v jakém je rozpoložení, začali i vojíni prvního ročníku ignorovat veškerá nařízení o příkladné bdělosti. Naprosto neuváženě, nekoordinovaně, ale zcela logicky odešli spát.
Kasárna kopaninské spojovací roty této sobotní noci střežili pouze vepříci v nedaleké výkrmně a i ti po půlnoci umlkli.
Nevědomky tak vytvořili ideální podmínky k tomu, aby se stalo to, co muselo při troše smůly následovat.

Nedělní ráno bylo chmurné nejen počasím za okny vystydlé místnosti. Bronislav Kalousek nemohl pohnout hlavou od toho, jak včera v noci usnul na hrudi štědře obdařené Venduly. V hlavě mu hučel vodopád výčitek za nestřežené majetky.
Zrovna se chystal vstát, když uslyšel, jak venku na cestě zastavil automobil.
"Kdopak si to v neděli tak brzo přivstal?" přisoudil hluk civilním obchodníkům s benzínem. Skutečnost byla daleko děsivější.
Za vraty nestál nikdo jiný, než velitel roty, major Crha.
Zatím docela klidně přijal skutečnost, že mu nikdo nejde otevřít bránu.
"Do psí prdele! Je tady někdo živý?!" zahromoval při zjištění, že ani kolem signálního plotu neobchází žádný strážný.
"Pavle vstávej!" budil Broněk kamaráda.
"Průser! .. Je tady Cvrček a chce pustit dovnitř. Panebože, ať se někdo z těch hňupů vedle vzbudí nebo mu budu muset jít otevřít sám."
Přeplněný močový měchýř vojína Sedláčka se stal vítaným prorokem v pravou chvíli. Jeho majitel cestou na záchod uslyšel venku nějaké zvuky a zvědavě vyhlédl oknem ven. V tu ránu vytřeštil oči a začal okamžitě alarmovat zbytek mužstva.
"Kal je na hajzlu!... Pamatujte si to," stačil ještě houknout na pobíhající vyděšené vojíny.
Potom spěchal odemknout majorovi bránu.
Vojín Brada vyskočil oknem v zadní části a začal číhat na vhodnou příležitost, aby mohl vykročit na fingovanou, právě dokončovanou obchůzku.
"Kde je velitel stráže?" byla první slova nahněvaného velitele.
"Sere," odvětil zcela dezorientovaný vojín Vodička.

Pak se rychle opravil.
"Soudruh velitel stráže odešel na toaletu, neboť v důsledků třeskutých mrazů minulých dnů nám zamrzl hajzl na strážnici. .. záchod zamrzl ... na strážnici."
Nehledě k tomu, že se třásl zimou, protože pod svrchní vrstvou šatstva měl pouze trenýrky a triko, vypadal naprosto věrohodně.
"Co to máte na tváři?" ukázal Crha prstem na otlaky tvrdého vojenského polštáře.
"Zřejmě nějaký ekzém soudruhu majore," zakryl si tvář vojín. "Hned po ukončení stráže se nechám zapsat do knihy nemocných, abych náhodou nenakazil ostatní soudruhy vojíny."
"Ještě s tím zapisováním počkejte, až jak dopadne kontrola," zabrzdil ho major Crha. "Jak to tady sleduju, možná vás čeká vězeňské pyžamo s pruhy."
Při řeči se pomalu přesunovali ke strážnici, zatímco zamlženým oknem návštěvní místnosti je bedlivě sledovaly dva páry očí.
"Já mizím," rozhodl se Broňa. "Ty se nějak postarej o holky, pokusím se ho zdržet."
Velitel nakoukl do strážnice, kde strážní začali okamžitě provádět ranní cvičení.
Vojín Brada toho využil, přeběhl silnici a začal rázovat na vyšlapaném chodníčku okázale všem na očích. Trochu mu to v pantoflích klouzalo a tak se snažil odpochodovat co možná nejdál od strážnice.
"Hrome, tady se to všechno najednou změnilo," podotkl překvapeně major. "Ještě by se mohl ukázat velitel stráže a štěstí by bylo dokonalé."
Bylo mu ze srdce přáno stát se vševědoucím.
Broněk Kalousek se po krátkém běhu k objektu roty otočil nazpět a předstíraje, že o nenadálé návštěvě nic neví, scházel pomalu ke strážnici. Ruce si na potvrzení celkového dojmu strčil hluboko do kapes, k čemuž si pohvizdoval bezejmennou melodii.
"Jak se cítíte, soudruhu vojíne?" vybafnul na něj zpoza rohu Crha.
"Soudruhu majore!.. Během mé služby se nic zvláštního nestalo!"
Kal si spolehlivě pamatoval alespoň drezúru hlášení.
Třebaže byl bez čepice, ruka se mu pečlivým pozdravem chvěla u pravého spánku.
"Máte víc štěstí, než rozumu," rozhodl důstojník.
Chystal se k autu, které stále před branou předlo na volnoběžné otáčky.
"Otevřete mi pořádně, zajedu se podívat na rotu, jak to tam vypadá."
Zatímco vojín Sedláček otevíral druhou polovinu vrat, žhavil velitel stráže linku na hlavní budovu. Tón vyzváněl do sluchátka, ale nikdo ho nezvedal. Konečně se ozval rozespalý hlas.
"Co chceš? Proč mě budíš tak brzo po ránu?"
"Promiň, že žiju... Jede ti tam Cvrček. Tak se hleď probrat, není zrovna ve veselé náladě."
"To tě teda děkuju. Zrovna venku vysedá z auta."
Rotmistr Pecha zíral na rozkročeného velitele jako kocour z hromady plev. Byl vzbuzen dost nešetrným způsobem. Poloprázdná láhev Vodky napomáhala pochopit, proč nedokáže uspokojivě vysvětlit stav, v jakém se nachází.
"To nejsou kasárna...! To je bordel!" zařval major. "Ještě schází nějaké děvky a můžeme venku nad vchodem vyvěsit červenou lucernu."
Slova zněla dost krutě, neboť Jitka s Vendulou už byly dávno venku z objektu.
V přilehlé třešňové aleji si rychle, přiměřeně vlezlému mrazu, doplňovaly garderobu. Jelikož rozhodně nebyly sobecké, leckterou součást oděvu si v tom spěchu vyměnily.
"Se na to vyprdnu," naříkala Vendulka. "Místo odvozu se budeme trmácet fůru kilometrů pěšky." Všechno krásné, co se odehrálo v noci, neobstálo v chladivém vystřízlivění.
"Bacha, něco jede," zpozorněla Jitka.
"Zkusím to auto stopnout."
Byl to vracející se major Crha a nebylo pro něj těžké pochopit, odkud dívčiny odcházejí.
"Kam to bude?" směřoval dotaz stopařkám.
Pohled mu zabloudil na lepé tvary pod rozepjatý zimník Jitky Zendulkové, půjčený o hlavu vyšší slečně Zavádkové. Důstojnická čest začala tonout v hormonech doma přehlíženého samčího vůdce stáda.
"Kamkoliv kde je teplo," začala laškovat nenasytná Vendula.
Crha brzy a rád zapomněl na všechny otázky, které chtěl klást a dívky zavezl až k jejich domovům. Nevědomky tak napravil pošramocenou reputaci podřízených. Svým příkladným lidským činem tak pro ně zachránil objekty budoucích požitků.
Velitel jak má být. Přísný, ale otcovsky dobrosrdečný.

"Měl jsi dneska z pekla štěstí," prohlásil touto dobu Pavel Martínek.
V návštěvní místnosti dávali s Bronislavem vybavení do původního stavu.
"To na prvního máje kluci takové štísko neměli."
"Vida ... Povídej!" usadil se Broněk pohodlně na rozviklanou válendu a zapálil si.
"Začalo to tím, že nás nepustili do průvodu. Vesměs všichni měli něco domluvenýho, takže si dokážeš představit jak nám bylo, když jsme nakonec zůstali trčet v kasinu. Aby tomu zlýmu nebyl konec, postavil Crha do služeb vesměs starý páky. Něco jako trest za předchozí hříchy."
Pavel zašmátral pod matrací a vytáhl nedopitý ryzlink.
"Samozřejmě na to, aby v noci někdo strážil, nebyli lidi s odpovídajícím číslem. Ten jeden jediný mlaďoch, co byl mezi

nima, seděl celou noc u stolku a dával pozor na bránu.
A protože oslava svátku práce žádá důkladné propláchnutí trubek, koupili si nějaké lahváče a něco vína pro holky. Přišly tři, co sem chodily za půlročákama. Co všechno se tam dělo nevím, byl jsem celou noc venku... Ale ráno jsem se s Cvrčkem minul sotva o deset minut.
Musel jsem si otevřít sám, na strážnici bylo ticho po pěšině. Kdo by taky tušil, že hned ráno po takovém slavném dni napadne toho pinďu mrňavýho přijet na kontrolu. Navíc si sebou přivezl velitele praporu ze Smíchova, snad aby mu ukázal, jak jsme tady vzorní."
Vojín Martínek usrkl z láhve a pokračoval.
"Chvilku nervózně troubili. Pak si, podobně jako já, otevřeli sami. Crha prý šel do kolen hned, jak otevřel dveře na strážnici. Mladej spal za stolkem a kolem hlavy měl čelenku z podvazkovýho pásu. Když ho vzbudili, tak hrůzou omdlel. Nemohl tím pádem varovat velitele stráže, který ve vedlejší místnosti nedbale přikrýval chlupatýma nohama Anču Sedlářovou z Radotína. Na ostatních bidlech chrněli zbylí strážní a mezi nima Hanka s Pajdou. Že byli ještě všichni zpucovaný jak zákon káže, to ti nemusím ani říkat."
"Tomu se teda říká tuplovaný průser," hodnotil tehdejší situaci Broněk.
"Jo, to si piš. ... velitel praporu to taky říkal. ... Pinďula nechal všechny strážné nastoupit ven před barák a tam na ně řval jako pomatený. Jarda Fričer se z toho tak hrozně vyděsil, že se neudržel a hodil tyčku na Cvrčkovy lakýrky."
"Páni jo. Nepotkali se náhodou v Sabinově s Delfím?"
"Ne. Tomáš už byl tou dobou dávno na Kopanině. Jenom na něm vyzvídali, jaký to tam doopravdy je."
"Asi je moc nepotěšil, že."
"Řekl bych, že ne. Fričer se pokusil hodit si mašli ještě v posádkovým vězení."
"A kolik dostali?" Kal pořád nemohl své bývalé zařazení jen tak lehce vymazat z paměti.
"Nezajímal jsem se o to, ale asi dost. Jestli tě to zajímá, řeknu Láďovi, ten bude mít někde založený rozkaz, ve kterém to tenkrát vyšlo."
"Ne, díky," pozvedl ruku Broněk Kalousek. "Opravdu mě nemrzí, že jsem ze všeho vyvázl jenom s nadějí na kopec hlíny."
Tím celou záležitost uzavřeli.
Po zbytek dne se věnovali pouze nepatrným povinnostem unuděných vojínů druhého ročníku.

9.

Pondělní dopoledne vyneslo rozsudky.
Velitel stráže si za lehkovážný přístup k plnění povinností zopakuje službu po další dva následující víkendy.
"Takže do konce ledna mám vystaráno," zklamaně konstatoval Kal.
Cestou do vepřína nakopl hroudu hlíny.
"Broňku, potřeboval bych vyvést hnůj," podotkl při cigaretové siestě Robert Gall.
"Fajn," opáčil oslovený. "Řekni si Cvrčkovi. Já jsem teď strážný."
"Počkej neblázni. Vlečka už doslova přetéká a taky všechna kolečka mám plná. Je to otázka půlhodinky, zapřáhneme, sklopíme .. a je to."
"Dobře. Že jsi to ty. Pro jiného bych to nedělal."
Naštvaný Kal si uvědomil, že hnůj vlastně vyvážejí traktoristé a tudíž zřejmě půjde o jisté plnění služebních úkolů. Proto, jakmile dokouřil, vyrazil pro stroj.
"Nazdar kluci," odpověděl na pozdrav několika vojáků, sedících v boudě dozorčího parku.
"Chcete se ulejt?" patřil dotaz vojínům Řezníčkovi a Lubanskému.
Ti okamžitě přikývli. Vojíni prvního ročníku neměli na spojovací rotě právě na růžích ustláno. Tvrdá mazácká vojna charakterizovala veškerý volný čas. Jediný a většinou ne právě střízlivý důstojník, jenž sloužíval dozory, neměl zrovna zájem, aby se snažil prosazovat cokoliv pozitivního z morálky socialistické armády.
"Co budeme dělat?" zajímal se Honza Řezníček, pocházející z vesnice nedaleko Přerova.
"Vcelku nic, pokouším se demoralizovat jednotku. Vezměte si nějaký teplý oblečení, něco na zkulturnění čekání a sirky na rozdělání ohně."
Tajemno popohánělo bažanty v jejich úsilí. Než Kal s Robertem zapřáhli přeplněnou vlečku, objevili se u výkrmny.
"Jste už doufám po obědě?" zeptal se pro jistotu Bronislav.
Oba přikývli a proto už zhola nic nebránilo výletu v kabině zemědělské techniky.
Strážný si při zvedání závory z legrace zakryl obě oči dlaní ruky, netušíce jakým prorokem se nevědomky stává.
"Kam s tím pojedeme?" houkl řidič na Roberta, aby přehlušil hluk kouřícího stroje.
Závozník ukázal kamsi přes pole.
"Si blbý? To jako myslíš, že s tímhle budu jezdit někde po poli?"
"Broňku neblázni. Vždyť je to traktor. Ten jezdí po poli víc jak po silnici."
"Nejsem na to zvyklý a je mi ho líto. Víš jak musí trpět na těch hrbolech."
Robert Gall rezignovaně pokrčil rameny.
"Vidíš támhle tu hromadu hnoje? Dostaň se k ní jak chceš. .. Třeba si postav autostrádu." Objeli celý lán s osetým ozimem, ale žádná lepší cesta ke skládce nevedla.
Neustálým natřásáním po opravované silnici třetí třídy ubývalo na vlečce hnoje. Kouřící hromádky roztávaly uježděný sníh až k živici.
"Ještě dvakrát to objedeme a nemáme co sklápět," otočil hlavu dozadu Robert.

Kal odhodlaně zatočil volantem.
Na tváři se mu promítal terén jako na kotouči trenažéru. Každý výmol znamenal zasyknutí, po další díře se traktoru dlouze omlouval. Při náklonu ve vyježděných kolejích pustil volant, aby mohl zavčas vyskočit.
"Prosím tě, kolik máš naježdĕno?" nechápal Robert. Bral vše jako vydařené divadlo.
"Zrovna začínám druhou hodinu," podíval se na zápěstí řidič.
Vzápětí žuchnul do dalšího skrytého výmolu, čímž otloukl hlavy všech pasažérů o polstrovanou střechu a boční okna.
"Není důvod k přehánění," hodil okem po Lubanském, který se provokativně modlil.
Když dosáhli úrovně uskladněného hnoje, byli všichni pobití jako námořníci malého škuneru po zběsilé mořské bouři.
"Dobrá ulejvárna," podotkl Řezníček. Mačkal si lžící bouli na čele.
"Takhle zmlácenej jsem byl naposledy tenkrát, když jsem odmítl nosit světlo na cimru."
"Se nezblázni," dotčeně reagoval Kal. "Jestli se ti tady nelíbí, tak si vyraz pěšky do kasáren. Bude půl druhé, za chvíli vám to začne."
Bažant vztáhl ruce k omluvě.
"Při vzpomínce na to, že dnes ke všemu slouží Somár, dávám přednost umrznutí na poli, nedaleko skládky hnoje. Nepředpokládám, že uprostřed zoraného lánu seženeme moc dřeva na rozdělání ohně."
Postřeh to byl správný. Broňka s Robertem však teď spíš trápilo zařízení na sklápění vleku. Hydraulika byla podivně zatuhlá, v hadicích to hučelo stlačeným olejem, ale korba se nezvedla ani o píď.
"Možná by stačilo vytáhnout karháky na jedné straně," navrhl Řezníček.
Supráci se na sebe překvapeně podívali... Jak na tohle mohli zapomenout?
Prasečím trusem obalená podestýlka kydla k ostatnímu hnoji, ale po dosednutí korby do zajišťovacích kapes, se řidič se závozníkem začali drbat na hlavách.
"Člověče, to je takový malý Říp," komentoval vydulý plech podlahy Broněk.
"Musíš na to, hned jak přijedeme, vysypat všechno, co ti zůstalo v kolečkách."
"To je zase den," mnul si ucho Robert. "Pak si jednu nedej."
"Třeba i dvě," navrhl Kal.
Začal upřesňovat plán, nastíněný už v místnosti pro obsluhu.
Gallovi se zamlouval tím, že sám pro jeho realizaci nemusel dělat vůbec nic.
"Zůstanete tady někde poblíž," poslouchali pozorně bažanti. "Něčím se zabavte, my s Broňou jsme za chvíli zpátky. Kdyby vás tu náhodou někdo vyčenichal, budete tvrdit, že jsme měli poruchu na hydraulice. Vlečku jste složili ručně a my někde v místním družstvu sháníme opraváře."
Plán to byl dobrý, ale s menší technickou chybou.
"A čím jako jsme ten hnůj shodili, když nemáme vidle?"
Roberta naštvalo, že byl nucen přemýšlet.
"Ty jsi hrozný cimprlich. Copak lampasáci vědí, jak se skládá vlečka hnoje? Něco si prostě vymyslete."
Traktor odkodrcal. Mazáčtí čekatelé se vydali k blízkému remízku, aby si mohli rozdělat malý ohýnek, u kterého by napsali několik dopisů domů. Jinak by museli zase až v noci, v posteli pod dekou, s baterkou v ústech.
Mezitím Zetor zastavil v nedaleké vsi, v uličce za místním národním výborem.
Malá hospůdka zrovna otevírala, jenomže pivo z nečištěných trubek bylo odporné.
Zůstali jen díky osobě výčepní, která si k nim přisedla, neboť jinak neměla koho obsluhovat.
"Manžel je taky zrovna na vojenském cvičení. Už čtrnáct dnů a tady chcípl pes."
Byla milá a Kal s podivem zjišťoval, jaký je ten Robert stydlivý chlapec. Tvrdošíjně odmítal její pozvání na preventivní prohlídku domácího hlídače oříška Punťu řkouc, že on je jen ošetřovatel koní.
"To jsou příbuzné obory," postrkoval ho Broněk.
Vědomý si kamarádovy absence vztahů, nezbytných k posílení sebedůvěry hrdého obránce hranic, využil situace a tak trochu zbaběle poslal Galla do první linie. Sám si ve střízlivém stavu netroufal do náruče náruživě vypadající čiperky výčepní.
"Já to na tu chvíli zastanu, kdyby náhodou někdo přišel."
Poslední bariéra byla prolomena pusou na tykání, čehož důsledkem bylo, že vojín Kalousek ve výčepu osaměl. Aby zahnal nudu čekání, degustoval vystavené vzorky lihovin, protože nic jiného se v tomhle lokále stejně pít nedalo. Za necelou hodinu seděli znova všichni tři u stolu s puntíkovaným ubrusem.
"Možná by stálo za to zjistit, proč nejde nastartovat náš Trabant."
Číšnice Ludmila si nedala pokoj. Místo obsluhy pohodila rozpuštěnými vlasy, rozhodnuta zlákat i druhého z vojáků k návštěvě sousedního stavení.
Chyba byla patrně v tom, že klíčem zkoušela otočit na opačnou stranu, než byla konstruována spínací skříňka. Pak v domě došla teplá voda.
Než stačil elektrický bojler ohřát množství, potřebné k opláchnutí rukou, zpíval Robert ve výčepu dvěma zemědělcům píseň Bratříčku nevzlykej.
"Družba je družba," uvítal přítele.
Snažil se povstat, poněvadž si zrovna uvědomil, že Punťovi zapomněl píchnout ještě jednu dávku vitamínů.
"Zítra je taky den," pohladila ho mile po tváři Ludmila.
"Mně stojí kšefty. Zatím si nechej sérum v injekci."
Ač nerad, tváří tvář darované láhvi destilátu Robert souhlasně usedl zpátky. Společně s Broňkem a ochotnými sousedy ji vytrestali dřív, než se kdo nadál.

Lednové příšeří se změnilo na neproniknutelnou tmu. Na návsi poblíž hostince krmič vepřů s traktoristou losovali o klíče od stroje Zetor 7011. Ani jeden je nechtěl.
"Vidíš to, já ti říkal, že to není kouzelný dědeček," objímal patník Robert.
Řehonil se nadšením z výhry.
"Jenom jestli se nám v té tmě podaří najít tu správnou cestu ke hnoji."
"Ježíšmarjá! ... Zapomněli jsme na kluky a vlečku," došel náhle Kal zodpovědnosti.
Dral se za volant. Třebaže se mu v první moment zdálo, že osedlává divokého býka, úspěšně vyrazil těsně kolem mohutné lípy ven z obce.
"Naviguj," podepřel Roberta montážní pákou. "Která to byla odbočka?"
"Pamatuju si, že tam rostla u silnice jabloň," škytl Gall a sesunul se na schodky.
Najít jabloň, rostoucí u silnice, nebylo až tak těžké. Horší bylo, že všude kolem byl pouze hluboký příkop. V naprosté tmě pokračoval Broněk dál, aby potkával další a další stromy. Malé, velké, zakrslé i rozvětvené, některé ověšené loňskou úrodou, ovšem ani u jediné nebyl mostek, potřebný k přejetí na družstevní lán.
"Takového velitele vozu mi byl čert dlužný," začínal se vztekat řidič, ale pak ho konečně uviděl. Široký betonový můstek lákal k přejetí mezi zmrzlé vlnky zoraného pole.
Sjel ze silnice a traktor se začal zmítat v hlubokých kolejích.
Polní cesta končila u stohu uskladněné slámy.
"To je mi divná přeměna," chodil kolem dokola Broněk a mudrcoval.
"Musíme dál."
Dávno už pod koly přestaly praskat ledové krunýře zamrzlých louží. Traktor křižoval družstevními lány okresu Praha-západ jako bludný Holanďan nedozírnými dálavami oceánu.
"Ztracen uprostřed kolektivizace zemědělství," napadlo vojína Kalouska.
S narůstajícím zoufalstvím upíral zraky před sebe.
Jak dlouho takhle kodrcal bílými pláněmi, nevěděl. Nasadil spícímu Robertovi na hlavu bílou přilbu, užívanou ve stavebnictví a vzdal se do rukou osudu.
Kolem půl osmé se mu zazdálo, že vpravo vidí slabou mihotající se záři. Zabočil tím směrem. Po čtvrthodině světlo nabylo konkrétnější podoby.
Skutečně se jednalo o ohýnek, založený prokřehlými vojíny Řezníčkem a Lubanským.
"Já jsem tak šťastný!"
Kal vypadl na zasněženou hlínu.
"Tady nás máte. Pokud nechcete zmrznout, zapřáhněte vlečku a odjeďte s tou příšerou do kasáren. Pokud možno nejkratší cestou, dochází nafta."
Tlumené nadávky a kletby se rozhodl nevnímat. Nepřipadalo mu důstojné pouštět se do dialogu právě ve chvíli naprostého vyčerpání.
"Kluci díky," pozvedl ruku na rozloučenou před vepřínem.
Po krátkém zápase s ochrnulými končetinami krmiče vepřů se mu podařilo Roberta vyprostit ze zákrutů vlastního těla.
Malá lidská chobotnice zamžourala štěrbinkami očí.
"Punťo lehni," usmál se na něj Gall.
Snažil se ho políbit.
"Ještě pusinku."
"Nakopat do zadku bys nechtěl?" bránil se eroticky dotírajícím chapadlům Broněk.
"Strávníci ti řvou hlady, budeš muset jít krmit."
"Ať pojdou bestie!" zalkal Robert, když konečně rozpoznal, že sen skončil.
Značně křivolakým krokem se vydal do přípravny žrádla. Zde po neúspěšném pokusu rozdělat oheň pod kotlem rozhodl, že čuníci dnes budou mít dietu.
"Studená kuchyně je zdravá," přemlouval je ke konzumaci sena a slámy. "Vy jako všežravci byste to měli pochopit a zavřít rypáky."
Kal se od brány autoparku vrátil nazpět do výkrmny, neboť tam to vypadalo, jako že pašíci co nevidět zboří budovu.
Prošel kolem zdivočelé zvěře až do studené přípravny.
"Vstávej smilníku," zatřásl Robertem, opětovně spícím u vyhaslého kotle.
"Říkej co mám dělat."
Společnými silami uspokojili hladový dobytek.
Jestliže se nikdy předtím nemohl Bronislav charakterizovat jako navoněný seladon, byl nyní rezolutně vyzván Tomášem Brhelem, aby opustil ubytovací prostor druhého pokoje vlevo a nevracel se, pokud bude smrdět jako prase.
"Za dobrotu na žebrotu," odcházel o něco později ze společenské místnosti, kde se situace opakovala. Pouze s tím rozdílem, že odsud byl vyhozen způsobem mnohem surovějším.
Šaty putovaly do pračky a Kal i přes pozdní noční hodinu střízlivěl pod sprchou.
"V Hodoníně, za vojáčka ... mňa vzáli,..." neslo se koupelnou.
Dozorčí přišel s vytaseným bodákem v polovině třetí sloky a tvářil se velice rozmrzele.
"Jestli okamžitě nezmlkneš, budeš mít další řitní otvor v břichu. Kdo má v takovém řevu spát." I přes zbraň v rukou z něj příliš strach nešel.
"Myslíš tím spánek mužstva nebo svůj?"
"To je úplně jedno. Bude půl jedenácté a ty tady vyřváváš jako na lesy."

"Tak mě dej do hlášení a neruš při interpretaci lidových písní. Až půjdeš, zavři pořádně dveře. Táhne sem studený průvan, mohl bych chytit rýmu."
Ustavičné mocenské boje mezi supráky a mazáky lezly Bronislavu Kalouskovi na nervy.
"Nevím, co z toho máte," snažil se u barového pultu už po několikáté řešit citlivou otázku. "Jestli jsi v tom kravským lejnu o něco výš, než ten druhý, to je přece úplně jedno. Jediné, o co by se měl každý normální voják snažit, je nalokat se občas trochu čistýho a svobodnýho vzduchu. Abys byl ve formě až ten kravinec časem zpráchniví a rozpadne se."
Třebaže bylo k půlnoci, nechápali jak je možné, že je Mesár stále nechává na baru a nežene spát. Rozluštění dal až strážný, který si z obchůzky odskočil na něco ostřejšího proti zimě,
"Díval jsem se před chvilkou oknem k němu do kanclu. Na stole má flašku a leží přes válendu jako mrtvola."
Tedy to byla informace.
"Tak je to jasný... už i Somarisko... Pánové, to by chtělo něco na oslavu."
Barman bystře zamžikal očima a hned se na podpatku otočil k lednici.
Na společenské místnosti spojovací roty se dlouho do noci řešily všemožné společenské i světové problémy současnosti.

10.

Kapitán Goldhamer přijel na rotu v rozverné náladě.
Včera se stal posedmé dědou.
Šťastná číslice patrně způsobila, že mu dcera představila novou vnučku alespoň po telefonu.
"Dozorčí, nažeňte tu bandu na pévéesku. Budu provádět politické školení mužstva."
Petru Hluskovi svitlo v očích. Začal obvolávat úkryty mužstva, aby jim sdělil chystané politrukovo estrádní číslo.
"Já jdu kluci," položil karty Pavel Martínek, "stejně mě pěkně obíráte."
"V případě, že souhlasíte s tím, že bank zůstává bankéři do další hry, jsem pro přerušení partie," snažil se využít situace Roman Prucek, karbanický mistr z Žižkova.
"Gándí vede přednášku," rezolutně shrábl bankovky Delfi Brhel. "To je důvod, aby se hra přerušila bez náhrady."
Místnost vedle jídelny byla plná, Kal vůbec netušil, že na rotě slouží tolik vojska.
"Posaďte se a držte klapačky," byla první slova přednášejícího. "Téma dnešní hodiny je plánované rodičovství."
Kapitán se rozhlédl, jak jeho slova zapůsobila.
"Kdo z vás ještě neměl holku?"
Obličeje před ním se protáhli do roztodivných grimas.
Jako stádo Tarzanů se začali bušit v prsa největší panici. Ti ostatní skromně mlčeli.
"Dobrá," zvedl pravou ruku Goldhamer, "řeknu to jinak. Zasvěcení ať prominou. Nezkušení a zaostalí zavřete zobáky a poslouchejte, jak se chovat, aby vaše dítě nevyrůstalo v disharmonickém manželství. Nejde jenom o to sklátit holku pod sebe, ale hlavně musíte vědět, co všechno se může stát, když si nedáte pozor."
Následovala půlhodinka mírně pornografické přednášky o styku muže s ženou, při níž ti v zadních lavicích podivně ztichli.
"Co vám mám říct na závěr? Snad jen to, abyste pozorně rozlišovali, koho že to máte na lopatkách. U děvky můžete klidně chytnout nějakou pohlavní nemoc. Kdežto děvče čisté, vychované slušnými rodiči, nejlépe v modré svazácké košili, je zárukou vztahu, kde rodina je předpokladem k zdravému vývoji společnosti. Co jiného může vyrůst z dětí šlapky, než zase jen prostituti státu a socialistického zřízení naší milované vlasti."
Výkon hodný politického pracovníka jednotky. Kal si marně snažil představit, co by následovalo, jaké téma by přišlo na přetřes, kdyby snad některého rána kapitán šlápl do kravského lejna. Přednáška skončila a mužstvo se pomalu rozcházelo.
"Když už jsme tady, zvu vás na svačinku," zahrál si na granda Roman Prucek.
Jako starší kuchař měl klíče od spižírny, tudíž i možnost něco málo potravin ušetřit.
V civilu vařil v hotelu Jalta, neboť kromě karbanu úspěšně absolvoval učení u uznávaného gastronomického velikána Mistra Vosáta.
"Dáme si do trumpety," radoval se Tomáš Brhel.
Mnul si o sebe tlapy s takovou vehemencí až se mu od nich začínalo kouřit.
Pět vojínů se uzamklo ve skladišti jídelny a Roman začal snášet na hromadu různé poživatiny. Cihlu uzeného sýra, konev mléka, červenou papriku, máslo a jiné.
"Pak že vojenská strava není moc zdravá."
Bronislav kulil oči na potraviny, které viděl mezi těmito zdmi poprvé.
"Jéminářku, sýr. Ten já můžu," vrhl se na pecen.
Ukrojil si takový kus, až se v ostatních zatajil dech.
"Neblbni. Nemůžeš ho sežrat sám. Co bych dal lampánům k jídlu."
"Coby... Dej jim ty blafy, kterými krmíš nás."
"Ty mluvíš jako pitomec," čertil se vojín Prucek. "Jako bys nevěděl, jak to na tom světě širokém chodí. Nedáš-li ty těm, co mají moc, vše co chtějí dostat, dají ti tu moc pocítit. A já už mám odsezýno tolik, že budu rád, když se dostanu domů na den dětí a mládeže."
Znělo to logicky. Broněk Kalousek jeden plátek odkrojil a vrátil.
"No, nepředal jsi se," uznali ostatní. Vrhli se na křupavé rohlíčky.

"Po takové svačince by to chtělo něco na slehnutí," nahodil Kal udičku.
Pavel Martínek jako jediný zabral na návnadu, splávek váhání sebou zacukal a zmizel pod hladinou rozhodnutí.
"Dnes večer je taneční zábava v Radotíně. Znám tam jednu prima holku, možná by se dalo poležet až nohy zmátoří."
Návrh byl přijat, bylo jen potřeba zjistit, kdo má večer dozor na rotě.

11.

Osud byl na jejich straně.
Kapitánu Goldhamerovi nebylo dopřáno radovat se příliš dlouho nad rozvětvením rodu.
"Určitě bude zapíjet, takže cesta je volná."
Pavel byl zkušený ve všech směrech, kdežto Jiří Večeřa černou jízdou do Radotína moc nadšený nebyl. Ale nic jiného mu nezbývalo, nechtěl-li pocítit na vlastní kůži supráckou přesilu početního stavu.

Jindřiška i Eva byly společnicemi jak se patří. Nečekaly až taneční zábava dostoupí vrcholu, neboť tím by patrně riskovaly značné znehodnocení mužného potenciálu protějšků.
Několik minut před půlnocí zavelely k odchodu.
"Na ubytovnu je to kousek," pobízely k ostřejší chůzi.
Chlapci ve vycházkové obuvi klouzali po umrzlém sněhu jako horolezec bez maček.
"Jindra ti připravila pelíšek vedle v pokoji," zamrkala lišácky Eva a zamkla za sebou dveře.
Nemusela ostatně víc dodávat, neboť nová společnice svého ctitele vtáhla do pokoje jako velice výkonný vysavač.
"Jak se odsud dostaneme zpátky na Kopaninu?" vyzvídal Kal zpod peřiny.
"Nebuď zvědavý, budeš brzo starý. Ostatně Pavel už u nás jednou byl. Ten ti poví."
Víc otázek už přítulná Jindřiška nedovolila.

"Za pět minut pět, roztaju jak led,..." ozvalo se na chodbě.
Broněk pozvedl oči k budíku na skříňce. Bylo potřeba se rozloučit, neboť autobus nečeká.
"Odkud nám to jede?" otřásl se zimou na autobusovém nádraží.
Pavel zkoumal jízdní řády, přičemž nevypadal právě jistě.
"Já si to zase až tak přesně nepamatuju. Vím jenom, že se šlo doprava."
"Co jsem komu udělal," zavrátil oči v sloup Broňa, "že mám takové štěstí na orientační analfabety."
"To bude ono," zajásal Pavel. "Sto třicet šest. Dělej, ať nám neujede."
Linkový vůz zrovna dával signál k ukončení nástupu. Sotva mladíci naskočili, dveře se s varovným syčením zavřely.
"Jak se ti líbilo utužování přátelských vztahů s civilisty?" obrátil se na společníka Martínek.
"Je dobrý vědět, že v téhle zemi sídlí spousta dívek a žen, které obdivují uniformu. Je zajímavé, že když jsem se toulal v civilu, trvalo mi o něco dýl, než jsem získal sympatie nějaké spřízněné duše."
Za takovýchto témat ubývala cesta rychleji, než se zdálo.
Ve tmě za okny se znenadání zaleskla hladina řeky. To bylo zarážející. Navíc se zdálo, že ji přejíždějí v docela opačném směru, než by bylo eventuelně potřeba.
"Jak to, že jedeme přes Vltavu?" zpozorněl Bronislav. " A proč zleva doprava?"
"To je divný, že?" dal mu za pravdu Pavel.
Vstal, aby okouknul cedulku v přední části vozu.
"Je to v háji zeleném, příteli," sděloval trpkou pravdu o tom, že míří do Bráníka.
"Kde to vlastně je?"
Kal zalapal po dechu. Tohle jim tak scházelo.
"To ani nechtěj vědět," ztěžka dopadl na sedadlo traktorista. "V tuhle chvíli máme podstatně blíž na Smíchov, než do kasáren."
Teď byla řada na Martínkovi.
"To snad ne? Vždyť štábák se službama jede na hlavní správu dobrých dvacet minut. Není to sice žádný rychlík, ale počítám, že kolem dvaceti kilometrů to bude."
"Jestli odpočítám vzdálenost od barandovského mostu, zbývá nám asi patnáct nebo šestnáct kilásků pěší túry."
Takovouto ranní rozcvičku nepamatoval už dobře dvanáct měsíců.
"To se povedlo. Za pětatřicet minut bude budíček. Myslíš, že ho stihneme?"
"Leda bys pojedl něco málo vtipné kaše a do zadku si strčil turbínu."
Broněk pozorně sledoval okolí. Na příští zastávce dal znamení k výstupu.
"Jdeme na to," zavelel. "Víš co je to indiánský běh?"
"Něco mi tenhle název připomíná. Kde ale seženeme psí spřežení?"
"Aha."
Nebylo potřeba cokoliv dalšího vysvětlovat. Novodobí marathónští běžci se vydali na trať. Kilometr běhu, následován kilometrem chůze ukrojily úvodní část trati. Čím neúprosněji ubíhal časový limit, tím víc se úseky běhu postupně zkracovaly.
"Támhle někde na té skále měl prý vilu Jaroslav Dýtl. Říká se, že ji vloni kdosi koupil za půldruhého miliónu," držel se za bok udýchaný Broněk.
"Páni. Tolik peněz," funěl Pavel.
Zadíval se na hodinky.

"Budíček, vstávat!"
"To přece není možný. Takovou dobu a nejelo vůbec žádný auto. V tomhle stoupání necháme duši."
Konečně pochopili, proč tady řidič skříňového vozidla řadí až na druhý rychlostní stupeň.
"Bacha, vidím nějaká světla!" zpozorněl Kal. "Nákladák! ... A jede sem."
Kde se, na nepříliš frekventované silnici, v sobotu v půl sedmé ráno, vzala nákladní Škoda 706 s vlekem, věděl snad jen ten, kdo řidiči podepsal příkaz k jízdě. Souprava, plně naložená pískem, bojovala se stoupáním a vojíni začali máváním stopovat. Řidič zablikal dálkovými světly a rozžal světlo v kabině.
"Co říká?" bystřil zrak Pavel. "Já těm jeho gestům nerozumím."
"Asi má strach zastavit, že by se už nerozjel."
"Zkusíme naskočit za jízdy."
Krkolomných kousků si Bronislav Kalousek zažil za působení Jiřího Kulky dost a dost. V porovnání s nimi se jevilo nastoupení do pomalu se sunoucího automobilu jako legrace.
"Nejedete náhodou na Řeporyje?" zakřičeli na vousáče za volantem.
"Náhodou jo," snažil se přehlušit dunící motor řidič.
"Odkudpak se vracíte? Nejste doufám vojenští zběhové?"
Několika větami mu vysvětlili důvod svojí přítomnosti. Hlasitě se rozesmál, až mu buclaté tlapy poskakovaly po tvrdém volantu.
"Hoši, hoši. Závidím vám, že jste pro choutky toho ohnutého svalu ochotni dělat takové psí kusy. Když už potom člověk musí, to taková švanda není."
Něco na tom bylo. Broněk mlčky pozoroval chlapíkovo mohutné břicho, pěstěné v souladu stranické linie péče o lid. Vousáč se projevil jako lidumil. Zavezl je až k Ořechu, odkud se rozhodl k cíli cesty pokračovat po vedlejší silnici. Poslední dva kilometry chytili vojíni druhý dech a než se úplně rozednilo, zabušili na bránu kasáren.
"Máma vždycky říkává, že slušně vychovaný mladý muž se má domů vracet za světla," okomentoval výlet Bronislav Kalousek.
S cvaknutím zámku brány začal přemýšlet, kde stráví těch několik hodin odpočinku, které mu zbývají do nástupu strážní služby.

12.

Zvítězila místnůstka obsluhy vepřína, kde mu ladné akordy Roberta Galla připomněly dobu vandrů a večery u táboráku. Namísto svěží vůně pálené pryskyřice však všude kolem čpěl vtíravý pach vepřů.
"Vstávej!" zatřásl s ním Robert ve chvíli, kdy se venku setmělo.
"Volali z roty, že se máš jít připravit do stráže."
Opustil místo v kruhu poradního ohně, aby mohl sklidit plody reality.
"Ach jo," protahoval se Broněk. "To zase budou nervy, jestli se vrátí všichni ti, co večer odejdou za zábavou."
To ještě nevěděl, co všechno ho čeká.
"Dej si pozor na Rasputina," nabádal k opatrnosti dozorčí roty a zavaděč stráže v jedné osobě. "U něho nikdy nevíš, kdy mu rupne v bedně a strachy někam zaleze. Minule ho našli až nad ránem v noře po jezevci."
Kal zalapal po dechu.
"To mi ani neříkej. Já doufal, že jediným problémem budou noční žížnivci."
Malý obrýlený chlapec vypadal, že snad ani nemá vojenskou míru. Hmotnostně si nezadal s velkou mouchou a ustrašený pohled ho neopouštěl skoro nikdy.
"Budeš držet první hlídku," rozhodl preventivně velitel stráže Kalousek. "Venku jsou téměř všude rozsvícena světla. Nemáš se proto čeho bát. Vrahouni obyčejně chodí až nad ránem." Už při vzpomínce na možné nebezpečí se drobný vojín roztřásl.
"Mysli na něco hezkého," poradil mu při příchodu na strážnici Bronislav.
"A netřes se tak. Už z dálky si každý pomyslí, že potkává chodící železářství. Po každém kole houkni, ať jsme si jistí, že ještě žiješ."
Kdyby mu vyprávěl hororový příběh, vypadal by René Nedoma klidněji.
"Neblázni," zkusil velitel stráže zažehnat rýsující se potíže. "To všechno byla jenom sranda, samozřejmě, že nikdo nikde není."
Nemohl si ale mnoho blahopřát, neboť René si pokus o uklidnění vyložil zcela opačně. Snad ani středověký rytíř nerachotil brněním víc, než roztřesený vojín výzbrojí.
"Dobrá," vzdal se Broňa. "Běž se dozadu uklidnit, nechám tě vystřídat někým jiným. Domluv se s klukama, za koho vezmeš jeho službu."
Strážní služba na spojovací rotě se v době velitelských pravomocí Bronislava Kalouska stala synonymem demokracie. Tři vojíni prvního ročníku ulehli ke spánku ihned po nástupu směny. Další vartoval u brány a v nejbližším okolí do půlnoci, potom mohl spát až do rána on. Tři předešlí se od dvanácté hodiny střídali u stolku ve vizuální kontrole příjezdové cesty. Jejich hlavním úkolem bylo vzbudit včas velitele stráže, aby se předešlo nečekané kontrole.
Venku nehlídal nikdo.
Na strážnici byl televizor a v něm běžel jako každého sobotního večera program, zasahující skoro až k hodině duchů. Vždy se našel někdo, kdo přišel na kus řeči a přinesl s sebou poživatiny, náležité k pozici hosta. Dnešního večera tomu nebylo jinak.

"V bedně je zase kulový s omastkem," usedl na jednu z židlí u malého stolku Roman Prucek. Zašustil čertími obrázky.
"Dáme si partičku mariáše?"
Kal začal hledat skleničky.
"Dnes cítím, že mi půjde karta jako bejk," složil se na protilehlou čtyřnožku Tomáš Brhel.
"A jestli ne? .. Na futře je místa dost."
Odpovědní činitelé stále mlčeli k Delfiho požadavku, zvednout mu v třetím roce základní vojenské služby apanáž.
"S tebou se mi hraje královsky," ušklíbl se Roman. "To má člověk vždycky na vybranou. Buďto nedostane nic, anebo přes držku."
Chlapisko se zazubil.
"Taková jsou pravidla karetní hry. Obírej jenom toho, koho přepereš."
"Taková pravidla neznám," přidal se na stranu karetního virtuóza Broněk. "Ty si myslíš, že mně to hrozně baví, prohrávat i za tebe."
S horou svalů výtka mnoho nesvedla. Potáhl nosem a zatvářil se provinile jako dítko ve škole.
"Ale kluci, copak já můžu za to, že jsem na karty úplně blbej. Když mě to ale hrozně baví, vždyť je to poslední rozptýlení, které mě na vojně zbylo."
Měl pravdu. Jeho vášeň pro karetní hru byla pověstná, bohužel málo borců mělo pevné nervy na jeho podivuhodné kombinace.
"V té tvojí logice flekovaného durchu by se ani prase nevyznalo," vytknul mu předešlý měsíc Jarek Kubáň.
Velký Delfi zaskřípal chrupem.
"Panebože jak to hraješ?" zavyl tentýž hráč o něco později.
"Proč mažeš?... Přece i tomu největšímu blbovi musí být jasné, že eso má Broněk."
Tomáš zdrtil karty v ruce a začal počítat do deseti.
Kubáň si toto mlčení vyložil naprosto chybně, proto neomaleně dodal.
"Jestli ti nikdo neřekl, že hraješ jako ponocný, tak jenom proto, že neměl tu odvahu."
Projevená odvaha mu vynesla ztrátu šestky vlevo nahoře, napuchlou tvář a týdenní nedoslýchavost levého ucha.
"Příště dostaneš pěstí," podotkl nedbale Delfín.
Zvedal přitom kritika ze země, kde zůstal ležet jako pohozený hadr na podlahu.
Více jak dva týdny si Tomáš nezahrál a teď se cítil být ve formě. Dnešním protihráčům kádrový profil fanatického vyznavače karbanu nevadil. Kal měl nervy ukuté povícero souboji s daleko horší formou lidské blbosti a Roman Prucek obíral lidi klidně i na dluh.
"Jdu střídat," ozvalo se za zády hráčů.
Vojín Lubanský vyšel před strážnici, aniž čekal, že mu někdo jeho počínání schválí. Vojíni prvního ročníku, sloužící s Bronislavem Kalouskem, si velmi rychle zvykli na to, že si svůj díl strážní služby plánují sami, takže střídali podle vlastního uvážení.
"Hrome, to je ale pech!" zahromoval Tomáš.
Roman připsal několik číslic pod dlouhý seznam soupeřova dluhu.

Velká hodinová ručička dvakrát přeskočila dvanáctku.
"Tobě Kale to dneska taky moc nejde," pohlédl Prucek na Broňkovu kolonku.
Provedl orientační mezisoučet, který nebyl moc optimistický..
"No pánové, je to bída," ohrnul ret. "V souhrnu právě přicházím o sto dvacet tři koruny."
"Nemám den," zívl Broněk. "Už Robert to tvrdil, když jsem zboural ten roh."
"Jaký roh?" nahlédl mu opatrně do karet Tomáš. Jazyk měl přitom až pod bradou.
"Ráno po mně chtěl, abych zaparkoval vlečku na hnůj. A víš, jak se špatně couvá za roh? Navíc je tam ten betonový šlupek... Nebo spíš byl."
"Zůstalo vůbec něco z toho prasečáku?" Historka získávala na zajímavosti.
"Co blbneš? Normálně stojí. Jenom z jednoho rohu se odvalilo několik tvárnic."
"To zase bude Krbeček kecat, až v pondělí zjistí, že má práci."
Svobodník Krbeček byl parťák zednické skupiny, složené z odvelenců všeho druhu.
"Čert ho vem, žrouta vojenskýho," zabručel Delfi a vynesl trumfovní sedmu.
"Špatně počítals hochu," usmál se Roman.
Přebil mu ji devítkou, čímž mimo hry získal i onu nehlášenou chycenou sedmu.
"To snad není možný," praštil Tom pěstí do stolu.
Odradil tím vojína Nedomu, aby požádal o další odklad strážní služby. Malý brejlovec vyděšeně proklouzl za zády hráčů a zmizel venku ve tmě.
O několik okamžiků později dorazil Lubanský. Setřásl ze sebe zimu a předlouze zívl.
"Jsem vystřídaný," pronesl stroze a odešel si lehnout.

Státní hymna a vlající prapor ukončily dnešní vysílání prvního programu československé televize. Na strážnici se schylovalo k finiši.
"Já končím pánové," zapíchl hrot tužky do přeplněného popelníku Roman Prucek.
"Máte dluhu přes tři stovky a proto si myslím, že už toho lacinýho umění moc nepředvedete."
"Koukej mazat, mizero jeden podfukářskej," promnul si zarudlé oči vojín Brhel.

"Nebo počkej, půjdu s tebou. Tady už stejně není co pít."
"Půjdu si taky lehnout," přidal se velitel stráže. "Koho mám vlastně venku?"
Nakoukl do vedlejší místnosti a polil ho studený pot.
"Panebože, ... Rasputin!"
Vyběhl ze strážnice a rozhlédl se kolem. Měsíc byl téměř v úplňku, ozařoval sněhovou pokrývku jasným svitem. Kam až oko dohlédlo, nebylo možno strážného spatřit.
"Kam se poděl?"
Pustil se vyšlapaným chodníčkem proti směru obvyklé pochůzky. Než obešel celý prostor střežení, zela strážnice prázdnotou. Karbaníci odešli, zevnitř bylo slyšet pouze chrápání stráží.
"Kdeže říkali, že má ten jezevec vyhrabanou tu noru?"
Rtuť teploměru klesla na deset dílků pod nulou, sníh křupal pod nohama a Broněk občas zavolal jméno vojína Nedomy. Měsíček ukázal zářivým paprskem na bělostnou omítku výkrmny.
"Jestli nesedí někde u prasat, tak nespíš zmrznul," pomyslel na vojenský tribunál.
Zahnul doleva k přízemním budovám potemnělého vepřína.
Jenom fyzikálním zákonům vděčí velitel stráže Kalousek za svůj mrzký život. Fakt, že světlo je rychlejší zvuku i kulky a akce vyvolává reakci zapříčinily, že dříve než mrazivý vzduch přinesl ozvěnu výstřelu, ležel Kal zapíchnutý ve sněhu a kryl se.
"Neblázni vole, nestřílej!" křičel směrem, odkud se míhaly záblesky a rachotila přerušovaná palba ze samopalu. Plamínky však probleskovaly dál, provázeny třeskem ozvěny.
"Asi jsem trefenej," prolétlo mu hlavou, když na něj dopadla větev, ustřelená z koruny obrovského ořechu, rostoucího za ním. Kulky práskaly do zmrzlých větviček, odrážely se od kmene, aby rotací vytvářely odpudivý zvuk, na který nadosmrti nezapomene.
Najednou střelba ustala.
"Došly mu náboje," blesklo Broňkovi hlavou.
"Rychle, .. musím za ním, než vymění zásobník."
Nemusel ani tolik pospíchat. Rasputin vibroval na chodbě vepřína, brýle mu visely na pravém uchu a čelisti cvakaly tak silně, že to vypadalo, jako když zubatá brousí kosu.
"Co blázníš?" sebral mu zbraň ze ztuhlých rukou.
"Slyším mne? To jsem přece já, .. Broněk Kalousek... Proč na mne střílíš?"
"Já myslel ... já se bál ... že jsou to nějaký špióni. ... Že mne, ... že mne zamordujou."
"Hovno zamordujou!" snažil se ovládnout Kal. "Co by tady ti špióni chtěli, ty moulo?!"
"Co se teď stane?" roztřásl se znovu René Nedoma. "Oni mně zavřou, ... já to nepřežiju. ... Já se radši zastřelím rovnou."

Začal se píchat ukazovákem do spánku.
"Houby s octem zavřou. Poslouchej mě dobře ..."
Za vysvětlování verze pro nadřízené se pomalým krokem vydali zpátky na strážnici. Rozrůstající se modřina u pravého oka dávala tušit, proč René Nedoma netrefil.
Při prvním výstřelu dostal pažbou takovou ránu, až mu brýle odlétly z očí. Vyděšený a oslepený Rasputin pálil na obrys ořešáku v domnění, že se jedná o bojové vozidlo nepřítele.
"Stůj! ... Kdo je tam?!... Stůj nebo střelím!"
Kapitán Goldhamer byl skutečný frontový voják na penzi. Kryl se za hromadou hlíny a mířil na ně odjištěnou služební zbraní.
"To jsem já ... velitel stráže. Vojín Kalousek."
Tuhle střelbu by patrně nepřežil ani jeden ze strážných, třebaže k obvyklé formě by Gándí musel vystřízlivět o téměř dva litry Pražského výběru.
"To by mohl říct každý," ozvalo se zpoza kopule. "Legitimujte se!"
Přes dramatičnost okamžiku bylo tím prvním, co Broňka napadlo, vystrčit na politického pracovníka obnažený zadek. Naštěstí se ovládl.
"Opravdu jsem to já... Copak mne nepoznáváte?"
Mrazivý vzduch přinesl duté zvuky politrukova přemýšlení. Brebentil si něco sám pro sebe, ale pak se nad vrcholkem hromady objevila jeho rozcuchaná hlava.
"Zdá se mi, že tenhle hlas opravdu znám ... Jasně, vrkounek ze Smíchova."
Vysoká postava se napřímila, kapitánova paže se zbraní poklesla a mrazivým vzduchem zaválo teplo úlevy nad zvukem zajišťovaného revolveru. Těm dvěma zazněl jako nebeský trylek.
"Co se tady stalo? ... Myslím, že budete mít co vysvětlovat."
"Nebude to zase až tak složité," vzpamatoval se Kal. "Šel jsem na kontrolu stráží a tady vojín Nedoma mě nepoznal, obdobně jako vy. Jenže on nemá tolik bojových zkušeností, protože není bývalý frontový voják. Zpanikařil a zahájil palbu. Já přeslechl jeho výzvy k zastavení, ... on měl zase strach."
Goldhamer se zeširoka rozkročil. Dílem proto, aby na světlém pozadí nechal vyniknout obrazu neohroženého frontového veterána a z větší části kvůli lepší stabilitě.
"Není to ten jezevčí partyzán ..?"
Kapitán si pohrdavě drobného vojína změřil, potom ale dobrosrdečně mávl rukou, přistoupil k němu a přátelsky ho plácl po bedrech.
"Za války to v zákopech kolikrát taky pěkně smrdělo... Nic si z toho hochu nedělej, všichni se hrdiny nerodíme...

Hlavně koukejte vysbírat všechny prázdné nábojnice a doplňte si zásobník. Určitě bych nechtěl, aby vám při předávání zbraní chyběly nějaké náboje."
Politruk dobře věděl, že strážní mají dostatek utajeného střeliva, vyšetřeného v době konání sporadických ostrých střeleb.
Kanonáda probudila půlku roty. Téměř všichni, kteří zůstali v sobotu v kasárnách, se seběhli ke strážnici. Zvědavě natahovali krky, cože se vlastně stalo. Mezi prvními byl i Ivo Minář.
"Rasputin, že?... Já ti říkal, abys na něj dal pozor."
"Co je to tady?" rozkročil se znova Gándí jako zápasník v římské aréně. "Myslíte si, že na strážnici prodávají toaletní papír? Kdo tu nemá co pohledávat, tak zmizte."
Takovou rozhodnost u něho dlouho nezažili. Udiveně se rozcházeli, do čehož si brumlali vzájemné postřehy o dnešní mimořádné události, které ale nejspíš zůstane nedošetřena.
Nemýlili se.
Kapitán Goldhamer se příliš nebránil pozvání na skleničku něčeho ostřejšího.
Neuplynula ani hodina od chvíle, kdy usedli na strážnici ke stolu a velitel stráže s politrukem vykoumali verzi, neškodící nikomu. Třešňovice postavila základní kámen piedestalu obrazotvornosti, na němž vyrostla důvodová zpráva, omezující mimořádné události během strážení objektů kasáren spojovací roty. Vojín Nedoma byl trvale stažen ze stráží, čímž se vlastně stal pro další vojenskou službu nepoužitelný.

13.

Předposlední měsíc vojenské kariéry vojína Bronislava Kalouska začal dramaticky.
Nedělní dopoledne se nemohlo vymanit z šedi proběhlé noci. Foukal ostrý ledový vítr, jenž po obloze převaloval těžká mračna a trpělivě je kupil nad krajinou.
"Jestli se nám to tady vysype, bude veselo," prorokoval Robert Gall.
Raději hrábl do strun.

"Sněží a venku se setmělo,
vojna je bestie a už je krátká,
beránka vlkům se zachtělo,
Marečku, koukni za vrátka.

Vydržel by u skládání nových slov ke známým melodiím určitě po celý zbytek dne, jenže za oknem se k zemi počaly snášet první veliké vločky. V okamžiku hustě sněžilo.
"Možná bys měl jít zapřáhnout pluh, odpoledne pojedou služby na Smíchov."
Tuhle operaci Kal nenáviděl. Závěsný pluh byl používaný několika generacemi předchůdců a podle toho také vypadal.
"Já to pitomý rameno snad jednou ulomím," klel zmrzlý vojín.
Ohrnul si límec stejnokroje.
Chumelenice houstla a vítr začal vytvářet roztodivné útvary kolem zaparkovaných vozidel.
"Pojedeš se mnou?" obrátil se na krmiče a ten přikývl. Beztak se nudil.
Hned za první zatáčkou poznali, že prohrnování nebude vůbec snadné. Cesta na Ořech vedla mezi rozlehlými poli, jen místy byla oboustranně zarostlá křovisky a ovocnými stromy.
Vítr hnal před sebou sníh z plání a lemování silnice ho spolehlivě zadržovalo. Sněhové jazyky na nechráněných místech dosahovaly několika desítek centimetrů.
"Musíš se pořádně rozjet, aby radlice sníh odhodila až do příkopu," radil Robert.
Broněk ho poslechl a v příkopu skončili oni.
"To se nedá ukormidlovat," potil se za volantem. "Jak je ten pluh vzadu pootočený, strhne na stranu vždycky celý traktor."
Po zhruba hodině usilovné práce zjistili, že silnici před nimi přetínají sněhové jazyky, vysoké skoro metr. K tomu jim vítr zavál i ústupovou cestu na rotu.
"Tak a jsme tady odříznutí jako zajatci Pardálí soutěsky," vzpomněl si Kal na oblíbenou knihu z dětství. Tu ale čítával v teple naftových kamínek.
"Senilníš před smrtí?" otevřel dveře Gall.
Než stihnul cokoliv zjistit, zapadl po kolena do jemného prašanu. V tu ránu pocítil, jak studeně chutná rozpuštěný sníh v polobotkách.
"Je to v pytli," pronesl zadýchaně, když se mu podařilo vyškrábat se zpátky do sedačky na blatníku pravého kola.
"Musíme počkat."
Seděli tam asi dvě hodiny. Motor volnoběžně předl a oni napjatě pozorovali, jak jim ubývá nafta v nádrži. Řidič by se nejraději vytahal za uši, neboť lajdácky zapomněl natankovat.
"Až to zdechne, budeme muset něco podniknout nebo zmrzneme," alternoval Robert Gall.
Ač nekuřák, tváří tvář děsivé představě práce, natáhl ruku po nabídnuté cigaretě.
Začalo se nezadržitelně stmívat, když zaslechli tlumený hukot. Skříňová Praga V3S si razila cestu sněhem. Deset

šípovitých pneumatik pracovalo se stejným efektem jako pás tanku. Tato síla, podpořená náhonem na všechny tři nápravy, měla zaručovat bezvadnou průchodnost jakýmkoliv obtížným terénem.
Výrobce bohužel nepočítal s dovedností vojína pohraniční stráže Kalouska. Tomu se, předchozím urputným bojem se sněhovým živlem, podařilo na silnici vytvořit takový val, s nímž si neporadila ani proslulá armádní technika vyspělého členského státu Varšavské smlouvy.
"Tak a seš v prdeli taky," komentoval Broněk nezdařený pokus Josefa Sedláčka o projetí bariéry, dosahující průměrně rostlému člověku po prsa.
Zpátečka, první stupeň a plný plyn. Snad dvacetkrát měnil řidič terénního vozu rychlostní stupně vpřed a vzad, čehož výsledkem bylo, že se zahrabal až po nápravy.
"A jsme tu chudáčci uvěznění dva," posteskl si Kal.
Vydal se brodit oněch dvacet metrů k supícímu autu. Ohlušen silou větru a řevem motoru náklaďáku, vzal razantně za kliku.
"Co budeme dělat?" houkl na Sedláčka. "To by chtělo naviják."
Vločky sněhu řezaly do tváří, ale zdálo se, že řídnou.
"Kdo se bude brodit takový flák cesty zpátky?" zavrčel naštvaně řidič Pragy.
Převodovka zaskřípala neurvalým pokusem o zařazení zpátečky.
"Tak vysílej nouzový signál," poradil mu ochotně Broněk a přitáhl si kapuci zimníku. Nakonec byli vysláni dva bažanti, aby na rotě zorganizovali záchrannou misi.
Byla už hluboká tma a přestalo skoro úplně sněžit, když pomoc dorazila.
Prokřehlí a hladoví vojíni obtočili lano navijáku kolem tažného zařízení. Po půl hodině namáhavé práce se jim podařilo obě vozidla vyprostit.
"Z nejhoršího jsme uvnitř," zaradovala se obsluha traktoru.
Přelili obsah dovezených kanystrů s naftou do prázdné nádrže stroje.
Značně polevil i silný vítr a tak se zdálo, že konečně nic nebrání tomu, aby vojenští cestáři dokončili započatou práci.
"Jestli tohle ten pluh vydrží, slibuji mu nový nátěr," komentoval Kal nárazy do obrovitých závějí.
Metr po metru zbavoval cestu studeného příkrovu. Kolem osmé hodiny večerní se propracoval na dohled světel pouličního osvětlení vesnice Ořech.
"Pomozte nám," zjevil se náhle v záři reflektorů obtloustlý mužík. "Přes tři hodiny tvrdneme támhle v závěji... Máme tam v autech děti."
Výletníci si nemohli pro svůj návrat do hlavního města vybrat lepší dobu a ideálnější letní pneumatiky. Vojáci přibrali do kabiny dva asi desetileté kluky, aby mohli trochu rozmrznout a začali prohrnovat silnici k prvním domům vsi.
Nakonec pomocí lana vytáhli obě škodovky s vymrzlým osazenstvem.
"Díky vám kluci," přišel poděkovat majitel jedné z nich. "Dnes poprvé k něčemu armáda skutečně byla. Nechejte si chutnat."
S těmito slovy položil na podlahu kabiny láhev s čirým obsahem a zmizel za volantem osobního vozidla.
"Ty vole, slivovice!" vykulil oči Robert.
Chřípí se mu požitkářsky chvělo v rytmu sání dieselového motoru traktoru.
"To bude čajíček. Už teď cítím, jak hřeje v žaludku."
Držel flašku v náručí jako drží matka-prvnička novorozeně. Tak dlouho polykal sliny, až nakonec neodolal a uzávěr otevřel.
"Mohla by se za tu dobu zkazit," loknul si mohutně.
Hřejivá slast mu přivřela oči. Než odbila desátá večerní, dalo se silnicí bezpečně projíždět a Broněk si už po několikáté vzpomněl na jedno pořekadlo řidičských profesionálů. Praví se v něm doslova: "Jakmile začne mitfáro potit rozumy a začne šoférovi radit, co a jak má dělat lépe, je nejvyšší čas kopnout ho do prdele."
Naštěstí pro Roberta se Kal nepovažoval za dostatečně erudovaného odborníka v oblasti zemědělství, či silničních prací. Velké myšlenky svého závozníka nechával se stoickým klidem rozplynout už v kabině traktoru. Připadala mu dost velká pro všechny názory světa, z topení sálalo příjemné teplo, prosycené aróma, jaké zná pouze obsluha moravské pálenice.
"Díky za příjemně strávené odpoledne a večer," loučil se Robert před vepřínem.
Spěchal uspokojit hladově řvoucí čtyřnohé strávníky.
Kal odstavil traktor, u dozorčího autoparku si loknul horkého grogu a táhl unavené tělo na ubikace. Tam bylo veselo.

"Další den v prdeli,
moc za něj děkujem,
za padesát už tady nebudem,"

Rotou se nesl mohutný řev oslav a Bronislav si až nyní uvědomil, jak blizoučko je den, kdy dá vale uniformě.
Odešel na barovou místnost, aby si koupil nějakou tatranku náhradou za prošlý oběd i večeři. Byl tak utahaný, že odmítl pozvání na oslavy kulatého civilního čísla a po teplé sprše odešel hned spát.

14.

Začátkem pracovního týdne si Broněk Kalousek připomněl, že by měl zase některého odpoledne zajet se službami na Smíchov a zatelefonovat domů.

Téměř dva týdny o sobě nepodal žádnou zprávu. Dopisy vynechával docela, neboť při pohledu na telefonní ústřednu, plnou různých aparátů, mu psaní připadalo jako mrhání silami a v neposlední řadě i finančními prostředky.
Jenomže mezi kasárna a smíchovskou ústřednu se poslední dobou pravidelně připletla řeporyjská restaurace a v ní karetní souboje se školníkem místní základní devítileté školy.
"Dáme si partičku?" oslovil vojíny jednoho večera malý mužík naproti u stolu.
Roman Prucek okamžitě reagoval.
"Co by to mělo být? ... Pokr ... očko?"
"Prdlajs... Mariášek umíte?"
Franta byl vášnivý hráč národní karetní hry, jenže mezi místním osazenstvem sháněl velice těžko spoluhráče. Buďto se mu vymluvili, že hru neovládají nebo že nemají zájem hrát. Nemínili se ponížit s někým, kdo má sice peněz dost, ale hra v jeho rukou trpí tím nejstrašlivějším způsobem, jaký si může karbaník představit.
"To by byl soupeř pro Delfiho," odhadl Roman schopnosti soupeře po jediné odehrané partii.
"Nevadí, alespoň nehraje na sekeru."
Při návratu do kasáren se přitočil k Broňkovi.
"Měl bych pro tebe návrh," začal polohlasem, aby ho ostatní neslyšeli.
"Ty válíš mariáš celkem obstojně a ten školník je dřevo. Mrzí ho plná šrajtofle. Všiml jsem si, že je pěkně v balíku. Co kdybychom mu trochu pomohli od peněz? Pobavíme se a zároveň vyděláme nějakou tu korunku pro strýčka příhodu."
"Nevím... to se mi moc nezdá," zaváhal Kal. "Neuhnu před žádnou špatností, ale nejsem zloděj." Podobný návrh vlastně tak trochu očekával.
"Kdo se baví o nějaké levotě," čertil se Prucek. "Nikdo neříká, abys hned kradl. Normálně budeme hrát mariáš, jenom si trochu upravíme pravidla."
"No... zkus mě přesvědčit."
Úprava pravidel byla sice specializací Delfiho, ale kdož ví.
"Podstatou mariáše je, že hraje každý za sebe," vysvětloval Roman. "Z toho co má na ruce... Ale i když nebudeš mít vůbec nic, můžeš vyhrát... Sekundárně, rozumíš?"
"Ne."
Připadal si jako pitomec, ale opravdu nechápal.
"Vyhraješ tím, že dáš flek protihráči, teda jako mně. Samozřejmě prohraješ, ale s tebou i ten druhý. No a rozdíl si potom před hospodou rozdělíme. Chápeš?"
"Zdá se, že už trochu začínám. Musím si jenom trochu srovnat rozdíl mezi šmelinou s benzínem a tímhle škubáním kavky. Dám ti vědět."
"Nerozmýšlej se ale dlouho. To víš, kšeft je kšeft. Jestli couvneš, řeknu si jinýmu."
Než onoho přelomu noci a rána ulehali ke spánku, podařilo se Kalovi celou rozpravu odplavit tokem událostí.
Příštího večera ale znova usedli za hráčský stolek řeporyjské restaurace, aby se pokusili vyrovnat finanční propad předešlého dne. Drobný školník si lačně promnul ruce.
"Nezvýšíme základ do hry?" navrhl nečekaně a vojíni se na sebe koukli.
Bylo rozhodnuto.
"Dobře," začal nedbale rozdávat Roman. "náš zákazník, náš pán."
Právo volby kolovalo spravedlivě mezi všemi hráči, jenže penízky se začaly nenápadně střádat u Romana Prucka.
"Durch!.." zahlásil pojednou Broněk.
Znova a pozorněji si porovnal nenapadnutelnou hru.
"Flek!.." oponoval Roman.
Vyzyvatel zvedl obočí, čímž dal na vědomí, že pochopil.
Školník nervózně přimrkával, neboť se právě začínalo licitovat o dost velký obnos.
"Reflek!.." nemínil se vzdát Broňa.
Snad podesáté přehlédl obrázky v ruce, aby snad probůh někde neudělal nějakou taktickou chybu. Bylo to jisté, tahle hra se opravdu nedala prohrát.
"Ještě lepší!..."
Roman měl naprosto kamennou tvář, čímž dokázal, že poker je jeho svět. Školník se začal potit naprosto otevřeně a bez obalu.
"Retuti!!..."
To bylo na mužíkovy nervy příliš. Zaštkal a dlaní zakryl Pruckovi ústa.
"To stačí, proboha!! .. Víte vy vůbec, kolik už to dělá?"
Dost na jeden příjemně strávený večer.
"Dobře, tak popojedeme."
Kal si naslinil prst a vynesl první kartu.
Po devátém kole napětí dosáhlo vrcholu. Traktorista udělal dramatickou pauzu a položil na stůl poslední kartu. Král žaludský byl víc, než Romanova dáma. Broněk zavýskl.
"To je zlý sen!" chytil se za hlavu školník a pak se zhroutil do židle.
"Tolik peněz..."
"Hop nebo trop," naoko ležérně komentoval přítelův úspěch Roman.
"Měl jsi štěstí. Já držel třikrát třetí dámu. Jedině celá barva, eso a král tě mohly zachránit."
"Když se štěstí unaví,..." usmál se vítěz a začal počítat výhru.
"Pánové, já končím," zařekl se upocený mužík.

Zvedl tělíčko od stolu dřív, než ho opanuje pokušení odvety. Na cestě domů se ještě zastavil u pultu, kde do sebe kopnul deci kořalky, aby sklíčeností dožil rána.
"Myslíš, že to prokoukl?" nahnul se Broňa ke kolegovi.
"Těžko," usoudil Roman. "No uvidíme příště."
"To bylo dobrý, hošani," ozvalo se jim zčista jasna za zády.
Otočili se jako na povel.
"Říkám ... líbilo se mi, jak jste mu to natřeli."
Chlapík v montérkách se na ně zubil jako na staré známé.
"Nerozumím o čem je řeč," profesionálně nechápal Roman Prucek.
"No dobrý, nejsem dnešní," pokračoval v úsměvu neznámý. "Já jenom, jestli byste si nechtěli zahrát ňákou opravdickou hru. Ne takovéhle piškvorky."
"Mariáš je hra králů," snažil se oponovat Kal.
"Musí se při něm myslet... a někdy taky trochu riskovat," dodal, než vykouzlil křeč ve tváři.
"Takže ..?" položil přímou otázku krojovaný muž. "Můžeme ve hře pokračovat na jednom poklidným místě... Co byste řekli pokříku?"
"A proč ne," rozhodl Roman a zvedl se ze židle.
Muzejní Saab pojal karbanickou trojici a tmavou nocí vyrazil směrem, těm dvěma naprosto neznámým.
Ubytovna stavební firmy byla cílem cesty, zakouřený pokoj v prvním patře se stal provizorní hernou. Chlapík se představil jako Honza a další společník vyšel ze sousedních dveří.
"Litr je strop," usedl pořízek na rozviklanou židli.
V rukou se mu objevily ušmudlané karty.
"Můžu?" natáhl ruku k potištěným papírkům Roman a zakroutil odmítavě hlavou.
"Pánové, s tímhle se přece nedá hrát. Takhle napíchnutý karty jsou dost amatérský. Náhodou jsem vzal u hospodského úplně nový balíček. Stál mě dvě pětky."
Stavbaři se zamračili, ale hrát neodmítli. Ani nemohli, neboť balíček byl originál zabalený a skutečně doslova voněl novotou.
Jenže tím patrně udělali osudovou chybu svojí hráčské kariéry. Během hodiny prohrávali takový obnos, na něž pomalu nestačily ani oddělané přesčasy.
"Kdyby ten tvůj kámoš nosil brýle, řekl bych, že je tady za zrcadlo," okomentoval Kalovo brzké pauzírování hromotluk v zapraném triku. "Hra mu moc nešla, ale ty jeho prohrané prachy nám už stejně dávno neříkají pane."
"Štěstí je holt vrtkavé," poznamenal Roman Prucek. "Hrajeme dál nebo potřebujete založit?"
Bylo nasnadě, že zaměstnanci Pozemních staveb nečekali tak silného soupeře.
Jejich roztrpčení vystupovalo na povrch formou častých narážek na den blbec.
"Já končím," zvedl se pozdě večer zápasník od karetního stolu.
Zavřel ztenčenou peněženku a prásknul s ní o stehno.
"Dáme si to ve dvou," udělal kočičí oči Honza.
"Jen ty a já..."
Musel zřejmě náruživě vyhledávat romantické kýče filmového plátna, protože každý jiný soudný člověk by dávno poznal, koho to má před sebou.
Roman zamíchal karty a položil hromádku na stůl.
"Hrajeme o bank. Velká dává, ... malá nemá z čeho."
Janovi se viditelně třásla ruka, když snímal kupku. Vytáhl si dámu károvou.
"Budeš to mít těžký," ulevilo se mu.
Roman ledabyle vztáhl ruku a obrátil krále žaludského.
"Štěstí .." utrousil a začal rozdávat.
Během půl hodiny zůstala Honzovi poslední stokoruna. Když si ji prohlížel, měl čelo orosené jako pivní sklenici ve výčepu.
"Poslední ani kurva nebere."
Roman Prucek viditelně přemýšlel nad něčím úplně jiným.
"Zahrajeme si o něco praktičtějšího, než jsou peníze," navrhl a zkoumal protihráče.
"Co by to mělo být?" zajímal se Jan.
Bankovku strčil nenápadně do kapsy, jakoby ani nebyla.
"O cestu na Kopaninu."
"A co by z toho mělo být pro mě?" naivně sondoval půdu obraný hráč.
"Pětikilo proti odvozu do kasáren."
Podání ruky stvrdilo ústní domluvu.
Během tří minut tak vojínům svitla reálná naděje, že se odsud dostanou pohodlnějším způsobem, než jaký nabízela pěší túra, dlouhá nejméně třináct kilometrů.
"Tak to bude průser," odhadl po prohrané partii Honza. "Já už klíče od auta vrátil Pepovi a ten odjel."
"Snad tady máte nějaké jiné auto?" pobízel jeho rozhodování Broněk.
"Jo, ... Můžu vás odvézt domíchávačem."
Tahle verze jim nevadila a tak se odebrali k oplocence, za níž stály stavební stroje.
"Je to zamčené," potěžkal Kal v ruce velký visací zámek.
"To nebude problém, otočte se na chvilku."

Broňa Kalousek konečně pochopil, jak je možné potkat v sobotu o půl sedmé ráno jízdní soupravu s pískem. Zámek cvaknul a oni vešli dovnitř.
Tatra 138 s otočnou nástavbou na beton stála až docela vzadu. Ještě jednou se otočili a hned nato motor zabublal silou koní pod kapotou.
"Nasedat, zločinci!" otevřely se spolujezdcovy dveře.
Těžký stroj se pohnul na cestu usmíření. Seč byl Honza precizně obraný o prémie posledního kvartálu, zachoval si sportovního ducha a dané slovo nezrušil.
Strážný nevěřil svým očím, když u brány hodinu po půlnoci zasyčel vzduch v brzdách oranžového domíchávače a z kabiny vystoupili notoricky známí večerní dezertéři.
"Vy jste se asi pomátli na rozumu," otevíral rychle branku, "Somár možná brousí někde kolem a vy si přifrčíte takovou obludou... Že jste rovnou nepřijeli tankem."
"Uber volume," nabádal ho ke klidu Roman. "Tady máš odškodnění za ty podělané spodky." Vytáhl z kapsy bankovku s reliéfem prezidenta Gottwalda, přeložil ji napůl a s noblesou granda ji dvěma prsty podal zkoprnělému Pavlu Hynkovi.
"Ste asi nabourali národní banku," zmohl se strážný na něco málo slov, ale stokorunu rychle zastrčil do kapsy umolousaných kalhot.
Vůz burácel na cestě k Ořechu a Roman za chůze k rotě dělil dvě stejné hromádky financí.
"Tohle je tvoje provize," podal paklík zelených papírků Kalovi.
"Jako finanční poradce seš dobrej, ale něco ti, v tvým vlastním zájmu, poradím ... Nehraj nikdy o velký peníze. Asi bys dopadl jako ti tři dneska."
Chtě nechtě mu musel dát Kal za pravdu. Neměl skutečně potřebné zkušenosti, ani dostatek pevných nervů na to, čeho byl dnes přítomen.
"Někde jinde by sis asi žil jako prase v žitě. Karetních podvodníků je zapotřebí v každém pořádném kasinu."
Chtěl tomu hajzlíkovi vrátil alespoň ždibec předchozího ponížení.
"Ohradil bych se proti slovu podvodník," zastavil se Roman. "Ale jinak bych to bral. Takové Las Vegas ... to by bylo žrádlo."
V pozdějším čase se Broněk mnohokrát pokoušel vytáhnout z karbaníka tajemství triků. Ovšem ten, i přes poměrně častou opilost, nikdy neprozradil víc, než si mohl dovolit. V mnohém připomínal podplukovníka Suchánka. Celé tělo měl malátné, ale mozek mu neochaboval nikdy.

15.

Restaurace v Řeporyjích se stala od té doby horkou půdou.
Dokonce jednou někdo anonymně zavolal do kasáren, že v hospodě sedí vojáci, kteří zcela určitě nemají podepsané vycházky. Naštěstí veškeré telefony spojovala strážnice.
Svobodník Vávra uctivě neznámému muži poděkoval za splnění občanské povinnosti a potom obratem vytočil telefonní číslo oblíbené zastávky vojska spojovací roty.
"Dobrý večer, pane Novotný," uctil vrchního.
"Můžete mi zavolat toho obra, co vypadá jako Golem?"
V odloženém sluchátku tepal ruch krčmy s intenzitou pohybu ohryzku žíznivého dozorčího.
"Nazdar Delfi," spustil, když poznal hlas Tomáše Brhela. "Máte tam někde škodnou. Pokus se zjistit, kdo před tebou telefonoval. Volal sem, že nasáváte a nemáte na to číslo."
"Už teď si může objednat řídkou stravu," zahučel temně obr. "Dík za upozornění."
Když za čtyřicet minut přijelo auto se službami, vystoupil z něj na kopečku mezi prvními vojín Brhel, majestátně se klátící jako bůh pomsty.
"Dnes do něho moc nerej," zastavil Michal Pavlata rýpnutí dozorčího hned v samém zárodku.
"Něco se mu děje. Dole v hospodě zřezal školníka tak, že se ten prďola nemohl vůbec postavit na nohy. Asi mu po těch třech letech vojny začíná pěkně šibat."

Broněk raději jezdil až na hlavní správu, kde se zájmem sledoval ruch na telefonní ústředně s dálnopisem. Z dlouhé chvíle se učil spojovat telefonní hovory.
Nutno říct, že se mu jako spojovacímu elévovi zprvu moc nedařilo.
"Kterej idiot tam zase dnes sedí," ozval se ve sluchátku hlas důstojníka, který se představil jako plukovník Veselý.
"Já chtěl spojit náčelníka štábu a ne kuchyni."
"Vyser si oko," zakryl dlaní aparát Olda Zdach, který hovor přebral.
Přepnul tlačítko na amatérsky zkonstruovaný hlasitý odposlech.
"Poslechni si ho, ty amatére, ... jak buzeruje," kývl hlavou na Broňu.
Ten ale pokrčil rameny.
"Splést se může každý," omlouval neznalost systému v obrovském množství zdířek.
"Nahlas mu poruchu, ať neotravuje," vybídl střídaného kolegu Marek Kočí.
"Pojď se radši podívat, co Kal přivezl z letiště."
To bylo zajímavější než řvoucí plukovník. Oldřich vytáhl kolík, odblokoval svítící tlačítko a přerušil tak spojení.
"Ukaž honem, co zase zabavili naši bdělí celníci."
Několik vydání různých pornografických časopisů našlo okamžitě své pozorné čtenáře. Světýlka na pultu ústředny se

mohla ublikat.
"Ty brďo, to jsou kozy," vzdychal rozkoší malý Václav Brokoř.
"Filipe, pojď mi přeložit, co se to tady píše."
Filip Adam byl zamlklý knihomol se státnicí z anglického jazyka. Při pohledu na obnažené dívky rudnul víc, než sluníčko při večerních červánkách.
"Takový obyčejný řeči. Že jí máš cosi někam strčit. Radši řekněte, kde jste k těmhle čuňačinkám přišli. Vždyť je to trestný."
Kladl otázky, při nichž šilhal víc než chameleón.
"Sem ti říkal, že Broněk byl na letišti, ne?" zavrátil oči Olda.
Kal se občas snažil telefonistům odvděčit za nemalé riziko, které nesli kvůli jeho hovorům s domovem. Při jeho občasných návštěvách Ruzyně, díky bývalým známostem na letištní službě PS, si našlo vždycky něco z mála celníky zabavených časopisů s lechtivým obsahem, nové pozorné čtenáře.
"Jo, a narval ótéčkem do letadla," uchechtával se Marek. "Pět mrtvých, zraněné rovnou střílelí ranou do týla."
"Vážně?" nechal se opět nachytat dobrák Filip
"Blbost," hájil se Kal. "Normálně jsem si chtěl vyzkoušet, jak se s tím transportérem jezdí. No a ono z toho mrňavýho okýnka opravdu není moc vidět... Trošku jsem zavadil o starou Dakotu, co stála na hřbitově."
"Jo trošku ... a zavadil," smál se naplno vojín Kočí. "Urazil přední podvozek, až se ta stará rachotina zapíchla čumákem do hlíny. Páni, plocha na který přistávají túčka a našemu traktoristovi je to pořád málo."
Bylo naprosto jasné, že veškeré výmluvy neuspějí. Už pouhý fakt nabouraného leteckého veterána daleko od široké odstavné ranveje, hovořil v neprospěch testovacího jezdce.
"Však taky kluci od letištní měli co vysvětlovat. S takovou neplánovanou likvidací byli zaskočeni i lampasáci z technické čety."
"Máte na co zírat?" přerušil Broněk nelichotivé poznámky. "Tak nechejte těch řečí a hleďte."
"Hele, tady je nějaké číslo," ozval se Oldřich Zdach.
"Zezadu nebo klasika?" hodil očkem Josef Valda.
"Vole! .. Telefonní číslo... Filipe, pojď sem a překládej."
Drobný vojín si povzdechl.
"Normální telefonní číslo do Ňújorku na záznamník."
"Pánové, zkusíme tý babě zavolat a dáme si s ní spicha," navrhl z legrace Marek.
Všichni se srdečně zasmáli, ale Josef začal narychlo něco čmárat do poznámek o službě.
"Přelož to," podal útržek Filipovi. "Budeš tlumočit."
Adam se vyděsil.
"Ty bláho! Snad nechceš volat do Ameriky? .. Víš, co to bude stát? Podmořský kabel a tak."
Pepa Valda mávl pohrdavě rukou.
"A budeš to snad platit ty? ... Ne!... Tak neřečni... Tady máš text, přelož si to na nečisto, ať potom nekoktáš."
Zatímco malý knihomol úhledně přepisoval několik načmáraných řádek, hledal Pepa směrová čísla amerického kontinentu.
"Teda, to je ale cifer," začal vytáčet první z předlouhé řady číslic.
Nešťastník Filip si mnul bradu s takovým zaujetím, až u toho otevřel ústa dokořán.
"Už to zvoní. Na ... ber si to."
Sluchátko bylo v tu ránu vlhké od upocené dlaně.
Ženský hlas na druhém konci linky zněl překvapivě zřetelně.
"Říká cosi o tom, že není doma. Špatně tomu rozumím. Americká angličtina je úplně jiná, než ta klasická. Prý, že mám nechat vzkaz."
"Tak překládej, budu ti diktovat ... Vážená soudružko prostitutko. Vojíni spojovací roty by s vámi rádi navázali kontakt v rámci mezistátní družby. Sraz účastníků je po vojně v šest hodin večer u koně na Václavském náměstí. Těšíme se na vaši účast.... Ne, to tam nedávej! Stačí jenom ... se soudružským pozdravem kolektiv."
Roztřesená ruka upoceného Filipa položila sluchátko. Pepa Valda se ušklíbl.
"Ta bude čubrnět, až přijde ze šichty. Takový kunčofty určitě ještě neměla... Kluci, my budeme slavní... Si představte babu, jak se nese někde po Brúklinu a vypraví známým, že je o ni zájem až kdesi v Evropě. Určitě stoupne v ceně."
"O ceně radši ani nemluv. Jestli nám na to přijdou, budeme do konce vojny bez žoldu."
"No, co se týče mne, já už ten měsíc a něco vydržím i o bídné stravě vojenské kuchyně."
Ani nevěděl proč, ale při pohledu na rozjásanou tvář vojína Valdy si Bronislav vzpomněl na Jirku Kulku. I on míval bohatou zásobu podobných nápadů.

16.

Tyhle návštěvy telefonní ústředny Broněk Kalousek zbožňoval.
Znamenaly oživení vzpomínek na dobu, ne úplně zapomenutou a také určité zpestření v nudném stereotypu vojenského života.
V kopaninských kasárnách se opravdu mnoho zábavy neužilo. Do čtvrté odpolední se všichni snažili někam uklidit, protože suchar Mesár se snažil ze všech sil vyniknout.
"To by mě zajímalo, jestli je ta guma takhle vylízanej i v normálním civilním životě," číhal u okna na hlídce Pavel Martínek.

"Prosím tě, copak on má nějaký civilní život. Všichni lampasáci jsou ve službě čtyřiadvacet hodin denně. Ty přechody z normálního života do buzerace by nemohl nikdo z nich přežít. Podle mne jsou vylízaní pořád."
Intelektuálská debata mazáckých veličin začala zvolna sklouzávat do obvyklé roviny.
"Kdo jede večír na pivo?" prohodil Zdeněk Jančí.
"Svezu se s váma."
Kal byl pevně odhodlán konečně zatelefonovat domů, že je v pořádku.
V Řeporyjích odolal nátlaku supráckých autorit a pokračoval dál na Smíchov.
"Můžu si brnknout?" zeptal se ze slušnosti vojína Hemla.
"Když to nebude do Ameriky ..."
Celý týden trnuli méně flegmatičtí spojaři hrůzou, jestli náhodou někdo nezjistí odkud bylo voláno do kapitalistické ciziny.
"Ahoj mami... jak se daří?"
V telefonátech s domovem Broněk mimoděk přecházel na výrazný hanácký dialekt, kterému pražští mladíci naprosto nerozuměli, přesto zálibně naslouchali. Nemnozí u toho vypadali jako Eskymáci při zjevení ledoborce Krasin.
"Byla to čeština, že?" ujistil se Olda Zdach. "Asi jsem blbej, ale nejmíň čtvrtině z toho jsem vůbec nerozuměl. Co je to próbnót, šprušla nebo břókat?"
"To jsou tajné kódy, vyjadřující míru anticentralistických nálad na Moravě. Z toho tě hlava bolet nemusí," smál se Broněk. "Já si teď skočím na kus řeči ke smíchovským suprákům. Zdenku, než pojedeš, tak brnkni na automobilní rotu, abyste mně tady nenechali."
Předání služeb vždycky nějakou dobu trvalo. Kal se jí rozhodl využít k pokusu o vypátrání osudu jeho bývalých kamarádů.
Na automobilní rotě nikdo nic určitého nevěděl, pouze nepodložená zpráva hovořila o tom, že Pepa Válek přivedl do jiného stavu dceru velitele domažlické brigády.
"Jestli jí šly oči do šikminy, tak se nedivím. V takových chvílích se neznal," komentoval vyprávění bývalých kolegů.
Jiří s Vénou souhlasně pokývali hlavami. Vždyť kdo jiný, než Broněk by měl vědět o Josefovi víc.

Něco málo už přetahovali a řidič skříňového vozidla Zdeněk Churavý spěchal.
"Nasedejte a držte si klobouky, ... není čas, máme zpoždění... A silnice je zase pěkně namrzlá."
Dojeli pouze k barrandovskému mostu.
Vpředu na ně mával člověk v uniformě, protože u cesty ležel převrácený kamion.
"To jsem rád, že jedete zrovna vy."
Příslušník Veřejné Bezpečnosti byl už postarší zkušený okrskář, tudíž mu nebylo možné odmítnout jakoukoliv pomoc.
"Nefunguje mi vysílačka a je potřeba odvézt šoféra do nemocnice. Jste první, ke komu můžu mít důvěru. Je potřeba pohlídat náklad, aby ho do doby, než přijedou posily z nehodovky, lidi nerozkradli. Na oplátku si z toho můžete něco málo vzít. Ale s rozumem ..."
"To je samozřejmý," dušovali se.
Důsledně směrovali všechny zvědavé kolemjedoucí motoristy na objížďku do Bráníka, než sekundárním průzkumem zjistili, že nákladák veze exportní pivo Pilsner Urguelli.
"No co... přece říkal, že si můžeme něco málo vzít,"
Olin Zdach si začal cpát malé lahvičky za opaskem stáhnutý zimník.
"Něco málo jo... Nemůžeme ale přeci vybrat celý náklad."
Filip Adam byl ve své prostotě úžasný. Z takových lidí se v pozdějším zralém věku stávali uvědomělí komsomolci.
"Neblázni. Kdo může z těch trosek poznat, kolik zmizelo flašek?"
Převrácený návěs byl kolem dokola obklopen střepy a polámanými kartony.
Shodou okolností byla mezi vojskem převážná většina nováčků, kteří byli v zácviku a sloužili pouze ranní směny. Za téměř dva měsíce pobytu na spojovací rotě se nedivili vůbec ničemu.
"Kdo nasbírá nejvíc flašek, bude to mít týden bez rajonů," lákal je k větší iniciativě Olda.
"To slibuji na svoji supráckou čest!"
Do bažantů jako když střelí. Jiná forma odměny by v jejich případě byla bohapustým výsměchem, ale takto se rozeběhli po místě havárie coby hejno zelených křepelek.
Jen a jen díky mravenčí práci celého kolektivu vystřídané směny telefonní ústředny HSPS došlo k tomu, že po určitém čase nebylo možné na podlahu skříňové Pragy V3S stoupnout vojenskou botou.
"Herdeg, to je pistolí," liboval si Olin.
Neustále překvapoval pracovitostí, do té doby u něj nepoznané. V praxi tím bylo úspěšně potvrzeno rčení moudrých, že lidský charakter se pozná až v krizových situacích života.
"To bude pochutnáníčko!" libovala si mazácká menšina.
Hrubým odhadem bylo ve voze naskládáno něco mezi šesti až sedmi stovkami lahviček vývozního piva.
"Nádherná oslava blížícího se civilu," blahořečili vojáci přízni osudu.
"Nechte toho!" varoval Filip. "Už něco jede. Vidím blikat modrý maják."
Tři vozidla Veřejné Bezpečnosti dorazila téměř současně.
"Kde je řidič od toho náklaďáku?" připravoval si bloček na pokuty mladý strážmistr.
"Váš kolega ho vezl do nemocnice," odvětil Broněk. "My to tady zatím hlídáme, aby nedošlo k rozkrádání ze strany civilního obyvatelstva."
"Tak to má štěstí," pravil příslušník. "Dobrá, můžete pokračovat v jízdě, my už to nějak zvládneme sami."

Kal se v duchu za zraněného staršího kolegu pomodlil.
"Jsme rádi, že jsme mohli být nějak ku prospěchu."
Velmi opatrně nastupovalo mužstvo do kabiny vojenského vozidla. Někteří dokonce seděli na klíně kolegům, aby nezabírali místo tekutému pokladu z plzeňského pivovaru.
"Páni, to bude večír nářez," stále nevycházel z nadšení Olda. "Pěkně pomalu, pane řidiči!"
Hned po rozjezdu otevřel první zazátkovanou sklenici.
"Mňam, mňam... Kapitalisti přijdou o to nejlepší, co naše malá zemička produkuje."

Na rotě sloužil kapitán Goldhamer. Protože už nebyl čas koupit mu někde oblíbenou značku bílého vína, zkusili ho podřízení zkompromitovat deseti dvanáctistupňovými pivy.
"Civěl na to dost nechápavě," komentoval akt úplaty Pavel Martínek. "Ale nakonec pochopil, že tohle teče taky a snad dá večer pokoj."
Až do pozdních nočních hodin seděla více jak polovina mužstva na jídelně.
Z přistaveného štábního vozidla mizely útlé sklenice rychlostí, úměrné týdnům, které tomu, či onomu vojákovi scházely k odchodu ze zeleného sukna. Pouze Delfi tvořil čestnou vyjímku. U něj počet vypitých dvanáctek zkolaboval na cifře doposud odsloužených měsíců.

Ráno připomínal příruční sklad kuchyně skladiště pivovaru.
"Co s tím?" položil nerudovskou otázku mladší kuchař.
"Nic... Budou se hodit při cvičných střelbách," navrhl řešení zkušenější Roman Prucek.
"Až v létě vyrazíte do lomu, vezmete si je sebou a ušetříte za terče."
"To by mě možná taky napadlo," škrábal se za uchem Tonda Černý. "Kde ale budu do té doby uskladňovat brambory a jiný věci?"
"Musíš vždycky nakoupit jenom tolik, co strávníci zbaští. Koneckonců, dělej si s tím, co chceš. Mně už se to doufám netýká. To víš - voják se stará, ..."
Starosti o úklid si nedělal téměř nikdo ze zúčastněných na noční pitce, neboť s nastávajícím ránem se začal první den měsíce března. Skoro všichni supráci měli jistotu, že žádná z číslic, natištěná v kalendáři na stěně, se už nebude zeleně opakovat.
"Civilní měsíc!" neslo se prostorem kasáren.
Na druhém pokoji vlevo od dozorčího stolku velice posmutněl vojín Tomáš Brhel.

17.

Nastalo nejnapínavější údobí vojenského života vojína Bronislava Kalouska.
Fámy, týkající se předčasného odchodu vojsk do zálohy, se ukázaly být velice přesné.
"Zlatí komunisti!" sepjal ruce Ivan Mandl. "Kdo by to byl do nich řek, že si naplánují takovou velkolepou událost, jakou je celostátní sjezd zrovna na den našeho propuštění z týhle pakárny. Kolikátej to vlastně mají slet, sokolíci rudolící? ... Abych to mohl zapsat zlatým písmem do análů."
"Neviem," mávl rukou Jožo Macalík. "Pre mňa za mňa si to napíš trebárs aj do análu. Šestnácty lebo sedemnácty ... boh vie... Nech je, ako chce, vetšiu radosť mi urobiť nemohli."
"Kale, co děláš večer?" zatahal Pavel Martínek za rukáv řidiče traktoru. "Anežka má dnes svátek a říkala, že u ní bude i nějaká velkodušná kamarádka."
Pohyb dlaní rukou byl dost výstižný na to, aby Bronislav Kalousek zaváhal v odhodlání prožít zbytek vojny bez maléru.
"Myslíš, že to ještě stojí za to, riskovat necelé tři týdny před civilem. Na Josefa prý už jdeme domů."
Zřetelně stárnul, což se projevovalo hlavně tím, že začínal být nepřiměřeně opatrný.
"Stojí, nestojí... Nevím, jak ty, ale já v těchto věcech nenechávám nic náhodě," stál si za svém blonďák od Ostravy.
"Co bude v civilu je jiná věc. Teď musíme kout železko, dokud je chtivé."
"Kdo slouží?" zkoušel Broňa další argument, negující návrh.
"Kdo asi? ... Láďa... Jinak bych se tolik nesnažil."
"To by snad šlo. A odvoz?"
"Hodí nás tam se štábákem, jak pojedou se službama. No a zpátky už se nějak dostaneme."
Bylo rozhodnuto, čímž se mohl zamýšlený definitivně poslední noční výlet začít.

Ukázalo se, že Pavel měl trochu mylné informace. Any měla na návštěvě tři spolužačky ze čtvrté B střední zdravotnické školy. Domem duněly decibely písně Holky z naší školky. Váhavě zazvonili.
"Pěkně vítám, žabičky," otevřela jedna ze studentek dveře.
Návštěvníkům bylo už na první pohled víc než jasné, že oslavy začaly poměrně dávno.
"Co to je za mejdan?" hlesl Pavel, aby vzápětí přišel o brigadýrku.
Dívčiny měly slušný předstih a pomalu ztrácely veškeré zábrany. Vojíni zakřiknutě zkonstatovali, že byli asi jedinými mužskými členy, kteří se do tohoto spolku odvážili.
"Proboha, čtyři rozdivočené zdravotní sestry," dal se slyšet Pavel Martínek. "To bych nepodceňoval. Radši si dej pozor a na vyšetřovnu si s nima nehraj."
Kal sevřel pevněji skleničku s nabídnutým červeným vínem.

"Musíme je dohnat, jinak nás rozsápají," radil oplátkou kamarádovi zase on.
Sáhl udatně po láhvi a šel statečně příkladem.
"Kde jsou vaši?" zeptal se hostitelky.
Anežka ho rozpustile políbila na tvář.
"Odjeli k bábině a vrátí se až v neděli. Do té doby je náš dům můj hrad. A jestli jste opravdu psohlavci, musíte ustrážit náš klidný spánek."
Na ten ovšem žádná z dívek prozatím vůbec nevypadala. Právě se rozhodly, že si zahrají oblíbenou lidovou hru, zvanou flaška. Vytvořily z křesel kruh a zaclonily lampu ubrusem.
"To mně potěš," špitl Broněk. "Určitě se budu stydět... Haló hospodo, je to tady jako u Suchánků."
Kterýkoliv moravský vinař by si po jeho přípitku znechuceně odplivl.
Víno mělo příjemný uvolňovací účinek. Kal seděl zabořený v hlubokém křesle a připitoměle se usmíval. Vnady prohrávajících dívek sice smyslně vnímal, ale hradby osobní statečnosti mu před nečekaným zhroucením obětavě pomáhal podepřít nacionalistický Ostravský kahan.
Láhev otáčela obývákem, až siluety splývaly v pestrobarevné šmouhy.
"První kalhotky!" ozval se obývákem dívčí jekot.
"To chce oslavit."
Dotyčná obešla sezení a všem dolila do skleniček. Břehy hráze kolem ostrova Eros začaly v příboji koketérie propouštět vodu.
Když kruh obešla druhá dívka, oděná pouze ve vojenské kravatě na gumičku, rozrušila eroze smyslnosti abstraktní vodní dílo natolik, že se o Kala začaly pokoušet mdloby. Obraz se mu příjemně zaostřil, detaily vynikly a tělo začalo vizuálně varovat.
"Musím na vzduch," škytl a vstal.
Dvě budoucí ošetřovatelky se rozhodly, že mu budou dělat zdravotní dozor.
V otevřené letní kuchyni usedlosti bylo i přes březnové počasí docela útulno. Domácí hlídač Azor sice nejprve lačně zapanáčkoval, pak ale sklopil červené uši a taktně zalezl do boudy.
Sestřičky dokazovaly, že se na maturitní otázky z anatomie připravují svědomitě a naše socialistické zdravotnictví bude zanedlouho v dobrých rukou. Po velké vizitě se pacient začal těšit do útulného křesla obýváku.
Hra se mezitím docela rozpadla.
Pavla našel sedícího, opřeného o skříňku gramofonu. Blaženě se usmíval a rukou unaveně pokynul příteli na pozdrav. Očima mu nabídl místo vedle sebe.
"Když jsem to ze začátku viděl, měl jsem docela strach. Ovšem zdá se, že jsme strážci na svých místech. Snad jen s náma mohlo jít víc kluků."
"A co by tady dělali?" nesouhlasil Broněk. "Jenom by nám překáželi. Ten perfektní pocit kohoutů v kurníku si chci vychutnat až do mrzkého konce."
V místnosti to mezitím opravdu vypadalo jako v družstevní drůbežárně. Opilost v podání mužského rodu se v žádném případě nedokázala přiblížit tomu, čeho byly schopny dívky ze čtvrté B. Spolužačky se začaly vzájemně přeměřovat krejčovským metrem a osočovat z nedokonalých tvarů hmotného podílu prošlých chvil. Průvodní slovní přestřelky hrozily přerůst v nefalšovanou bitvu.
"Jdeme na to!" zavelel srdnatě Pavel. "Zmobilizuj síly, než se nám tady servou."
"Budu se snažit," povstal Kal odhodlaně.
"Moravané, do boje! ... Čas pobělohorské odvety se nachýlil!"
Co se zdá být po čtyřicítce malým zázrakem, není ve dvaceti letech až tolik neskutečné, zvláště když se jednalo o věc stranicky nepovinnou.
Socialistická morálka přítomných členů svazácké organizace dostala onu noc neskutečný nářez. Ani soudruh předseda Mohorita by ji nedokázal během sebedelšího plamenného projevu postavit zpátky na vratké nohy uvědomění.
Pokud by ho ovšem vášnivě naslouchající svazačky taky rovnou neznásilnily.

"Umíš řídit?" otázala se traktoristy kolem třetí hodiny ranní slečna Hovorková.
"Jestli tím vozem není zrovna obrněný transportér, tak myslím, že bych to mohl zvládnout."
"Mámina dáčka zůstala v garáži. Vezměte si ji, ať nemusíte zpátky šlapat pěšky."
"A jak jí to vysvětlíš?"
"To je můj problém. Něco už si vymyslím... Hlavně nechejte klíčky na strážnici. Táta je rapl, mohl by tam někomu ublížit."
Pořekadlo o jablku a stromu opět jednou nelhalo a běda zítřejší směně strážných, jestli je Any opravdu tátova dcera.
"Dobře. Takže zítra, teda vlastně už dnes večer, se nebudu moc potloukat kolem brány. Kdyby se náhodou rozdávalo."
Kal se nemohl tvářit spokojeněji.
"Tak zlé to snad nebude. Naši budou určitě rádi, že večírek dobře dopadl a že jsem spokojená.
... A já jsem moc spokojená."
Začala vyvíjet snahu, aby byla ještě spokojenější.
Broněk se v těchto okamžicích pevně zatvrdil, že on ze svých dětí nikdy nevychová rozmazlené cyniky.

"Že já se od tebe vždycky nechám do něčeho vtáhnout," naoko vyčítal spokojeně uvelebenému spolujezdci, zatímco mířili k objektu kasáren spojovací roty.

"Kdybys nekecal," zívl Pavel. "Jestli se ti to nelíbilo, mohl jsi odejít a hrát si na statečného ochránce hranic za ostnáčem kasina. Já myslím, že se dnešní den vyvedl."
Chvíli jeli zticha, až mlčení znova prolomil Broněk Kalousek.
"Tak jsem ti o tom mnohokrát přemýšlel a vlastně vůbec nechápu, proč některý holky vyhledávají jenom vojáky. Vždyť je to vztah bez budoucnosti."
"No a ?" poposedl Pavel. "Řekni mi, co má v týhle praštěný zemi nějakou budoucnost. Jeden jediný rok v kasárnách mě stačil k tomu, abych už nikdy neuvěřil ničemu, co říkají gumy v uniformách. Kecama maskují vlastní debilitu a neschopnost. Ty seš tady jenom od toho, abys ty jejich vybletiny poslouchal."
Broněk začínal Pavla poznávat i z ukrývané, temnější stránky povahy. Snažil se ho uklidnit.
"Se ti divím, že se rozčiluješ. Pár dnů před civilem. Já začnu s rajdama a ty hned politika."
"Ale to je jedno a to samý. Děvka jako kurva."
Martínek si zapálil, aby mohl už o poznání klidněji pokračovat.
"Já jsem si dal jedno takový malý předsevzetí."
"Jo? .. Jaký?"
Ta děsivá vrkounská minulost mu pokaždé otevřela ústa.
"No... první holku, která se na mně v civilu usměje, pozvu někam do hrozně útulný kavárny. Budu se jí dvořit a kecat nesmysly. Nesáhnu na ni dřív, než bude ona sama chtít."
"Jo, myslím, že ti rozumím. Takový osudový setkání, že?"
Pavel Martínek malounko nachýlil hlavu na stranu a zadumal se. Vrátil se tak do své přirozené role přemýšlivého elegána.
"Něco na ten způsob, ale trochu jinak .... Ono se to špatně vysvětluje."
"Myslím, že to chápu a vůbec mi takovýhle vztah nepřipadá jako blbost. Jestli můžu, tak ti z toho nápadu trošičku ukradnu."
"To by bylo fajn," dumal Martínek. "Až budeme mít každý tu svoji, tak naplánujeme společnou dovolenou a u ohně budeme kecat až do rána."
Rozebírali zajímavou myšlenku do všech možných detailů. Silnice v těchto místech mizela v temnotě zatáčky a oni si vůbec nevšimli srny, která se znenadání vyloupla zpoza křoví.
"Do řiti!.. brzdi!!" zapřel se o palubní desku Pavel.
Broněk dupnul na brzdu.
Gumy zakvílely, vůz se zahoupal a trochu uhnul ze směru, ale zvíře zůstalo nehybně stát ve světle reflektorů, možná dva nebo tři metry od přední kapoty. Srna se několik vteřin vůbec nepohnula. Koukala na ně mandlovýma očima, jako by jim něco vyčítala. Pak potřásla hlavou, zastříhala ušima a ladným krokem přenesla krásné tělo přes mělký příkop.
"Ty bláho, viděls...?" zmohl se jenom Broněk.
"Co to bylo?" odvětil otázkou Pavel. "Mně to připadlo jako zjevení. Kdybych nebyl bezvěrec, tak tomu řeknu prst boží."
"Asi už o nás tam nahoře vědí. A posílají nám zprávu, ať přestaneme blbnout."
"Jo, to se jim povedlo... Ty už beztak blbneš dost."
Martínek se nechtěl vzdát verze o zatoulaném kusu srnčího.
"Kdybys tak moc nebrzdil, mohli jsme ji zbaštit."
Kala taková představa zrovna dvakrát nenadchla.
"Jo, a jako příkrm bych byl já. Hned co by si starý Hovorka přišel pro auto a zjistil škody."
Dál už jeli opatrně. Vozidlo bezpečně odstavili za bujné křoví v zarostlém třešňovém sadu. V místech, kde obyčejně probíhal výměnný obchod s benzínem.
"Ty klíče dám klukům radši až zítra," zastrčil řidič malý svazek do kapsy.
"Kdoví jak po sobotní službě vypadají."
Vzhledem k naprosté tmě na strážnici rozhodnutí jistě moudré.
Otevřeli si bránu a slabě osvětlenou příjezdovou komunikací vláčeli na unavených nohách svá zmučená těla novodobých vítězů z moravského pole.
"Dobrou noc, Kale," zakrýval se o něco později Pavel Martínek rozepnutým spacím pytlem.
"Dobrou, ranhojiči dívčích srdcí. A nezapomeň na předsevzetí."
Odpovědí mu už bylo jen mohutné zachrápání Tomáše Brhela, který zřejmě prožíval obvyklý souboj s noční můrou.

18.

"Už si volal domov, že nás pustia o týždeň skor?" zeptal se onoho dne Jožo Macalík.
"Zatím jsem se k tomu nedostal," odpověděl zahanbeně Broněk.
"Tak to nerob. Chalani čosi vymýšlajú na počesť toho komunistického zjazdu."
"O co jde?"
Proč musí pořád někdo něco vymýšlet?
"Nás se tak lehce nezbaví," rozhodně pronesl Michal Jurník. "Sebrali nám dva roky života. Dáme o sobě trochu vědět, když je budeme mít tak pěkně pohromadě. Jde jen o to vydržet v Praze pár dní."
"Nebyl by problém," vmísil se do debaty Roman Prucek.

"Spát byste mohli klidně u mámy. Jenže nevím, jestli mě furťáci odpustí těch pár dnů, co mám nasluhovat. Máti bydlí sama na Vinohradech, jenomže beze mne vás k sobě asi nepustí."
"Kolik toho máš?"
"Nevím přesně, ale nějak kolem pětačtyřiceti dnů."
"Tak takhle štědří soudruzi asi nebudou," mínil Kal.
Nápad o zviditelnění nečinně uklizené složky pohraniční stráže se povážlivě zadrhával.
Čím více se blížil onen významný den, stávala se komunita vojáků, odcházejících do zálohy, víc a víc nejednotná v názorech na dalším setrvání v provokačních akcích.
"Seru na ně!" prohlásil například vojín Jiří Minář.
"Myslím, že si glasnosti užiju doma dost a dost i bez vás."
Týden před jmeninami Josefa, renomovaného patrona československé socialistické republiky, byla situace vyřešená.
Většina těch, kterých se to týkalo, byla pro uspořádání slavnostního večírku na rozloučení. Ovšem hned po něm hodlali opustit místa dvouletého nuceného pobytu a rozjet se do svých domovů.
"Chcelo by to rozlúčkové foto," navrhl Jožo Macalík.
Vytáhl ze záňadří fotoaparát sovětské výroby, směněný za dva litry jablečného vína s umolousaným vojákem spřátelené armády.
"Jo, a před rozvinutou bojovou zástavou," chopil se nápadu Oldřich Zdach.
"Jak to chceš udělat?" nevěřil mu Broňa. "Tu bude mít Cvrček určitě dobře schovanou."
"Láďa Pecha nám pomůže," tvrdil směle Olda. "Už ho ta vojna taky pěkně sere."
Výkonný praporčík byl ve věku pohraničníků a netajil se všeobecně pojatými názory na demagogii vojenských struktur.
"Nedávno jsme spolu na baru dlouho do noci plašili myšičky a on se rozvyprávěl, že chtěl jít původně ke kriminálce. Vystudoval střední školu esenbé, ale než si stačil podat přihlášku na vysokou, skončil tady. Může za to prý jeho starý dědek, který po Únoru tvrdošíjně lpěl na malém papírnictví po svém tátovi. Stejně mu ho prý nakonec sebrali, jenže ta dávná tvrdohlavost stačí k tomu, aby byli politicky v prdeli ještě jeho pravnuci."
"Doba si žádá oběti," udělal kazatelský obličej vojín Martínek.
"Zkus to s ním nějak domluvit, v sobotu je poslední termín. Myslím, že stejně slouží."
"Kluci! ... Kluci!" přiběhl do autoparku Libor Zbořil. "Už jste to slyšeli?"
Brada se mu vzrušením třásla jako stoletému stařikovi na Kavkaze. Hned za čerstva sděloval.
"Z úterka na středu slouží samotný velký malý šéf."
"No a ??"
"Jaký no a ... blbe!" rozčílil se nad nechápavostí Jožky Macalíka. "To je přece poslední noc. Jak chcete oslavovat, když budeme mít v patách takovýho pošuka?"
"Tak to je vážný, pánové. S tím jsme nepočítali. Já mám všechno objednaný na úterý večer."
Olda Zdach si zuřivě projížděl tmavé štětiny na hlavě, ale pak se mu najednou obličej rozzářil.
"Už vím, co udělám."
"No co ... Mluv přece a nenapínej nás jako kšandy."
"Nechejte se překvapit... Ty Zdeno zjisti, kdo bude sloužit den předtím."

K veliké lítosti se dopátrali, že bojová zástava spojovací roty je pečlivě uschována na Smíchovském praporu.
Fotografování proběhlo před náhražkou, kterou se stala putovní standarta Fučíkova odznaku zdatnosti.
"Běž kousek dál, ať nejde přečíst ten nápis," pokřikoval na amatérského fotografa Roman Prucek.
"Nemožno," opáčil Jožo. "Keď pojdem ďalej, budete mať namiesto tých pripitomelých ksichtikov iba čierne šmúhy. Tentok šunt robí fotky podľa nálady."
"Však je taky ze země, kde včera bylo pozdě na to, co bude zítra," okomentoval výrobek soudruhů a soudružek sovětského raně poválečného průmyslu Oldřich Zdach.
Svazácký předseda Ivan Horký překryl dlaněmi ušní boltce a začal si pískat pokrokovou píseň od neznámého autora.
Raději hned třikrát zmáčkl Jožko spoušť. Slíbil hotové snímky rozeslat podle adresáře, který vyhotovil na psacím stroji důvěrník mládežnické organizace Martin Houžva.
Poslední víkend se stal opravdovou generálkou na dny, které je čekají.
Rotmistr Vladimír Pecha trpěl tak strašlivými depresemi, že nic nenamítal proti přítomnosti dvou hektolitrových sudů smíchovského Staropramenu v příručním skladu kuchyně.
"Já se tady snad už nepohnu," bědoval mladší kuchař Tonda Černý.
"Nejdřív flašky z té bouračky a teď zase tohle. Kam mám dát brambory na příští týden?"
"Vyhoď je prasatům," poradil mu všudybyl Oldřich. "Stejně jsou dobrý leda pro ně. Nechci si hrát na chytrýho, ale ty namodralý fleky určitě nebudou známkou kvality."
Pátečního rozjezdu se zúčastnili jen vojáci, odcházející do zálohy.
V sobotu dopoledne začal oficiální program oslav.
"Dělej! ... Hip! ... Hip!" povzbuzovali každý svého favorita, ovšem suverénním vítězem v rychlostním pití půllitru piva se stal nečekaně Tomáš Brhel.
"Kdo by to byl do něj řek," zklamaně vyplácel sázky bankéř Prucek. "V hospodě pil jedno pivo půl hodiny a teď mu sotva stačí prasknout bublina na pěně."
Delfi se ukázal být studnou. Snad dvanáct korbelů vypil na jediný mohutný lok, takže v klání jednotlivců šel od vítězství k vítězství.

"Ještě pár kol a můžeš jít pro traktor," naklonil se k Broňovi Pavel. "Jestli se nám ta hora masa a tuku skácí na bečku, budeš ho muset lanem odtáhnout."
Jenže Tomáš byl neskutečně odolný. Zklamal až ve finále, kdy se zalknul pěnou a po kterém si Roman Prucek rval vlasy. Bylo také tak trochu jeho zásluhou, že pivo krátce před devátou večerní došlo.
"Přece nechcete tvrdit, že zavíráme?" nechápal absolutní zkostnatělost pořadatelů rotmistr Pecha. "Já bych zrovna teď něco dobrého vypil."
"V tom případě počkej tady a v příští hodině nechoď ven," převzal velení nad rotou vojín Oldřich Zdach.
"Broňku, potřebuju, abys mi píchnul."
"Co blázníš?" vyhrklo z Kala, když zjistil, o co se jedná.
"Kde chceš v tuhle dobu sehnat bečku piva?"
Olda snad opravdu musel být v příbuzenském poměru s Jirkou Kulkou.
"To nechej na mně. Potřebuju zajistit dopravu."
"Já už jsem ale požil," zkoušel to vojín všelijak.
Nechtělo se mu čelit případnému nebezpečí necelé čtyři dny před vypršením vojenské služby. Pohledy, které cítil, byly výmluvnější, než prostá věta ... bez komentáře.
Nedalo se nic dělat. Mužstvo povzbuzovalo váhající rozhodnutí tím, že začalo bouchat ohnutými lžícemi do stolů v jídelně a vyvolávat své tužby.
"My chceme pivo! ... My chceme pivo!!"
V prvním kontaktním bodě neuspěli. Hostinský si je změřil od hlavy k patě a zabouchl jim dveře před nosem.
"Má jediný štěstí, že už mu nestihneme splatit stejnou mincí," zabručel Oldřich a hnal řidiče dál. Ani netušili jak a přes sídliště Stodůlky se pomalu nořili do pulzujících ulic Prahy.
"To mi neříkej, že tu bečku nikde neseženeme," přestával věřit vlastní dokonalosti zastupující velitel spojovací roty.
"Víte co, kluci?" ozval se zadního sedadla terénního vozidla UAZ Roman Prucek.
"Když už jsme tak daleko, zajedeme někam, kde určitě seženeme všechno, co potřebujem. No a cestou se můžeme zastavit u mámy na kafe."
"Co blázníš?" vyděsil se Broněk. "S touhle rachotinou a v tomhle stavu mám jet až na Vinohrady? Vždyť nás sbalí hned na prvních světlech."
"Neboj. Pojedeme humnama, jak říkáte tam u vás. Povedu tě zkratkou, kde esenbáky nepotkáme ani náhodou."
Řekl to tak přesvědčivě, že řidič odhodlaně přitakal.
Nepatrně se mýlil, neboť příslušníci stáli už na další křižovatce. Zdálky je vítali červeným krouživým světýlkem.
"Doufám, že máš čitelný béčko na značce."
Roman se dral pod sedadlo.
Jako jediný duchapřítomný se nakonec projevil Oldřich Zdach. Nasadil si na hlavu důstojnickou čepici rotmistra Pechy a hrábl dozadu pro zapomenutý svrchník kapitána Goldhammera. Protože nosil úředně povolený knírek, budil jakés takés zdání šarže.
Příslušník nechal vůz zpomalit, koukl na značku s jasně vyvedeným označením ministerstva vnitra, letmo nahlédl dovnitř a nechal je pokračovat v jízdě.
"Ty vole," ulevil si za zatáčkou Kal. "To smrdím já nebo se posral někdo jiný?"
"Vylialo sa mi čúčo," hekl Jožo.
Snažil se vykroutit promáčený cíp služebního saka. Pro tuto chvíli nebylo možno odhadnout, která z alternativ páchla víc.
"Musíš taky všude vláčet ten pitomý bolehlav?" peskoval ho Prucek.
"Prečo nie, rátal som, že sa bude hodit."
Bronislav Kalousek mezitím přešel na náhradní řešení. Nejvíce osvětlenými ulicemi se dostal až na magistrálu a z ní odbočil nahoru na Vinohradskou třídu.
"Támhle u toho neónu zastav," ukázal nedaleko hotelu Flóra Roman na potemnělou pivnici.
"Co tady?" nechápal nikdo. "Vždyť se tam ani nesvítí. To chceš tu hospodu vykrást?"
"Uvidíte," krotil je karetní virtuóz. "Musí tam být. Každou sobotu jsme se tady scházeli na partičku."
Vyťukal na spuštěnou roletu nějaký signál a čekal. Po chvíli se v přízemí rozsvítilo.
"Kdo je tam?" ozval se ospale hluboký mužský hlas.
"To jsem já, .. Rigolo," odpověděl Roman. Oldřich se ušklíbl.
Jako mávnutím kouzelného proutku se změnila nálada obtloustlého chlapíka s pleší. Netrvalo ani pět minut a směnný obchod byl uzavřen.
V půl jedenácté v noci, na dokonale osvětlené hlavní třídě královských Vinohrad, nakládala čtveřice pohraničníků do služebního vozu studenou bečku velkopopovického Kozla.
"Nedáš si partičku?" lákal Romana hostinský. "Jsou tam všichni, .. Čáp, .. Hronek i Borja."
"Rád bych," odmítal s těžkým srdcem karbaník. "Bohužel musím dnes ještě něco zařídit. Neboj se, za měsíc jsem tady jako na koni. Drž mi flek."
"Jasně, neboj."
Roleta zahrčela zvukem loučení.
Nočním tichem škytlo startování vozidla s poznávací značkou, začínající písmenem B.
"Teď k mámě na kafe," poroučel si vojín Prucek. "Normálně k Želivskýmu a pak ti řeknu." Nejeli daleko, pouze pro jistotu zabočili do spořeji osvětlené boční ulice.
"Ty tady zůstaneš, smraďochu," odmítli společnost páchnoucího Jožky.

Obešli blok zezadu a pěšky vyšlapali do třetího patra, kde přímo proti schodům zazvonili.
"Stalo se něco, Romi?" uvítala je drobná žena v županu.
"Neboj, mami," klidnil její obavy syn. "Jel jsem náhodou kolem a tak jsem se zastavil na kus řeči."
Máma s ulehčením pokývala mírně prošedivělou hlavou.
"Co proboha teď v noci máte za cvičení. Já už skoro spala."
"Máme takovou brannou hru. Nácvik zásobování v krizových situacích se to jmenuje. Můžeš nám uvařit kafe?"
"To víš, že jo. Pojďte dál."
Romanova matka se projevila jako velice příjemná a milá žena. Broněk ji tak trochu litoval, proč právě ona musí mít za syna takového neřáda.
Stál zadumaně na balkóně, potahoval z cigarety a shlížel dolů na ztichlou ulici.
Vzpomínal na doby, kdy se tudy ubíral na návštěvy za Kateřinou do sokolovny ve Strašnicích. Copak asi dělá ukecaná Káča?
"Když támhle odbočíš na Jarov a dáš se druhou ulicí vlevo, tak ve třetím činžáku po pravý straně bydlím s tátou a Alicí." Roman Prucek si také vyšel ven zakouřit.
"Myslím, že bychom měli jet. Ať si může jít máma lehnout," navrhl Kal.
Roman přikývl. Než dokouřili, stáli v naprostém tichu. Na malém podvodníčkovi bylo vidět, že mu není příjemně. Spojovala je snad jedině ona zelená uniforma, co měli oba na sobě.
Jožko Macalík mezitím zkonzumoval zbytek jablečného vína. Uvnitř vozu to čpělo jako v nevětrané výrobně plesnivých sýrů.
"Otevřete vzadu ventilačky!" nařídil Broňa. "Nebo padneme ještě dřív, než dojedem na rotu."
Dobrácký Jožko se nedal vyvést z dobré nálady. Zanotoval píseň rodného východního Slovenska a nedbaje ostatních, hutoril až k bráně kasáren.
Láďa Pecha už spal schoulený na řeznickém špalku, kde s hlavou opřenou o širokou sekeru vydával urputné chrápání. Nebyl k probuzení a tak se jej civilní čekatelé rozhodli neobtěžovat hlášením o návratu. Pouze ho i s řeznickým ponkem zastrkali do skladiště, kde tolik nerušil.
"Pánové, tak tohle bylo moje poslední vojenské dobrodružství," zvedl pravou ruku k přísaze Broněk Kalousek. "Kdybyste mne stokrát prosili a tisíckrát vyhrožovali, nehnu se z kasina do té doby, než si pro mě přijdou."
Protože bylo co pít, všichni ochotně pokývali hlavami na souhlas. Až do rána nepadlo slůvko o tom, kdo pojede příštího dne pro novou zásobu na neděli.

Výběrové řízení nakonec vyhrál Jarda Chmelík, jehož kalendářní vzdálenost civilního života jej příliš neopravňovala k odmítnutí.
Dva dny a tři noci trvaly přípravy na největší společenskou událost vojáka československých ozbrojených sil. Kal si mimoděk vzpomněl na čas před půl druhým rokem, kdy do civilu odcházel Pavel Horký. Jak jen mu tenkrát záviděl. Jemu samotnému už stačí vydržet pouhé tři dny a bude konec s nesvobodou.
Nebo se mýlí?
Právě teď se mu nad tím ale nechtělo uvažovat.

19.

Pondělní pošmourné ráno uvítalo velitele roty zarudlýma očima strážných a značně prořídlým stavem mužstva.
"Dozorčí, kde jsou všichni?" snažil se přijít záhadě na kloub sotva vešel na rotu.
Jenže svobodník Mareš byl rád, že nemusí mluvit. Dvě noci nespal a hladina alkoholu u něj zrovna kulminovala při počínajícím dvojím vidění.
"Pojďte sem," zbystřil po jeho nejasné odpovědi pozornost major Crha.
"Dýchněte na mně!"
Chůzi dozorčí ustál, třebaže to zprvu vypadalo, že kráčí po rozžhaveném uhlí. Ovšem ani mentolový bonbón nepřehlušil to, co předtím tak dlouho pracovitě střádal.
"Chlape, vy jste ožralý!" ujistil se ještě jednou velitel.
Zavětřil, rozhlédl se a vrazil do kanceláře k výkonnému praporčíkovi. Co uviděl tam, mu vzalo sílu k výraznějšímu mytí hlav.
I přes pokročilou osmou hodinu ranní měl rotmistr zatáhnuté rolety a ležel přesně tam, kde ho před hodinou shodila neposlušná válenda.
"Oni jsou ožralý všichni!" práskl dveřmi malý důstojník.
Spící Láďa si vrazil prst do nosu.
"Já si na vás hošánci posvítím," rozhodl se Cvrček.
Vypravil se na obchůzku ubytovacím zařízením. Tahal z pod postelí rozespalé vojáky a seřazoval si je na chodbě. Když se mu zdálo, že jich má dost, spustil lavinu lamentování a výhružek, kterým ale zřejmě rozuměl jen on sám.
Ruce za zády, hlavu pozvednutou k mrtvolně bledým obličejům, vykračoval si mezi nimi jako malý Napoleon. Snažil se působit otcovsky i velitelsky zároveň.
"Myslíte si, že když to máte za pár, že mi z toho tady budete dělat bordel? Tahle rota něco dokázala a dokáže, i když vy už si budete dávno válet šunky v civilu. Nesnesu, aby se takovýmhle způsobem znevažovala práce všech poctivých a pracovitých svazáků. Těch pár jedinců, co si o sobě myslí, že jim vojenské řády můžou něco, .. tak s těmi budeme brzo

hotovi. Nikde není psáno, že ve středu se bude odjezd na hlavní vlakové nádraží týkat všech, kteří si to zatím myslí, že se jich týká...."
Řečnil dlouho. Zamotával se v projevu tak dokonale, až někteří vojáci usnuli vstoje.
Pak si teprve povšiml, že těch, ke kterým se snaží hovořit, je zde nepatrně.
"Dozorčí, kde jsou všichni vojáci druhého ročníku?"
Mareš na něj vypoulil oči a zvedl sluchátko telefonu říkouce, že zavolá na informace.
Crha sevřel drobné pěsti.
"Odveďte ho někam!" dloubl přátelsky prstem do hrudi bažanta Hronka.
"Zavřete ho třeba k prasatům. Tam patří ze všeho nejvíc."
Jenomže vojín Hronek byl jedním z těch, co spali vstoje s otevřenýma očima. Po dloubanci se zakymácel. Nebýt toho, že stál až téměř u zdi, mohl se pádem zle pošramotit. Takhle ale čiperně vyskočil zpátky na nohy a vypjal hruď.
"Soudruhu majore, vojín Hronek... Po dobu mé služby se nic zvláštního nestalo."
"Do psí prdele!" zahromoval velitel. "Je tady vůbec někdo absolutně střízlivý?!"
Probuzení vojáci na sebe koukli. Svěsili nešťastně hlavy, aniž stejně tušili, co se od nich vlastně žádá. Vypadali jako reklamní figuríny na použité vojenské ošacení.
"Ne! Na to já nemám nervy!" chytil se za spánky major Crha.
"Končím s vámi. Nepřejte si, jaká vám ode dneška začne vojna."
S tímhle ujištěním odešel do velitelské kanceláře, kde z trezoru vytáhl láhev kořalky a dal si pořádný lok na vzpamatování.
Vojáci na chodbě pochopili jeho absenci jako pokyn k rozchodu a vrátili se pod postele, aby dospali manko předešlých nocí.

V posledním boxu výkrmny vepřů zatím na uskladněné slámě odpočívaly ostatky pěti služebně nejstarších psohlavců. Aróma, které vylučovali, se úspěšně mísilo s tělesnými pachy nakrmených čuníků. V rámci kolektivní viny byli všichni spokojeni. A spali a spali ...
Pohádka pokračovala až do pozdních odpoledních hodin, kdy bylo potřeba vstát a nakrmit kvičící zvířata. Slabší jedinci měli přitom pocit, že jim lebku svírá mohutná čelist svěráku.
"Zmlknite, ošípané," držel se za hlavu Jožo Macalík.
"Kdo slouží?" protáhl se Roman Prucek.
Olda Zdach si položil prst na ústa.
"Ne tak nahlas, prosím... Na rotě je Somár, takže nic mimořádného se určitě konat nebude."
Zbytek dne až do večeře strávili ve společnosti milých prasátek.
Teprve když jim řádně vytrávilo, vypravili se do jídelny na oblíbenou porci těstovin, po níž se jednotlivě trousili na rotu k poslední kontrole výstrojního vybavení, které měli zítra odevzdávat.
"To snad není pravda," zahořekoval nad poloprázdným kufrem Robert Gall. "Člověk se stará o tu němou tvář a živočišně nejbližší tvorové mu mezitím rozeberou všechny věci."
"To máš z toho, že jsi neposlechl a kufr si nepřepásal řetízkem jako já," vyčítal mu Kal.
Pak mu ale přišlo kamaráda líto a společně se vydali získat věci zpátky. Že si nepočínali právě poctivým způsobem, bylo omluvitelné vzhledem k prostředí, v jakém se nacházeli.
"Tak a mám všechno," spokojeně zaklapl víko Robert. "Počkej mi u toho chvilku, jdu najít nějaký kus dobytčího řetězu."
Ani sebelepší světový iluzionista by se nedokázal dostat z takto zabezpečené úschovny. Vojíni vykročili na společenskou místnost, kde už naplno barman rozléval třešňovou pálenku. Skleničky postávaly naprosto veřejně i na okraji kulečníkového stolu.
Poručík Mesár se za celý večer objevil jen jednou. Když vycítil nepřátelskou atmosféru kolem, přestal nabízet pravici na rozloučenou a odešel do dozorové místnosti, kde se začetl do napínavé knihy o pohraniční rotě na přelomu padesátých let.

Příštího dne hned dopoledne začaly předávací procedury. Kal správně vytušil, že bude nejlepší jít mezi prvními. Scházely mu ještě dva kusy výstroje o jejichž existenci neměl po celé dva roky ani tušení.
Voják se stará, voják má. Než se rota vypravila na oběd, měl první předávací protokol odsouhlasený.
Špenát s kolínky mu chutnal jako nikdy předtím.
"Číslo samopalu?" byla první otázka výkonného praporčíka po polední siestě.
"To netuším," odpověděl podle pravdy Bronislav. "Budu muset počkat, až co na mne zbude."
Rotmistr Pecha se na téhle rotě nedivil ničemu. Ani zdaleka ho nepřekvapila skutečnost, že číslo zbraně, která vybyla na Broňu Kalouska, není vůbec zaneseno v zbrojním seznamu .
"Co s tím?" naivně se ho otázal vyděděnec.
"Zřejmě ti na Smíchově dali jiný kus," odtušil Vláďa a odešel zatelefonovat na prapor.
"Dole ho nemají," přišel po chvilce. "Asi ti ho zaměnili tam, odkud jsi do Prahy přišel."
"Přece nepojedu do Českých Budějovic kvůli nějakému číslu," zděsil se Kal. "Nedá se to nějak přepilovat?"
"Přepilovat číslo na služební zbrani ..?!" Pecha byl sice dopředu smířen s tím, co jej může při přejímkách potkat, tohle se mu ale zdálo být příliš.
"Tak to by nešlo."
Po určité době dospěli k názoru, že některá čísla v knize se téměř shodují s čísly na zbrani. Rotmistr si odešel nabrousit

tužku, se kterou potom v evidenční kartě provedl několik velmi mistrných tahů.
"Tak a teď je tenhle kousek tvůj a nikdy nebyl nikoho jiného," tvrdil.
Kal mu usilovně přitakával, neboť tím pro něj prakticky skončily veškeré předávací procedury. Erární už měl pouze oblečení, které nosil několik měsíců na sobě.
Neúprosně se blížila hodina odjezdu důstojníků. Vojáci s napětím očekávali, kdo na poslední noc zůstane. Ukázalo se, že Libor Zbořil měl naprostou pravdu. Na rotě zůstal major Crha.
"A všechny plány jsou v hajzlu," díval se Roman Prucek za odjíždějícím automobilem, v němž obávaný velitel chyběl.
"Neboj se," klidnil ho Oldřich Zdach. "Já když něco řeknu, tak to platí. Nadarmo mi doma neříkali, že jsem vyčůraný jako díra ve sněhu. Pilně jsem se připravoval. Teď bych jenom potřeboval, abyste někdo Cvrčka na nějakou dobu vylákali ven z roty."
Všichni svorně pohlédli na Roberta.
"Nezdá se ti, že ve třetím kotci jedno prase pokašlává?"
"No jo. Zase já," posteskl si Gall.
Odešel se zahlásit k veliteli o radu.
Major měl možná v minulosti se zemědělstvím něco profesně společného nebo se chtěl pouze blýsknout, proto ochotně kráčel k vepřínu stanovit pacientovi diagnózu.
Dveře jeho kanceláře se zatím staly cílem soustředěného zájmu Oldřicha Zdacha.
"Tak. Mělo by to vyjít," dotáhl poslední šroubek. "Vypadá to na stejný systém, jako je zabezpečení naší závodní kasy. Teď už ta pružina dlouho nevydrží."
Plán to byl jednoduchý. Okno velitelské kanceláře bylo opatřeno pevnou mříží, tudíž se jevilo jako dostatečně nepropustné. Když se vyřadí i dveře, major se dostane ven až s pomocí odborného zámečníka. A ten se v odpoledních hodinách shání velice těžko.
"To bylo poprvé," začal počítat dozorčí, když za sebou Crha vztekle zabouchl oplechované dveře. Pokašlávání nemocného vepře se ukázalo být pouhým mlaskáním nažraného zvířete.
"Ošetřovatel koní," bručel si v kanceláři pod nos. "Na praseti nepozná, ani když mu chutná."
"To bylo podruhé," přidal čárku Ivo Mareš.
Svobodník byl znovu ustanovený do funkce, v které si ho chtěl velitel osobně prověřit.
Ten mezitím bodře vyprávěl na chodbě třem vojenským nováčkům vtip o cvrčkovi a prckovi. Snad aby pochopili, proč mu vojáci říkají právě tak a ne jinak.
"To bylo potřetí a pořád nic," nechápal Ivo.
Průvan dveře přirazil těsně před přicházejícím Crhou, naštěstí pro vojáky pružinka vydržela a major si měl jak otevřít.
"Dozorčí, sežeňte mi nějaký klín," rozkázal malý důstojník. Hledal po kapsách klíče.
"Je tady průvan, že by z toho jeden chytil zánět vnitřního ucha."
Pečlivě založil pod spodní okraj dveří malý seříznutý kousek dřívka a neúnavně vykročil na obchůzku prováděných rajónů. U záchodů se zastavil.
"Jakto, že úklid provádějí jenom vojíni prvního ročníku? ...Ukažte mi rozpis!"
Samozřejmě tomu bylo na papíře jinak, než ve skutečnosti.
"Tak to tedy ne. Do pěti minut sjednáte nápravu. Rajóny budou uklízet i všichni ti, co jdou zítra do civilu."
To bylo moc i na jinak klidného Tomáše Brhela.
"Veliteli," zamručel oslovení, které s oblibou používal, i když za ně byl už vícekrát kázeňsky trestán. "Něco vám smrdí v kanceláři. Jako by se tam pálila guma."
"Cože?" zpozorněl major.
Spěchal se na vlastní nos přesvědčit.
"Já nic necítím," nasával uvnitř, připomínaje indiánského zvěda.
"Když říkám, že tam smrdí guma, tak myslím gumu," odsunul Delfi špičkou nohy dřívko.
"Brheli, vy si ze mě zřejmě děláte srandu."
Major se nahnul pod stůl, kde začal čenichat jako lovecký pes. Když spatřil své vlastní vysoušené polobotky, trošičku znejistěl.
"To bych si nedovolil," usmál se mile Tomáš.
Nenápadně poodstoupil.
"Bacha na ten průvan! ... Pitomci, neotevírejte pořád ty dveře."
Medvědí tlapou přirazil dveře tak, že možná ani žádný předešlý zásah do ústrojí nepotřebovaly. V zámku to příšerně zachrastilo a na rotě se zastavil veškerý život. Všichni se shlukli kolem plechového uzavření vstupu do velitelské kanceláře a s napětím vyčkávali.
"Co s tím herdek je," slyšeli Crhovo supění.
Zvuky protáčené nefunkční kliky je začaly naplňovat optimismem. Plán začínal vycházet.
"Leze leze po železe, nedá pokoj, až tam vleze," zašeptal Olda.
Tlumený smích mu byl odměnou za výtečný nápad.
"Dozorčí!" ozvalo se zevnitř. "Kde jste chlape? Zabouchli se mi dveře. Odsud to nejde otevřít. Vezměte z pokoje službukonajících důstojníků rezervní klíče a zkuste to zvenku."
"Ta skříňka je ale zapečetěná, soudruhu majore," vrátil se zanedlouho Mareš.
"Tak ji odpečeťte, vy osle! A pohněte si, .. mám potřebu."
"Doufám, že tu velikou," mumlal si pro sebe Ivo.
Příliš nespěchal. Zaharašil svazkem klíčů a začal pomalu hledat ten pravý.

"Pospěšte si!" nabádal ho k většímu úsilí hlas zevnitř.
"Bohužel, žádným to nejde," vyzkoušel Mareš všechny klíče.
Všechny kromě toho, na němž bylo označení VELITEL ROTY. Rozhodl se zbytečně neriskovat. Ze zkušenosti věděl, že zpětné dokazování úmyslu bývá nadmíru těžké.
"Tak to se asi skutečně poseru," vzdychl uvězněný major Crha.
Očima začal hledat vhodnou nádobu, do které by mohl odložit to, co jej uvnitř tolik tlačilo.
"Dozorčí!" ozval se po čase.
"Běžte ven pod okno. Vyhodíte někam sáček, co vám podám."
Taková prekérní situace se opravdu nestává každý den. Jenže Crha byl muž činu. Velel přes uzavřené dveře až do doby večerky. Všechny jeho rozkazy se sice téměř neplnily, ale pocit důležitosti mu zůstal.
Na jídelně mezitím nerušeně probíhala závěrečná fáze oslav zítřejšího odchodu do civilu.
"Jaký jsem?" holedbal se úspěchem Oldřich.
Byl na vrcholu blaha, když mu Tomáš Brhel přátelským stiskem nalomil kůstku na malíku.
Broněk Kalousek opustil společnost několik minut po půlnoci, neboť tušil, že zítřejší svobodné pokračování bude daleko horší.

20.

Dá se s určitostí říct, že se vůbec nemýlil.
Prvním počinem důstojnického sboru bylo, že s pomocí povolaného zámečníka vysvobodili uvězněného velitele.
Odměnou jim byl takový průplach žaludků, že z porady odcházeli s hlavami, vtaženými mezi ramena.
Nic z toho se ale netýkalo jednadvaceti mladých mužů, kontrolujících neustále hodiny na zdi. Ve dvě odpoledne byl konečně vydán jmenný rozkaz k převlečení do civilního oblečení. Broněk na sebe navlékl zbytky, které mu zůstaly po působení u vojenské kontrarozvědky a nedočkavě přešlapoval u dozorčího stolku.
Roman Prucek a Tomáš Brhel se přišli s kamarády rozloučit.
"Mějte se kluci. Já se z tý vojny snad nedostanu," posteskl si Delfi. "Zase mám šílenou chuť někomu rozbít hubu."
"Můžeš na chvíli, Tome?" vzal si ho stranou Kal.
"Prosím tě slib mi, že už nikoho nezmlátíš. Víš jak je venku hezky?... Uteče to, věř mi. V prvomájovým průvodu si zamáváme spolu."
V tuto chvíli netušil, že mlátí prázdnou slámu, neboť obrovitý chasník záhy po rozloučení s kamarády nezvládne gradující posměšky poručíka Mesára. Nedlouho poté, co skříňová Praga s civilisty opustila půdu kasáren, zřezal ho tak, až mu v nemocnici museli provést předlouho avizovanou reposici dolní čelisti s následnou fixací.
Nebyl ve své podstatě zlý člověk. Pouze se nedokázal přizpůsobit okolí a krizové situace řešil silou, namísto umírněným rozumem.

Z cely předběžného zadržení však bylo značně daleko do hospůdky v Chuchli, kde se mělo odehrát rozlučkové posezení vojáků ročníku jaro 1984.
Major Crha svěřence v pořádku vysadil před vchodem hlavního vlakového nádraží.
Počkal až poslední z nich zmizí ve vestibulu, plácl se radostně přes stehno a s klidným svědomím se nechal odvézt domů na Letnou. Netušil, že řidič je s novopečenými záložáky předem domluvený a vrátí se pro ně zpátky.
Tlupa se po tu dobu pohybovala chodbami starého nádraží. V blízkosti bufetu očekávala příjezd vozidla, které je mělo odvézt na místo, rezervované před týdnem.
Bronislav stál opřený o nízké zábradlí a prohlížel si místa, v nichž se před rokem podílel na natáčení jednoho koprodukčního filmu.

S Pepou Válkem tehdy hráli zuřivé Henleinovce, vyprovázející Židy, prchající před okupanty. Do tří hodin ráno měli v bufetu otevřeno, aby se měli filmaři kde občerstvit.
"Co je to tam za cvoka v tom davu?" křičel jakýsi asistent. "Myslíte člověče, že v německé národně sociální straně mezi sebou komunikovali česky? .. Křičte tak, že budete pouze symbolizovat."
"Jak mám jako symbolizovat?" nechápal náruživý Josef. "Když řvu, tak řvu. A je mi prdel, jestli česky nebo třeba arabsky."
"Pošlete ho pro pivo!" navrhl chápavý muž z realizačního týmu.
Pepa spokojeně odešel do bufetu, aby později posloužil i kamarádům.
Byly to krásné doby, ale zřejmě neměly mít delšího trvání.

"Venda už je tady," nakoukl na schody Oldřich Zdach.
Za necelou půlhodinu seděli u prostřených stolů a blaženě nasávali vůni podávané polévky.
"To je jiná, než ty vojenské blafy," zabořil lžíci do husté hmoty Pavel Martínek.
Spořádal talíř s takovou chutí, jako by nejméně týden nic nejedl. Na opožděný oběd byl přírodní řízek, pozdní večeři obstaral plný hrnec srnčího guláše. Není divu, že bývalým příslušníkům pohraniční stráže chutnalo. Výtečné jídlo doplnila řízná dvanáctka, po níž se na stolech objevily první láhve tvrdého alkoholu. Hostinský radostně čárkoval konzumační lístek. Bylo očividné, kterak ho setkání s bývalými pohraničníky těší.
Bylo krátce před oficiální zavírací dobou a někteří mladíci se drželi kolem ramen. Každá taková skupinka zpívala jinou

píseň, takže v klenuté místnosti to vypadalo, jako by přijely kolotoče.
"Ticho!" postavil se znenadání na stůl Oldřich Zdach. "Držte na chvíli zobáky. Dáme si tu naši."
To bylo opravdu zlé, neboť zde se určitě neutají to, co dřív skryl plot kasáren.

"Husáku, Husáku,
máme tě na háku.
Sloužit dál nebudem,
domů se rozjedem,

Husáku, Husáku,
máš peří v zobáku.
Domů se rozjedem,
sám si stůj v haptáku."

Hostinský běhal od jednoho k druhému a snažil se jim ucpat ústa kuchařskou zástěrou.
"Zavřete zobáky, blbouni!" mísil se do zpěvu druhým hlasem.
Když dozpívali, zdrceně usedl na volnou židli a položil hlavu do dlaní. Už nevypadal na spřízněnou duši, prstem míchal vystydlý guláš v jednom talíři a bědně hořekoval.
"Že já vůl souhlasil s tou vaší akcí. Teď mám stoprocentně po živnosti a z výslechů se nevyhrabu... Pakujte se odsud!"
"A co svačinka?" pohladil si břicho Zdeněk Mádr. " .. nebude?"
"Leda tak nudle s mákem, ... dvakrát týdně. Dávají je prý na Ruzyni, když se přiznáš." Z muže v bílé košili se kvůli jedné písničce stala sedící troska. Večírek pomalu končil.
Ti, jimž jel nějaký spoj, odešli a zbytek se motal nočními ulicemi Smíchova.
"Ty přece musíš mít nějaké místečko, kde by se dala přečkat noc," obrátil se na Broňka Pavel.
"No, znám jednu adresu v Divoké Šárce, kde by určitě nepohrdli celým družstvem. Tam ale nepojedu. To druhé místo možná pojme tak dva nebo tři maníky. Mají malý byt."
"To by šlo. Vezmeme Jožku a jedeme."
Jenže Martina nebyla doma. Zuzanu vlastně navštívil ze zoufalství. Nedoufal, že by ji po roce přesvědčil k povolení nocležního práva.
"Myslíš, že bych jako měla manžela a malého vystěhovat na noc ven před barák?" řekla jízlivě a přibouchla dveře bytu.
"Je to v pytli," zhodnotil celou dosavadní snahu Jožko Macalík a mávl na taxík.
"K hlavnému nádražiu," udal směr.
V příští sekundě tvrdě usnul. Kalovi nešlo na rozum, proč v nestřízlivém stavu vypadají tak hloupě. Zrzek za volantem s nimi křižoval nočními ulicemi jakoby snad věřil tomu, že dostane za svůj výkon zaplaceno v markách.
"Stůjte!" zastavil taxikáře nad Dejvickým náměstím. "Abychom předešli zbytečným pozdějším neshodám, otočte to doleva. K nádraží se jede nejlíp támhle tudy, přes Letnou. Na Strahov si zajedeme až bude další Spartakiáda."
"Zasraný lufťáci," zabručel taxikář, ale zamířil udaným směrem.
"To bolo čo?" probral se Jožo. "Hej, chalani, to patrilo nám?"
Temperament Slováka z východu se probudil společně s ním.
"Vyprdni se na něj," pošeptal mu Pavel. "Nebo snad máš peníze na zaplacení?"
"Na čo peniaze?" divil se hlasitě Jožo. "Veď mám povolávací rozkaz. Na ten som tuná prišel a na oný aj odídem."
Muž za volantem ho nemohl přeslechnout. Rázem zpozorněl.
"Doufám, že máte prachy?"
"Neveľmi," vzal si znova slovo Jožka. "Tie ale potrebujeme na inakšie veci, ako je taxík."
Zrzek zasakroval a pneumatiky zakvílely.
Volha zastavila tak nečekaně, že v úzkém pruhu Veletržní ulice vzadu jedoucí řidič nestačil reagovat. Hlasitým žduchancem postrčil těžké vozidlo o kousek vpřed.
"A už to zase začíná," povzdechl si Kal. "Hodina po půlnoci, dvě osamocená auta v liduprázdné Praze a srazí se zrovna, když v jednom sedím já."
Italské veselohry jsou slabým odvárkem toho, co se začalo odehrávat pod pouličním osvětlením. Taxikář byl zuřivec, muž z bouraného vozidla zase o poznání robustnější.
Padla první facka.
"Do toho! ... daj mu!" povzbuzoval mstitele Jožo.
Zbylí dva pasažéři pomrkávali na chodníku, aniž nějak viditelněji stranili tomu, či onomu.
"Už mně to nebaví," otřásl se zimou Pavel, zatímco taxikář ležel na lopatkách. "Jdu na vlak."
Jak řekl, tak i učinil. Broněk se k němu přidal a po několika desítkách metrů je doběhl i rozkurážený Jožo.
"Dobrá pasovačka," hodnotil výkon zápasníků. "A potom sú vraj Čehúni poserútky."

Vlak do Medzilaborců odjížděl ve čtyři hodiny ráno. Měli tedy spoustu času udělat si pohodlí v non-stop restauraci.
Půl hodiny před avízovaným odjezdem se zvedli a odešli na perón.
Tam uviděli Oldřicha Zdacha, obtočeného kolem sloupu, podpírajícího střechu.
"Už je to dobrý, Oldřichu," konejšili ho. "Neboj se, nikdo ti ho neukradne."
Z dřívějších hovorů věděli, že pochází z Kolína. Ten byl při cestě, proto ho zvedli a pomohli mu nastoupit.
Přes mírné zpoždění zamávali mizejícímu hlavnímu městu dřív, než se rozednilo.

"Sbohom, pakáreň," rozloučil se za všechny Jožko Macalík a vyndal karty.
"Cesta bude dlhá."
Střídali hru se stavy polospánku a než se nadáli, spatřili za okny ceduli, označující Oldovu výstupní stanici.
Téměř se slzami v očích se loučili s bývalým druhem. Zdvižené palce drželi venku z okýnka ještě dlouho poté, co se Olda obtočil kolem sloupu kolínského nástupiště.
"Koneckonců, je to rodný sloup. Má na něj nárok," přešli Oldřichovu zálibu mávnutím ruky.
Čím více se blížili k Olomouci, tím silněji se v Bronislavu Kalouskovi probouzela touha prodloužit si tenhle slastný pocit nabyté svobody. Jistě, domů se těšil jako každý druhý, ale toto bylo dobrodružství, které se mu začínalo líbit.
Nakonec pouze na druhém olomouckém nástupišti pohladil dlažbu na znamení, že se zase vrátí a pokračoval s kamarády dál.
"Veď čo," tvrdil Jožo, "lístok máš grátis. Kedy možeš ísť pozrieť ďaleký východ?"
Pavel souhlasil rovněž, takže pozdě navečer všichni tři společně vystoupili v Humenném.
"Tak, toto je šialený východ," rozestřel Jožko ruce jako novodobá Sibyla. "Chalani, idzeme."
Přivítání v rodině Macalíků bylo srdečné. Slováci mluvili jeden přes druhého a Moravané jim rozuměli stěží pár slov.
Maminka Macalíková měla zrovna navařeno. Nečekaný návrat syna oslavili místní specialitou nezapamatovatelného názvu, ovšem výtečné chuti. Jenom co sklidili ze stolu, začali si hostitelé mezi sebou nářečně vyměňovat poklony.
"Dobre si navarila," řekl zřejmě Jožo. "Po takom obede by chútilo dačo zapiť. Idzeme do krčmy."
Tomuto rozuměli docela dobře a pak už zase dlouho nic.
V dialektickém brebentění se hoši z Moravy orientovali jenom okrajově, stejně tak v ulicích kamarádova rodiště. Jožko se vítal se starými známými, jeho doprovod se snažil pouze neutrálně usmívat.
S ulehčením usedli ke stolu s ušmudlaným ubrusem, aby mezinárodně srozumitelným pokynem přivolali hostinského.
"Fuj, to je břečka," usrkl z pivní sklenice Pavel.
Číšník zareagoval pousmáním.
"Veď hej... Tuná to nikto nepije... Jožo prečo kamaráty nepohostíš ako sa patrí?"
Po určité době byla nálada u stolu výborná, zatímco okolní stoly ztichly.
"Co se děje? Proč si nás všichni tak divně prohlížejí?" ptal se Broňa.
"Myslia si, že ste Čehúni, pretože tak divno natahujete. Hovoril som im, že ste z Moravy, ale zrejme neverí. Zkúste hutorit po vašom."
A tak začal Pavel krátit po ostravsku hlásky, k čemuž Bronislav drmolil něco málo hanáckých slov, která ještě nezapomněl. Nebylo vůbec jednoduché orientovat se ve významu slov směsice nářečí, ale hoši to dokázali.
"Dájte si," postavil před ně obrovitý hostinský tác s vysokými stopkami.
V koutě místnosti pozvedl skleničku nějaký nový známý, k čemuž chlapci s despektem kývli. Porovnali účtenku s polohou ručiček nástěnných hodin, aby se znovu ujistili, že už není zítra.
"Vidíte, hovoril som vam. Keď začnete hutorit po vašom, hneď je lepšie."
Bylo už dost pozdě, když se ve výčepu objevila dlouhonohá brunetka.
Rozhlédla se v šedi kouře, načež zamířila k jejich stolu. Zmatení hoši povstali a políbili jí ruku. Zapýřila se, něco nářečně křikla na Jožku a přisedla si.
"Netušil jsem, že děvčata z východu jsou tak hezká," poslal jí Kal kompliment.
Znova se zapýřila, ale jinak nereagovala. Nezbylo, než vést debatu v čistě konverzačním tónu.
Nastala doba, kdy i těm největším oslavám odzvonilo.
Tři bývalí vojíni pohraniční stráže zkonstatovali, že světový mír zůstal po dobu jejich činné služby zachován. Teď už se stal starostí jiných a oni, jakožto bídní civilisté, by si mohli jít konečně lehnout.
"Máš velmi pěknou sestru, Jožo," poznamenal Broněk, zatímco hostitel mu stlal postel.
"Veru hej," oslovený k němu nepatrně pootočil hlavu.
"Je zadaná?" vyzvídal nenapravitelný milovník.
"Tuším, že nie."
Jožo narovnal prostěradlo.
"Veľa chalanov sa o ňu snažilo, ale ona vraj stále čaká na toho pravého... Hlupaňa."
"Možná bych jí to mohl rozmluvit."
Kal si mlsně olízl rty, zadumán v příjemné představy.
"Ja by som to nerobil."
Bratr Terky se vzpřímil v celé velikosti hubené postavy.
"U nás je takým zvykom, že chalan, ktorý strávi s dievkou prvú noc, si ju aj zobere. Inak može rátať s tým, že mu niekto z rodziny zkrátí črevá v bruchu. V tvojom prípade som si neni istý, či by sa mi rezalo ľahko."
Broněk polkl slinu.
"Zdá se, že jsem jenom laškoval. Když je tomu tak, ať si čeká dál. Nám stejně hned ráno jede vlak domů."
"Odchádzate? ... Dobre, veru tak. Prajem dobrú noc."
Březnová noc na východním Slovensku nebyla z nejtišších, ale proběhla bez následků.

Ráno se vydatně nasnídali a konečně vyrazili k domovu.
Ve vlaku na ně vyšlo místo v kupé u dvojice studentek, vracejících se z Košic do Brna.
Byly líbezné, ale ani u jedné z nich hoši nepozorovali ten osudový úsměv. Zato průvodčí se zazubil nad předloženými povolávacími rozkazy jakoby právě uslyšel dobrý vtip.
"Tak mládenci jedou z vojny? ... A sloužili v Praze... To se vracíte přes Moskvu, nebo co? Asi jste byli soudruhu

Gorbimu říct, že státní hranice má teď velkou trhlinu."
"Nebuďte malicherný," zkoušel to Bronislav. "Uznávám, že jedeme poněkud netradiční oklikou, ale nemůže za to. Včera v noci jsme usnuli radostí a dnes ráno koukáme na Tatry. Snad vás obměkčí, že stejně nemáme ani korunu na jízdenku, ne-li tak na pokutu."
Muž si nadzvedl čepici a pohrdavě sešpulil rty.
"Myslím, že ani ne... A vy si v Žilině vystoupíte."
Že je Žilina poměrně daleko od Ostravy, neřkuli od Olomouce, to bylo patrné i zeměpisnému laikovi. Bronislav Kalousek míval v tomto předmětu vždy výbornou, proto mu takové řešení nepřipadalo zdaleka geniální.
"Co kdybychom zvolili kompromis. Vy o nás jakože nevíte a my zase na oplátku nebudeme nikde rozšiřovat, že známe vás. To by bylo fér, nemyslíte?"
Děvčata se chichotala a muž v modré uniformě začal rudnout.
"Tak takhle blbě se mně ještě nikdo nikdy nepokusil podplatit. Věřím tomu, že někdo musí být první, ale už jsem řekl a basta. V Žilině letíte z vlaku. Nechám si do zástavy ten tvůj řidičák. Nemám čas u vás sedět dvacet minut. Budeš ho mít u výpravčího na peróně, tak se tam pro něj přihlas."
Jak řekl, tak i učinil.
Kus před Žilinou opustili černí pasažéři pohostinné kupé, aby přesídlili do sousedního vagónu. Tam se posadili mezi rodinu slovenských Cikánů, jedoucích navštívit příbuzné do Ostravy. Vysvětlili jim celou situaci a naprosto otevřeně požádali o azyl. Společnost se zapřísáhla, že gádžy ochrání. Svůj slib splnili do puntíku.
V Ostravě vzbudili Pavla a na památku celé události si sebou vzali hodinky druhého spícího mladíka. Velmi ohleduplně opustili kupé, aby ho nerušili.
Až v Přerově zatřásla Kalovým ramenem čísi silná paže. Průvodčí se konečně odvážil otevřít dveře a odhrnout záclonky ve dveřích. Okamžitě poznal pasažéra bez lístku.
"Tak tys určitě zase usnul a zapomněl vystoupit," snažil se navázat na rozhovor z před několika hodin.
Vlak sebou trhnul. Přes nerovnosti výhybek vyrazil k Olomouci.
"Už to tak vypadá. Mám dnes vysloveně špatný den," usoudil Broněk.
Oknem zahlédl mizející světla stanice. Nyní věděl s naprostou jistotou, že rychlík staví až v Olomouci, přesto se ještě naposledy pokusil cvičně vyjednávat.
"Dobrá, dostal jste mě. Řidičák mám v Žilině, ale dám vám čestné slovo, že na příští zastávce opravdu vystoupím."
"To bych ti radil," zahrozil rukou železniční byrokrat.
S největší pravděpodobností si po tak dlouhé době zaměnil mladíkovu výchozí stanici s konečnou, ale zřejmě si chtěl na úředním šimlu dojet pro vavřín vítězství.
"Nemysli, že mě zase napálíš a dojedeš až do Prahy. Budu si tě hlídat jako ostříž."
Také on svůj daný slib dodržel. V Olomouci počkal, až se novopečený civilista vyškrábe z vlaku a rázně za ním zabouchl dveře.
"Ať žije civil!" zakřičel ochraptělým hlasem osiřelý cestující.
Skleněnými dveřmi vešel do vestibulu nádraží rodného města. Měl štěstí. Zrovna jela tramvaj, jejíž číslo mu i přes časový posun dvou let mile připomínalo domov.
Zbytek cesty do okrajové čtvrti došel pěšky.
Otevřel si klíči, které na něj v tajné schránce čekaly druhou noc.
Potichounku se vplížil do pokojíku, jehož známou vůni vnímal všemi póry znaveného těla. Svlékl se a ještě než dopadl do měkkých peřin, spal jako zabitý.
"Tak tě vítám doma," probudil ho snad v příští vteřině hlas otce, který mu přišel otevřít okno. "Máš tady smrad jako v opičárně."
Zlatý domov.
Jakoby se za více než dvě desítky prošlých měsíců vůbec nic nezměnilo. Stále tatáž gesta, stejné ranní úkony jako kdysi. Snad jen to se změnilo, že dnes už je rozpoznával jako milé škádlení. Vůbec nic z toho nebral vážně.
"Ahoj tati," hlesl. "Tak už jsem doma."
Dořekl a znova tvrdě usnul.

Spal až do oběda. V kuchyni na stole našel lístek, opřený o talíř s jídlem. Vylízal studený guláš, po němž se cítil jako při spořádání slavnostní tabule.
Vyšel na dvorek, aby si zapálil. Seděl na verandičce, pokuřoval, hlavou se mu trhaně prohánějí vzpomínky na všechno minulé a Bronislav Kalousek pocítil něco tak neskonale krásného, až mu došlo, že tenhle stav nemůže trvat věčně. Bylo tomu tak.
Vzpomněl si na povinnost hlásit se na Veřejné Bezpečnosti, kde si měl vyzvednout občanský průkaz výměnou za povolávací rozkaz.
"Ten budu potřebovat, aby mě vydali nový řidičák," usoudil, když vyrážel z domova.
Cestou na tramvaj kouknul do výkladní skříně, aby v sebezničujícím obraze znova vzpomenul událostí předešlých několika dnů. Upřímně se zděsil poničeného zevnějšku, takže se raději ani nerozhlížel po nějakých známých.
Rezignovaně stál na zastávce a očekával příjezd tramvaje.
Konečně zastavila. Potěžkal v ruce drobné. Snažil se rozhýbat ztuhlé prsty a tak se stalo, že přehlédl poslední schodek. Zakopl o něj. Samozřejmě se poroučel k zemi, přičemž finanční hotovost prolétla vnitřkem vozu. Musel znovu na kolena a hledat.
Hekal u toho, snažíce se nadzvedávat sedícím cestujícím nohy. Štíhlé dívčí prsty uviděl až při druhém pokusu

rozesmáté dlouhovlasé blondýnky, která mu cosi ukazovala.
"Myslím, že tahle je tvoje," podávala mu hnědou korunovou minci.
Usmívala se tím osudovým úsměvem, který měl zakódovaný v paměti už od toho večera, kdy Pavlovi zcizil jeho slib.
"Jo, díky... Je moje. Poznávám ji podle té jedničky," zablekotal.
Přijal nabízenou měnu a vhodil ji do turniketu.
Visel na hradle a mezi kuželkami cestujících stále po očku drobnou dívčinu pozoroval. Zapomněl na občanský průkaz. Jediné, co ho v tuto chvíli zajímalo, bylo vědět, kam jede. Zašla do obchodu s hračkami.
"Dost velká na hraní," pomyslel si.
Dlouho čekal na protějším chodníku až zase vyjde.
Pomalu ztrácel naději, když tu ji skrze zašlou výlohu spatřil, kterak obsluhuje kupující, oděna ve slušivém modrém plášti.
"Aha, prodavačka," usoudil nejbystřeji jak byl v tomto čase schopen.
Postál před krámem ještě několik příjemných pohledů, až ho zákeřně přemohla ukrutná žízeň.
Naštěstí si na konci ulice pamatoval jednu z mnoha oblíbených hospůdek.
Seděl za stolem a napůl ucha poslouchal řeči o starobních nemocích dvou protivných důchodců. Vysoký krevní tlak, revma a žaludeční vředy ho rušily v přemítání.
Snažil se přijít na to, kterak navázat vážnou známost s tou, co byla první, která se na něj po návratu z vojny usmála.
Myšlenky na ni, krátce po sdělení o špatném prokrvování nohou, přehlušila globální vzpomínka na prožitky uplynulých dvou let. Bronislav Kalousek, řečený Kal, bývalý vojín pohraniční stráže, slyšel sám sebe, jak polohlasně přerušil obhroublý hlas menšího penzisty.
"Bylo to divoké, ale někdy neskonale hezké."
A jak to všechno nakonec dopadlo?
To už by byla spousta nových příběhů na celou další knihu.